

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

LVCIANI
SAMOSATENSIS
DIALOGI SELECTIO-
RES, CŎELESSES, MARINI
ET INFERNI, GRAECE ET
latine editi in vsum pue-
rorum.

LIPSIÆ

ANNO

M. D. LXXIX.

U.S. N.
MUNICH

VW/ 12/ 276

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. D E O R V M
 γοι. προμηθέως DIALOGI. PRŌ-
 καὶ διός. methei & Io-
 uis.

Λέγων μὲν οὖν ὁ Ζεὺς. δευρὸν
 γὰρ ἦν πέπονθα.
 Ζεὺς. λύσω σε, φῶς, ἂν ἐχέῃς
 βαρυτέρας πόδας ἔχοντα, καὶ
 τὸν καυκάσον ὅλον ὑπὲρ κε-
 φαλῆς ὀπκείμενον, ὑπὸ ἐκ-
 τείδεα γυπῶν μὴ μίνον
 κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ
 τὲς ὀφθαλμοὺς ὀξορέπειν,
 αὐτὸν ὡς τοιούτῳ ἡμῖν ζῶντα
 ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ
 τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς
 γυναικας ἐδημιόεργας;
 ἀλλὰ γὰρ ἡμεῖς ὀξορέπεις
 ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρέων,
 ὅσα πικρὰ καὶ καλυμμένα
 μοι παρεθίς, καὶ τὴν ἀμείνω
 τῶν μοιρῶν σιμυτὴν φυλάτ-
 τω, τί γὰρ λέγεις; Πρ.
 ἡμῶν ἡμεῖς ἦν τὴν δι-
 κλὴν ἐπὶ τέτινα, τοσούτον
 χρόνον τὸ καυκάσον περι-
 λωμένος, τὸν κάκιστα ἐρ-
 γάων ὑπερλάμνον αὐτὸν τρέ-
 φων

SOLVE ME Iu-
 piter, grauiam enim
 iam passus sum. Iu-
 piter. Soluam te, ais,
 quem oportebat graui-
 ores pedicas habentem,
 & Caucasum totum su-
 per caput incumbentem,
 a xvi. vulturibus non
 solum corrodi epas, sed
 & oculis carere effos-
 sis, eo quod talia no-
 bis animalia, homines
 videlicet, effinxeris, &
 ignem furtim surripuisti,
 & mulieres fabricatus es.
 Nam quibus me ipsum
 decepisti, in distributione
 carniū ossa pinguedi-
 ne obdūcta mihi appo-
 nens, & meliorem par-
 tiū tibi ipsi seruans,
 quid attinet dicere? P. A.
 Igitur sufficientem iam
 poenam exolui, tantum
 tempus Caucaso affi-
 xus, pessimam auium
 perditam aquilam nutri-

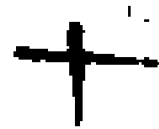
A a ενα

ens hepate. I v p. Ne
 minimū quidem hoc eo-
 rum, quæ te oportet pa-
 ti. P r o. Atqui non
 sine mercede solves Iu-
 piter, sed tibi significabo
 valde necessarium. I v p.
 Blandiendo decipis me
 Prometheu. P r o. Et
 quid plus habeo? Non
 enim ignoras tursus, vbi
 Caucasus est, neque in-
 digebis vinculis, si quo
 modo versutias agens
 deprehendar. I v p i.
 Dic prius quamnam mer-
 cedem persolues necessa-
 riam nobis existentem?
 P r o. Si dixerō, ad
 quem locum vadis nunc,
 fide dignus ero tibi & de
 reliquis vaticinans. I v p.
 Quomodo enim non.
 P r o. Ad Thetia, coi-
 turus cum ipsa. I v p.
 Hoc quidem nosti. Quid
 igitur postea: videris e-
 nim verum quiddam di-
 cere. P r o. Nihil ὅ Iu-
 piter rei habeas cum Ne-
 rine hac: si enim ipsa
 gravida reddetur ex te,
 foetus similia faciet tibi,
 qualia & tu fecisti Satur-
 no. I v p. Hoc ais, expul-
 surum me regno. P r o.
 νύπαι

φων τῷ ἥπατι. Ζ. ἔδ᾽ ἐπελ-
 λος ημῶν τῆτο, ὧν σε δεῖ
 παθεῖν. Πρo. καὶ μὴ ἐκ
 ἀμιδί με λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ
 σοι μὲν τῷ πάντῳ ἀναγκά-
 σῃ. Ζ. κατασοφίζῃ με ὦ
 περμηθεῦ; Πρo. καὶ τί πλέ-
 ον ἔξω; ἢ γὰρ ἀγνοήσεις αὐ-
 ρις ἔτι καὶ καυκάσῃς ὄρεα,
 καὶ ἀπὸ πέτρων δακρυῶν, ὡς
 τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ.
 εἰπὲ πρότερον, ὅν τινα μι-
 σῶν ἀποτίσεις ἀναγκάσθῃ
 ἡμῶν ὄντα. Πρo. ὡς εἶπα
 ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιώ-
 πιστος ἔσομαι σοι καὶ περὶ
 τῆς ἀπολόπῃς μαντεύομαι-
 νος; Ζεύς. πῶς γὰρ ἔ.
 Πρo. παρὰ πᾶσι θέτω, σω-
 σόμενος αὐτῇ. Ζεύς. τετὶ
 μὲν ἔγνω. τί δ' ἔν τὸ ὅτι
 τέτω; δοκεῖς γὰρ τι ἀλη-
 θές εἶναι. Πρo. μηδὲν ὦ Ζεῦ
 κοινωνήσης τῇ νηϊίδι. ὡς
 γὰρ αὐτὴ κρυφθήσῃ ἐν σοὶ,
 τὸ τεχθὲν ἴτα ἐργάσειά σε,
 οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κρέ-
 νον. Ζεύς. τῆτο φῆς, ἐκπι-
 σσῆδαι με τῆς ἀρχῆς; Πρo.
 μὴ γ-

μὴ γένωται ὁ Ζεῦ. πάλιν τοι-
 ὑτό τι ἡμίξις αὐτῆς ἀπει-
 λῇ. Ζεῦ. χαίρεται τοιγαρ-
 ῦν ἡ θέτις, σὲ δ' ὁ ἡφαιστος
 οὐδέ τέτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, ὁ I v p.
 Veruntamen tale aliquid
 coitus ipsius minatur.
 I v p. Valeat igitur The-
 tis, te vero Vulcanus ob
 hæc soluat.

Ερωτῶ καὶ Διός.

Ερ.

Amoris & Iouis.
 Cupido.

Αλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον ὁ
 Ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον
 γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων.
 Ζεῦ. σὺ παιδίον ὁ ἔρως, ὅς
 ἀρχαιότερος εἰ πολὺ τῇ ἰα-
 πετῷ; ἢ δίδωμι μὴ πάγων, α,
 μηδὲ πολλὰς ἔφυσας, διὰ
 ταῦτα καὶ βρέφος ἀξίως νο-
 μίζεσθαι, γέρον καὶ παῖ-
 γος ὢν; Ερ. τί δὲ σὲ ἡδίκη-
 σα ὁ γέρον ὥς φῆς, ἐγὼ,
 δίδωμι καὶ παρῆσαι διανοῆ;
 Ζεῦ. σκόπει ὁ κατάρτατε,
 εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν ἔτω
 ἐντετυφῶς. ὥς τε μηδὲν δεῖν
 ὁ μὴ ἀνιπτόμενός με, σά-
 τυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύ-
 κνον, ἀετὸν. ἐμοὶ δὲ ὅ-
 λως ἐδιδίμαν ὡς τινα ἐ-
 ραδιῶσαι πεπότηλας. ἔδω-
 συώκα-

At si quid etiam pec-
 caui, I v p. ignosce mi-
 hi, puer enim admodum
 sum, & adhuc imprudens.
 I v p. Tu puer autem
 Cupido, qui antiquior
 multo Iapeto es? An quia
 neque barbam habes, ne-
 que canos produxisti,
 propterea etiam infans
 putari cupis, senex & ver-
 surus adeo cum sis? C v.
 Qua vero iniuria affeci
 te, ego senex ille, ut tu
 ais, cur me vincere quo-
 que cogitas? I v p. Spe-
 cta ὁ sceleris, an parua,
 q me ita ludibrio habes.
 Itaq; iam nihil est, quod
 me non effeceris, Satyrū,
 taurum, aurum, cygnum,
 aquilam, omnia hæc feci-
 sti me. At quæ me vicif-
 sim amaret, nullam pla-
 ne unquam fecisti neque
 intel-

intellexi me etiam vxori,
propter te gratiorem fuiſ-
ſe: Sed oportet me præ-
ſtigijs vri ad illas & me ip-
ſum abscondere. Illæ au-
tem taurum aut cygnum
exosculantur, me vero ſi
aſpiciant moriuntur præ
formidine. C v p. Meri-
to, neque enim ferunt, ô
Iupiter, vt quæ mortales
ſint, aſpectum tuum. I v.
Quomodo igitur Apolli-
nem Branchus ille &
Hyacinthus tantopere a-
mant? C v p. Daphne
etiam fugiebat illum,
quamuis comatum & im-
berbem. Quod ſi autem
voles amabilis eſſe, ne-
que concutias Aegidem,
neque fulmen geras, ſed
quam ſuauiſſimum teip-
ſum exhibe, vtrunque
demifſo capillo, eoque
mitra reuincto, vellem
ſumme purpuream, crepi-
das ſubliga auratas, ad
tibiaſ & ad tympana cō-
poſito grefſu incede, &
videbis q̃ plures ſequen-
tur, quam Bacchū Mxna-
des. I v. Apage. Equidem
nolim amabilis eſſe iſtoc
paſto, vt talem meipſum
exhibeam. C v p. Proin-

de

συνῆκα ἥδ' οὖτε γυναικὶ διὰ
σε γνημιόφρος. ἀλλὰ με
δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν. αἱ δὲ
τὸν ἰὼν ταύρον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ βλῶ ἰδῶσι,
τεθνῶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.
Εξ. εἰκότως, οὐ γὰρ φέροι-
σιν ὧ ζεῦ, θνητὰ εὖσαι τιλὴ
παρόσφιν. Ζ. πῶς οὖν τὸν
ἀπόλλωνα ὁ βράγχος, καὶ ὁ ὑά-
κινθος φιλοῦσιν; Εξ. αἵ ἢ
δάφνη καὶ κέϊνον ἔφουζε καὶ
τοὶ κομήτιες καὶ ἀγρόφοι ὄντα.
οἷδ' ἐθέλεις ἐπέρχασθαι εἶναι,
μὴ ἐπίσσει τιλὴ αἰγίδα, μὴ-
δὲ τὸν κεραιὸν φέρε, ἀλλ'
ὥς ἥδιστον ποίει σεαυτὸν,
ἐκατέρωθεν καθεκίμενος βο-
φύχους, τῇ μίτρᾳ τοί-
τους ἀνειλημμένος. περ-
φρεῖδα ἔχει, ὑποδήλου χρυ-
σίδας. ὑπὸ αὐλῶ καὶ
τυμπάνοις εὐρυθώρα βῶναι.
καὶ ὅψῃ, ὅτι πλείους ἀκο-
λουθήσουσίν σοι τῷ διονύσου
μανάδων. Ζεὺς. ἀπαγέ.
ἔκ αὖ διξάμενος ἐπέρχασθαι
εἶναι, τοῖσιν ἡρόμενος. Περ-
ἔκ

ἐκ οὗ ὧ ζῶ, μήδε ἐρεῖν θέλει.
ῥάδιον γὰρ τὸ τῷ γι. Ζ. ἐκ ἀλλ'
ἐρεῖν μὲν, ἀποραγμονέστερον δ'
αὐτὸ δῆτυγχάνειν. δὴ τέ-
τοις αὐτοῖς ἀφίμει σι.

Δίος καὶ Ἑρμῆ.

Τὴν τὴν ἰνάχε παῖδα πῶ
καλῶ ὄϊδα ὧ Ἑρμῆ. Ερ. ναί,
πῶ ἰὼ λέγεις. Ζ. ἐκ ἑτι παῖς
ἐκείνη ὄϊν, ἀλλὰ δάμαλις.
Ερ. πρέσβιον τῆτο. πῶ τρε-
πῶ δ' ἐνηλλάγη; Ζ. ζυλοτυ-
πήσασα ἡ Ἥρα μετέβαλλεν
αὐτῇ. ἀλλὰ καὶ κατὸν ἄλ-
κὸ τι δένον δῆμεμνηχάνη
τῇ κακοδαίμονι. βυβύλον
τινὰ πολυόμματον Ἀργον
τῆνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὸ
δάμαλιν, αἶπνος ὢν. Ερ.
τί ἐν ἡμῶν καὶ ποιεῖν; Ζ.
καταπλάμνος ἐς πῶ νέμε-
αν, ἐκῆ δὲ πε ὁ Ἀργος βυ-
κολῆι, ἐκῆνον μὲν δῆποκλῆνον.
πῶ ὅ ἰὼ διὰ τὸ πελάγος
ἐς πῶ Αἴγυπτον ἀπαγα-
γών, ἰσιν ποίησον. καὶ τὸ λοι-
πὸν ἔσω θεὸς τοῖς ἐκῆι, καὶ τὸ
τεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοῦ αἰ-
μας

de & amare nolis. Facilius
enim istud certe est. I v.
Quia amare quidem vo-
lo, minore autem nego-
tio illo potiri. Atque ob-
hæc nunc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
pulchram nosti Mercuri.
M x r. Etiam, Io dicis.
I v r. Non amplius puella
illa est, sed iuuenca. M x r.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? I v r.
Zelotypia mota Iuno,
transformavit ipsam. Sed
& nouum aliud quoddam
malum insuper excogita-
uit. Infelici illi bubulcum
quendam multioculum,
Argum nomine, custodē
addidit, qui iuuenecam pa-
scit, in somnis ac peruigil
ipse existens. M x r. Quid
igitur nos oportet facere?
I v r. Deuolans in Ne-
meam syluam illic alicubi
Argus pascit, illum qui-
dē interficito. Ipsam ve-
ro Io per pelagus in Ae-
gyptum abducens, Iſin
facito, & de cætero pro
Deo ab incolis habeatur,
Nilumq; attollat, & ven-
tos

tos immittas, & præterea
nauigantes seruet.

μὲν δὲ πεμπέτω, καὶ σα-
ζέτω τὸν πλέοντα.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυ- μήδεος.

Age ὁ Ganymedes,
peruenimus enim quo o-
portebat, osculare me-
iam, ut videas non am-
plius rostrū aduncum me
habere, neq; ungues acu-
tos, neq; alas, qualis vi-
debar tibi modo, cum vo-
lucris esse apparebam.
G A N. Mi homo, an non
aquila modo fuisti, ac de-
volans rapuisti me à me-
dio ouili? Quo pacto igitur
alæ illæ ablatæ tibi
sunt? tu vero ipse alius
quispiam subito appares.
I v. Sed neq; homo, quē
vides adolescentule, neq;
aquila, sed omnium rex
Deorū ego ipse sum, qui
me ipsum ad tempus ita
transformaui. G A. Quid
ais tu? Pan ille es? dein-
de, quomodo fistulā non
habes, neq; cornua, neq;
hirsutus es crura? I v p.
Solū enim illū existimas
Deum? G A. Etiam. At-
que adeo sacrificam⁹ ipsi,
coleatum hircum ad spe-
luncam

Αγε ὦ Γανύμηδες, ἤκο-
μεν γὰρ ἔνθα ἔρχῃ. φίλησόν
με ἦδ' ὅπως εἰδῆς ἑκέτι ἔσμε-
φας ἀγκύλον με ἔχοντα, καὶ δι-
όνυχας ὀξείας, καὶ πτέρὰ, ὅπως
ἐφαιτόμην σοι πῶπως εἶναι
δοκῶν. Γα. ἀνθρώπε, ἔκ ἀε-
τὸς ἀρτι ἦδα, καὶ καταπλά-
μινος ἤρπασάς με ἐκ τῶ μέσου
τοῦ ποιμνίου; πῶς ἐν τῷ
μυθῷ πτέρὰ ἔμεινάν σοι ἔξτερέ-
νκει, σὺ δ' ἄλλος ἦδη ἀνα-
πέφηνες; Ζεὺς. ἀλλ' ἔτι
ἀνθρώπος, ὃν ὄρῃς ὦ μειρά-
κιον, ἔτι αἰτῶς. ὁ δ' πάντων
βασιλεὺς τοῦ θεῶν οὗτός εἰ-
μι, πρὸς τὸ χεῖρόν ἀλλάξας
ἐμαυτόν. Γαν. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ πᾶν ἐκείνος; εἴτα πῶς
σείριγλα καὶ ἔχεις, οὐδὲ κέραι-
τα, οὐδὲ λάστις εἰ τὰ σκέλη;
Ζεὺς. μόνον γὰρ ἐκείνον ἤγ' ἠ-
δεόν; Γα. ναί, καὶ δύσκολόν γε
αὐτῷ ἐνορχιν τράγον δὴ τὸ
σῆ-

ἀπὸ λαοῦν ἀγνῶτες, ἐνθα ἔστη-
 κτ. σὺ δὲ ἀνδραποδιστὴς τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δὲ εὐκὴ ἤκουσας ὄρομα,
 οὐδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὕψις καὶ βροντῶντος,
 καὶ ἀτραπαὶ ποιεῖν τοι; Γ. σὺ
 δὲ βέλεις φῆς εἶναι, ὅς ποῶν
 κατέχεις ἡμῶν πλὴν πολλῶν
 χάλσζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπὲρ ἄνω
 λεγόμενος, ὁ ποιεῖν τὸ φόβος,
 ὅς τὸν κρείον ὁ πατὴρ ἐθυσεν;
 εἴτα λίαν ἀδικήσασθαι με ἀνέ-
 πασας ὁ βασιλεὺς τῶν θεῶν; Ἰδὲ
 τὸν φόβον ἴσως οἱ λύκοι δι-
 κηπάσασθαι ἤδη, ἐρήμοις ὅτι πι-
 σθῆναι. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῆς
 ποροδῶν ἀθανάτω ἱεραμῆ
 τῳ, καὶ ἐπὶ αὐτῷ συνασσομένῳ με
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; σὺ γὰρ κατὰ
 ἔξω με ἤδη εἰς πλὴν ἰδὼν ἴσμεν
 εἶναι; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μάττω
 αἰετὸς εἶναι αὐτὸν τὸν θεοῦ γεγρη-
 μένος. Γ. ἐκούω. ὅτι ζητήσας με
 ὁ πατὴρ, καὶ ἀθανάτησας με εὐ-
 ρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λή-
 ψομαι, καὶ αλιπῶν τὸ ποιε-
 ντιον. Ζ. πού γὰρ ἐκείνος
 ὁφείλει σε; Γ. μὴδαμῶς.

πορῶ

luncam agentes , in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarium quispiam vide-
 ris mihi esse. I v r. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiam
 aram vidisti illius in Gar-
 garo, pluentis scilicet atq;
 tonantis , & fulgura faci-
 entis ? G A N. Tu te opti-
 me vir ais esse, qui paulo
 ante effudisti nobis cupio-
 se grandinem , qui habi-
 tare supra nos diceris fa-
 ciens strepidum cui arie-
 tem pater sacrificavit. De-
 nique, quidnam improbe
 tentantem me sursum ra-
 puisti rex Deorum? Iam
 vero & oves fortasse lupi
 diripuerunt, desertas ilas
 invadendo. I v r. Adhuc
 enim curæ est tibi ovium
 immortalis factis , & hic
 conuersaturo nobiscum.
 G A N. Quid dicis? An
 non deduces me tandem
 in Idam hodie? I v r. Ne-
 quequam , quoniam fru-
 stra aquila fuisset p Deo
 factus. G A. Igitur inqui-
 ret me pater , & indigna-
 bitur non inueniens, ver-
 beraq; post capiam, relin-
 quens ovile. I v r. Vbi ille
 videbit te? G. Nequaquam,
 A 5 def-

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me premitto tibi & alium hircum ab ipso immolatum iri, redemptionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præt ceteris inpascua. I v p. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atq; idipsum solum puer adhuc. Verum ô Ganymedes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cœlestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & nectar bibas. Hoc tamen & alijs nobis ipse infundendo præbebis. Quod autem maximum est, non amplius homo sed immortalis eris, atq; etiā sydus tuum appare faciam pulcherrimum, & omnino felix eris. Γα. Si vero ludere cupiam, quis colludet mecum? in Iḡa enim multo ceteri eramus. I v p. Habebis & hic collusorē tibi hunc Cupidinem, & astragalos valde

ποθῶ γδ ἤδη αὐτόν. εἰδ' ἀπάξεις με, ὑποχρῆμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρείον τιθήσειδαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔπομεν δ' τὸν τριετὴ τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τ' νομῶν. Γ. ὥς ἀφίλης ὁ παῖς ἔστι, καὶ ἀπλοῖκος, καὶ αὐτὸ δὴ τῦτο, παῖς ἔτι· ἀλλ' ὃ γασύμεναις, ὅκῃνα μὲ πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ὅπῃ λάθῃ αὐτ' ἢ ποιμήν καὶ τ' ἰδῆς. σὺ δ' ἤδη γὰρ ἐπαρμένος εἶ, πολλὰ δ' εὖ ποιήσεις ἐπ' αὐθιγ καὶ τὸν πατέρα, καὶ τιῶ πατρίδα, καὶ αὐτὶ μὲν πρὸς καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξῃς ἐχέων. τὸ δὲ μέγιστον, ἐκέτε ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθανάσιος γήνησθ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθ ποιήσω κάλλιστον. καὶ ἔλως, εὐδαίμων ἔσθ. Γα. βὺ δ' παῖζεν ὅπῃ θυμήσω, τίς συμπάξειταί μοι; ἢ γδ τῇ ἰδῇ φοιλοῖ ἡλικιώῃ ἡμῖν. Γ. ἔχεις καὶ ταῦτα τ' συμπαιζόμενον σοι τῶτον ἔρωτα, καὶ ἀσπραγάλας μάλα

μάλα πολλές. θάξῃ μὲν
 νον, καὶ φαιδρὸς ἴδῃ. καὶ μηδὲν
 θῶπῳ δειτῇ κάτω. Γα. τίς ὅ-
 μῃν χεῖνος αὖ γυμνῶν; ἢ
 ποιμαίνῃ καὶ ταῦθα δῖος;
 Ζεὺς. ἔκ, ἀλλ' οἰνοχοῶντες, καὶ
 ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ, καὶ
 ἐπιμνήσῃ τῇ συμποσίῃ. Γ.
 τῷτο μὲν ἔχαιπῶν. εἶδα γὰρ
 ὡς χεῖν ἐγχεῖται τὸ γάλα, καὶ ἀ-
 ναδύναται το κιστύσιον. Ζ. εἶδῃ
 πάλιν εἶπῃ γάλακτος μνημο-
 γούνη, καὶ ἀνθρώποις διακο-
 γήσεως οἶεται. ταυτὶ δ' ἔρα-
 τὴς ἔστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔ-
 φημι, τὸ νέκταρ. Γα. ἡδίων ὃ
 Ζεὺς τῷ γάλακτι; Ζ. εἴσα
 μετ' ἐλέγον, καὶ γυνάμινος,
 ἔκ ἔτι ποθήσῃς τὸ γάλα. Γ.
 κοιμήσομαι ὃ ποῦ τῷ νυκτός;
 καὶ μὲν τῷ ἡλικιώτῃ ἔρωτος. Ζ.
 ἔκ ἀλλὰ διὰ τῷτο σὶ ἀνέ-
 πασα, ὡς ἅμα καθύδουμιν.
 Γ. μόνος γὰρ ἔκ αὖ θύναται, ἀλλ'
 ἡδίων σοι καθύδου μετ' ἐμοῦ.
 Ζ. ναὶ μείλιν γε τριώτε, οἷος εἰ-
 σὺ Γανύμηδης, ἔτω καλῆς;
 Γ. τί γὰρ σὶ πρὸς τῷ ὕπνον ὄνῃ
 σὶ τὸ κάλλος; Ζ. ἔκ τίς θέλ-
 γασθῇ

valde multos. Confide so-
 lum, & letus sis, & nihil
 desideres inferiorum. G A.
 Quid vero vobis vrilis
 ero? An oues pascere o-
 portebit & hic? I v. Non,
 sed ministrabis vinum, &
 ad nectar paulò post or-
 dinaberis, & procurabis
 conuiuium. G A N. Hoc
 quidem non difficile, scio
 enim vt oporteat effunde-
 re lac, & coronare pocu-
 lum pastorale. I v. Vide,
 rursus hic lactis meminit,
 & hominibus se ministra-
 re putat. Hoc vero cœlum
 est, & bibimus, quemad-
 modum dixi, nectar. G A.
 Dulcius ὃ Iupiter lacte?
 I v r. Scies post pusil-
 lum, & quum gustaueris,
 non amplius desiderabis
 lac. G A N. Porro vbi dor-
 miam nocte? An cum
 coxtaneo Cupidine? I v.
 Non, sed ob hoc te rapui,
 vt simul dormiremus. G.
 Solus enim non possis,
 sed suavis dormire me-
 cum? I v r. Profecto cū
 tali, qualis es tu Ganyme-
 des sic pulcher. G A N.
 Quid enim te ad somnū
 iuuabit pulchritudo? I v-
 r. Habet quoddam inci-
 tamen-

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G A. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabar mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectum, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sœpiuscule. Quare, si ob hoc, ut ais, rapisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo. Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I V P. Atqui hoc ipsum suauissimū mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sœpius, & amplectar. G A N. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculante. I V P. Videbimus tunc, quid agendum. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quæ admodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γενεον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὲν ὄγε πατρὸς ἡχθιτό μοι συγκατεύδοιτι. καὶ διηγέιτο ἑσθιν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸ ὕπνον, σφιγόμενος καὶ λακίζων, καὶ τι φθιγόμενος μεταξὺ ὅπότε κατεύδοιμι. ὡς παρὰ τὴν μητέρα ἐπιμνήμα κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὥρα δὴ σοι εἰ διὰ τῆτο ὡς φῆς, ἀνέχεσθαι με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ τράγματα ἔξεις ἀχρυπνῶν. ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς σφιγόμενος. Ζεύς. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἡδιστον ποιήσεις, εἰ ἀχρυπνήσωμι μετὰ σε. φιλῶν γάρ διατέλλω πολλάκις, καὶ περὶ πύσσων. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δ' ἐκοιμήσωμαι, σοὶ καταφιλήντος. Ζεύς. εἰσόμεθα τότε, τί τρακίλειον. νῦν δ' ἀπαγε αὐτὸν ὧς Ἑρμῇ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε ἐνοχονήσαντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς καὶ ὕφειν τὸν σκύφον.

Ἡρας

Ηρας καὶ Διὸς.

Iūnonis & Iouis.

Εξ ἧ τὸ μενέαιον τέτο
 ὦ Ζεῦ, τὸ φεύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης
 ἀρπάσας δούρο ἀνέγαγες,
 ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν
 γέν. Ζεῦς. καὶ τὸ τέτο γὰρ ὦ
 Ηρα ζήλοτυπῆς, ἥδη ἀφι-
 λῆς ἔστω καὶ ἀλυπότατος;
 ἐγὼ δὲ ὅμιλῳ τῆς γυναιξί-
 μύθαις χαλεπῶς σε εἶναι,
 ὁπόσῃ αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. καὶ ἐκείνα μὲν εὖ σοι-
 εῖς, ἐδὲ ὀρίποντα σεαυτῷ,
 ὅς ἀπαιτῶν θεῶν ἀσπίτης
 ὢν, ὑπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ
 γαμήλιον, ὅττι τὴν γυνὴν κα-
 τε μοιχεύσων, χρυσίον δὲ
 ταῦρος ἡρόμενος. πλὴν ἀλλ'
 ἐκείναι μὲν σοι, καὶ ἐν γῇ
 μένουσι. τὸ δὲ ἰδαῖον τε-
 τὶ παιδίον ἀρπάσας, ἀνέ-
 πης ὦ θνηταῖς θεῶν. καὶ
 σωοικῇ γυνὴ ὅττι κεφαλῶν
 μοι ἐπαχθὲν, οἶνοχοῦν
 δὴ τῷ λόγῳ. ἔσως ἡπό-
 ρεις οἶνοχόων; καὶ ἀπην-
 γορεύκασιν ἄρα ἥτε Η-
 βη καὶ ὁ Ηφαίστος διακονέ-
 μενοι;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 gium istum dico, ab Ida
 rapiens, huc adduxisti, mi-
 nus aduerſis mihi animū.
 I v p. Eriana ob hunc Iu-
 no Zelotypa iam es sim-
 plicem adeo, & minime
 molestum. Ego vero pu-
 tabam mulieribus solis dif-
 ficilem te esse quacunque
 conuersantur mecum. I v.
 Neq; illa quidem recte fa-
 cis, nec convenientia ti-
 bi ipsi, qui omnium deorum
 dominus existens, relin-
 quens me legitimam uxo-
 rem, in terram descendis,
 ibiq; adulteria exerces in
 aurum vel taurum conuer-
 sus. Veruntamen illæ mu-
 lieres tibi in terra ma-
 nent. Ideo autem hoc pu-
 ero rapto, etiā in cælum
 subuolasti, Deorum ge-
 nerosissime, & nunc ille
 nobiscum habitat, ante
 oculos mihi adductus qua-
 si xmulus, scilicet ut po-
 cillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defessi adeo sunt & He-
 be & Vulcanus ministran-
 do?

do? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suavior tibi est ipso nectare. Atque ob id srepnum nero, neque sitiens, sietis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omnes ebibis, ea etiam parte unde ipse bibit, & ubi applicavit iabia, ut & bibas simul, & osculeris. Nup̄e vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cum illo, barbani ipse tantam & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. I v̄ p̄. At quid adeo grane hoc, ó Iuno, adolescentem adeo pulcrum interhibēdum deosculari, oblectumque utroque illo, & osculo videlicet & nectare, quod si igitur vel semel committam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μνοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα ἐκ ἐν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτῇ, ἀπαιτῶν ὀρώτων. καὶ τὸ φίλημα σοῦ ἡδίων τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τούτο ἐδὴ διψῶν πολλὰ κίε αὐτῆς πείν. ἐνότι δὲ καὶ ὑπογυσαμένους μόνον, ἔδωκας ἐκέλευ. καὶ πίνοντας ἔπειτα λαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπολοιπὸν ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ὄπις, καὶ ἐνθα περὶ τήμοις τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήης. παρ' οὗ δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ὑποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κρητὸν, ἐκείνητο ἀσπραγάζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικέτορ καθύλητοι. πάντα ἔτ' ἐρεῖ ταῦτα, ὥς τε μὴ οἷα λαοθάλασσιν. Ζεὺς. καὶ τί δεινὸν ὅ ἦρα, μετράκιον ἔστω καλὴν μεταξὺ πίνοντα καταφιλήσιν, καὶ ἡδιδὰ ἀμφῶν, καὶ πῶς φιλήματι, καὶ πῶς νέκταρι, ὡς γὰρ ὅστις ἐφ' αὐτὰ καὶ ἀπαξ φιλή-

φιλήσῃ σε, ἐκείνῃ μέμψῃ μοι,
 περὶ μᾶλλον ἢ νέκταρος οἶο-
 μάμῃ τὸ φίλημα εἶναι. Ἡρα-
 κλειδεύουσιν ἔτσι λόγοι. ἐγὼ
 ἢ μὴ ἔτω μαθήσω, ὥς τὰ
 χηλὴν περὶ σινυγκῆν πρὸ μαλ-
 θακῶ τέτρω φρυγί, ἔτως ἐκ-
 Πειθλυμάμῃ. Ζ. μή με λοιδο-
 ροῦ. ὁ θροναιοτάτη τοῖς παιδι-
 καῖς. ἔτσι γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρερος, ὁ μαλθακός, ἡδίων
 καὶ ποθεινότερος. ἔ βύλομαι
 εἰπῆν, μή σε παροξύνω
 ὀπιπλέον. Ἡρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σις αὐτὴ ἐμοῦ ἔτι κα μέμνησο
 γυν, οἷά μοι διὰ τὸ οἶνοχόεν
 σῶτον ἐμπαροινῆς. Ζ. ἐκ, ἀλ-
 λὰ τὸ ἡφαιστον ἔδωκε τὸν ὕμνον
 οἶνοχόεν ἡμῖν χαλεύοντα, ἐκ
 τὸ καμίνε ἡκούτα, ἔτι τὸ σινυ-
 θύων ἀράπλεων, ἄρτι τὴν
 πυρράχραν ἀποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν
 κύλικα, καὶ ὀπασασαμένης
 φιλήσαι μετὰξυ, ὅν ἐδὲ αὐ-
 τὴ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσεις,
 ὡς τῆς ἀτσόλου κατηθα-
 λωμάμῃ τὸ φρόσωπον; ἡ δέ-
 ως τῶν

accusabis me, quod oscu-
 lum illius præstantius ne-
 ctare puto. I v n. Pæ-
 diconum verba hæc sunt.
 Ego vero non ita insani-
 uero, ut labia mea appli-
 cē molliculo illi Phrygi,
 adeoque effœminato. I v p.
 Ne conuiciaris generosif-
 simâ tu, amores meos,
 nam mulicrosus & bar-
 barus, & molliculus iste,
 suauior & desiderabilior,
 nolo autem dicere am-
 plius, ne te magis irritem.
 I v n. Utinam vero & in
 uxorem illum duxisses,
 mei gratia. Memineris
 igitur, qualibus mihi,
 propter egregium istum
 pocillatorem temulenter
 insultas. I v p. Imo ve-
 ro Vulcanum istum, fi-
 lium tuum oportebat no-
 bis pocillari, claudican-
 tem videlicet, & a fœrna-
 ce venientem, adhuc fa-
 uillis plenum, deposito
 paulò ante forcipe. Et ab
 illis ipsis digitis, accipere
 nos calicem, attractum-
 que ipsum interea oscu-
 lari, quem neque mater
 tu libèter osculata fueris
 præ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie. Nimi-
 rum

rum suavia, adeoque multum etiam pocillatur, iste, cohonestat deorum convivium, nonne? Gany- medes autem hic iterum in Idam hic ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum, & quod te omnium mordet maxime, osculatur dulcius ipso nectare. I v n. Nunc tibi & claudus o Iupiter, Vulcanus est, & repletus fuligine, ac qua nausea afficeris, cum aspicias ipsum, ex quo formosum & capillatum istum Ida enutrijt. Olim autem non videbas ista, neque tum favillæ, neque fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo porrigente. I v r. Aegritudine Iuno te ipsam afficis, nihil aliud agis, & mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa es. Quod si vero gravaris a puero formoso accipere poculum, tibi quidem filius ministraret potum. Tu vero Ganymedes mihi soli redde calicem, & cum quolibet his oscula re me, & cum plenum porrigis,

ως ταῦτα. ἐ γάρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐμῆνος ἐμ-
πρέπει τῇ συμπόσει τῶ θεῶν.
ὁ γανυμήδης δ', ὃ καὶ ἀπει-
πῆτος αὖθις ἐς πλὴν ἴδω. κα-
θαρεὶ γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος,
καὶ ὀψισαμένος ἐρέχει τὸ ἐκ-
πομα. καὶ ὃ σε λυπεῖ μέλιστα,
καὶ φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.
Ἡρα. νῦν καὶ χολῆς ὢ ζεῦ ὁ
ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
τῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀσβόλη μετὸς ὄσι, καὶ
ναυτίᾳς ὀρέων αὐτὸν, ὅστις
τὸν καλὸν κομήτιον τῆτον ἢ
ἴδω ἀνέθεψε, πάλαι δ' ἐχ-
εῶρας ταῦτα, ἐλ' οἱ σπιν-
θῆρες, ἐλ' ἢ κάρμινος ἀπέρι-
πτον σε μὴ ἐχὶ πίνειν παρὰ
αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπεῖς ὢ Ἡρα
σινατὴν ἐδὲν αἶψα. καὶ μοι
ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζήλο-
τυπῆτα. εἰ δὲ ἀχλὺ παρὰ
παιδος ὥραται δευρομένη τὸ
ἐκπομα, σὺ μὲν ὁ ἦς οἶνο-
χρεῖτω. σὺ δὲ ὢ γανυμήδης,
εἰ μοι μόνον ἀναδίδες πλὴν
κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστη δις
φίλη με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
γῃς,

γυῖς, καὶ αὖθις ὅποτε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τῆ- το δακρύεις; μὴ δέδιθαι εἰ- μάζεται γὰρ, ἵνα τις σε λυ- πεῖν ἐθέλῃ.

Ἡρας καὶ Διός.

Τὸν Ἰξίωνα τῆτον ὁρᾷς ὦ Ζεῦς; ποῖόν τινα τὸν τρέ- πουν ἡ γῆ; Ζεῦς. ἀνθρώπου εἶναι χρεῖσθαι ὦ Ἡρα, καὶ συμ- ποτικόν. ἔ γάρ αὖ σὺ βού- λῃ, ἀνάξιος τοῦ συμπο- τίᾳ ὢν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιος ἔστι ὕβρισις γε ὢν. ὥςτις μη- κέτι λιώσω. Ζεῦς. τί δὲ ὕβρισις; καὶ γὰρ ὦμαι κα- μέειδ' ἵνα Ἡρα. τίς δ' ἄλ- λο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰ- πεῖν αὐτῷ τοιούτῳ ἔστι, ὃ ἐτόλμησεν. Ζεῦς. καὶ μὴν διὰ τῆτο καὶ μάλλον ἥ ποίς αὖ, ὅσον καὶ ἀσχετοῖς ἐ- πιχείρησαι. μὴν ἔν ἐπέι- ρα τινά; σιωπῇ γὰρ ὁ- ποῖόν τι τὸ ἀσχετόν, ὅτις αὖ ὑκνήστιας εἰπεῖν. Ἡρα. αὐτὴν ἐμὲ, ἐκ ἄλλου τι- γὰ

rigis, & cum rursus e- me illum accipis. Quid ita lacrymaris? Ne me- tue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iu- piter, quibus nam mori- bus affectum putas? I v. Hominem esse utilem Iu- no, & convivonem, non enim conversaretur no- biscum, si indignus convi- uio foret. I v n. At indi- gnus est, contumeliosus certe existens, quapropter non amplius conversetur nobiscum. I v n. Quid autem contumeliae intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. I. Quid vero ali- ud? Etenim erubesco di- cere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I v n. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quan- tum ille turpia quoque co- natus est. Nū igitur soli- citavit aliquā ad stuprū? Intellico enim cuiusmo- di turpe sit, quod refor- midaveris dicere. I v n. Ipsam me, non aliam quam-

quāmpiam Iupiter, longo iam tempore. Ac primum quidem ignorabam quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublacrymabatur. Et si quando bibens tradidissem Ganymedi poculum, hic petebat eo iam ipso bibere. Et capiens osculabatur interea, & ad oculos admouebat, & rursus prospectum in me intendebat, hæc intelligebam amatoria esse, & multo quidem tempore verecundabar dicere ad te, putabāque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittēs illum adhuc lacrymantem, & ad genua prouolutum, obturatis auribus, ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abij ut tibi dicerem. Tu vero ipse vide, quomodo explores virū. I v. p. Euge, sceleratus ille in me ipsum & usque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est necesse? Cæterum nos autores horum sumus, & ultra modum

να ὦ Ζεὺς, πολλὴν ἤδη χεῖ-
νον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνό-
ουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτε-
νὰς ἀφώρκα ἐς ἐμὲ. ὁ δὲ καὶ
ἔστιν, καὶ ἐπιδάκρυι. καὶ ἔπο-
τε πᾶσα παρεδίδου τοῦ
Γανυμήδεϊ τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ
ἦτοι ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ ποιεῖν.
καὶ λαβὼν ἐφίλει μεταξὺ, καὶ
πρὸς τοῦ ὑφθαλμὸς προσή-
γε. καὶ οὕτως ἀφώρκα ἐς
ἐμὲ, ταῦτα ἤδη τιμώμεν, ἐρω-
τικὰ ὄντα. καὶ ὅτι πολὺ μὲν
ἠδόμεν λέγειν πρὸς σε, καὶ
ὥρμεν πρὸς αὐτὴν τῆς ματίας
τὴν ἀνθρώπων. ἐπεὶ ὅ καὶ λό-
γος ἐτόλμησέ μοι προσεγγί-
νειν, ἐγὼ μὲν ἀφῆτα αὐτῶν
ἔτι δακρύοντα, περικυλι-
δόμενον, ὅτι φρεξάμεν τα-
ῦτα ὥς μηδὲ ἀκέσαιμι αὐ-
τῷ ὕβρις καὶ ἰκελευόντος, ἀ-
πῆλθον σοι φράσαι. σὺ ὅ
αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὸν
ἄνδρα. Ζεὺς. εὐγε ἐκτά-
ρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτῶν, καὶ
μέχρι τῆς Ἡρας γάμων; το-
σῶτον ἐμεθίσθη τοῦ νέκ-
ταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τότῳ
αἰτιῇ,

αἰτίαι, καὶ πάλιν ἡ μετρίως φι-
 λαίφρωνοι, οἷός γε καὶ συμπό-
 ται αὐτὸν ἐποιήσασθαι. συλ-
 γιστοὶ ἔν, εἰ περὶ τῆς οὐσίας
 ἡμῶν, καὶ ἰδόντες ἡρώδια καλ-
 λι, καὶ οἷα ὑποτὰ εἶδον. ὅτι
 γῆς, ἐπιθύμουντο ἀπολαύσαι
 αὐτῶν ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔως, φάσιν τίς ἐστι, καὶ ἐκ
 ἀνθρώπων μόνον ἀρχεῖ, ἀλ-
 λὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν εἴοται.
 Ηρώ. σοὺ γὰρ καὶ πάλιν ἔτρε-
 γε διαπότρεσθαι, καὶ ἄγει-
 σε, καὶ φέρει τῆς εἰρήνης, φα-
 σιν, ἔλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῶν,
 ὥστε αὐτὸν ὑγῆται σοι, καὶ ἀλλὰ τ-
 τὴν ἑαδίως, ἐς ὃ, τι αὐτὸν καλεῖ-
 σθαι, καὶ ὅπως κλῆμα καὶ παι-
 διὰ τῆς ἔρωτος σοὺ γε, καὶ γυν-
 αὐκὶ ἰξίονι, οἶδα, καθότι συγ-
 γνώμῳ ἀπομένεις, ἅτε καὶ
 αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτῆς
 πρὶν γυναικα, ἢ σοι τὸν πε-
 ρίθου ἔτικιν. Ζεῦ. ἔτι γὰρ
 σὺ τέμνησαι ἐκείνων, εἴτε
 ἐγὼ ἐπαῖξα ἐς γυνῶν κατελ-
 θών; ἀτὰρ οἶδα ὅ μοι δοκεῖ
 πρὶν τοῦ ἰξίονος; καλεῖται
 μὴδ' αὖ μὴδ' αὖ αὐτὸν, μὴ
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 num, qui quidem & con-
 uivatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur venia
 sunt, si bibentes similia
 atque eadem nobiscum,
 deinde & aspicientes coe-
 lestes istas formas, & qua-
 les nunquam viderunt in
 terra, concupiverunt frui
 illis, amore capti videli-
 cet. Est autem amor vio-
 lentum quiddam, & non
 hominibus solum impe-
 rat, sed & nobis ipsis, in-
 terdum. I v n. Tuus qui-
 dē & valde hic dominus
 est, & ducit te, & fert
 naso (ut aiunt) trahens,
 & sequeris ipsum, quo-
 cunque duxerit, & te im-
 mutaris facile, in quo-
 cunque iusserit, & pror-
 sus possessio & ludus A-
 moris es tu. Et nunc Ixi-
 oni scio, quod veniam tri-
 buis, ut qui & ipse adulte-
 rio cognoueris aliquando
 illius uxorem, quæ tibi
 Pirithoum peperit. I v p.
 Adhuc enim tu memini-
 sti illorum, si quid ego iu-
 si in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-
 B 2 qua-

quanquam, neq; conui-
uio extrudendum esse, ru-
sticū enim foret. Sed quia
amat, & vult, lacryma-
tur, & intolerabilia pati-
tur. IUN. Quidnā d. IVP.
metuo enim, ne & tu con-
tumeliosū aliquid dicas.
IUP. Nequaquam. Sed
simulacrum ex nube fin-
gentes tibi simile, post-
quam solutum fuerit con-
uiuium, & ille vigilat (vt
par est) prae amore, ad
concubitum adhibeamus
ipsi afferētes. Sic enim ab-
angendo animo fortassis
desisset, putans se conse-
cutum esse desiderium.
IUN. Apage, vt nun-
quam quicquam tempesti-
uum illi contingat, quan-
do ea ita, quae supra ipsū
sunt, concupiscit. IVP.
Attamen patere o Iuno.
Quid enim adeo prauē ti-
bi accidet ex hoc figmen-
to, si cum nube Ixion cō-
greditur? IVP. Sed nubes
ego esse apparebo, & tur-
pitudinem istam in me
committet propter simili-
tudinem. IVP. Nihil
istud dicis, neq; enim nu-
bes hae vnquam Iuno e-
rit, neq; tu nubes. Ixion
autem

δ' ἀπαθεῖν τοῦ συμποσίου.
σκαδόν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ
ὡς φῆς, δακρύει, καὶ ἀφί-
εργα πάχει. ΗΡΑ. τί δ'
ζεύς; δίδια γάρ, μήτι ὑβρι-
σικὸν καὶ σὺ εἶπης. Ζεύς.
ἔδαμῶς, ἀλλ' εἰδωλὸν ἐν
νεφέλῃς πλατάρμενοι αὐτῇ
σοι ὅμοιον, ἐπεὶ δ' αὖ λυθῇ τὸ
συμπόσιον, καλέητος ἀγρυ-
πνεῖ ὡς τὸ εἰκὼς ὑπὸ τοῦ
ἔρωτος, περκατακλίνω-
μεν αὐτὸν φέροντες. ἔτι
γὰρ παύσεται ἀνιόνμενος,
οἰσθεὶς τετυχηκέναι τὸ ὀπ-
θυρίαι. ΗΡΑ. ἀπαγε μὴ
ὤρμισι ἴκητο τῷ ὑπὲρ αὐ-
τὸν ὀπθυριῶν. Ζεύς. ὅμως
ὑπόμενον ὧ ΗΡΑ. τί γὰρ
αὐ καὶ πάθοις δεινὸν ὑπὸ
τοῦ πλάσματος εἰ νεφέλη
ὁ ἰξίων συνέσαι; ΗΡΑ.
ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι
δίδω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ'
ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ἑμοιβή-
τητα. Ζεύς. ἔδ' ἐν τῷ-
το φῆς. ἔτι γὰρ ἡ νε-
φέλη ποτὲ ΗΡΑ γένοιτ' αὐ,
ἔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἰξίων
μέγαν

μόνον ἔξαπατηθήσῃ. *Ηρα.*
ἀλλὰ οἱοί πάντες ἄνθρωποι
ἀπειρεκαλοί εἰσιν, αὐχῆσά
κατελθὼν ἴσως, καὶ διγυῖ-
σται ἅπασι, λέγων συγ-
κεκοῖσθαι τῇ *Ηρα.*, καὶ σὺλ-
λεκτός εἶναι πῶ Διὶ. καὶ
πρὸς τὰχ' ἐξ' αὐτὴν με φήσκειν
αὐτοῦ. οἱ δ' αἰσχύονται, καὶ
εἰδότες ὡς νεφέλῃ σιωπῶν
Ζεὺς. ἔκ' αὖτ' αὖ τι τοιούτων
εἶπεν, ἐς τὸ ἄδυνάμιτον,
προχῶν ἄθλιος περσίδις,
συμπιεσθήσῃ μετ' αὐ-
τοῦ αἰὲς, καὶ πόνον ἅπαι-
σον ἔξει, δίχην δίδως τῷ
τοῦ ἔρωτος. *Ηρα.* ἐγὰρ δεῖ-
νόν τ' αὖτό γε ἀπὸ τῆς μεγα-
λαυχίας.

Ἀπόλλωνος καὶ
Ἥφαιστο.

Εἶδεν αὖτ' Ἀπόλλων τὸ
τῆς *Μαίας* βρέφος τὸ ἄρτι
τεχθεὲν, ὡς καλὸν τέκεν, καὶ
περσγελῶ πάτι, καὶ δηλοῖ τι
ἦδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβ-
εῖναι. *Απο.* ἐκείνο γὰρ φῶ
βρέφος

autem solum decipietur.
I v n. Sed (ut omnes
homines arrogantes sunt)
gloriabitur descendēs for-
sitā, & narrant omni-
bus, dicēs, coisse cum
Iunone, & Iouia riualem
esse. Forsitan etiam dixe-
rit, me ipsum amare, illi
vero credetur, quando
non viderunt quomodo
cum nube coierit. *I v p.*
Igitur si quid tale dixerit,
in infernum præcipietur,
ac rotæ miser alligatus, cū
ipsa perpetuo circumuol-
uetur, & laborem nunquā
cessaturum sustinebit, pœ-
nas videlicet has pro amo-
re dependens. *I v n.* Non
enim graue hoc quidem,
ob iactantiam.

Apollinis & Vul-
cani.

Vidisti' Apollo *Maix*
infantulum illum, nu-
per genitum, ut formo-
sus est, & arridet omni-
bus, & iam quoque tale
quiddam præse fert, qua-
si in magnum aliquod bo-
num euasurus sit. *A p o.*
Illumne ego infantem
dicam,

dicam & Vulcane, aut in
 magnū aliquod bonum
 euasurum? qui ipso lape-
 to antiquior est, quantum
 ad fraudulentiam. V v l.
 Et quem adeo iniuria effi-
 cere potuerit, iam primū
 in lucem editus? A p o.
 Interroga Neptunum, cu-
 ius tridentem suffuratus
 est, aut Martem, nam &
 huius subtraxit clam ē va-
 gina gladium, vt interim
 de me ipso nō dicā, quem
 & arcu spoliavit & sagittis
 V v l. Hæccine infantu-
 lus & modo natus ille, qui
 vix dum mouebatur in
 cunis inter inuolucra?
 A p o. Scies Vulcane, si
 modo ad te aliquando ve-
 nerit. V v l. Atqui ve-
 nit iam pridem. A p o.
 Quid igitur habes ne om-
 ne fabrilē instrumentum,
 nec dum quicq̃ illius tibi
 amissum est? V v l. Om-
 ne Apollo. A p o. Atta-
 men inspicere diligenter.
 V v l. Per Iouem, forcipē
 non video. A p o. Sed vi-
 debis illum alicubi inter
 inuolucra in cunis infan-
 tis. V v l. Adconē adun-
 cas manus habet, peria-
 de ac si in ipso ventre iam
 cum

βρέφος ὦ Ηφαίστῃ, ἢ μέγα
 ἀγαθόν, ὃ τοῦ ἱαπυτοῦ
 παρὶς βύτιον ὄσιν, ὅσον ἐν
 τῇ πανουργίᾳ; Ηφαί. καὶ
 τίνα αὖ ἀδικῆται δαῖσαι-
 το ἀγρίτεκον ὄν. Απολλ.
 ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, &
 πῶς τρίαυτα ἔκλεψιν, ἢ
 τὸν Ἀρη, καὶ τέτε γὰρ
 ὀξεία κυστε λαθὼν τοῦ κα-
 λιοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐ-
 μαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπι-
 σς τοῦ τόξου, καὶ οὗτος βε-
 λῶν. Ηφαί. τὸ νεογνὸν ταῦ-
 τα, ὃ μόγις ἐμινεῖτο ἐν
 τοῖς σπαραγάνοις; Απολλ.
 ἦσιν ὦ Ηφαίστῃ, εἰ σοι προσ-
 ἔλθῃ μένον. Ηφαίς. καὶ
 μὴ πρὸς ἦλθεν ἤδη. Απολλ.
 τί ἐν, πάντα ἔχεις τὰ
 ἐργαλεία, καὶ ἔδεν ἀπόλω-
 λεν αὐτῶν; Ηφαίς. πάντα
 ὦ Απολλέον. Απολλ. ὅμως
 ὅππῃ κέψιν ἀκριβῶς. Ηφαί. νῦν
 Δία πῶς πυράρξαν ἤχ' ὀρέω.
 Απολλ. ἀλλ' ὅψις αὐτῶν πε-
 ς σπαραγάνοις τοῦ βρέφους.
 Ηφαί. ἔτις ὀξύχεις ὄν,
 καὶ ἰάπτε ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ-
 μίλε-

μελετήσας τὴν κλειπικὴν;
 Απολ. εἰ γὰρ ἤκουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλόντες ἤδη σωμύλα
 καὶ ἐπιτροχα; ὁ δὲ καὶ δια-
 κορεῖσθαι ἡμῶν ἐθέλει. χθὲς
 δὲ προσκαλισάμενος τὸν
 ἔρωτα, κατεπάλασσε ἐν-
 θῆς, ἐκ οἷο' ὅπως ὑφέλ-
 χων τὸ πύδι. εἶτα μετὰ
 ἐπαινέμενος, τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κιστὸν ἔκλε-
 ψε, προσπύζαμένης αὐτὸν
 ἐπὶ τῇ γίγῃ, τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος, τὸ σκῆπτρον.
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ραῖνός ἐστιν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 εἶχε, κακῆσθαι αὐτὸν ὑφείλε-
 το. Ηφαισ. γοργόν τινα
 τὸν παῖδα φέει. Απολ. εἰ
 μύθος, ἀλλ' ἤδη καὶ μεσι-
 κὴν. Ηφαι. τί, τῆτο τι-
 μάρεσθαι ἔχεις; Απολ.
 γελῶντι πᾶν νικρὰν εὐ-
 ρῶν, ἐργαζομένην ἀπ' αὐτῆς
 συνειπνέσθαι. πᾶν γὰρ
 ἐναερόστας καὶ ζυγώστας,
 ἔπειτα καλὰ μὲν ἐμπή-
 ρος, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς,
 καὶ ἐντεινόμενος ἐπὶ τὰ χορ-
 δαῖς

tum meditatus esset fu-
 randi rationem? A p o.
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia quidā?
 Atque hic etiam ministrare
 nobis vult. Heri autem
 vocato ad se Cupidine,
 statim illum palestra su-
 peravit, nescio quo pa-
 do pedes illi subtrahens.
 Deinde cum a ceteris lau-
 daretur, interea Veneri
 surripuit cingulum, cum
 illa amplexata ipsum fuisset
 ob victoriam, Ioue
 autem ridente, sceptrum
 illius sustulit, & nisi gra-
 uius fuisset, & plus ignis
 habuisset, ipsum quoque
 fulmē subtraxisset. V v l.
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras. A p o. Quinimo
 & Musicum præterea.
 V v l. Unde nam huius
 rei coniecturam facis?
 A p o. Testudine mortua
 alicubi inuenta, instrumē-
 tum ex ea compactum
 dedit. Bracchijs enim ad-
 aptatis, & iugo super indu-
 cto, deinde calamis (chor-
 darum ansulis videlicet)
 infixis, fundoque infra,
 & quasi quodam dorso
 B 4 sub-

subiecto, atq; inde septē
chordis suspēsis & inten-
tis, iucundum adeo quid-
dam modulatur, & con-
cinnum, vt ego quoque
illi iā inuideam, qui iam
olim personādo citharam
me exerceo. Ceterum
ipsa Maia illud quoq; dice-
bat, quod neque in cœlo
noctu maneret, sed prae-
nimio agendi studio, ad
inferos vsq; descenderet,
furaturus scilicet etiam in
de aliquid. Alatus autem
quoque est, ac virgam
quandam apparauit, mi-
rificā potestatem ac vim
habentem, qua animas
euocat, & educit mortu-
os. V v l. Ego illam de-
di ipsi, vt esset quasi ludi-
crum. A p o l. Proinde
& mercedem istam tibi
retulit, forcipem videli-
cet. V v l. Recte sane ad-
monuisti, quare ibo, vt
illum recipiam, sicubi, vt
ais, inter inuolucra in cu-
nis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet fa-
cere, Iupiter: venio e-
nim ita vt iussisti: secu-
rin

δας, μαλ' ὅδ' ἔτι πάνυ γλα-
φυρόν ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρ-
μόνιον, ὥς καὶ μὲ αὐτῷ
φθονεῖν τὸν πάλαι κυβερ-
εῖσεν ἀπάντα. ἔλεγεν δὲ
ἡ μάϊα, ὥς ἐδὲ μένοι τὰς
νύκτας ἐν τῷ ἔρασι, ἀλλ'
ὑπὸ περιεργίας ἄρει τοῦ
ἄδε κατῴι, κλέψων τὴν
κακείδην δηλαδὴ. ὑπόπι-
ρος δ' ἔστι, καὶ ἑάβδον τῆς
πεποίηται θωρακίσαν τὴν
δωάμεν. ἡ ψυχάζουσι,
καὶ κατάρχει τὰς τελερῆς.
Ἥφαιστε. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα
αὐτῷ πάλγιον εἶναι.
Απολ. τοιγαρὲν ἀπέδω-
κέ σοι τὸν μῖθον τὴν πον-
εράρεαν. Ἥφαιστε. εὖ γε ὑπέ-
μνησας. ὥς βεδιέμαι ἀπο-
λυφόμιτος αὐτῷ, εἴπε
ὥς φης, εὐχέσθην ἐν τοῖς
σπασγάνοις.

Ἥφαιστε καὶ
Διός.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν;
ἤκω γὰρ ὥς ἐκέλευσται,
ἔχων

ἔχων τ' πέλεκυν ὀξύτατον,
 εἰ καὶ λίθους θεοὶ μίαν πύλιν
 διατμήϊν. Ζ. εὖγε Ἡφαίστιε.
 ἀλλὰ δίδέ με τ' κεφαλὴν
 εἰς δύο, κατένεγκόν. Ἡφαι.
 πείρασ, με εἰ μέμνηται πορ-
 σεύεσθαι. ἔνθα λυθὲς, ὅππερ
 θέλεις σοὶ γενέσθαι. Ζ. διατμή-
 νωκαί μοι τὸ κρανίον, εἰ δ' ἀ-
 σφάστως, ἔνθα πρῶτον ὀρ-
 γισθῆναι πείρασ με, ἀλλὰ
 καὶ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυ-
 μῳ, μὴ δ' μέλλειν. Σπόλυνμαι
 γὰρ ὑπὸ τ' ὠδίνων, αἶμα μὲν
 ἰγκέφαλον ἀσπρέφουσιν.
 Ἡφαι. ὅρα δ' ἔσθ', μὴ κακὸν
 τι ποιήσωμαι. ὀξύς γ' οὖ πέ-
 λεκὺς ἔστι, καὶ ἔκ ἀσπιδος, ἔ-
 δ' ἡρώτιον. Εἰλεθῆναι μαιώ-
 σιταί σι. Ζεὺς. κατένεγκας
 μόνον δ' Ἡφαίστιε διατμήων. οἶ-
 δας γ' ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ἡ-
 φαίστος. ἄκων μὲν, κατόισα
 δέ. τί γὰρ καὶ ποιῆν, σοὺ
 κελεύοντος; τί τῆτο; κό-
 ρη ἑραπλός; μέγα δ' Ἰοῦ κα-
 κὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ, εἰ-
 κότως γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα,
 τηλικαύτῳ ὑπὸ τ' μύνηγα

παρ-

rim habens acutissimam,
 etiam si lapides opus sit
 vno ictu disseccare. I v p.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput in duas partes
 V v l. Tentas me, num
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v p l. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi, me expe-
 rieris non nunc primum
 irascentem. Veruntamen
 ferire oportet audacter, &
 presenti animo, neq; cū-
 ctari. Pereo enim præ do-
 loribus, qui mihi cerebrū
 inuertunt. V v l. Vide
 Iupiter, ne quid mali fa-
 ciamus. Acuta enim secu-
 ris est, & non absq; sangui-
 ne, neq; etiam ad Lucinæ
 morem, tibi obstetricabi-
 tur. I v p. Incude modo
 vulcane audacter. Ego e-
 nim noui, quid sit condu-
 cible. V v l. Inuitus qui-
 dem, sed tamen feriam.
 Quid enim agat aliq; te
 iubente? quid hoc? puel-
 la armata? magnum, ὁ Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum

B 5 virgi-

virginem viuant nutries,
 idque armatam, nūquidū
 callit, non caput habui-
 si, non aduertens. Hæc
 vero etiam saltat, & cum
 armis tripudiat, clypeam
 concutit, ac hastam vi-
 brat, & quasi quodam fu-
 rore concitatur. Et quod
 maximum est, formosa
 admodum, ac maturis nu-
 bilis annis, breui adeo iā
 facta est, ceruleos quidem
 oculos habens, sed tamen
 & huic gratiam addit ga-
 lea. Quare o Jupiter, ob-
 stetricandi præmium hoc
 mihi refer, desponde mi-
 hi illam. I v p. Impossi-
 bilia petis Vulcane, perpe-
 tuo enim virgo manere
 vult. Ego certe, quantum
 in me est, nihil repugno.
 Vv l. Hoc volebam. Re-
 liquum quod est ipse cu-
 rabo. Ac iam simul rapiā
 ipsam. I v p. Si tibi faci-
 le adeo hoc, facias licet.
 Verū tamen illud scio,
 quod amas ea, quæ tibi
 contingere nequeunt.

Neptuni & Mercu-
 rij.

Licet ne Mercuri, con-
 ueni-

παρθένον ζωογονῶσαν, καὶ
 ταῦτα ὄπλον. ἤπερ στρα-
 τώπεδον, ἔ κεφαλὴν ἐλε-
 λήθεισιν ἔχων. ἡ δὲ παρθ.,
 καὶ πυρρὴ χίρει, καὶ πῶ
 ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δό-
 ρον πάλαι, καὶ ἐνθεσιῶ.
 καὶ τὸ μέγιστον, καλὴν πά-
 ρον καὶ ἀκμαῖα γεγέννηται
 ἤδη ἐν βραύχει. γλαυκῶ-
 πιδε μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ
 τῶτο ἡ κόρυς. ὥς ὃ ζῶ
 μαίνωτρά μοι δῶδος, ἐγγυή-
 σας μοι αὐτῇ. Ζεὺς. ἀδύ-
 νατα αἰτῆς ὃ Ἡφαιστ.
 παρθένος γὰρ αἰεὶ δέλει μέ-
 νειν, ἐγὼ γὰρ τὸ γεῖν' ἐ-
 μοί, ἔδ' ἐν ἀντιλέγω. Ἡ-
 φαιστ. τῶτ' ἐβλαβήλω.
 ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ
 ἤδη σιωπεπάζω αὐτῇ.
 Ζεὺς. εἴ σοι ῥάδιον ἔστω,
 ποίει. πάλιν οἶδα, ὅτι ἀδύ-
 νάτων ἐρεῖς.

Ποσειδῶν & καὶ
 Ερμού.

Εἰν ὃ Ερμῇ γαῦ ἐντυ-
 χεῖν

χῆν τὸ Διί; Ερμ. ἐδά-
 μως ὃ Πόσειδον. Ποσειδ.
 οὐκ ἀγνοῖς τὸν αὐτὸν.
 Ερμ. μὴ ἐνδοχῆ, φημί.
 αἰσχροῦ γὰρ ὥστε ἐκ αὐ-
 τοῦ αὐτὸν ἐν τῷ παρὲν-
 τι. Ποσειδ. μὴν τῇ Ἡερ-
 σωσίῃ; Ερμ. ἐκ αὐτῆς ἐ-
 στέρσιόν τί ὄντι. Ποσειδ. σω-
 σίμη. Γανυμέδης ἔνδον.
 Ερμ. ἐδὲ τέτοιαι ἀλλὰ μα-
 λανῶς ἔχει αὐτὸς. Ποσειδ.
 πῶθεν αὖ Ερμῆ; δειδὼν γὰρ
 τὸτο φῆς. Ερμ. αἰχμώ-
 νηαι εἰπὼν, τοιοῦτον ὄντι.
 Ποσειδ. ἀλλ' ἔχει καὶ αὐτὸς
 ἐμὲ θεῖον γε ὄντα. Ερμ. τέ-
 τοκιν ἀγρίας, ὃ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἀπαγε τέτοκεν
 οὐκ εἰς; ἐκ τίος; ἐκέν
 ἀλλήλῃσι ἡμᾶς ἀνδρόγυνος
 ὄν; ἀλλ' ἐδὲ ἐπεστήμα-
 νον αὐτῷ ἢ γαστῆς ὄγκον
 ὄντι. Ερμ. οὐ λέγεις. ἔ-
 γαρ οὐκ εἴη ἔχει τὸ ἐμβρυ-
 ον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς
 κεφαλῆς ἔτεκεν αὐτὸς, ὅς-
 περ τὴν Ἀθηνᾶν. τοκέ-
 α γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.
 Ερμ.

venire Iovem nunc? M. e.
 Nequaquam Neptune.
 N. e. p. Attamen intro re-
 nuncia de me ipso. M. e.
 Ne molestus sis, inquam,
 importunum enim hoc.
 Quare non poteris ipsum
 videre in praesentia. N. e.
 Num igitur cum Iunone
 concumbit? M. e. r. Non
 sed diversum quiddam est.
 N. e. p. Intellico, Ganyme-
 des intus est. M. e. r. Ne-
 que hoc, sed ipse infirmus
 aliquantulum est. N. e. p.
 Unde hoc Mercuri? Gra-
 ve enim istud narras. M. e.
 Pudet dicere, tale quippiam
 est. N. e. At nihil eo tibi
 opus est apud me, patru-
 us utiq; cum tibi sum. M. e.
 Perperit paulo ante, Nep-
 tune. N. e. p. Apage. An
 peperit ille? ex quo? ita-
 que latuit ille nos Her-
 maphroditus exiliens? At
 neque uterus eius tumo-
 rem aliquem prae se tu-
 lit. M. e. r. Recte dicis.
 Neque etiam ille partum
 intra se habebat. N. e. p.
 Nobis, rursus ex capite
 peperit scilicet, quemad-
 modum & Minervam,
 habet enim ille caput
 quoddam pueri verum.
 M. e. r.

M s A. Neque illud, sed
 in fœmore gestavit partū,
 illum videlicet ex Semele
 receptum. N a p. Euge
 generosus, ut ille totus
 nobis, & ex omni parte
 corporis in pregnando, ido-
 neus atque fœcundus est.
 Sed quoniam Semele ista
 est M s A. Thebana mu-
 lier, ex filiabus Cadmi una.
 Huic congressus pregnan-
 tem eam reliquit. N a p.
 Deinde vero ipse pro illa
 peperit. M s A. Atq; ad-
 modum. Etiam si tibi alie-
 num ac mirum videatur.
 Nam Semelem, dolis ag-
 gressa Iuno (nosti autem,
 ut xelotypa est) persuadet
 illi, ut petat à Ioue, quo-
 cum fulmine ac fulgure
 ad se veniat. Quæ cum
 verbis huius inducta cre-
 didisset venissetq; Iupiter
 fulmen secum portans,
 cōflagrauit tectum, ipsaq;
 Semele ex igne perijt.
 Me autem iubet Iupiter,
 ut incisa illius aluo, par-
 tum ad se afferam, imper-
 fectum illū quidem adhuc
 & intra septimum men-
 sem conceptū. Quod ubi
 fecissem, ille disiecto fœ-
 more suo, intro illum re-
 cipit

Ερ. ἔκ, ἀλλ' ἐν τῷ μητρῷ ἔ-
 κύν τὸ ἐκ τῆς Σιμέλης
 βρέφος. Ποσειδ. εὖγε ὁ γυ-
 νῆας, ὡς ὅλος ἡμῶν κυοφο-
 ρεῖ, καὶ πανταχόθι τῷ σώ-
 ματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σιμέ-
 λη ὅτι; Ερμ. Θηβαία. τοῦ
 Κάδμου θυγατέραν μία.
 ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμο-
 να ἐποίησιν. Ποσειδ. ἔγ-
 ῖταιν δ' Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης;
 Αρμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ πα-
 ράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τί-
 μω γὰρ Σιμέλῳ ὀφθαλμοῦ-
 σα ἡ Ηρα, ὅρα δὲ, ὡς ζη-
 λότυπος ὅτι, παῖδες αὐτῆς
 παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βρο-
 τῶν καὶ ἀστράπων ἦσαν παρ'
 αὐτῶν. ὡς δ' ἐπεῖδ' ἐκ, καὶ
 ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κρηαυόν,
 ἀνιφλέγει ὁ ὄρεος, καὶ ἡ
 Σιμέλη μὲν διαφθείρεται
 ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ
 κελεύει ἀνατρίψαι τὸ
 γαστέρας τῆς γυναικὸς, ἀνα-
 κομίσαι ἀτρίψας ἔτι αὐτῷ
 τὸ ἔμβρυον ἐπ' ἀμνιωσῶν.
 καὶ ὅπειδ' ἐποίησα, θε-
 λῶν τ' ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντί-
 θησιν,

ἴδωσιν, ὡς ἀπετελείσθην ἐν-
ταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη
μήμιν ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ἀπὸ οὐδ' ὠδίναν
ἔχει. Ποσειδ. νῦν ἔν τού-
τῳ βρέφος ἔστιν; Εὐμ. ἐς τὸ
Νύσαν ἀποκομίσας, παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διόνυσον ἱερονομα-
θέντα. Ποσειδ. ἐκὲν ἀμ-
φότερα τὰ Διονύσε τᾶτε
καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ δὲ
ἔστιν; Εὐμ. ἔοικεν. ἀπειμι
ἡλ' ἐν ὕδασι σὺ τῷ πατρὶ τὸ
ἐξ αὐτῶν οἶσων, καὶ τὰλλα
ποιήσων, ὅς αὖ νομίζηται
ὥσπερ λεχῶσι.

Εὐμὲ καὶ Ἡλίου.

Ὁ ἥλιε μὴ ἐλάσῃς τήμε-
ρον, ὃ Ζεὺς φησὶ, μὴ δ' ἀμεί-
νον, μήν' ἐς τρίτῳ ἡμέραν,
ἀλλ' ἔτιδον μὲν, καὶ τὸ μετα-
ξὺ μία τις ἔστω νύξ μακρά.
ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ ὥραι αὐ-
τὴς τοῦ ἡπύου. σὺ δ' ὅσον
σὺ τὸ φῶς, καὶ ἀνάπαυε διὰ
μακροῦ σεσηπέν. Ἡλι. καί-
να

cipit, ut ibi perficeretur.
Atque ita iam tertio, post
quam factū illud est, men-
se, denuo illum peperit,
& nunc ex doloribus ali-
quantulum languidus est.
N e p. Vbi igitur infans
ille iam est? M e r c. In
Nysam hinc ablatum, tra-
didi illum nymphis enu-
triendum, Dionysium co-
gnominatum. N e p. Er-
go utrunque, Dionysij
huius & pater & mater il-
le est. M e r c. Ita videtur.
Abeo igitur, ut illi
aquam ad vulnus afferā,
ac cetera ea quæ ex more
atque consuetudo fieri so-
lent, quasi puerperæ pro-
curem.

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie currū
agas, inquit Iupiter, neq;
in crastinū, neq; etiam in
diem perendinum, sed in-
tus mane, fiatque interea
perpetua una nox longa.
Quare equos quidem ite-
rum solvant Horæ, tu ve-
ro restingue ignem, &
nunc tandem post longū
intervallum temporis te
ipsum recrea. S o l. No-
ua

na hæc atque omnino aliena denunciatis venis. Sed nūquid transgredi si neperccare visus sum inter agendum & extra fines cursum habuisse? atq; id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? M e n. Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorem. S o l. Vbi autem etiam ille est, aut unde ipse emissus es, ut hæc nunciaret mihi? M e n. Ex Boeotia, ab uxore Amphitryonis, cum qua concumbit. S o l. Amator illius? atq; ita illi satis non est nox una? M e n. Nequaquam. Nasci enim quenda oportet ex hoc concubitu magnam, atque multorum certaminum victorem, deum. Hunc igitur una nocte absolui ac perfici impossibile est. S o l. Sed absoluat atque ad exitum perducatur ille, quod factum felixq; sit. Veruntamen hæc, Mercuri, temporibus Saturni, non fiebant, (soli enim hic nos sumus) Neque

τὰ τοῦτα ὃ Εὐμῆ καὶ ἀλλόκοτα ἦλθες παραγγεῖλον. ἀλλὰ μὴ παρεβόων τι ἔδοξα ἐν τῷ δριμύ, καὶ ἔξω ἐλθεσαι τῆς ὄρας, καὶ τὰ μοι ἀχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῶσαι διέγραυεν; Εὐμ. ἔδεν τοιοῦτον, ἡδὲ ἐγὼ αἶψά τοι ἔσοι. δῖται δὲ τὴν αὐτὴν ὁρμικισέσθαι γινέσθαι οἱ τὴν νύκτα. Ηλι. ποῦ δὲ καὶ ὅτιν, ἢ πόθεν ὑπερέμφους ἀγγεῖλον τοῦτά μοι; Εὐμ. ἐκ Βοιωτίας ὃ Ηλιά, παρὰ τῇ Ἀμφιτρύωνος γυναικὶ, ἢ σκώεσθαι. Ηλι. ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα ἔχῃ κενὴν νύξ μία; Εὐμ. ἔδομῶς. τεχνῶσαι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς οἰκίας ταύτης μέγαν καὶ πολυάθλον δίδναι. τῆτον οὖν ἐν μίᾳ νυκτὶ ἀποτελειοῦναι ἀδυνάτον. Ηλι. ἀλλὰ τελοσπεργέτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ, τοῦτα δὲ ἐν ὃ Εὐμῆ ἐκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου. αὐτοὶ γὰρ ἡμῖς ἐσμὲν. ἐδὲ

ὅλ' ἀποκοίτης ἐκείνου ὡς ἔ-
 φέας ἢ ὅλ' ἀπολιπὼν αὐτὸν
 ἐξατὼν ἐν θήβαις ἐκοιμά-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἢ ἡ-
 μέρα, τοῦ δὲ κατὰ μέτρον
 τὸ αὐτῆς, ἀλόγονται ταῖς ὁ-
 ραῖς. ξένον δὲ ἢ παρρηλαγ-
 μόνον εἶδεν. ὅλ' αὖ ἐκοι-
 μήνησέ ποτε ἐκείνος θνητῇ
 γυναικί. γυνὴ δὲ δυσλὺς γυ-
 ναῖς ἔνικα, καὶ ἀνιφάφθαι
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπισέ-
 ρχευε μὲν ὁρῶντος τοῦ ἵππου
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ πῶς εἶδεν, ἀντιβῶν ὡρῶ-
 σαν ὅξυς τριῶν ἡμερῶν, τοῦ
 δὲ ἀνδρόπυος ἀβλῖως ἐν σκο-
 τειῶν διαβῶν; τοιοῦτα
 ἀπολαύσονται τῶν διδοι ἐρώ-
 των; καὶ καθιέδενται ὡς
 μένοντες. ἐς' αὖ ἐκείνος
 ἀπετέλεσθαι τὴν ἀβλητὴν ὅν
 λέγεις, ὑπὸ μακρῶ πῶς ζό-
 φῳ. Εἰμὲ σιωπᾶ ὦ Ἥλιε, μή
 τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λό-
 γων. ἐγὼ δὲ παρὰ πῶς Σι-
 λιώβῳ ἀτελεθὼν, καὶ τὸν
 ὕπνον, ἀπαγγιλῶ καλεῖ-
 τοις, ἅπιν ὁ ζῶς ἀπέστη-

λ,

Neque ille tum a Rheā di-
 uertebat, aut seorsum tu-
 babat, neque etiā relicta
 caelo Thebis dormiebat.
 Sed dies quidē tum dies
 erat, nox autem ad suum
 certum spacium, secundum
 proportionem horarum
 agebatur. Peregrinū vero
 autem immutatum nihil.
 Neque ille tum unquam
 cū muliere mortali quic-
 quam rei habuit. At hunc
 infelicis mulierculæ cau-
 sa, oportet omnia sursum
 & deorsum verti. Ac e-
 quos quidem præfractio-
 res & difficiliōres fieri,
 ob ocium & desidiam, vi-
 am autem asperiōrem eo
 quod toto triduo nō v'sur-
 pabitur, homines præter-
 ca mittere in tenebrioso
 viuere. Hoc boni ex amo-
 ribus Iouis consequen-
 tur illi scilicet, sedebunt-
 que expectantes, donec
 ille Athletā illum, quem
 dicis, absoluerit sub lon-
 gis tenebris. M e n. Ta-
 ce ὦ Sol, ne quid mali
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 nam hinc abiens & ad
 Somnum, renunciabo et-
 iam illis, quæ Iupiter mā-
 dat.

dauit. ille quidem, vt ne procedat citius, huic autem, vt ne remittat a se homines, quo ignorent longam adeo noctē hanc fuisse.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, ô Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, vt currū sistas, ac desuper aspectes Endymionem dormientem sub dio tanquam venatorē aliquem, interdum autem etiam descendas in ipsū ex media via? L v. Interroga ô Venus filium tuum, qui mihi harum rerū autor est. V E N. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis affect? nunc quidem in Idā adigens Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabile fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fracturam esse me ipsius &

arcus

ἀέ, τὴν μὲν χαλὴν φρεσὶν αὐτῆς, ἢ ὅπνον μὴ ἀκίενα τοῦ αὐθιγῶτος, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰ ἔτι τὴν νύκτα γεννημένῳ.

Αφροδίτης καὶ Σελήνης.

Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, φεοῖ ποιεῖν σε, ὅπντ' αὖ μὲν Κερίαν γῆν, ἵσταναι μὲν στήθεος, ἀφορᾶσαν ἐς τὸν Ἐνδύμιωνα καθεύδοντα, ὑπαιθρῶν ἄτε κυνηγῆται ὄντα, ἐνδοῦν καὶ ἀεὶ ἐπ' αὐτῷ ἐκ μέσης τ' ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Αφροδίτη τὸν υἱόν, ὅς μοι τῶν αἰτίων. Αφρ. ἔα, ἐκείνους ὁρίζης ὅτιν' ἐμὲ γῆν αὐτῷ καὶ μητέρα οἷα δέδρακεν, ἀεὶ μὲν ἐς τὴν Ἰδμὴν καὶ ἄγων Ἀγχιόνα ἔνεκα τὸν Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον, ὅτι τὸ ἀσύνετον ἐκείνο μέγακλον, ὃ καὶ τῇ Περσεφύγῃ ἐπέτασον ποίησας, ὅς τις αἰτίας ἀφείλην με τὸν ἐρώμενον. ὡς πολλὰ καὶ ἐπέλητα, εἰ μὴ πού τις τοιοῦτα ποίῃν, κλάτῃ μὲν αὐτοῦ τὰ τῶρα

τῶρα

τόξα καὶ τὴν φαρέτρην, πει-
 ραιεύσῃ δ' καὶ τὰ πηγά. ἦδ' ὅν
 δ' καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐπέτελλε
 εἰς τὰς πύγας τῷ σαρδάλῳ.
 ὁ δέ, ἐκ οἴδ', ὅπως τοπαρτυ-
 ρίκα δίδως καὶ ἱκετεύων,
 μετ' ὀλίγον ὀπιλέλῃσαι ἅ-
 παντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, κα-
 λῶς ὁ ἐνδυμίων ὄν; εὐπα-
 ραμύθῃον γ' ἔτα τὸ δένον.
 Ζεὺς. ἔμοι μὲν καὶ πάνυ καλὸς
 ὁ Ἀφροδίτη δοκῇ, καὶ μέλιστα
 ὅταν ὀπταζόμενος ὅπ' τῆς
 πέρας τὴν χλαμύδα καθύ-
 δ' αὖ τῇ λαῖᾳ μὲν ἔχων τὰ ἁ-
 γόντια, ἦδ' ἐκ τῆς χειρὸς ὑ-
 πορρέοντα. ἡ δὲ ξισὰ δὲ περὶ
 τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ αἶον ὀπι-
 κλασμένη ὀππότερ' ἔστι; τῷ
 ὡρτοῦ πῶς περικειμένη. ὁ δ'
 ἔπειτα ὅτ' ὕπνῳ λελυμένος, ἁ-
 πατρὲς τὸ ἀμβροσίον ἐκείνο
 ἄρωμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἄψο-
 φηι καλίστα, ἐπ' ἄκρω τῇ
 δακτύλων βέβηκῃ, οἷς αὖ μὴ
 πείθεσθαι ἐκταραχθεῖν. οἴ-
 σθα, τί αὖ ἔν σοι λεγοίμι τὰ
 μὲν ταῦτα. πάλιν ἄπολλυ-
 μαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Αφρο-

C

Vene-

arcus & pharetram, an-
 putaturam autem etiam
 alas. Iampridem vero &
 plagas ipsi in nates in-
 cussit Sandalio, sed ille, ne
 scio quo pacto, tum qui-
 dem itatim metuens ac
 supplicans, paulo post ob-
 liuiscitur omnium. Ve-
 rum dic mihi formosus
 ne Endymion ille est?
 Nam hoc quidem solatio
 fuerit maior huic. I V P.
 Mihi quidem etiam admo-
 dum formosus, ὦ Venus,
 videtur, & maxime quan-
 do militata super rupem
 chlamyde dormit, laeva
 tenens sagittas, paulatim
 e manu prolabentes. Dex-
 tra autem circa caput sur-
 sum versus reflexa, deco-
 rem affert faciei, cui cir-
 cumfunditur. Ipse vero
 solutus somno, anhelat
 ambrosium illum hali-
 tum. Tunc igitur tacite
 equidem & sine ullo stre-
 pitu descendens, ac sum-
 mis digitis insillens, ut ne
 expergetaclus ille, per-
 turbari possit. Scis igitur,
 quid tibi post haec oīctu-
 ra fuerim, sed pereō equi-
 dem amore.

Veneris & Cupidi-
nis.Αφροδίτης καὶ
ἔρωτος.

Cupido gnate, vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ te
impulsore mortales in ter-
ra, vel in se quisque vel
innicem alij in alios faci-
unt, verum de his ago,
quæ apud superos quoque
designas, qui quidem Io-
nem varias assumere for-
mas ostendis, vertens in
quodcumque tibi pro tem-
pore visum fuerit. Lunam
vero è cælo deuocas.
Quin & Solem aliquoties
compellis lentum apud
Clymenem cessare, auri-
gandi muneris oblitum.
nam quicquid iniuriæ in
me matrem etiam cõmit-
tis, audacter tanquam tu
to facis. Verum tu quidẽ
ò deorum omnium confi-
dentissimas, Rheam insu-
per ipsam iam anũ, præ-
terea deorum tam multo-
rum parentem co perpu-
listi, et ruptionem adimet,
atque in Phrygium adole-
scentulum illũ depereat,
ac tua iam opera insanit,
iunctisq; leonibus, adhi-
bitis item Corybantibus,
quip-

Ω τέκνον ἔρωτος ὄρα, οἷα
ποιοῖς. ἔ τὰ ἐν τῇ γῇ λέ-
γω, ὅπῃσα τοῦ ἀνθρώπου
αἰσπεύθης, καθ' αὐτῶν ἢ κατ'
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν ἔραν. ὅς τὸν μὲν
Δία πολύμορφον ὀπιδεκνέ-
εις, ἀλλά τῶν ἐς ὃ, τι αὐτῷ
ὅπῃ τ' ἡμεροῦ δοκῇ. τίω σὺ
λιώνῃ ὃ καθαρεύεις ἐκ τ' ἐ-
ραν. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
κλυμένη βραδυῇ ἐνίοτε
ἀναγκάζεις, ὅπῃ λεηστὴν
τῆς ἰσπασίας. ἂ μὲν γὰρ
ἐς ἐμὲ τίω μητέρα ὑρεῖς,
θαῖξῶν ποιοῖς. ἀλλὰ σὺ δὲ
τολμηρότατε, καὶ τίω Πέ-
αν αὐτῷ γεαυῷ ἦδον, καὶ
μητέρα τοτέτων θεῶν,
ἀνέπεισας παιδεύειν,
καὶ τὸ φεύγιον μισά-
χιον εὐεῖνο ποθεῖν. καὶ
γυῖν σκείνη μέμνην ἴσθι
σκ, καὶ ζυζαμένη τοῦ
λέοντας, παραλαβῶσα καὶ
τοῦ Κορύβαντας ἄτε μα-
νίας

νικῶν καὶ αὐτὰς ὄντας, αἶψα
 καὶ κάτω πρὸς ἴδην ἀεπο-
 λῦσιν, ἢ μὲν ὀλοῦζουσα ἐ-
 πί τῃ Αἴτῃ Κορύβαντες δ',
 ὃ μὲν αὐτῇ τέμνεται. ξίφι
 τὸν πῆχυν. ὃ δὲ αὐτὰς πρὸς
 κέλευθον, ἵστα μεμνῶς διὰ
 τῇ ὁρῶν. ὃ δὲ σὺλῃ τῷ κέ-
 ρατι. ὃ δ' ὀπλοῦσιν πρὸς τυμ-
 πάτω, ἢ ὀπλοῦσιν πρὸς κυμ-
 βάτω. καὶ ὅλως θόρυβος καὶ
 ματαία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἀπαντά
 ἔστι. δέδια τὸν αὐτὸν ἀπαν-
 τα. δέδια τὸ τοιαῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ κακὸν τέκνοντα, μὴ
 ἀπομανῆσαι ποτε ἢ Ρέα, ἢ
 καὶ μάλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔ-
 σα, καλούσῃ τὸν Κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 σπάσαι, ἢ τοῖς λέεσι
 παραλαβεῖν. ταῦτα δέδια,
 κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα. Ερ-
 θάξῃ μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς
 λύουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθως
 εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπα-
 νάσας ὅτῃ τὰ νῦντα, καὶ
 τῆς κέλευθου λαβόμενος,
 λυγρῶ αὐτός. οἱ δὲ σά-
 νουσί με, καὶ πρὸς γῆρα
 διγίμνοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montem sursum ac
 deorsum oberrat, ipsi qui
 dem Attis amore ciulans.
 Ceterum Corybantum
 alius suum ipse peneu
 ense desecat, alius demissa
 coma per montes fertur
 insanus, alius cornu ca-
 nit, alius tympano tonat,
 alius cymbalo perstreptit.
 breuiter, omnis vndequa
 que Ida tumultus atque
 insanix plena est. Pro-
 inde cuncta timeo, me-
 tuō nec tale quid accidat,
 quæ magnum malum ge-
 nerans, ut si quando re-
 sipiscat Rhea, vel potius
 si pergat insanire, Cory-
 bantibus imperet, ut te
 correptum discerpant,
 aut leonibus obijciant.
 Hic me sollicitat metus,
 quod videam tibi pericu-
 lum imminere. C V P.
 Ocioso animo esto ma-
 ter, siquidem leonibus et-
 iam ipsis iā familiaris sum
 factus, ita ut saepenume-
 ro, conscensis eorum ter-
 gis, præbensq; iuba, e-
 quitis ritu insidens illos
 agitem. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblandi-
 untur,

uotur, ac manum ori infertam receperant, lambuntq; deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rhexiphi, quando tandem vacauerit, ut me vlciscatur, cum in Arte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulcras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, uti neq; tu posthac Martem ames, neq; ille te? V E N. Ut es peruicax, & nulla in re non luperas? Attamen horum quæ dixi aliquando meminervis.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Definite ô Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgijs, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena a cõuinitio deorû. H E. Ac vis, ô Iupiter medicamentariû illum priore loco accumbere, q̃ me? A E S. Quid nî, per Iouê, melior quoq; enim sum. M E N. In quo

igitur

ἀρχόμενοι ἐς τὸ σόμα, φίλοι μισάνθρωποι ἀποδιδάσκει μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πέα, πότι αὖ ὁκείνη χολῶν ἀγάγοι ἐπ' ἐμέ, ὅλη ἔστα ἐν τῷ Ἀθρῆ, καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ, οἷά ὅστις ὑμεῖς μὴ ἐφίκασι τὸ καλῶν. μὴ τοῦ γυν ἐμὲ αἰτιάσθαι τέτων. θέλεις σὺ ὦ μήτερ αὐτὴ μὴ κέτι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ ἀρεῶν, μήτ' ὁκείνον σοὶς; Αφροδίτη δὲ δεινὸς εἶ, καὶ κρατερὰ πάντων, ἀλλὰ μεμνῆσθαι με ποτὲ τῆς λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῖ, καὶ
Ἡρακλέους.

Ποίσασι τὸ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες ὁρῶν ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀρετῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμπόσιος τῆς θεῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ ζεῦ τετάρτῃ φαρμακίᾳ παρακαλῆναι δαίμυ. Ασκλη. γὰρ Δία, καὶ αἰμῆναι γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ τίς

τίς

τί δ' ἐμβρύττει ; ἢ δι-
 σιστὶ ὁ ζῶς ἐκτραύωσιν ,
 καὶ μὴ θέμις ποιεῖντα , γυν-
 θὲ κατ' ἑλπίαν αὐθις ἀθα-
 ρασίας μετείληφας ; Αἰ-
 σχυρπείη . ὁπλήνυσαι γὰρ
 καὶ σὺ ὦ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
 κῃ καταφλυγείς , ὅτι μοι
 ἐνδείξεις τὸ πῦρ . Ἡρα-
 κλῆς ἴσα καὶ ὅμοια βε-
 βήωται ἡμῖν , ὅς Διὸς μὲν
 υἱὸς ἡμῖν , τοσαῦτα δὲ πε-
 πύνηκα ἐκκαθαίρων τὸν βί-
 ον , θνήσκ' καταγωνιζόμε-
 νος , καὶ ἀνθρώπου ἰδεύσας
 τιμωρέμετος . σὺ δὲ ἑ-
 λχόμενος εἰ καὶ ἀγύρτης .
 τοσούτοι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
 ποις χρήσιμος ὁπλήσσει
 καὶ φαρμάκων , ἀνδρῶδες
 δὲ εἶδεν ὁπλιδευγμένος .
 Αἰσχυρπείη οὖν λέγει . ὅτι σὺ
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμενος ,
 εἴτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτος , ἢ ὅτε ἀμφότερα
 διεφθαρμένος τὸ σῶμα-
 τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
 τὰ τῆτο τοῦ πυρὸς . ἐγὼ
 δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο , ἔ-
 τι ἐ-

igitur ὁ αττονίτης , an quod
 te Iupiter fulmine aliqua
 de percussit , eo quod
 quæ nefas erat , feceras ,
 nunc autem ex misericor-
 dia iterum immortalita-
 tis participes factus es ?
 A. E. S. Oblitus vero ec-
 iam tu es Her. quod in
 Oeta conflagrasti , quan-
 doquidem mihi ignem
 obijcis ? H. E. K. Nequa-
 quam equalia atq; similia
 sunt quæ uterq; in vita e-
 gimus , ut qui ipse qui-
 dem Iouis filius sim , tan-
 tos autem labores susti-
 nuerim , expurgata vita
 devictis bestiis & homini-
 bus contumeliosis , vindi-
 cta ac perna affectis . Tu
 vero radicum incisor es &
 circulator , ægrotantibus
 fortassis hominibus utilis
 medicamenta adhibēdo ,
 virile autem nihil quic-
 quam opere præstitisti .
 A. E. S. Recte dicis , quo-
 niā & inustiones tuas cu-
 ravi , quando paulo ante
 accendisti , ad nos semi-
 ustulatus corpore utrinq;
 corrupto ac percito , & a
 tunica , & post illam , etiā
 a flamma . Ego vero quod
 si nihil aliud , tamen ne-
 que

que servivi, quemadmodum tu, neque exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neque vero etiam insanis, occidi liberos & uxorem. H a r. Nisi definas conviciari, statim admodum senties quod non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatum hinc, e caelo precipitem dabo te, ut ne ipse quidem Pæon curaverit te, diminuto atque effracto tibi cerebro. I v. Desinite, inquam, & ne perturbate nobis conversationem hanc, aut ambos hinc ablegabo vos e convivio. Quamquam etiam æquum est, ó Hercules, priore loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est.

Mercurij & Apollinis.

Quid vero tristis es Apollo? A p o l. Quoniam Mercuri, Miser atque infelix circa amores sum. M e r c. Dignum quidem in ærore hoc, sed

το ἐδάμωτα ὥσπερ σὺ, ὅτε ἔβαινον ἕξαι ἐν Λυδίᾳ, πορφύρεϊ δα ἐνδεδυκὼς, καὶ πομπῆος ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χερσὶ σανδάλῳ. ἀλλ' ἔδεν μεγαυχλήτας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ἡρᾶ εἰ μὴ παύτῃ λαιδορέμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἰσῆς ὡς πολλοὶ σὶ δόνησαι ἢ ἀθανάσιος, ὅπῃ ἀράμενός σε, εἰς τὸ κεφαλὴν ἐκ τοῦ ἕρατος, ὅτε μὲν τὸν παλῆονα ἰάσαδά σε τὸ κρανίον συντρίβεντα Ζεὺς. πᾶσα δὲ, φημί, ὑμᾶς ὅτι παρὰ τῆς ὑμῶν τιμῆς καὶ καίαν, ἢ ἀμφοτέρους ὑμῶν πέμψομαι ὑμᾶς τὸ συμπόσιον. καὶ τοι εὐγνώμον ὦ Ἡρακλῆς θεοκατακλίνεσθαι σε τὸν ἀσκληπίαν, ὅτε καὶ ὑπερθερον ὑποθανόντα.

Ερμῆ καὶ Απόλλωνος.

Τί σκυθρωπὸς εἶ ὦ Απόλλων; Απόλλων. ὅτι ὦ Ερμῆ δουγῶ ἐν τοῖς ἐρωτικῇς. Ερμ. ἀξίον μὲν λύπης τὸ τοι-

οὔτις. σὺ δὲ τί δυσυχής; ἢ
 τὸ καὶ πῶς δάφνιω σε λυπεῖ
 ἔστι; Απολ. οὐδαμῶς. ἀλλ'
 ἐργάζομαι πινθῶ τὸν λάκω-
 να τὸν Οἰβάδου. Ερ. τίθνη-
 με γὰρ, ἐπέ μοι, ὁ ὑάκινθος;
 Απολ. καὶ μάλα. Ερ. πῶς τί-
 σος ὁ Απολλών; ἢ τίς οὕτως
 αἰετός ἔω, ὥς ἀποκτεῖναι
 τὸ καλὸν ἐκείνο μενέαιον;
 Απολ. οὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.
 Ερ. ἔκων ἐμάτης ὁ Απολ-
 λων; Απολ. ἔκ, ἀλλὰ δυσύ-
 χημα τί ἀκέρσιον ἐχέειτο.
 Ερ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι
 τὸν λόγον. Απολ. δισκούμεν
 ἐμάθαν. καὶ γὰρ συνεδίσ-
 κωνον αὐτῶ. ὁ δὲ κάκιστα
 αἰετῶν ἀπολύμενος ζέφυ-
 ρος, ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ
 αὐτός. ἀμελέμετος δὲ, καὶ
 μὴ φέρον πῶς ὑπερφίαλ,
 ἐγὼ μὲν ἀνέβηκα, ἄσπερ
 εἰώθαμεν τὸν δίσκον ἐς τὸ
 αἶψα. ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ ταῦ-
 τός τε καταπνεύσας, καὶ
 κεφαλῇ πρὸ παιδὸς ἐνέ-
 σσει φέρον αὐτόν, ὥς
 ἀπὸ τῆς πληγῆς σιμά
 πρὸς

tu quo pacto miser atque
 infelix es? An id quod
 cum Daphne accidit, te
 dolore afficit adhuc? A.
 Nequaquam, sed anas-
 tum doleo, Laconem illū
 Obeadi filium. M. R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus? dic mihi. A. P. O.
 Atque admodum. M. R.
 Vnde Aollo? aut quis ita
 ab omni amore alienus
 fuit, ut occiderit formo-
 sum illum puerum? A. P.
 Meum ipsius factum hoc
 est. M. R. Quid igitur,
 insaniuissim' Apo. A. P. O.
 Non, sed infortunium
 quoddam invito mihi ac-
 cidit. M. R. Quomodo?
 cupio enim audire ratio-
 nem hanc. A. P. O. Disco
 ludere discibat, atq; ego
 una cum illo ludebam.
 Ceterum ventorum om-
 nium pessime perditus
 Zephyrus amabat quidē
 longo iam tempore etiam
 ipse illum. Verum negle-
 cto eo, & contemptum
 illum non ferente, ego
 quidem, quemadmodum
 consueueramus, discum
 in altum sursum versus
 iaculabar, ille autem de-
 orsum Taygeto spirans,
 C 4 abla-

ablatus hunc in caput
puero inflixit, ita ut ex ea
plaga & cruor manaret af-
fatim, & ipse puer statim
sagittis, fugientemque ad
montem usque persequen-
do. Puerum autem & tu-
mulum extruxi in Amy-
clis, ubi discus eum pro-
stravit, & ex sanguine flo-
rem, terram induere feci,
suavissimum illum quidem
Mercuri, atque omnium
fragrantissimum, prater-
ea & literas quasdam ha-
bentem, quæ mortuum
ipsum quasi deplorant.
Num tibi igitur præter ra-
tionem inæstus fuisse vi-
deor? Μ. κ. Sane vero
Apollo. Noras enim mor-
tuam te comparasse ama-
ræ tibi. Quare dolere nō
debes, mortuo iam illo.

Mercurij & Apol- linis.

Itaque, autem Vulcanū,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contentam exerce-
at Apollo, pulcerrimas
duas uxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiā?
Α. ο. κ. Felicitas quæ

τε ῥῆναι πολλοῦ, καὶ τὸ παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸ
μὲν ζέφυρον, αὐτίκα ἡμιμέ-
μιον κατατοξεύσας, φεύγον-
τι δῖοντόμενος, ἄξει τοῦ ὄ-
ρεος. τὸ παῖδ' ὅς, καὶ τὰ φρον
ἐχὼτάμιον ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
πως ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβη,
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αἰθρῇ
ἀναδύναι πῶς γὰρ ἐποίη-
σα, ἥδιστον ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐα-
θέστατον ἀνθέων ἀπάτωρ.
ἔτι καὶ γεγνημένα ἔχον, ἐ-
πειάζοντα τὸν νεκρῷ, ἀν-
σοι ἀλόγως ληλυπηθεῖαι δε-
κῶ; Ἑρμ. καὶ ὦ Ἀπόλλων. ἦ
δεῖς γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἔχθ' ἀποθανόντος.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλ- λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῃ
ἔχοντα βάνυστον ὦ Ἀπόλ-
λων, τὰς καλῆς γεγαμη-
κεῖται, πῶς τε Ἀφροδίτῃ καὶ
πῶς χάριν; Ἀπολ. εὐπο-
μίη

μία τις ὁ Ἑρμῆς· πάλιν ἐνέει-
 νό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ, ἀνέ-
 γκαδι συνῆσας αὐτῷ, καὶ
 μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἰδρῶ-
 τι ῥέοντα εἰς πλὴν κάμι-
 νον ὀπισθεφότα, πολλὰ
 αἰθέλιον ἔτι τοῦ περὶ ὧπα
 ἔχοντα· καὶ οὕτως τριούτον
 οὐτα αὐτὸν, περιέαλλουσί
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 γαθεύουσι. Εἰς τῆτο καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαίσῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμῃ
 ὁ Ἀπολλών, καὶ κιδάριζε,
 καὶ μέγα ἔτι τοῖς κάλλι-
 φθῆναι, καὶ γὰρ ὅτι τῇ οὐκ εἰς
 καὶ τῇ λυγρῇ. ἔτα ἐπειδὴν
 εὐμαῖαι δέοι, μένοι κα-
 πευδῆτομεν. Απο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφρεδितῆς εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά· καὶ δύο γὰρ,
 αἱ μάλιστα ὑπερηγάπητα,
 πλὴν Δάφνι καὶ τὸν γά-
 λινθον, ἢ μὲν ἀποδιδράσκει
 με, καὶ μισεῖ, ὥς ἵλετο
 ἔξυλον γενέσθαι μάλλον ἢ
 ἐμοὶ συνῆσαι, ὁ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλετο· καὶ
 γὰρ αὐτὸς ἐκείνων εὐφρόνης
 ἔχων.

dam hæc Mercuri. Verun-
 tamen illud equidem mi-
 nor, quod cum illo rem
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in fornacem
 dimittere atq; incur-
 vare sese, multa adeo fu-
 ligine facie illius oppleta.
 Et tamen talis ipse cum
 sit, amplectuntur ipsum,
 & osculantur, & una dor-
 minunt. Μερ. Hoc & ip-
 se indignor, & Vulcano
 inuideo. At tu comam
 nutri Apollo, ac citharam
 persona, animum ob pul-
 critudinem ciarum atq;
 superbum præ te ferens,
 & ego etiam ob habitu-
 nem corporis & lyram.
 Cæterum ubi cubitum
 eundum fuerit, soli dor-
 miemus. Απο. Ego ve-
 ro alias quoq; habeo Ve-
 nerem minus propitiam
 ad res amatorias. Quippe
 etiam quos duos maxime
 præter cæteros amavi,
 Daphnen & Hyacinthū,
 illa quidem aufugit, atq;
 odit me adeo, ut in lignū
 conuerti maluerit, quam
 mecum rem habere, hic
 autem à disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-
 ronas

ronas habeo. Μ ε κ. At
 ego iam aliquādo Vene-
 rem, sed non oportet glo-
 riarī. Α ρ ο. Noui, atq;
 etiam Hermaphroditum
 ipsum ex te aiunt reperis-
 se ipsam. Veruntamen il-
 lud mihi dic, si possi, quo-
 modo non emulatur Ve-
 nus Gratiam, aut contra
 illa Venerem? Μ ε κ.
 Quoniam, Apollo, illa in
 Lemno cum ipso consue-
 tudinem habet, Venus
 autem in cælo, præsertim
 autem hæc cum Marte
 plerunque versatur, atq;
 illum amat. Quapropter
 non ita multum fabrum
 istum curat. Α ρ ο. Atq;
 hæc putas ipsum Vulcanū
 scire? Μ ε κ. Scit, sed
 quid agat, cum genero-
 sum adeo adolescentem,
 & præterea militarem ip-
 sum esse videat? Quare si-
 lentium agit, nisi quod
 minatur quidem, vincula
 quædam excogitasse con-
 tra illos sese, iisque ipsos
 comprehensurum esse,
 circumdato veluti retibus
 quibusdam lecto. Α ρ ο.
 Nescio sane. optarim ve-
 ro ipse ille, qui sic com-
 prehenderetur esse.

Iuno-

έχω. Ε ρ μ. ἐγὼ δὲ ἤδη πο-
 τὲ πλεὺς Ἀφροδίτῳ, ἀλλ' ἔ-
 χῃ αὖχέιν. Α πο. οἶδα. καὶ
 τὸν Ε ρ μ α φ ρ ό δ ι τ ο ν ἐκ σοῦ
 λέγεται τετοκέναι. πλεὺς
 ἐμείνῃ μοι εἰπὲς, εἴτι οἶδα,
 πῶς ἔζηλευσεν ἢ Ἀφρο-
 δίτη πλεὺς χάριν, ἢ ἢ χάριν
 ταύτῳ; Ε ρ μ. ὅτι ὁ Ἀπολ-
 λων ἐκείνη μὲν οὐτὼς ἐν τῇ
 Λήμνῳ συνέσιν, ἡ δ' Ἀφρο-
 δίτη ἐν τῇ Ἰερωνῶ. ἄλλως
 τε, φεῖ τὸν Ἀρῶν ἔχει τὰ
 πολλὰ, κτλ. εἰνὲς ἐρεῖ. ὥς
 ολίγον αὐτῇ τοῦ χαλκίου
 τέτυκ μέλει. Ἀπόλλων
 ταῦτα οἶε τὸν Ἡφαίστον ἐ-
 δέναι; Ε ρ μ. οἶδιν, ἀλλ'
 τί αὖ δράσει δυνάμετο, γιν-
 νᾶν ὅσων νεανίαν, καὶ τρα-
 τιώπῳ αὐτὸν; ὥς πλεὺς ἡ-
 συχίαν ἄρει, πλεὺς ἀπει-
 λῇ γὰρ διαμὰ τινὰ ὅτιμη.
 χανήσας αὐτοῖς, καὶ συλ-
 λήψιδαι, σαλευούσας ἐ-
 πί τῆς οὐγῆς. Α πολ. ἡ
 οἶδα. οὐδαμῶς δ' αὖ οὐ-
 τὸς ὁ ζυλληφθισόμενος εἶ-
 ναι.

Ηρας

Ἡρας καὶ Λητῆς.

Iunonis & La-
tonæ.

Καλὰ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ
καὶ τὰ τέκνα ἔτικες τῷ Διὶ.
Λη. ἔπαυσαι ὦ Ἡρα τοῖς
παισιν τίκτειν θυγάτηρα, ὅ-
τιος ὁ Ἡφαιστός ἐστιν. Ἡρα. ἀλλ'
καὶ μὲν ὁ γαλῶς, ὅμως χη-
ρὸς γὰρ ἐστὶ τεχνίτης ὢν ἀ-
είστος, καὶ κατακινῶσθαι ἡ-
μῶν τὸ ἔργον, καὶ πῶς Λητο-
ρίῳ ἔγρητο, καὶ ἀπαρτάξῃ
τοῖς αὐτοῖς. οἱ δὲ σοὶ παῖδες,
καὶ μὲν αὐτῶν ἀξέσπικα, πέρα τ'
μέγρε, καὶ ὄρεος, καὶ τὸ τε-
λευτῶν, ἐς πῶς Σκυθίαν ἀ-
πελθῶσα, πάντες ἴσασιν
ὅτι ἐδίει ξυνοκτονῶσα, καὶ
καί μιν τὴν Σκυθίαν αὐ-
τῆς, ἀνθρώποφάγας ὄντας.
ὦ δὲ Ἀπόλλων περσποῖται
μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ το-
ξοῦεν καὶ κιθαρίζειν, καὶ
παῖς εἶναι, καὶ μαρτυροῦν.
καὶ κατασησάμενος ἐργα-
στήρια τ' μαρτυρῶν, τὸ μὲν ἐν
Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ καὶ
ἐν Διδύμοις, ὅθεν ἀπαρτὰ τὴν
ἀνθρώπων αὐτῶν, λοξὰ καὶ
ἐπαμ-

Pulchros enim uero
Latona & liberos procrea-
si Ioui. La T. Non enim
omnes, ὁ Iuno, tales pa-
tere possumus, qualis
Vulcanus est. I v n. Ac
hic claudus quidem, uti-
lis certe tamen est artifex
optimus existens, ac ce-
lū nobis exornauit quo-
que, Veneremq; uxorem
duxit, à qua & studiose
obseruatur. Contra au-
tem tuorum liberorum,
altera quidem virilis ultra
modum, & montiuaga
est, & postremo in Scy-
thiam quoque profecta,
omnes sciunt, qualia co-
medat, hospites mastan-
do, ac Scythas ipsos imi-
tando, qui humana carne
vescuntur. Apollo autem
simulat quidem omnia
scire sese, & iaculari, & ci-
thara canere, & medicum
esse, & vaticinari. Et ere-
ctis vaticinandi tabernis
hic in Delphis, illic in
Claro & Didymis, deci-
pit consulentes se, obli-
qua, & in utranq; partem
quæstionis, propositæ incli-
nancia

nantia respondendo, ne
videlicet erroria possit
damnari, atq; ita ex hoc
quæstum facit, & dicescit.
Multi enim amētes sunt,
seq; ipsos exhibent præ-
stigijs deludendos. Ve-
rum non ignoratur utiq;
a prudentioribus, quod
pleraq; falsa ac ficta dicti-
ter, quippe ille ipse vates
ignorabat, quod interfe-
cturus amasium suum es-
set disco, neq; prædixerat
ipse sibi, quod fugitura
ipsum esset Daphne, idq;
adeo formosum atq; co-
matum. Quare non vi-
deo, qua causa pulcrio-
res liberos te quam Nio-
ben illam, procreasse pu-
taris. L A T. At vero li-
beri hi, hospitum macta-
trix illa videlicet & men-
dax vaticinator ille, scio
quo pacto mordeant te,
dum conspiciuntur inter
deos, & maxime quan-
do hæc quidem ob pulcri-
tudinem laudatur, ille
autem citharam personat
in convivio; omnibus ip-
sum admiratione prose-
quentibus. I V. Nequeo
risum continere Laton. Il-
lum ne admirantur? Quæ
Mar-

ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἡ-
κάτερον τῆς ἐξουσίᾳς ἀπο-
κρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον
εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλε-
τῇ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιάυτου.
πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνέητοι, καὶ
παρέχοντες αὐτὰς κατα-
γοντεύουσιν. πλὴν ἐκ ἀγνο-
εῖται γὰρ ὑπὸ τῆς σιωπῆς τε-
ρῶν, τὰ πολλὰ τερατευό-
μενος. αὐτὸς γὰρ ὁ μάρι-
τις ἠγνέει, ὅτι φονεύσας μὴ
τὸν ἐρώμενον τῆς δίσκου, ἐ-
περμαντεύσατο δὲ, ἐν-
φύζεται οὐτὲν ἢ δάφνη,
καὶ ταῦτα ἔτα καλὴν καὶ
κομήτιον ὄντα. ὥστε ἐκ-
ὄρῳ, καθῆγε καλλιτικνοτέ-
ρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. Λη-
ταῦτα μὲν τοι τὰ τέκνα ἡ-
ξιοκτόνος καὶ ὁ ψευδύμας-
τις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σι-
νέωμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ
μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπα-
νῆται ἐς τὸ κέικλος, ὁ δὲ κι-
θαρίζει ἐν πρὸ συμποσίου
θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπαί-
τως. ΗΦΕ. ἐγέλασα ὦ Λη-
τῶν, ἡκείνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ
Μαρτύ-

Μαρσίαν, εἰ τὰ δίκαια αἰ-
 μῶσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
 λειπεν αὐτὸς κρατήσας
 τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατα-
 σοφισθεὶς ἄθλιος ὑπόλωλεν,
 ἀδίκως ἄλυσ. ἢ ὅ καλὴ σε
 παρθένος ἔτω καλὴ ὄντιν,
 ὥς ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθειῖσα
 ὑπὸ τοῦ Ἀκταίοντος, φοβη-
 θεῖσα μὲν ὁ νεανίσκος ἐξα-
 γερύσῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
 ἐπαφῆκιν αὐτῷ τὸ κύ-
 νας. ἐὼ γὰρ λέγειν ὅτι ἔ-
 δε τὰς πεντάς ἐμαῦτο,
 παρθένος γὰρ καὶ αὐτὴ ἦσα.
 Δη. μέγα ὦ Ἡρα φρονεῖς,
 ὅτι ξυώει τῷ Διὶ, καὶ συμ-
 βασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ
 τῆτο ὑβρίζεις ἀδίκως. πλὴν
 ἀλλ' ὄψομαι σὺ μετ' ὀλίγον
 αὖθις δακρύουσαν, ὁπότεαν
 σὺ καταλιπὼν, ἐς τὴν γῆν
 κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γα-
 γνύμενος.

Marsias, si iuste modo iu-
 dicare Musæ voluissent,
 excoriasset merito, ut qui
 ipse in Musica vicerat,
 nunc autem circumuen-
 tus miser ille perijt, iniu-
 ste sane damnatus. Hæc
 autē formosa tua virgo,
 ita formosa nimirum est,
 ut posteaquam animad-
 vertit sese conspectum ab
 Actæone fuisse, verita ne
 adolescens ille turpitudi-
 nem ipsius evulgarēt, im-
 miserit illi canes. Ut inte-
 rim non dicam, quod ne-
 que parturiētibus oblecti-
 catura fuisset, si virgo uti-
 que & ipsa foret. L A T.
 Valde animo elato es Iu-
 no, eo quod cum Ioue
 concumbis, & unā cum
 eo regnas, & præterea abs-
 que metu contumeliosa
 es. Veruntamen videbo te
 nō ita multo post rursus
 lacrymantem, quando
 te relicta in terram descē-
 derit ille, in taurum aut
 cygnum conuersus.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Ερμού.

Apollinis & Mer-
 curij.

Τί γὰρ εἶ Ερμῆ; Εἰ. ὅτι
 γαλι-

Quid rides Mercuri?
 M E R. Quoniam maxi-
 me

me ridicula Apollo, vidi.
 A p o l. Dic igitur, ut &
 ipse auditis illis, tecum ri-
 dere possim. M a r. Ve-
 nus cum Marte concum-
 beas, deprehensa est, ac
 Vulcanus comprehensos
 illos vinculis constrinxit.
 A p o. Quomodo? Sua-
 ue enim quiddam dicere
 videris. M a r. Longo iam
 tempore, opinor hæc sci-
 ens venatus est illos, &
 lecto occultis quibusdam
 vinculis circumdato, abi-
 ens ad fornacem opus fa-
 ciebat. Post hæc Mars in-
 greditur secreto ut quidē
 ipse putabat. Videt autē
 ipsum ex alto Sol, & rem
 ad Vulcanum desert. Vbi
 igitur lectum conscendis-
 sent, & in opere essent,
 & iam intra retia teneren-
 tur, circumuoluuntur ip-
 sis quidem vincula, astat
 autem Vulcanus. Illa igi-
 tur (nam & forte tum
 nuda erat) pudore affe-
 cta, non habebat, quo se
 regeret. Mars vero, ab ini-
 tio fugere tentabat, spe-
 rabatq; se vincula illa dis-
 rupturum esse. Cæterum
 posteaquam intellexit, se
 vndique captum teneri,
 neque

γελοῖσθαι τὰ ὦ Απολλών. εἶ-
 δον. Απο. εἰπὲς ἔν, ὥς καὶ
 αὐτὸς ἀκέσας ἔχω ξυγ-
 γλῶν. Ερμ. ἢ ἀφροδίτη ξυγ-
 γασσάμενη Ἀρεὶ, κατέλαμπται,
 καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς
 ξυλλασσῶν. Απο. πῶς; ἢ
 οὐ γὰρ τι ἔρεον εἶναι. Ερμ.
 ὅκ πολλοὺς, οἶμαι, ταῦ-
 τα εἰδὼς ἐδήρουν αὐτὰς,
 καὶ πρὶ τῷ σὺν τῷ ἀφαν-
 δισμῷ περιθεῖς, διεγάζετο
 ἀπὸ λαθῶν ὅππῃ τῷ κάμινον
 εἶτα ὁ μὲν Ἀρεὶ εἰσέερχετο
 λαθῶν, ὥς ᾤετο. καθόρε-
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
 πρὸς τοὺς Ἥφαιστους. ἐπεὶ δὲ
 ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ
 ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐν τῷ ἐργῷ
 γόοντο τῶν ἀρσένων, περι-
 πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
 δισμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτῶν
 ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν
 ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχεν συμ-
 γὰ ἔστα, ἐκ εἶχεν, ὅπως
 ἐγκαλύψατο αἰδαιμένη. ὁ
 δὲ Ἀρεὶ τὰ μὲν πρῶτα δια-
 φυγεῖν ἐπεισῆτο, καὶ ἔλ-
 πιζε εἶξεν τὰ δισμὰ,
 ἐπει-

ἔπαιτε δὲ σωθεὶς ἐν ἀφύ-
κτω ἐχέματος ἐμυτοῦ, ἰκέ-
τευ. Απο. τί ἐν ἀπέλη-
σιν αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστος; Ερμ.
ἰδέτω, ἀλλὰ ξυγκλέτας
τοῦ θεοῦ, ὁπδεύκνυται πῶ
μοιχεύειν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ
ἀμφότεροι κάτω κεκλιότες,
ξυνοδιώδυναι ἐκρυβιῶσι. καὶ
τὸ θέαμα ἡδιστὸν ἐμοὶ ἔδοξε
μοιχεύειν αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κεὺς ὁκῆτος, ὅπ αἰδέϊται
καὶ αὐτὸς ὁπδεύκνόμενος
πῶ ἀρχαῖον τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅσγε καὶ ὁπ-
γίλῃ αὐτοῖς ἐφιστάς. ἐγὼ
μὲν τοι, εἰ χεὶρ τάλανθες εἰ-
πεῖν, ἐφθόνην πρὸς Ἀρεὶ, τὴν
μόνον μοιχεύουσαν πῶ καλ-
λίστῳ θεῷ, ἀλλὰ καὶ δεδι-
μῆναι μετ' αὐτῷ. Απολ. ἐκ-
ὅν καὶ δεδιῶμαι αὐτὴν ὑπὲρ
μεινῶς ὅπ τῶτά. Ερμ.
οὐ δ' ἐκ αὐτῆς Ἀπολλων;
ἰδὲ μόνον ἐπιθῶν. ἐπα-
νέσομαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
ὅμοια καὶ αὐτὸς αὐτῇ ἰ-
δῶν.

Ηφαι

neque effugere quodquam
posse, supplicare cepit.
A p. Quid igitur, soluit
ne ipso Vulcanus? M. x.
Nondum, sed conuoca-
tis dijs, spectandum ipsis
exhibuit adulterium. Illi
autem nudi ambo, & col-
ligati mutuo, inclinati
deorsum capitibus erube-
scebant. Atque adeo spe-
taculum hoc dulcissimū
mihi visum est, cum tan-
tum non ipsum opus ex-
hiberent. A p o. At fa-
ber ille, an non pudore
afficitur etiam ipse, cum
spectandam ita exhibet
turpitudinem coniugij.
M. x. n. Per Iouem, qui-
pe qui etiā arrideat ipsis
astans. Ego vero, si opus
est verum dicere, inuide-
bam Marti, non solum
quod cum formosissima
dea adulterium exercuif-
set, sed etiam, quod colli-
gatus cum ipsa vna esset.
A p o. Proinde & tu li-
gati hoc pacto sustineres?
M. a. n. c. Tu vero non
Apollo? Aspice modo &
accedens, collaudabo e-
nim te, si non eadem ipse
quoque optabis, ubi vi-
deris.

Iuno

Iunonis & Io-
uis.

Ηρας καὶ Διός.

Et quidem erubescere-
rem ó Iupiter, si mihi ta-
lis esset filius effeminat⁹
adeo, & perditus ebrie-
rate. Mitra quidem reli-
gata coma incedens, ut
plurimum autem cum in-
fanis mulieribus consue-
tudinem habens, mollior
ipsis illis, ad tympana &
tibias & cymbala choreas
agens, & in summa cuius
magis, quam patri tibi si-
milis. I V P. At vero hic
m' tratus & mulierosus nō
solum ó Iuno, Lydiam
subiugavit, & eos qui ad
Tmolium habitant, ce-
pit, præterea & Thraces
sub se redegit, verumet-
iam contra Indos profe-
ctus, cum muliebri illo
exercitu & elephantos ce-
pit, & terra potius est,
ipsumque regem, qui ali-
quantulū resistere ausus
fuerat captivum abduxit.
Atque hæc omnia fecit,
salens pariter & choream
ducens, hastis utendo he-
deraceis, ebrus interea,
ut ais, atq; furore corre-
ptus. Quid si vero quis, ni-

am

Εγὼ μὲν ἡγεμὼν αὐ-
τοῦ, εἰ μὲν τοῦτο τοῦ ἡ-
δῆλου ἔσται, καὶ διαφθαρ-
τὸν τὸ μέθης. μίτρα μὲν αὖ-
τις διδεδυμένος τὴν κόμην, καὶ
πολλὰ δὲ μανερδῶς γυναι-
ξιστοῶν, ἀδελτέρους αὐτῶν
ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ
αἰολοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύ-
ων. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον
ἐοικώς, ἢ σοὶ πατρὶ πατρί. Ζεὺς
καὶ μὲν ἔτι καὶ γὰρ ὁδηγῶν
ῥῆναι ἀδελτέρους τῶν γυναικῶν
ἐμόνον ὦ Ηρα τὴν Διὸς
ἐχέτωτατο, καὶ πᾶσι καλῶ-
τατα τὸ Τρωϊκὸν ἐλατύνει, καὶ
ῥῆναι ὑπὸ γάργυλοι αὐτῶν
ἐπ' Ἰνδοῦ ἐλάσας τὴν γυναι-
κείαν τάτην στρατιάν αὐτῶν
τε ἐλέφαντας εἶναι, καὶ τὴν γυναι-
κῶν ἐκείνων, καὶ τὴν βασιλῆ-
αν ὁδὸν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν
μῆτατα, ἀρχαῖα καὶ αὐτῶν
γὰρ καὶ τὰ αὐτῶν ἔσται
ἐν. ἡγεμὼν αὖ-
των, ὁδὸν αὐτῶν καὶ τὴν
μῆτατα, ὡς φησὶ, καὶ ὁδὸν αὐτῶν
εἰ δὲ τῇ

ὅτι δὲ τις ἐπιχειρεῖσει λαιδορῆ-
σαι αὐτὸν, ὑβρίσας ἐς τὴν
τελευτὴν, καὶ τὸν ἐτίμωρῆ-
σάτω, ἢ καὶ αἰδήσας τοῖς κλη-
μασιν, ἢ διασπαρῖλαι ποι-
ήσας ὑπὸ τῇ μητρὶς ὥπιοι νε-
κρῶν. ὁρᾷς ὡς αἰδέσθαι ταῦτα,
καὶ ἐκ ἀντάξια τῇ πατρὶδι; εἰ
τὸ παιδίαν καὶ τρυφὴν ὑπόσισιν
αὐτοῖς, οὐδέ τις φθόνος, καὶ μά-
λισα εἰ λογίσαι τὸ τίς, οἷος
αὐτῶν οὔτε τις, ὅπου
ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαι-
σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
εὐρεῖν αὐτὸ τὴν ἀμπίλον,
καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρῶν
οἷα οἱ μεθύοντες ποιεῖσι
σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβρίν
πυκνόμενοι, καὶ ὅλως μεμνη-
νότες ὑπὸ τοῦ πότου. τὸν
γούμῳ ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδω-
κε τὸ κληῖμα, οἱ ξυμπόται
αὐτοὶ διέφθειραν, παύοντες
ταῖς δικάλαις. Ζεύς. οὐδὲν
ταῦτο φησ. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
τα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
τὸ τὸ ἀμετρεῖν τὴν πότῳ, καὶ
τὸ πέρα τῆς καλῶς ἔχοντος
ἐμφορεῖν τῇ ἀκράτου. ὅς δ'
αὐτὸν ἐμ-

am illum conviciari ag-
gressus sit, contumeliose
de sacris illius loquendo,
etiam hunc ulcisci solet,
vel palmitibus ipsum im-
plicando, vel a matre, per-
inde, ut hinnulum lacerari
faciendo. Videt quam
virilia hæc, & me patre
minime indigna. Si vero
lulis quoq; & delicijs
inter hæc indulget, non
est, quod invidcas, & ma-
xime si quis cogitet, qua-
lis hic sobrius futurus e-
rat, quando etiam ebrius
hæc facit. Iv. Tu mihi vi-
deris etiā laudare inveni-
tam ipsius, vitem videli-
cet, & vinum, & hoc cum
videas, qualia inebriati
illi fastirent, titubantes,
& ad contumeliam prola-
bentes, & in summa, in-
sanientes præ vino. Itaq;
& Icarium illum, cui pri-
mo donavit palmitem,
ipsi cōpotatores perdide-
runt credentes ligonibus.
I v p. Nihil hoc dicis.
Non enim vinum hæc,
neq; ipse Dionysus effi-
cit, sed immoderatus po-
tus, & ultra quā decet, &
satis est, replemi mero. Ce-
terum si quis moderate

bibat, hilatior ille quidē
& suavior fieri solet. Qua
lia vero Icarī² passus est,
tale nihil vili compoto-
rum facile fuerit. Sed tu
adhuc zelotypia affici vi-
deris, ac Semeles remini-
sci, Iuno. Siquidem ea
res Dionysij calumniaris,
quæ sunt omnium pul-
cherrimæ.

Veneris & Cupidi- nis.

Quid tandem in causa
est, Cupido, vt cum reli-
quos Deos omneis ador-
tus expugnaris Iouem
ipsum, Neptunum, Apol-
linem, Iunonem, me de-
niq; matrem, ab vna Mi-
nerua temperes, vtq; ad-
uersus hanc nec vllum ha-
beat incendium tua fax, &
iaculis vacua sit pharetra,
tum & ipse arcu careas,
neq; iaculari noris? C v.
Equidem hanc metuo,
mater, est enim formida-
bilis truculentoque aspe-
ctu, ac ferocitate quadam
supra modū virili. pinde
si quando tenso arcu petā
illam, galeæ cristam qua
tiens, exrauefacit me, &
treme-

αὐτὴν ἔμμεσσα πίνω, ἱλαρότε-
ρος μὲν, καὶ ἡδίων χέουτ' ἄν-
σιον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθον, ἐν-
δὲν αὖ ἐργάσαίτο ὕδεναι τῆς
Συμπότης. ἀλλὰ σὺ Σημέ-
λοτυπὴν ἵοικας ὦ Ἥρα, καὶ
Σεμέλης μνημονεύεις, καὶ
διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὴν
κάλλιστον.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

Τί δ' ἄ ποτε ὦ Ἔρωτ, τοῦ
μὲν ἄλλους θεοὺς καταγα-
γίσω ἅπαντας, τὸν Ποσει-
δῶν, τὸν Ἀπόλλων, τὴν Ἥ-
ραν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μήτηρ
δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' ὀκείνης ἄπυρος μὲν σὺ
ἡ δ' αὖς, κινή δὲ οἷσ' ὧν ἡ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ καὶ
ἄσοχος; Ἔρωτ. δέδρα ὦ
μήτερ αὐτίκ' ὦ. φοβερὰ γὰρ
ὄσσι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινὴ
ἀνδρική. ἐπὶ τὸν, ἐν ἑ-
ταινέμενος τὸ τόξον ἴω
ἐπ' αὐτίκ', ὀπισθεύουσα τὴν
λόφον. ἐκπλήθη με, καὶ
ὑπότρε-

ὑπὸ τῶν τοῦ γένους, καὶ ἀ-
 πορῇ με τὰ τεξέματα
 ἐκ τῆς χειρὸς. Ἀφρο. Ἀφρο-
 γὰρ ἔφθεγγες ἰὼ, καὶ
 ὅμως ἀφώπλιστος αὐτόν, καὶ
 τινίηκας. Εἰ, ἀλλ' ἐκεί-
 νος ἐκὼν προσέειπεν με,
 καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἀθῆ-
 τὰ δὲ ὑφ' ὧν αἰεὶ καὶ
 ποτε ἐγὼ μὴ ἄλλως πα-
 ρέπιπυ, πλησίον ἔχον τὴν
 λαμπάδα, ἢ δὲ, εἰ μοι πρό-
 σθι, φησὶ, γὰρ τὸν πατέ-
 ρα τὴν δεξιάν σου διαπύ-
 ρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβο-
 μένη, καὶ ἐς τὸν τάχα-
 ρον ἐμβαλῆσα, ὃ αὐτὴ δι-
 ασπασαμένη, διαφθερεῖ.
 πολλὰ τοιαῦτα ἠπέειπεν.
 καὶ ὅρα δὲ δριμύ, καὶ
 ὅτι τοῦ εἴδους ἔχει πρό-
 σωπόν τι φοβερόν, ἐχιδ-
 ναις κατὰ κομον, ὅπως ἐγὼ
 μάλιστα δέδια. μορμολύτ-
 τεται γὰρ με. καὶ φεύγω
 ὅταν εἶδω αὐτό. Ἀφρο.
 ἀλλὰ τί μὴ ἀθηνῶν δε-
 διας ὡς φησ, καὶ τί μὴ Γορ-
 γόνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
 θῇς

temebundas hō, Ge ut
 arma mihi e manibus ex-
 cidant. V. A. Atqui Mars
 an non erat hac formida-
 bilior? & hunc tamen su-
 peratum exarmasti? C. V.
 Imo ille cupide me reci-
 pit, atque ultro etiam in-
 uitat, verum Minerva
 semper adductis superci-
 lij observat, quin aliqua-
 do, temere ad illum ad-
 uolavi, facem propius ad-
 mouens, at illa, siquidem
 ad me accesseris, inquit,
 per parentem Iouem,
 quouis modo te confe-
 cero, aut lancea te trans-
 figam, aut pedibus arre-
 ptum in tartara dabo
 precipitem, aut ipsa te
 discerpam. Plurima item
 id genus comminabatur.
 Ad hæc acris obtuetur
 oculis, postremo & in
 pectore faciem quandam
 gestat horrendam, vipe-
 ris capillorum vice coma-
 tam, hanc nimirum ma-
 gnopere formido, terri-
 tat enim me, fugioq; quo-
 ties eam aspicio. V. E. N.
 Esto sane Minervam me-
 tuis, ut ais, atque huius
 gestamen Gorgona refor-
 midas, idq; cum Iouis ip-
 sius

sius fulmen non formida-
ueris. Ceterum Musæ
quam ob causam abs te
non feriuntur, atq; a tu-
is iaculis tutæ aguntur
& hæcristas quantunt, aut
Gorgonas prætendunt?
Cyp. Reuerſor eas, ô
mater. Graues enim
sunt, & semper aliquid
curant, & cantionibus a-
nimum intentum gerunt,
quin ipse etiam non raro
illis assillo, carminis sua-
nitate delinitus. Ven.
Esto, nec has adoriris
propterea quod sint re-
uerendæ. At Dianam qua
tandem gratia non vulne-
ras? Cyp. Vt breuiter
dicam, hanc ne depreheu-
dere quidem vsquam sum
potis, quippe perpetuo p
montes fugitantē, ad hæc
alterius cuiusdam sui cu-
pidinis illa tenetur cupidi-
ne. Ven. Cuius ô gnate?
Cyp. Venatu ceruorum
& hinnulorum, quos infe-
ctatur vt capiat, ac iaculo
figat. Ac præsum tota verū
huiusmodi studio tenetur
tamen fraterem eius q
mirū arcu valet & ipse fe-
ritq; eminus. Ven. Te-
neo gnate, cū sexpnume-
ro sa-

δεῖς τὸν κρεατὸν τοῦ Διὸς.
αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σὺ
ἀτρωτοί, καὶ ἔξω βελῶν
εἶσιν; ἢ κἀκεῖναι λόφους
ὀπισθεύουσι, καὶ Γοργόνας
προφαίνουσιν; Εἰμ. αἰ-
δοῦμαι αὐτάς ὥ μῆτε
σιμναὶ γὰρ εἶσι, καὶ ἀπὸ
τι φροντίζουσι, καὶ περὶ
ὧδὲ ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
ρίσταμαι πολλὰς αὐταῖς,
κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μή-
λους. Αἰφροδ. ἔα καὶ
ταύτας, ὅτι σιμναί. τί
δὲ Αἰγερμιν τίνος ἐστὶν
οὐ τιτρώσκει; Εἰμ. τὴν
μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβὼν
αὐτῶν εἶδόν τε, φεύγουσαν
αἰὲ διὰ τῆς ὄρεων, εἴτα καὶ
εἶδόν τινὰ ἔρωτα ἦδη ἔξω.
Αἰφροδ. τίνος ὦ τέκνον;
Εἰμ. θήρας καὶ ἐλάφου
καὶ περὶ ὧν, αἰεὶν τι δι-
ώκουσα, καὶ κατατοξέου-
σιν, καὶ ὅλως πρὸς πᾶσι τοῖς
οὕτω ὄσιν. ἐπεὶ τὸν γὰρ ἀδελ-
φόν αὐτῆς, καὶ τοὶ τοξόται
καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκκρέβουσι.
Αἰφροδ. εἶδα ὦ τέκνον, πολλὰ
λα

ἀλλ' ἐκείνην ἐπέξουσας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Ζεύς.

Deorum Iudici-
um.

Ερεμὴ λαβὼν ταῦτ' ἐπὶ τὸ
μῆλον, ἀπῆλθε ἐς τὴν Φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμην
παῖδα, τὸν βυκέλον. νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρεω, καὶ λέγει πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σὺ Πάρι, κα-
λέεις ὁ Ζεὺς, ἐπεὶ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι τὰς
θεάς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλ-
λίστη ᾧ. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
εἶδος ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ
μῆλον. ὧρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῶν
αὐτῶν ἀπιέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπώθη-
μαι τὴν δίκαν, ὅπως
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
εἴγε οἶόν τε ὑμῶν, ἡδέως αὖ
ἀπάσας νηϊκῆας εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μὴ
τὸ καλλιστεῖον ὑπεδόντα,
παύτως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς
πλείοσι. διὰ ταῦτα μὴ αὐ-
τὸς ἐκ ὀπιτάνης ὑμῶν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoc
pomo, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, pasto-
rem armenti, pascit autē
in Ida monte, qua parte
Gargarum vocant, ac
dic illi, Iupiter, inquit,
ὁ Πάρι iubet te postquam
& ipse formosus es, & re-
rum amatoriarum do-
ctus, sententiam ferre in-
ter deas, quæ nam illarum
omnium formosissima sit.
Certaminis autem præ-
mium, ea quæ vicerit, po-
mum accipiat. Hora vero
iam, ut & ipse vos abea-
tis ad iudicem. Ego vero
ablego ἰ me arbitrium, ut
qui ex æquo omnes vos
amem, ac si modo possi-
bile foret, libenter omnes
vos victrices videre vel-
lem, præsertim quando
& necesse est, qui vni pul-
critudinis summam ad-
iudicabit, tum omnino
in odium cæterarum plu-
rium incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-
les.

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Ceterum simplex & montanus, neque quisque illum conitione hac indignum merito putaverit. V E N. Ego vero Iupiter, etiamsi Momum ipsum præstituas nobis iudicem, præsentis animo itura sum ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiam hisce placere hominem. I V N. Neq; nos, Venus timeamus quicquam etiam, si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I V P. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes? auertis te. & erubescis? Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, ac videte, ne infestiores fiat is iudici, quæcunque victæ fueritis, neque malum aliquod intratis ipsi adolescentulo.

Neque

καθή. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς
φύξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε βασιλι-
κὲς μὲν ὄν, καὶ Γαρυμήδου
τέτε θυγατρὸς. τὰλλα δὲ
ἀφελὲς καὶ ὄρειος, καὶ αὐ-
τὸς αὐτὸν ἀπαξιῶται τοῦ
αὐτῆς δέας. Αφροδ. ἐγὼ
μὲν ὦ ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μὲν
αὐτὸν ὁπσιγέτας ἡμῶν
δικαστῶν, θαρσύνει βαδίζ-
μας πρὸς τὴν ὁπιδείξιν.
ὅς αὖ καὶ μεμήσαστο μὲν
καὶ ταῦτα ἀείψαι
τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. ἡμεῖς
ὦ Αφροδίτη δίδω-
μεν, ὅτι αὖ ὁ Ἄρης ὁ
ὁπσιγέτης τὴν δίεταν, ἀλ-
λὰ διχόμεθα καὶ τῆτον, καὶ
τὸ αὐτὸν, τὸν πᾶριν. Ζεὺς.
καὶ σὴ ταῦτα ὦ θυγάτηρ
σώδωκε; τί φῆς; ἀποφί-
νη, καὶ ἐρυθρίξ; ἐστὶ μὲν
ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι καὶ τὰ
ταῦτα ὑμῶν τῶν παρῆ-
των, ὁπσιγέτας δὲ ὁμοῦ. ἀ-
πιτε ἔν. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπήνατε τῷ δικαστῇ αἰν-
νικημένοι, μὴδὲ κατὰ
ἐντίμῳ τῷ νεανίᾳ.

ἔ γὰρ οἷόν τι ἐπίσης εἶναι
 καλὰς πάσας. Ερμ. προ-
 ὤμην εὐθὺς τῆς φρυγίας,
 ἐγὼ μὲν ἠγόμενος, ὑμεῖς
 δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖ-
 τέ μοι, καὶ θεῖσθε, διδοῖ
 ἐγὼ τὸν Πάριον, νεανίας
 ὅς ἐστι καλὸς, καὶ τὰ πάντα ἐρω-
 τιῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα κρι-
 νεν ἡμερότατος, ἐν αὐ-
 τῷ εἶναι δικάσει κακῶς.
 Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν
 ἀγαθόν, καὶ πρὸ ἐμοῦ λέ-
 γεις, τὸ δὲ δικαίον ἡμῶν εἶ-
 ναι τὸν δικαστήν. πότερα
 δὲ, ἀγαπᾷς ὅτιν ἔσται,
 ἢ καὶ γυνὴ τις αὐτῷ συνί-
 σιν; Ερμ. ἔ πάντι-
 λῶς ἀγαπᾷς ὅτιν, ὃ Α-
 φροδίτη. Αφροδ. πᾶς
 λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις
 αὐτῷ συνοικεῖν ἰδαία γυ-
 νή, ἡκατὴ μὲν, ἀγροίκος
 δὲ, καὶ δεινὸς ὄρειος,
 ἀλλ' ἔ σφίδρα προσέ-
 χον αὐτῇ εἶκοι, τίνος
 δ' ἐν ἑνὶ ταῦτα ἐρω-
 τῆς; Αφροδίτη. ἄλ-
 λως ἡρόμαι. Αδν. παρὰ-
 στή-

Neque enim fieri potest,
 ut æqualiter omnes for-
 mose sitis. M. R. Pro-
 cedamus ergo recta ver-
 sus Phrygiam. Ac ego
 quidem præibo, vos au-
 tem non lente sequimini
 me, & bono animæ esse.
 Noui ego Paridem hunc,
 adolescens est formosus,
 & quod ad cetera atti-
 net, amorī deditus, & ad
 talia disceptanda maxime
 idoneus, neque ille faci-
 le indicauerit male. V. R.
 Hoc quidem torum be-
 ne, adeoque per me nar-
 ras, iustum videlicet no-
 bis iudicem. Vtrum au-
 tem & vxore adhuc caret
 hic, an mulier quæpiam
 ipsi cohabitât? M. R.
 Non omnino absq; vxore
 est Venus. V. R. Quo-
 modo hoc dicis? M. R.
 Videtur quædam cum eo
 habitare mulier Idæa, sic
 satis formosa, ceterum
 rustica atq; inter montes
 male consuecta. Sed non
 admodum adhibere ani-
 mum ipsi videtur. Cuius
 igitur gratia hæc interro-
 gas? V. Nullius sane rei,
 sed ita temere in mentem
 venit. M. Male legatio-

nem nobis, heus tu, qui
 priuatim cum hac confi-
 lia confers. M. B. R. Nihil
 mali. Minerva hoc, neq;
 etiam contra vos. Sed in-
 terrogabat me, an sine v-
 zore Paris esset. M. I. N.
 Quamobrem igitur hoc
 superstitione adeo illa cu-
 ras? M. B. R. Nescio, aie-
 bat igitur, quod temere
 ita in mentē venisset hoc,
 neq; ex composito inter-
 rogasset me. M. I. Quid
 ergo, caret ne vxore ad-
 huc? M. B. R. Non vide-
 tur. M. I. N. Quid autem,
 bellicæ ne rei studio ali-
 quo tenetur, atq; amans
 gloriæ est, an nihil aliud
 quam bubulcus est? M. B.
 Verum quidem non pos-
 sum dicere. Coniecturam
 autē facere licet, iuuenis
 cum sit etiam has res con-
 sequi illū cupere, ac velle
 præcipuam in bellis esse
 se. V. Vides? nihil ego
 nunc conqueror, neq; cri-
 mine verito tibi, quod cū
 hac seorsim nūc loqueris,
 querulorū enim hoc, non
 Venetis. M. B. R. Etia hæc
 ferme eadem interroga-
 uit me, quamobrem gra-
 uiter ne feras, neue pu-
 tes

πρὸς αὐτὸν ὡς ἔτος ἴδια
 ταύτῃ κοινολογέμενος; Εἰ-
 δὲν ὡς Ἀθῆναι δεινόν,
 εἰδὲ καὶ ὑμῶν. ἀλλ' ἐρεῖ-
 με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις
 ὄν; Ἀθῆν. ὥς δὴ τι τὸ
 πολυπραγμοῦστα; Εἰ-
 μή. καὶ εἶδα. φησὶ δ'
 ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, καὶ
 ὁξυπίνης ἤρετό με. Ἀθῆ-
 ν. τί ἔνι ἄγαμος ὄν; Εἰ-
 δὲ δοκεῖ. Ἀθῆν. τί δὲ
 πολεμικῶν ὄν; αὐτὸς δ'
 θυμία, καὶ φιλόδοξος τὸ
 ἢ τὸ πᾶν βεκόλος; Εἰ-
 δὲ τὸ μὴ ἀληθὲς καὶ ἔχω
 γιν. εἰκάζειν δὲ χρὴ, καὶ
 ὄντα, καὶ τέτων ὀρεγ-
 δαι τυχεῖν, καὶ βέλτε-
 αὐτὸν πρῶτον εἶναι κα-
 τὰ τὰς μάχας. Ἀφρο-
 δῖτης εἰδὲν ἐγὼ μέμφομαι,
 εἰδὲ προσεγκαλῶ σοι, τι
 πρὸς ταύτῃ ἴδια λαλῶ,
 μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ
 Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα
 Εἰμ. καὶ αὕτη σχεδὸν
 αὐτὰ με ἤρετο διὰ μὴ
 λεπῶς, καὶ ἔχω, μή τι
 μὴ

μφοικτῆν, ἔτι καὶ ταύτη
κατὰ τὸ ἀπλὸν ἀπικρι-
τάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων ἄδ' πολὺ προϊόντες, ἀ-
πιστάτα μὲν τῶν ἀσέρων, καὶ
χρῆν γὰρ κατὰ τὴν φευγι-
αν ἐσθῆ. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν
Ἰδμωρεῶ, καὶ τὸ Γάργαρον
ἔλον ἐκρίβως. εἰ δὲ μὴ ὑξα-
πατίμαί, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριον.
Ηρα. ὅπερ δὲ ὅστις; ἐγὼ κα-
μὴ φάνε. Ερμ. ταύτη ὦ
Ηρα. πρὸς τὰ λαλῶ σκόπε,
μὴ πρὸς ἀκρῶ πρὸ ὄρε. φα-
ρα δὲ τὴν πλευρὰν, ὅτι τὸ
αὐτῶν, καὶ τὴν ἀγέλιον ἐ-
ρεῖ; Ηρα. ἀλλ' ἐχ' ὄρε τὴν
ἀγέλιον. Ερμ. τί φης, ἐχ' ὄ-
ρε βούδια κατὰ τὸν ἑμὸν
ἐπὶ δάκτυλον, ὅτι μέστω
τῶν πετρῶν περιεχόμενα;
καὶ ἵνα ἐν τῇ σκοπέλῃ κα-
ταθῇ, καλαύρα πα ἔχον-
τα, καὶ ἀνείροντα μὴ πρὸ-
σω ἐπὶ κίονα τὴν ἀγέ-
λιον; Ηρα. ὄρε γὰρ, εἴη
ἐκείνη ὅστις. Ερμ. ἀλλ' ἐκεί-
νη. πρὸ δὲ πλησίον ἐσ-
μὲν

tes eo minus confocutu-
ram esse te, quod huic
quoq; simpliciter & abs-
que dolo respondi. Verū
interea dum sermones ce-
dimis, iam multum pro-
gressi, reliquimus post
nos stellas, & propemo-
dum Phrygiam contingi-
mus. Ego vero etiam I-
dam video, adeoq; totum
Gargarum exacte, & si
non fallor, ipsum quoque
iudicem vestrum Paridē.
I v n. Vbi autem is est,
neque enim ipsa etiam
video illum. M e r. Hac
versum, Iuno ad sinistra
respice, non ad summum
montem, sed secundum
latus ubi antrum illuc, &
armentum vides. I v n.
At non video armentum.
M e r. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc dignum, ex
medijs rupibus progre-
dientes, & quendam a-
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tenen-
tem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. I v n. Video
nunc tandem, si modo
ille est. M e r c v. Ille
vero, sed quia prope iam
D s su-

sumus, in terram, si vide-
tur, demissi, pedibus fa-
ciamus iter, ne conturbo-
mus illum, superne ex im-
proviso deuolando. I v.
Recte dicis, atque ita fa-
ciamus. Ceterum postea-
quam descendimus, tuum
iam est Venus, ut praeas,
ac viam nobis ducendo
commonstres. Tu enim,
ut consentaneum est, lo-
corum perita es, quippe
quae saepius, ut fertur fa-
ma, huc ad Anchisem
descenderis. V e n. Non
admodum, Iuno, me
tua ista mouet dicacitas.
M e r. Atque igitur ego
vos ducam. nam & ipse
frequenter in Ida versatus
sum, quando Iupiter ama-
bat adolescētulum illum
Phrygem, ac saepius huc
veni, ab illo missus, ut
quid ageret puer, obser-
uarem, & cum iam in a-
quilam conuersus esset,
vna quosq; cum ipso ade-
ram, & vna formosum il-
lum subleuabam. Et si-
modo satis memini, ab
hac ipsa rupe illū in sub-
lime abripuit. Nam hic
quidem forte dum fistula
canebat ad ouile, Iupiter

aurem

μὲν ἐπὶ τῆς γῆς, ἡ δὲ θεὸς
κατασάπτες βαδίζοντες, ἵνα
μὴ διαλαράξωμεν αὐτὸν ἀνέ-
θεν ὡς ἀφανὲς καθιπτά-
μενοι. Ηρα. εὖ λέγεις, καὶ
ἔγω ποιοῦμαι. ἵππεϊ δὲ κα-
τεβίβασκον, ὥρα σοι Ἀφρο-
δίτην προσέειναι, καὶ ἡγήσασθαι
ἡμῶν τῆς ὁδοῦ. σὺ γάρ, ὥς τῇ
εἰκόνι, ἔμπερος εἰ τοῦ χωρίου,
& πολλάκις, ὡς λέγεις, κα-
τεβήσας πρὸς ἀγρίω.
Ἀφροδ. ἡ σφόδρα, ὦ Ηρα,
τάτοις ἀχθόμεναι τοῖς κώμ-
μασιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ αὐτὴν
ἡγήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐδίεξεν
ὑπὲρ τῆς Ἰδῆς, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἴ-
ρα τοῦ μετὰ κίαν τῷ φεγγῆτι.
καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον, καὶ
ἐκείνην καταπεμφθεῖς εἰς
ἐπιπλοῦν τῷ παιδί. καὶ τῇ
τε ἡδὲ ἐν τῇ ἀντιφάσει, τοῦ
παιδὸς αὐτῆς, ἡ ἡμεῖς
κρίνοντες τὸν καλόν. καὶ ἡ
μείνηται, ὅτι ταυτὶ τῆς
πέτρας αὐτὸν ἀνέρεσαν.
μὲν γὰρ τότε ἔπυχε σὺν ἑαυτῇ
πρὸς τὸ πομπόν. καθιπτά-
μενος ὅστις αὐτὸν ὁρᾷς,
ἴσθαι

κέφαλος μάλα τοῖς ὄνυχι περιβαλὼν, καὶ τὰς εὐλαμπίας τῶν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάσαν δακνών, ἀνέφριε τὸν παῖδα τετραγυμένον, καὶ τὰς τραχύλας ἀπιδραμενῶς ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἔν ἐγὼ τῶν σὺν γυναικὶ ἔλαβον, ἀποβελήκει γὰρ αὐτῶν ὑπὸ τοῦ δέους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαειρητῆς ὑποσι πλησίον, ὥς προσθήκωμεν αὐτὸν. χαῖρ' ὦ βουκόλε Πάρι. καὶ καὶ σὺ γε ὦ νεανίσκι. τίς δὲ ὢν δῶρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἀγείρῃς τὰς γυναικας; ἢ γὰρ ὀπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, ἔγωγε ἔγωγε καλὰ. Εἰμ' ἄλλ' ἢ γυναικες εἰσίν. Ηἴσαν δὲ ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίτην ὄρᾳς, καὶ μὲν τὸν Εὐμήν' ἀπέσειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί πέρεις, καὶ ὠχρεῖσθαι; καὶ μὴ δίδωμι. χαλεπὸν γὰρ ἔδεν. κελεύει δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐπειδὴ γὰρ φησι καλὸς τε αὐτὸς εἶναι καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτιὰ,

autem à tergo ipsi deuolans, leniter admodum unguibus circumiecit, & ore in tiarā; quam super caput habebat, impresso, in altum insulit puerum, perturbatum, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abieceram enim illam pro timore. At enim arbiter hic prope est, quare compellemus ipsum. Salue bubulce. Paris. Et tu certe adolescens. Quis autem ipse es, qui huc ad nos aduenieris, aut quas nam has adducis mulieres? Non enim eiusmodi apparent, quæ in montibus versari commodè queant, formosæ adeo cum sine. M e n. At non mulieres sunt. Iunonem vero ὦ Πάρι, & Minervam & Venerem vides, & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis; & expallescis? ne metue, nihil enim periculi hic. Iubet autem te iudicem esse pulcritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerū amatoria-

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autē præmium scies, lecto hoc pono. ΠΑΚ. Cedo, ut videam quid sibi etiam velit, Pulcra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o herc Mercuri, potero ego, mortalis cum sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci captu. Nam huiusmodi causas disceptare, delicatorem atque urbanorum magis est. Quod autem ad me attinet, utra capella formosior altera sit, & iuvenca num alia aliam superet, fortassis ex arte dijudicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab una ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile abfistere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhaeret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transierit, etiam illud formosum videt, & immoratur, & semper ab ijs, quæ priora sunt, cœu

τικὰ, σοὶ δ' ἔγνωσιν ὁπότε-
πω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἀβ-
λον ἔσῃ, ἀσυνὴς τὸ μῆλον.
Παρ. φέρε' ἴδω τί καὶ βέ-
λεια. ἢ καλὴ, φησι, λαβί-
ται. πῶς αὖ ἐν ᾧ δέσποτα
Ερεῖ δαυηθείω ἐγὼ θυγὴν
αὐτὴς καὶ ἀγροίκος ὦν, δικα-
τὴς γυνέως παραδοῖκε δέας,
καὶ μείζονος ἢ κατὰ βουή-
λον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρήνη
τῆς ἀγροῦ μᾶλλον, καὶ ἀσυν-
κῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὴ
αἶγος ὁποτέρᾳ ἢ καλλίω,
καὶ δάμαλις ἄλλης δαμά-
λιος, τάχ' αὖ δικάταμι
κατὰ τὴν τέχνην. αὐτῇ δ'
πῶταί τε ὁμοίως καλαί, καὶ
ὡς οἶδ' ὅπως αὖ τις ἀπὸ τῆς
ἐτέρας ὅτι τὴν ἐτέρην με-
ταγάγοι τὴν ὅψιν ἀποσώ-
σας. εἰ γὰρ ἐθέλει ἀφίστα-
σαι ἑαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ
ἀπείρηται τὸ πρῶτον, τέ-
τε ἔρχεται, καὶ τὸ πα-
ρὸν ἐπαινεῖ. καὶ ἐπ'
ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνη
καλὸν ὁρεῖ, καὶ παραμέ-
τει, καὶ ὑπὸ τῆς πάλαι
οἷ

εἶον παραλαμβάνεται. καὶ ὅλος περικύβηται μοι τὸ κάλλος αὐτῆς, καὶ ὅλον φερίλαφόν με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ ἐγὼ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἀργεὺς ὅλην βλέπειν δύναμαι τὸ σώματι. δυνάμει δ' αἶ μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ὑποδοῦν τὸ μᾶλλον. καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ τόδε, ταύτῃ μῦθον συμβέβηκε τῷ Διὶς ἀδελφῷ καὶ γυναικί, ταύτοισιν ὁ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Εἰμ. οὐκ οἶδα. πάλιν οὐχ ὅσον τε ἀναδύσθαι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον. Ἀλλ' ἐν τῷτο ὁ Ἑρμῆς πείσαι οὐτάς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν με τὰς δύο τὰς νικητριάς, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἠγείσθαι πρὸς διαμαρτίαν. Εἰμ. οὕτω φασὶ φοιῆσαι. ὥρα δὲ σοι ἤδη περᾶναι μὴ κρίσιν. Ἀλλ' ἐπειρασέμεθα. τί γὰρ αὐτὴ καὶ πάθοι τις; ὁκῆνο δὲ πρῶτον εἶδέναι βούλομαι, πότερα ἔξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὥς ἔχου-

ceū per successionem excipitur. Et in summa, circumfusa mihi est pulchritudo ipsarum, & totum me complexa tenet. Ac doleo, quod non & ipse, quemadmodum Argus ille, toto corpore videre possum. Videor autem mihi, bene tum iudicasse, si omnibus primum hoc reddidero. Nam & rursum illud quoque accedit, quod hæc quidem Iouis soror & coniunx est, illæ vero filia. Quomodo igitur non periculosum etiam hoc pacto iudicium hoc fuerit? M E R. Nescio, nisi quod non licet detrectare Iouis imperium. P A. Vnum igitur hoc, Mercuri, persuade ipsis, ne succenseant mihi duæ illæ reliquæ, quæcumque victæ fuerint, sed quicquid peccatum videbitur, id solis oculis imputent. M E R. Ita facturas se aiunt, tempus autem iam tibi est, ut peragas iudicium. P A. Faciemus periculum. quid enim agat quispiam? Ceterum illud primum scire volo, utrum satis erit spectare ipsas, ut nunc sunt

sunt, vestitas, an vero etiam exuere sese necesse erit, ut diligentius examiniari eo possint. **ΜΕΚ.** Hoc tuum officium erit videre, utpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam voles. **ΠΑΡ.** Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. **ΜΕΚ.** Exuite, heus, vos. Tu vero inspicere eas. Ego interim auertam me. **ΙΥΝ.** Recte o Paris. Atque prima certe exuam me, ut noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neque etiam magnos & angustos oculos præ me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & uniformiter pulchra. **ΠΑΡ.** Exue & te o Venus. **ΜΙ.** Ne prius ipsam exueris, o Paris, quam cessum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te prestigijs circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neque etiam studiose ita exornatam hic adesse, neque tot colorib. fucatam esse, perinde ac vere meretricem aliquam, sed ipsam formam

ἔχουσα, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὀφειτάσεως; **ΕΡ.** Τὺτο μὲν σὸν αὖ εἴη τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ὅττι καὶ θέλεις. **ΠΑΡ.** ὅττι καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν θέλωμαι. **ΕΡΜ.** Διδοῦτε ὦ οὗτοι, σὺ δ' ὀφθαλμοῦται. ἐγὼ δ' ἀποστροφῶμαι. **ΗΡΑ.** καλῶς ὦ Πάρι καὶ πρῶτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθης, ὅτι μὴ μόνον ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ πᾶν βοῶπις εἶναι μέγα φρεσίν. ὅπως δὲ εἴμι πάντα, καὶ ἐμοῖον καλὴν. **ΠΑΡ.** ἀποδοθὲ καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. **ΑΘΗ.** μὴ πρότερον αὐτῶν ἀποδύσῃς ὦ Πάρι, πρὶν αὖ τὰς κιστὸν ἀποθῆναι. φρεσὶς γὰρ ὅτι, μὴ σε καταγοιτεύῃ αὐτοῦ. καὶ τοι γε ἐχέω μὴ δ' ἔτι καὶ καλλωπισμένῳ παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένῳ χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖραν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅτι

ἐπιδεικνύει. Παρ. ὦ Λί-
γυσι τὸ σῆι τοῦ κισσοῦ, καὶ
ὑποῖα. Αφροδ. τί ἐν ἔ-
χῃ καὶ σὺ Ἀθηνᾶ πλὴν κό-
ρυς ἀφαιῶτα, φιλιῶ πλὴν
κεφαλῇ ἐπιδεικνύεις, ἀλλ'
ὄπισθις τὸν λόφον, καὶ
τὸν δικαστὴν φορεῖς; ἢ
δέδιας, μὴ σοι ἐλέγχεται
τὸ γλαυκὸν τῆς ὀμμάτων
ἀνὰ τοῦ φρενὸς βλεπόμε-
νον; Αθην. ἰδέ σοι ἡ κόρυς
αὕτη ἀφίστηται. Αφροδ. ἰ-
δέ σοι καὶ ὁ κισσός. Ηρα.
ἀλλ' ὑποδυσώμεθα. Παρ.
ὦ Ζεῦ τεράστε τῆς θεᾶς, τῆ
κάλυψ, τῆς ἡδοῖς. ὦα. καὶ
ἡ παρθένος; ὦε. δὲ βασιλι-
κὸν αὐτὴ καὶ στυγρὸν ὑπολάμ-
πει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ
Διὸς; ὦε. δὲ ὄρεα ἡδέως, καὶ
γλαφυρὸν τι καὶ στυγαγ-
γὸν ἐμειδίαται. ἀλλ' ἡδὴ
μὴ ἄλλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμο-
νίας. εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ
καθ' ἐκάστω ἐπιδῆν βέ-
λομαι, ὥς νῦν γε ἀμφίβο-
λός εἰμι, καὶ ἐκ οὐδα, πρὸς
ὃ, τι καὶ ὑποβλέψω, πάντῃ
τὰς

nam nudā exhibere spe-
ctandam. P. A. R. Recte
sanē admonent illud de
cesto, atq; etiam deponere
illum. V. & N. Cur non
igitur & id Minervæ galea
deposita, nudum caput
spectandum exhibes, sed
concutis connum, & per-
terres iudicem. An in-
tuisti, ne tibi obijciat & re-
prehendat cœrulcū istud
oculorum, si dempto ter-
ribili isto aspiciatur? Mi.
Ecce tibi galea hæc abla-
ta. V. & N. Ecce tibi &
cestus hic. I. v. Sed ex-
uamur tandem. P. A. R.
O Iupiter monstrifex,
quod spectaculum? quæ
pulchritudo? quæ volu-
ptas? qualis virgo hæc?
ut vero regalis illa & ve-
nerabilis effulget, adeoq;
vere digna Iove. Tuetur
autem suave quiddam &
iucundum, ac blandum
& illecebrosum etiam ar-
riscit. Sed iam satis habeo
felicitatis huius. Si vi-
detur autem, etiam se-
orsim vnamquamque in-
spicere volo, quoniam
nunc certe ambiguus sum,
neque satis scio, ad quid
etiam me referam, visu
in

in omnes partes distracto.
 V x n. Ita faciamus.
 P a n. Abscedite igitur
 vos duæ. Tu vero Iuno
 hic mane. I v n. Maneo.
 Ac posteaquam me dili-
 genter inspexeris, tempus
 tibi erit & cætera iam spe-
 ctare, num pulchra victo-
 riæ meæ dona proposita
 tibi. Nam si me Pari for-
 mosiorem esse iudicaue-
 ris, uniuerse eris Asiæ do-
 minus. P a r. Non do-
 nis nostra hæc geruntur.
 Sed tamen abi. Agetur e-
 nim, quicquid æquum vi-
 sum erit. Tu vero accede
 Minerva. M i n. Adsum
 tibi. Quod si igitur me o
 Pari, formosam esse iudi-
 cio declaraueris, haud vn-
 quam ex pugna victus
 abibis, bellatorem enim
 te, & victoriarum com-
 potem efficiam. P a. Ni-
 hil minerva, opus mihi
 est bello, & pugnis. Pax
 enim ut vides, in præsen-
 tia tenet Phrygiæ ac Ly-
 diam, & ab hostib. quie-
 rum est patris imperium,
 Sed tamen confide, neque
 enim eo minus ferēs, tam
 etsi ob munera nequa-
 quam iudicium feram.

Sed

τὰς ὁψις περιπαύμενος.
 Αφροδ. οὕτω ποιῶμεν. Παρ.
 ἀπίτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ
 ἡεα περὶ μένει. ἡεα. αὖτε
 μένω. καὶ παιδά μὲ ἀκρίβως
 ἴδω, ὥρα σοὶ καὶ τὰ νῦν
 ἡδὴ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σὺ
 τὰ τῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
 μῆς. ὡ γὰρ μὲν ὦ Πάρι δὴ
 κάσῃς εἶναι καλῶ, ἀπά-
 σῃς ἔσθῃ τῆς Ἀσίας δια-
 τῆς. Παρ. οὐκ ὅτι δάσκω
 μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀν-
 ἀπιθί. περὶ δὲ τῆς ἑ-
 αὐτοῦ δοκῇ. σὺ δὲ πρόσθι Αφ-
 ροδ. Ἀθην. παρὲς ἡμᾶς σοὶ κα-
 τὰ ὡς μὲν ὦ Πάρι δὴ κα-
 λῶ, οὐποτε ἦσαν ἀπὸ
 ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατὶς
 πολέμισιν γὰρ σε, καὶ νικᾶ-
 σθῆσον ἀπὸ τῆς ἑσθῆς. Παρ.
 οὐδὲν Αθην. αἰδοί μοι πολέ-
 μου καὶ μάχης. εἰ μὲν γὰρ
 ὡς ὁρᾷς τὰ νῦν ἀπέχει τῆς
 Φρυγίας τε, καὶ Λυδίας, καὶ
 ἀπολερῆτος ἡμῶν ἡ τοῦ πα-
 τρός ἀρχή. δάσκει δὲ.
 μειονεκτῆς γὰρ, καὶ μὲν
 ὅτι δάσκει δικάζομεν.

ἀλλ' ἐνδύθι ἤδη, καὶ ἀπὸ
 τῷ κέρει, ἱκανῶς γὰρ εἶδον.
 τῷ Ἀφροδίτῳ παρῆναι
 χάρις. Ἀφροδ. αὐτὴ σοὶ ἐγὼ
 πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν
 ἀκρίβει, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκά-
 στῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 καλὴ, καὶ τὰ δὲ μὴ ἀκν-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάσαις ὁρῶσά-
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὁποῖον
 ἔκ εἶδα, εἴ τινα ἔτινον ἢ
 φευγία πρέφει, μακαρίζω
 μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπνῆτα τοῦ
 σκοπέλου, καὶ ταυτά τε τὰς
 πέτρας, κατ' ἄστυ ζῶν, ἀλ-
 λά διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπο-
 λύσεις τῶν ὁρῶν; τί δ'
 αὖ ἀπύκναιτο τοῦ σοῦ κάλ-
 λους αἱ βῆες; ἔργον δὲ
 ἤδη σοὶ γυγμηκέναι, μὴ
 μὲν τοὶ ἀγροῖν τινα,
 καὶ χωρίον, οἷαι κατὰ
 πῶς ἴδω αἱ γυναῖκες,
 ἀλλὰ τινὰ ἐκ τῆς Ελλά-
 δος, ἢ Αργείην, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λακωνικὴν εἰδ-
 ομένης

Sed induete tandem, &
 impone galeam, satis e-
 nim te inspicere. At nunc
 Venerem adesse, tempus
 est. V. E. Ecceam me ipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim vnumquodq; di-
 ligenter, nihil cuncta præ-
 tercuchendo, sed immoran-
 do singulis etiā mēbris.
 Quod si vero placet ὁ for-
 mose, etiā hæc mea dicta
 accipe. Ego enim iam du-
 dum aspiciēs te iuuenem
 adeo & formosum, & qua-
 lem nescio, an vllum ali-
 um nutriet Phrygia, bea-
 tum quidem te puto ob
 pulcritudinem, reprehen-
 do autem, quod non reli-
 ctis hisce rupibus & saxis,
 in vrbe alicubi vitam de-
 gis, sed corrumpi pulcri-
 tudinem istam sinis in so-
 litudine. Quid enim tu
 frueris his montibus? Aut
 quid proficiunt pulcritu-
 dine tua ista boues? De-
 cebat autē te iam & uxō-
 rem duxisse, non tamen
 rusticā aliquam aut in-
 digenam quales per Idam
 passim mulieres sunt, sed
 ex Græcia aliquam, vel
 Argivā vel Corinthiam
 vel Lacenam, cuiusmo-
 di

di Helena illa est, adole-
scentula & formosa, & nul-
la parte me ipsa inferior,
& quod maximum est,
amori quoque dedita. Nam
illa, si solum etiam aspi-
ciat, satis scio relictis
omnibus, seque ipsa ceu
in deditionem tradita,
sequetur, & cohabitabit
tecum. Prorsum autem &
tu audisti iam aliquando
de ipsa. P A R. Nihil et-
iam o Venus. Nunc au-
tem lubens audiero, om-
ne quicquid est, de illa te
narrantem. V K. Est hęc
filia quidem Leda, for-
mosa illius, ad quam Iu-
piter e caelo deuolauit, in
cygnum conuersus. P A.
Qualis autem aspectu est?
V K. Candida quidem,
qualem consentaneū est
esse, e cygno prognatam,
tenera autem, ut quæ in
ouo enutrita fuerit, nuda
plerunque exercens sese,
& palestricæ rei dedita.
Adeo igitur magnopere
ab omnibus passim ex-
petitur, ut & bellum ip-
sius causa susceptum fue-
rit, cum Theseus nondum
nubilem illam rapuisset.
Veruntamen postquam
ad

σε ἡ Ελένη ὄντι, νέα καὶ
καλὰ καὶ κατ' ἑᾶν ἐ-
λάττων ἐμοί, καὶ τὸ δὴ
μέγιστον, ἐρωτικὴ. ἐκεί-
τη γὰρ εἰ καὶ μόνον διὰ
συνέσει, οἶδ' ἐγώ, πάν-
τα ἀπολίπῃσα καὶ πα-
ροχῆτα, ἐουτὶς ἐκδο-
τον, ἔπειτα, καὶ συνοι-
κᾶται. πάντως δὲ καὶ σὺ
ἀλκήκοας τι φεῖς αὐτῆς.
Πάρε. ἔδ' ἂν ὦ Ἀφροδίτη
νῦν δὲ ἰδέωσ' αὖ ἀκρί-
σαι σὺ, τὰ πάντα
διηγμένης. Ἀφροδ. αἴ-
τη συνέτρεξ' ἂν ὄντι Λέ-
δας, ἐκείνης τῆς καλῆς,
ἐφ' ᾗ ὁ Ζεὺς κατέπε-
κύκλος γινόμενος. Πά. ποῦ
δέ τις ὁ ὄψιν; Ἀφροδ. λευκὴ
μὲν, οἷαν εἶκος ἐν κύκλῳ
γεγεννημένη. ἀπ' αὐτῆς δὲ,
ὥς ἐν ὧν τραφεῖσα, γυμ-
νὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαι-
στρική. καὶ ἔγω δ' ἂν τι περι-
σπένδασας, ὥς τε καὶ πόλε-
μον ἀμφ' αὐτῇ γινέσθαι,
τοῖς Θῆταις ἄνωγον ἔτι ἀρ-
πάστατος. ἔμω, ἐλ' ἐπε-
δίπται

ἔπειτα εἰς ἀκμὴν κατέειπε ,
 πάντες ἑτάριχοι τοῦ ἀρχαι-
 ῶν ὅτι τὴν υἱοθεσίαν ἀπώ-
 λυνται , περιερίθην δὲ Μενέ-
 λαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
 νης . εἰ δὲ θέλεις , ἐγώ
 σοι καταπρόξομαι τὸν γά-
 μον . Πά . πῶς φῖς , τὴν
 τῆς γυμνασίης ; Αφροδ .
 πέος εἰ σὺ , καὶ ἄρσοικος , ἐγώ
 δὲ οἶδά , ὅτι καὶ τὰ τοιῶν-
 τα δρᾶν . Πά . πῶς ; ἐθέ-
 λω γὰρ αὐτὸς εἰδέναι . Α-
 φροδ . σὺ μὲν ἀποδημήσεις
 ὅτι θέαν δὴ τῆς Ἑλλάδος ,
 ἀπὸ πηλῶν ἀφίκη εἰς πῶν
 Λακεδαιμόνα , ὅψιταί σε
 ἡ Ἑλένη . τὴν τοῦθι δὲ ,
 ἀμὲν αὖθις τὸ ἔργον , ἔπειτα
 ἐγκαθέσεται σε , καὶ ἀκο-
 λυθήσῃ . Πά . τῆτ' αὐτὸ
 καὶ ἀπίστον εἶναι μοι δοκεῖ , τὸ
 ἀπαιτῆσαι τὸν ἄνδρα ,
 ἐθέλῃσαι βαρβαρῶ καὶ ξένῳ
 συνικνεῖσθαι . Αφροδ .
 δέξῃ . τέτις γε ἔτι κα-
 πῶδα γὰρ μοι ἐστὶν δύο κα-
 λῶ , ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς . τῶ-
 ν σοι παραδώσω ἡγυμνά-
 ρει

ad florem ætatis pervenisset , optimique Achi-
 vorum ad petendas illius
 nuptias sese obtulerunt .
 Antepositus autem reli-
 quis cum Menelaus fuit ,
 ex genere Pelopidarum
 natus . Quod si autem vo-
 les , ego tibi conficiam
 has nuptias . P A . Quid
 narras ? eius ne quæ iam
 nupsit alteri ? V x . Iuve-
 nis adhuc es , & rusticus .
 Ego vero novi , quo pacto
 talia perficere conveniat .
 P A . Quomodo ? cupio e-
 nim & ipse scire . V x . Tu
 quidem proficisceris ad
 perlustrandam Græciam ,
 atque ubi Lacedæmo-
 na perveneris , videbit te
 Helena . Post illa vero , ne
 um iam opus erit , effice-
 re , quo illa amore tui ca-
 piatur , teq; sectetur . P A .
 Hoc ipsum etiā incredi-
 bile mihi videtur , ut illa
 relicto coniuge , cum ho-
 mine barbaro atq; hospi-
 te ὀ patria navigaret , in a-
 nimum inducat . V . Bono
 animo esto . Nam huius
 certe rei gratia , liberos
 duos habeo pulcros , A-
 mabilitatē & Cupidinem
 videlicet , quos tibi tra-
 dam

dam, qui tibi duces itin-
ris futuri fiat. Ac Cupi-
do quidem, totus subin-
gressus illam vi coget a-
mare mulierem. Amabi-
litatem autem tibi ipsi cir-
cumfusa id quod ipsa est,
desideratumque reddet &
amabilem. Deinde au-
tem & ego vna praesens,
rogabo Gratias, quo & il-
le comites se praebent,
atque ita omnes ipsam ad
hoc quod volumus, im-
pellemus. P A R. Quo-
modo fortassis hoc proce-
det, incertum adhuc Ve-
nus est. Veruntamen a-
mo iam Helenam, & ne-
scio quo pacto etiam vi-
dere ipsam mihi videor, &
naugo recta versus Grae-
cia, & in Sparta peregre
absum, & redeo vna cum
uxore, & doleo quod
non omnia haec iam nunc
facio. V B. Ne prius am-
ueris Pari, quam propu-
bam me & sponsae conci-
liatricem, iudicio hoc re-
muneratus fueris. Decet
enim & me victorix com-
potem factam adesse vo-
bis, & celebritate perage-
re nuptiarum pariter &
victoriae. Omnia enim li-
cet

νε τῆς ὁδῆς γηισουμένη. καὶ
ὁ μὲν ἔρως, ὅλως παρελ-
θὼν ἐς αὐτήν, ἀναγκάσει
τὴν γυναικα ἐρᾶν. ὁ δὲ ἱ-
μερος αὐτῇ σοὶ σφειχουθεῖς,
τῷ ὅπῃ ὄντι, ἱμερτέρῃ τῇ
θήσει καὶ ἐράσιμον. καὶ
αὐτὴ δὲ συμπαρεῖσα, δι-
ήσομαι καὶ τῇ χειρὶ
ἀκολουθεῖν, ἀπαντὶς οὖν
τὴν ἀναπέσομαι. Πά. ὅ-
πως μὲν ταῦτα χωρήσει,
ἔδωκεν ὁ Ἀφροδίτῃ, πλείον
ἐρῶ γε ἔδωκε τῆς Ελένης. καὶ
ἐκ οὗτοῦ ὅπως καὶ ὄντι
αὐτὴν οἶμαι. καὶ πλείον
εὐθὺς τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ
Σπάρτῃ ἐπιδιμῶ, καὶ ἐπεί-
κειν ἔχων τὴν γυναικα
καὶ ἀγχομαι, ὅτι μὴ πάν-
τα ταῦτα ἔδωκε τοιοῦτο. Ἀφροδ.
μὴ σφόδρῃ ἐραδίῃς ὁ Πά-
ρι, πρὶν ἐμὲ τὴν πόρνην
εἶναι καὶ νομφαγωγόν, ἀ-
μείψασθαι τῇ κρείττει. σφέπει
γὰρ καὶ ἐν νικηφόρον ἡμῶν
συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτά-
ζειν ἅμα καὶ τοῦ γάμου
καὶ μὲν ὀπίκρια. πάντα γὰρ
ἔτι

ὄνεις σὺ, τὸν ἔρωτα, τὸ
 κάλλος, τὸ γάμον, τέτε τοῦ
 μήλα φιάσαι. Πά. δίδου-
 κα, μὴ μὲ ἀμαλήσεις μὲ, ἢ
 κρίσῃ. Αφροδ. βέλει ἔν,
 ἐπορεύσασαι; Πά. μὴδα-
 μῶς, ἀλλ' ὑποχέω πάλιν.
 Αφροδ. ὑποχρῆμαι δὲ σοι
 τὴν ἑλάνην παραδώσῃ γυν-
 νᾶκα, καὶ ἀκολουθήσῃ γε
 ἐκ' αὐτῆς, καὶ ἀφίξειδ' ἑαυ-
 τῆς εἰς τὴν Ἰλιον, καὶ αὐτὴ
 παρέσται, καὶ συμπράξει
 μὰ πάντα. Πά. καὶ τὸ ἔρωτα
 καὶ τὸ ἡμερον καὶ τὰς χάριτας
 ἄξεις; Αφροδ. θάξεις. καὶ τὸ
 σόφον, καὶ τὸ ὑμῶμαιον πρὸς τὰ
 τοῖς παρελήφομαι. Πά. ἔκ-
 ῃν δὴ τέτοις δίδωμι τὸ
 μῆλον, δὴ τέτοις λάμβανει.

Αρεως καὶ Ερμῆ.

Ηκυσας ὦ Ερμῆ, οἷα ἡ-
 πείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὥς ὑ-
 περοπικὰ καὶ ἀπίθανα; καὶ
 ἐθελήσω, φησὶν, ἐγὼ μὲν ἔπ-
 τοῦ ἔρατος σέξαν καθήσω,
 ὑμεῖς δ' ἐπὶ ὑποκρεμασθέντες,
 κατασπῶν βιάζεσθ' ἐμὲ μά-
 τιν

cet tibi hęc, & amorem
 & formam, & nuptias pro-
 mo. isto mercati. P. A. K.
 At metuo, ne me post la-
 tum iudicium negligas &
 contempnas. V. Vis igitur,
 ut iurem tibi; P. Nequa-
 quam, sed tantum promit-
 te denuo. V. A. Promitto
 igitur, Helenam traditu-
 ram me esse uxorem tibi,
 & futuram comitem pro-
 ficiscēti ad ipsam, deinde
 & Ilium venturam esse ad
 vos, & ipsa adeo, & ad-
 iuvabo omnia. P. A. Etiam
 Cupidinem & Amabilita-
 tem & Gratias tecum ad-
 ducēs? V. A. Bonum ani-
 mum habe, quoniam & desi-
 derium & Hymenæum
 præterea comites assuescā.
 P. A. K. Ob hęc igitur do-
 tibi pomū, ob hęc accipe.

Martis & Mercurij.

Audistis, Mercuri, cu-
 iusmodi nobis minatus
 sit Iupiter, quam super-
 ba, quamque dictu ab-
 surda? Ego, inquit, si
 voluero catenam ex æ-
 there demittam, unde si
 vos suspensi me vi detra-
 here

here conemini, luseritis
operam; nunquam enim
me deorsum trahetis. Cō-
tra ego vos, si velim, in
altum attrahere; non vos
modo, verumetiam tum
terram ipsam, tum mare
pariter subiectum in sub-
lime sustulero. Ad hæc
alia permulta, quæ tu quo-
que audisti. At ego, si qui-
dem cum viro quolibet
singulatim conferatur, ita
præstantiorem eum esse
viribusque superiorem,
haudquaquam negaue-
rim. Verum vnum tam
multis pariter in tantum
antecellere, ut eum ne
pondere quidem vincere
queamus, etiamsi terram
ac mare nobis adiunxi-
mus, id neutiquam credi-
derim. M. B. Bona verba
Mars. Neq; enim sat tutū
est ista loqui, ne quid for-
te mali nobis cōciliemus
perulantiæ. M. A. Putas ve-
ro me apud quemlibet
hæc dicturum? imo apud
te solum id audio, quem
linguæ cōtinentis esse scie-
bam. Sed quod mihi ma-
xime ridiculum videba-
tur, tum quum hæc mi-
nitantem audirem haud

que-

τινὶ ποιήσεται. ἔ γάρ ὁ
καθιλύσεται. ἔ δὲ ἐγὼ
βιλήσομαι ἐνιλύσαι, ἔ
μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ
τινὶ γῆν ἅμα καὶ τινὶ
θάλασσαν συναρτήσας
ματιωρίῳ. καὶ τὰλλα,
ὅσα καὶ σὺ ἀκήκουας. ἐγὼ
δὲ ἔτι μᾶλλον καθ' ἐν ἀπεί-
ρων ἀμείνων καὶ ἰσχυρ-
τέρους ἔστι, ἢ καὶ αὐτὸς ἀνι-
σθίλω. ὁμοῦ δὲ πᾶσι το-
σέτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ
καταβυβήσιν αὐτὸν, καὶ
τινὶ γῆν, καὶ τινὶ θάλασσαν
παραλάβομιν. ἢ καὶ αὐ-
τὸς ἀνισθίλω. Εὐμ. εὐφά-
μι δ' ἄρως. ἔ γάρ ἀσφα-
λὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα,
μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύ-
σομιν τῆς φλυαρίας. Α-
ρης. οἶμαι γὰρ με πρὸς πάν-
τας αὐτὰ ταῦτα εἰπεῖν,
ἢ καὶ δὲ πρὸς μόνον σι-
δὸν ἐχρησθῆν ἡπιστάμενον.
ὁ γὰρ μάλιστα γελοῖον ἔ-
δοξέ μοι, ἀκρόντι μετα-
ξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἢ καὶ αὐ-
τὸν ἀνισθίλω. σιωπήσας πρὸς
σι.

σι μέντοιμα γὰρ ἔστω
 ποίλῳ, ὅπῃτε ὁ Ποσει-
 δῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθη-
 νᾶ ἐπαισάντες, ἐπέβ-
 λυται ξυνοῦσαι αὐτὸν λα-
 βόντες, ὡς παντὸς ἡ δ-
 διῶς καὶ τοῦτα, πρὶς ὄν-
 τας. καὶ εἰ μὴ γὰρ ἡ Θέ-
 τις κατελίπασα ἐκάλι-
 σεν αὐτὴν σύμαχον Βρι-
 ἀρειῶν ἐκατόγυχια ὄντα.
 καὶ ἐδίδετο αὐτὴν κτερυ-
 νῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λο-
 γίζουσα, ἐπεί μιν γὰρ
 ὅτι τῇ καλλιγένησιν αὐ-
 τῆς. Εἰ μὲν σιώπα, εὐ-
 φήμα. ἔστω δὲ ἀσφαλὲς ἔτι
 σοὶ λέγειν, ἔτι ἐμοὶ ἀκέρ-
 τὰ τοιαῦτα.

Πανὸς καὶ Ερμῆ.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ερμῆ.
 Ερμ. γὰρ καὶ σὺ γὰρ. ἀλλὰ
 πῶς ἐγὼ τοῦ πατρὸς; Πα.
 ἐγὼ ὁ Κυλλένιος Ερμῆς ὦ
 πύγχαίς; Ερμ. καὶ μάλα.
 πῶς ἔτι υἱὸς ἐμὸς εἶ; Πα.
 μοιχί-

queam apud te reficere.
 Etenim memineram, quū
 non ita multo ante Ne-
 prunus, Iūdiac Pallas,
 mota aduersus eum sedi-
 tione, machinarentur
 comprehensum illum in
 vincula conijcere, quan-
 topere formidavit, utque
 in omnem speciem sese
 verterit, idque cum res
 duntaxat essent dij. quod
 ni Thetis misericordia cō-
 mota, Briareum centima-
 num illi auxilio accersi-
 visset, ipso pariter cum
 fulmine ac tonitru vin-
 ctus erat. Hæc reputanti
 mihi ridere libebat eius
 magniloquentiam iactan-
 tiaque. Μ κ α. Tace,
 bona verba, neque eni-
 tutum est ista vel tibi di-
 cere, vel audire mihi.

Panis & Mercu-
 rij.

Salve ὁ pater Mercu-
 ri. Μ ε ρ. Salve utique
 & tu. Sed quomodo ego
 pater tuus sum? Ρ α. An
 non Cyllenius ille Mer-
 curius es tu? Μ ε ρ. At-
 que admodū. Quo pacto
 igitur meus filius es? Ρ.
 E 4 Adul.

Adulterinus sum, ex amo-
re tibi natus. M. a. n. Pef-
Iouem hirci, fortasse cu-
iusdam, qui capram per
adulterium cognouit. Nam
meus quod fueris, qui &
cornua habes, & nasum
talem, & barbam hircinam,
& pedes bifidos, hircinos-
que, praeterea & caudam
super natibus? P. A. Quae-
cumque in me conuician-
do dicis, ijs tuum ipsius
filium, pater, probrosum
ac turpem declaras, imo
potius te ipsum qui eius-
modi generas & tales li-
beros procreas. Ego vero
extra culpam sum. M. E.
Quam autem etiam ma-
trem tuam ais esse? Num
ignorans alicubi cum ca-
pra adulterium exercui
ego? P. A. Non cum ca-
pra, sed tibi ipse in memo-
riam renoca, num in Ar-
cadia quandoque puellam
liberam per vim stupraris.
Quid monedo digitum,
quaris ac diu dubitas? I-
cari filiam dico Penelopem.
M. E. Quid igitur illi acci-
dit, quod pro me hirci si-
milem te peperit? P. A.
Dicam tibi, quae ex illa
ipsa audiui. Quando enim

me

μοιχίδες εἰμι, ὃς ἔρωτίε
σοι γινόμενος. Ερ. γὰρ Δία
τράγῃ ἴσως τινὸς μοιχεύ-
σαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ
πῶς κέρεα ἔχων, καὶ
ἔῃτα τοιαύτῳ, καὶ πλά-
γωνα λέειον, καὶ δέλην
διχῆλιν καὶ τραγικὴν, καὶ
ἔρδον ὑπὲρ τὰς πυγὰς;
Πάν. ὅσα αὖ ἀποσκώψῃς
εἰς ἐμὲ, τὸν σταντοῖ ὑπὸ
ὧ πάτερ ἐπορεύεισιν ἀπο-
φαίνεις, μᾶλλον δὲ σταν-
τὸν, ὅς τοιαῦτα γυνᾶς,
καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ
ἀκρίτιος. Ερμ. τίνα δὲ
καὶ φῆς σε μητέρα; ἦπερ
ἔλαθον, αἶγα μοιχεύσας
ἔγωγε. Πάν. ἢ αἶγα ἐμοί-
χεύσας, ἀλλ' αἰδέμηνσιν σταν-
τὸν, ὥποτε ἐν Λακεδαίμονι
παῖδά ἐλευθέραν ἐβιάσω. τί
δακνὸν τὸν δάκτυλον ζῆλός;
καὶ ὅτι πολὺν ἀπορῆς; τί
Ἰκαρίην λέγεις Πηνελόπειαν.
Ερ. εἴτα τέ παλαιὰ ἐκείνη
αὐτ' ἐμοῦ τράγῃ σέο ὅμοιον
ἔτεκεν; Πάν. αὐτῆς ἐκεί-
νης λόγον σοι ἐρῶ. ὥτι γὰρ
με

μα ἔξέπικπεν ὅτι τὴν Ἀρ-
 καδίαν, ὃ παῖς, μήτηρ μὲν
 σε, ἐφ' ἧς εἰμι Πλω-
 λήκη ἢ παρτιάτις, τὸν
 πατέρα δὲ γίνωσκι διὸν
 ἔχον Εὐρώ τὸν Μαιάας καὶ
 Διὸς. εἰ δὲ κτεροφόρος
 καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
 πείτω σι. ὅπῃ γάρ μοι
 σωῖν ὁ πατήρ ὁ σὸς, τρα-
 γῶ ἐαυτὸν ἀπέκασεν, ὥς
 λάθοι. καὶ διὰ τῆτο ὅμοιος
 ἀπέβη τὸ τραγῶ. Εὐμ.
 τὴν Διὰ μέμνημαι ποίησαι
 τι τοιοῦτα. ἐγὼ ἔν ὃ ὅτι
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἀγχιότις αὐτὸς ὢν, σὸς πα-
 τὴρ κακλίστομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήτω παρὰ πατρὸς
 ὅτι τῇ εὐπαιδίᾳ. Πάτ. καὶ
 μὲν ἢ καταχυνῶ σι ὃ
 πατήρ. μουσικὸς τὲ γάρ εἰ-
 μι, καὶ συρίζω πάνυ κα-
 πνέον. καὶ ὁ Διόνυσος ἡδὲν
 ἐμοῦ ἄνδρ' ποιεῖν δυνάται,
 ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διασώ-
 τιν πεποίηκέ με, καὶ ἡγῶ-
 μαί αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 στήμνια δὲ, θεάσασθό με
 ὁπό-

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit, Ma-
 ter quidem tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta nata.
 Ceterum patrem noris
 habere te deum, Mercu-
 rium illū Maiæ ac Iovis
 filium. Quod si igitur cor-
 nutus ipse es, ac pedes
 hircinos habes, ne id re-
 gre feras. Quando enim
 mecum rem habebat pa-
 ter tuus, hircō seipsum
 assimilaverat, quo facilius
 lateret, & ob id similis
 hircō tu quoque evasisti.
 M. Per Iovem, meminī
 me tale quiddam facere.
 Ego igitur formosus ille,
 qui ob formam ac pul-
 critudinem animum ela-
 tum præ me fero, qui ad-
 huc imberbis ipse sum, pa-
 ter tuus, vocabor? & ab
 omnibus risu accipiar ob
 præclaram liberorum pro-
 creationem. P. A. At vero
 de decori tibi pater non
 sum. Nam & Musicus
 sum & fistula cano, admo-
 dum pleno spiritu. Et
 Bacchus ille nihil absque
 me facere quicquid potest,
 sed & socium & consulta-
 torē fecit me, & duco ipse
 chorū. Iam & ouilia mea
 E 5

si videris, quod per Tege-
 am & per Parthenium ha-
 beo, admodum delecta-
 ret te. Impero autem &
 Arcadiz totum. Nuper ve-
 ro etiam Atheniensibus
 auxilium ferens, ita præ-
 clare rem geſſi in Mara-
 thone, ut ceu donum mi-
 ſſare quoddam retule-
 rim, antrum illud, quod
 eſt ſub arce. Quod ſi igi-
 tur Athenas veneris, co-
 gnoſces quantum tibi ſit
 nomen Panos. Μ ε κ. At
 dic mihi duxiſti ne vxo-
 rem iam? Hoc enim opi-
 nor, diſſitant te. Ρ α. Ne-
 quaquam pater, amator
 enim ſum, & non cū vna
 aliqua rem habere cōten-
 tus forem. Μ κ κ. Capras
 videlicet conſcendis. Ρ α.
 Tu quidem irrides me,
 at ego tamen & cum E-
 chone, & cum Pity rem
 habeo, & præterea & cum
 omnibus Bacchi Μαν-
 διbus, atque admodum
 ſtudioſe ab illis obſervor.
 Μ ε κ. Scis igitur quid
 te gratificari mihi, ſili,
 omnium velim? Ρ α. Im-
 pera pater, nos autem
 videbimus, hæc uti ſiant.
 Μ β. Et accedas ad me,

&

πάντα καὶ Τέγεαν καὶ πάντα
 τὸ Παρθένιον ἔχω, πάντων
 ἡδύστη. ἀρχὸν δὲ καὶ τῆς Ἀρ-
 καδίας ἀπάτης. πρότερον δὲ
 καὶ Ἀθηναίοις συμπαύσας,
 ἕως ἡρῆσεν, ἐν Μαρα-
 θῶνι, ὥστε καὶ ἀριστέον ἡρέθην
 μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει
 σπήλαιον. ὡς γὰρ ἐς ἀθή-
 νας ἔλθης, εἴπῃ ὅτεν κεῖ
 Πατρὸς ὄνομα. Εἰμ. εἰπέ μοι,
 γεγόνυκας ὃ πατὴρ
 ἤ; τῦτο γὰρ οἶμαι, κα-
 λῶσί σοι. Πατ. ἔδαμῶς
 πάτερ. ἐρωτικῶς γὰρ εἰμι,
 καὶ ἐκ αὐτῆς ἀγαπήσομαι συ-
 τὸν μισθόν. Εἰμ. ταῖς
 αἰξί. δηλαδὴ δολιχαῖναις.
 Πατ. οὐ μὲν σκώπτεις. ἐγὼ
 δὲ τῆτι. Ηχῶ καὶ τῇ Πί-
 τυ σῶμαι, καὶ ἀπάσας
 ταῖς τοῦ Διονύσου Μανιά-
 σι. καὶ πάντων σπαράζομαι
 πρὸς αὐτῶν. Εἰμ. οἶδά
 ἔν ὃ, τι χερείτη ὃ τέχνην
 τὰ πρότερον αἰτῶντί μοι.
 Πατ. πρὸς αὐτῇ ὃ πάτερ,
 ἡμῖν δὲ ἰδωμέν ταῦτα.
 Εἰμ. καὶ πρότιθι μοι,

καὶ

καὶ φιλοφρονοῦ, πατέρες ὅ-
ρα, μὴ καλέσῃς με, ἀκ-
ούσας γὰρ τινός.

& prehenses licet, pa-
trem autem vide ne me
appellaveris, quòquā au-
diente.

Ἀπόλλωνος καὶ
Διονύσου.

Apollinis & Bac-
chi.

Τί αὖ λέγεσθαι ὁμοπα-
τρίαις ὃ Δίονυσος ἀφελθεῖν
εἶναι, Ἐρωτα καὶ Ἐρμαφροδι-
τον καὶ Πρίαπον, ἀνδροειδῆς
ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ
ἐπιτηδεύματα; ὃ μὲν γὰρ
πάγκαλος καὶ τεζέβης, καὶ
δυνάμει ἔμικρὸν περιβί-
βλητός, ἀπάντων ἀρχων.
ὃ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος,
καὶ ἀμφίβροτος πλὴν ὅτιν.
ἔκ αὖ διακρίνας, εἴτ' ἔφη-
βος ὅστις, εἴτε καὶ παρθένος.
ὃ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐφριπῆος
ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. Διό-
μωδὸν θαυμάσης ὃ Ἀπολ-
λον. ἔγώ γε ἢ Ἀφροδίτη αἰτία
τῆς, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διάφοροι γενημένοι. ὅπως
καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις
ὅκα μᾶς γαστρός, ὃ μὲν ἄρσεν,
ἢ δὲ θῆλυα. ὥσπερ ὑμεῖς, γί-
νονται. Ἀποῖται, ἀλλ' ἡμεῖς
οἱμοι-

Quid igitur dicendum
ne est, Bacche. fraus es-
se Cupidinem, Hermaphro-
ditum & Priapum? adeo dissimiles forma &
studijs cū sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & po-
testate non parva compa-
rata sibi, omnibus impe-
rat. Ille autē mulierosus
ac semivir, ambigua quo-
que faciem præ se ferens,
ut non facile dignoscas,
adolescens ne sit, an vir-
go. Hic vero & supra mo-
dum virilis est Priapus vi-
delicet. Β. Α. Ne mireris
Apollo, non enim ipsa
Venus in causa est, sed pa-
tres, qui diversi fuerunt.
Quandoquidem & ij qui
eodem patre, eademque
matre nascuntur, sexenu-
mero alius vir, alius femi-
na, quemadmodū & vos,
nascuntur. Α. P. O. Ita sa-
ne est ut dicis, sed nos ta-
men

men similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarij enim & nobis sumus. B. A. C. Quorum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadem ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, quod Diana quidem hospites mactat apud Scythias, tu autem yaticinarius, & medicis agrotantibus. A. P. O. At tu putas sororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adornavit, si quis Græcus aliquando in Tauricam advenierit, ut cum eo inde enaviget, iam olim perosa mactationes illas. B. A. C. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cum Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem urbi accesseram, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquam igitur quieti nos dedimus, in convivio affatim madefacti, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A. P. O. Sollicitavit ne te? B. A. C. Huius-

ομοίῳ ἔσμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀνητεύομεν. τοῦτόν γε γὰρ ἄμφω. Διόν. Μέχρι μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ δὲ Ἀπολλόν, ἑκάστα δὲ ἔχ' ὅμοια. ὅτι ἢ μὲν Ἀρτεμις ξενικῇ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαρτυρῇ, καὶ ἰσὺ τοῦ κάμνοντος. Ἀπολλ. οἶσι γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρει τοῖς Σκύθαις; ἢ γε καὶ περισκεύασαι, ὥς τις ἕλληϊ ἀφικηταί ποτε εἰς τὴν ταυρικὴν, συνεκπεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαπορῶν τὰς σφαγὰς. Διόν. οὐ γὰρ ἐκείνη ποιεῖται. ὁ μὲν γὰρ τοῦ Πριάπου, γελῶν γὰρ τι σοὶ διηγέσθαι, προῦς ἐν Λαμφάκῳ γυμνός. ἐγὼ μὲν παρέειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ ἐποδὶξάμενος με, καὶ ξενίτας παρ' αὐτοῦ, ἔπειθ' ἀνεπαυτάμεθα ἐν τῷ συμποτίῳ ἱκανῶς ὑπῆλθε. βρεγυῖοι κατ' αὐτὰς περὶ μέσας νύκτας ἱκαναστὰς ὁ γυμναῖος, αἰδῶμαι δὲ λέγειν. Ἀπολλ. ἰπείρα σι; Διόν. τοῖς

τοῖτον ἔσι. Ἀπολ. σὺ δὲ
τί πρὸς ταῦτα; Διδ. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Ἀπο. εὖ-
γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀγρίως. συγγνώμης γάρ, εἰ
καλὸν σε ἔτις ὄντα ἐπέ-
ρα. Διδ. τέτε μὲν ἔν-
σκηκα καὶ ὅπ' σιάν, ὃ Ἀ-
πολλὸν ἀγάγοι πρὸς αἵετα.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομήτης;
ὥς καὶ τήφοντα αὖ σε τὸν
Πρίαπον διαχειρῆσαι. Ἀπο.
ἀλλ' ἔα διαχειρῆσαι καὶ ὃ
Διδύμοι. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κόμης καὶ τόξα.

iusmodi quippiam est. A.
Quid tu autem porro ad
hæc? B. A. C. Quid enim
aliud, quam tu. A. Re-
de sane, quod neq. acer-
be, neque rursus quic-
quam. Venia enim dignus
est, si te formosum adeo
solicitaui. B. A. C. Huius
igitur gratia, etiam te, A-
pollo, sollicitatum merito
venerit. Formosus enim
& tu, & præterea coma-
tus, ut vel sobrius Priapus
ille aggredi te queat. A. P.
Sed non aggredieret Bac-
che, me facile. Nam præ-
ter comam etiam arcum
gero.

Ἑρμῆ καὶ Μαίας.

Mercurij & Maiæ.

Εἴσι γὰρ τις ὃ μῆτις ἐν
ἑρανῶ θεὸς ἀθλιώτερος
ἐμοῦ; Μαΐ. μὴ λέγε ὃ
Ἑρμῆ τοῖτον μὲν. Ἑρμ.
τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μέγας κάμ-
νον, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
πηρεσίας διασωόμενος; ἔω-
θιν μὲν γὰρ ἔξανασάντα,
σείρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διαφύσσοντα πρὸς ἐν-

κλιν-

Est vero; mater, deus
quisquam in celo me
miserior? M. A. Caue
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M. E. Quid
non dicam? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus? Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum coenaculum ubi
dij compotant. Tum ubi
curiam

curiam, in qua consulant,
 vñ dique struero, ac sin-
 gula ita, vt oportet, com-
 posuero; Ioui necessum
 est assistere, ac perferen-
 dis illius mandatis toto
 die sursum ac deorsum
 currere, & redeuntem
 insuper, puluerulentum
 ambrosia apponere. Por-
 ro priusquam nouius
 iste pocillator aduenisset,
 ego nectar etiam ministra-
 bam. Quodque est oia-
 nium indignissimum, so-
 li omanum ne noctu qui-
 dem agere quietem licet.
 Verum id quoque tem-
 poris necesse habeo de-
 functorum amicas ad Plu-
 tonem deducere, mani-
 umque gregi me ducem
 præbere, tum autem &
 tribunalibus assistere. Ne-
 que enim mihi sufficie-
 bant scilicet diurna nego-
 cia, dum versor in pala-
 stris, dum in contionibus
 præconis vices ago, dum
 oratores instruo, ni hæc
 quoq; provincia accedat,
 vt simul etiam umbrarum
 res disponam. Atqui Le-
 de filij alternis inter ipsos
 vicibus apud superos at-
 que inferos agitant. Mi-
 hi

κλητίαν, ἔτα εὐδητήσας
 ταῖς ἑκάστα, παρῆσθαι τῷ
 Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγ-
 γελίας τὰς παρ' αὐτοῦ
 αἶω καὶ πᾶσι ἡμεροδρο-
 μῶντα καὶ ἐπαναλθόντα
 ἐτι κλισιμῶν. παρεπι-
 θέναι πρὸς ὑμῶν. ὅτι
 δὲ τὸν νεώτερον τῶτον οἰ-
 τοχὸν ἦκεν, καὶ τὸ ἔκ-
 τας ἐγὼ ἐνέχων. τὸ δὲ
 πάντων δεινότατον, ὅτι
 μηδὲ νυκτὸς καθύδω μέ-
 νος ὄν' ἄλλαν. ἀλλὰ
 δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλού-
 τῳ ψυχολογεῖν, καὶ το-
 κροτομῶν εἶναι, καὶ πα-
 ρῆσθαι τῷ δικαστηρίῳ. ἔ-
 γαρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἐ-
 μέρας ἔργα, ἐν παλάτῃ
 σπᾶς εἶναι, καὶ τὰς ὀκ-
 λησίας κηρύττειν, καὶ ῥή-
 τορας ἐκτινάττειν, ἀλλ'
 ὅτι καὶ νικητικὰ συνεδια-
 πορεύειν μεμερισμένον.
 καὶ τοὶ τὰ μὲν τῆς Λή-
 δας τέκνα, παρ' ἡμέ-
 ραν ἑκάτερος ἐν ἑστῶν
 καὶ ἐν ῥῆθι εἰσὶν. ἐμὴ
 δὲ,

δε, καὶ ἐκάστω ἡμέρᾳ καὶ
 ταῦτα κακῆτα ποιῶν ἀναγ-
 κῆτον. ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σε-
 μέλης υἱὸς ὢν, γυναικῶν δι-
 τλώων γενόμενος, εὐαχῶς
 ἀφελόντιδες, ὁ δὲ Μαιας τῆς
 Ἀτλαντος, διακοῦμαι αὐ-
 τῆς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά
 με ὑπὸ Σιδῶντος πατρὸς τῆς
 Κλέδμης δύγατρός, ἐφ' ᾧ
 πέποιθε με ὀφείλοντο, τι
 πράττει ἢ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
 πινύσκῃται, πέπομφιν αὖ-
 θις ἐς τὸ Ἀργεὺς ὀπισθεψέ-
 μνον τῷ Δανάῳ, εἴτ' ἐκεί-
 θιν, ἐς Βοιωτίαν φέρῃν ἐλ-
 θόν, ὃν παρὲς τὸν Ἀντιό-
 πῳ ἴδῃ, καὶ ὅπως, ἀπρυό-
 ρευκα ἦδ' εἰ γὰρ μοι δαίνα-
 τὸν ἔω, ἠδέως αὖ ἡξίωτα
 πεπομφῇ, ὥστε ἐν γῇ κα-
 κῶς δαλεύοντες. Μαίῃ δ' αὖ
 ταῦτα ὁ τέκνον. καὶ γὰρ
 πάντα ὑπερεῖν τῷ πατρί,
 νανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥστε
 ἐπέμφης, σόβῃς ἐς Ἀργεὺς,
 εἴτα ἐς τὸν Βοιωτίαν, μὴ καὶ
 πληγὰς βραδύων λάβῃς.
 ὁξύχολοι γὰρ οἱ ἐσθῆτες.

E N A-

hi necesse est quotidie tū
 hoc tum illud pariter a-
 gere, deinde duo illi, Alc-
 menia ac Semele miseris
 prognati mulieribus, o-
 ciosi in convivijs accubi-
 bunt, at ego Maia Atlan-
 tide progenitus illud mihi
 fero scilicet. Qui nunc
 quum recens Sidone &
 Cadmi filia reversus es-
 sem, nam ad hanc me le-
 garat, visum quid ageret
 puella, neque respiratam
 legavit rursum in Argos
 inuisurum Danaëam. Rur-
 sum inde in Boeotiam
 profectus, inquit, obiter
 Antiopam visito, adeo
 ut plane iam pariterum
 me negarim. Quod si mi-
 hi licuisset, lubens profe-
 cto fecissem id, quod so-
 lent ij, qui in terris duram
 servant servientem. Ma-
 Missa fac illa gnare, de-
 cet enim per omnia mo-
 rem gerere patri, quum
 sis iuuenis, ac nunc quo
 iussus es, Argos conten-
 de, deinde in Boeotiam,
 ne si cessaris, fuerisque
 lentior, plagas etiam au-
 feras. Nam iracundi sunt
 qui amant.

M A-

ἔσθ' ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖται
 ὑποφθόνῳ αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς
 σκοπίας παύσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅτι τῆς ἡέρονος, ἐν τοῖς
 ἐσώποσι τῆς Αἵτινης, καθὼς
 μεταξὺ τοῦ ὄρεος καὶ τῆς
 θαλάσσης ἀγριαὲς ἀπομη-
 κυύεται, ὑμᾶς μὲν εἰδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ὅξ' ἀ-
 पासὼν ἢ καί τις ἔδοξα,
 ἢ καὶ μόνῃ ἡμοὶ ἐπέχε τὸν
 ὀφθαλμὸν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νίξ. δῆγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 εἰμι, καὶ ἀξίεραστος. ὑμεῖς
 δὲ παρώφθητε. Δὼ. εἰ ποί-
 μῳ καὶ ἐνδεῇ καλὸν πλὴν
 ὅψιν ἔδοξας, ὅτι φθονος οἶοι
 γεγονέναι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λ' ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν;
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τῷ-
 το οἶμαι, εἴτι ξυνήθης ἔστι
 τυρῶ καὶ χέλακτι πάντα
 ἐν τῇ οἰκίᾳ τέτοις ἡγεῖ-
 ται καλῶς. ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
 λα, ὅπου αὐτὸς ἐβελήσῃς μα-
 θεῖν οἷα πυγχαίης ἔσα
 πλὴν ὅψιν, ἀπὸ πέτρης τινός,
 εἰ ποτε γαλήνη εἴη, ὅτε
 κίψασα

probrandiq; petulantiam
 terre non quæro. ac mihi
 nimirum invidentia qua-
 dam isthuc facere videmī
 ni, propterea quod ille
 quum forte aliquādo gre-
 gem pasceret suum, nolq;
 littorali specula in littore
 ludentes cerneret in pro-
 minentibus Aetnæ pedi-
 bus qua videlicet inter
 montem & mare litus se
 se in longū porrigit, vos
 ne aspexerit quidem, ac
 ego omnium vna visa sim
 formosissima, eoque in v-
 nam me coniecerit ocu-
 lum. Ea res vos male ha-
 bet, nam argumentū est,
 me forma præstantiorem
 esse, ac digniorem quæ a-
 mer, vos contra falliditas
 esse. D O K. An illud tibi
 putas invidendum videri
 si primum pastori, deinde
 lusco formosa visa sis?
 quāquam quid aliud ille
 potuit in te, præter
 candorem? Is illi placet,
 opinor, q; caeco & laici
 assueverit, proinde quic-
 quid his sit simile, id protī-
 nus pulcrum iudicat. Ali-
 oqui ubi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piam, si quando serenitas
 esset,

despectans in aquā, temet
ipsam contemplare, vide-
bis aliud, nihil nisi perpe-
tuum candorem. verum
is quidem non probatur
nisi rubor admixtus illi
decus illi iunxerit. GAL.
Argo ego illa immodice
candida, tamen eiusmodi
habeo amantem, quum
interim ē vobis nulla sit,
quam vel pastor vel nau-
ta, vel portitor aliquis mi-
rerat, ceterum Polyphē-
mus (ut alia ne dicam) et-
iam canendi peritus est.
D O K. Tace o Galatea,
audiuimus illum canen-
tem, quum nuper pruri-
ret in te, sed o sancta Ve-
nus asinum rudere dixis-
ses. Nam lyre corpus si-
milimum erat ceruino ca-
piti ossib. renudato, tum
cornua perinde quasi cu-
biti prominebant, ijs iun-
ctis, inductisque fidibus,
quas ne Collope quidem
circum torquebat, agre-
ste quiddam & absonum
cantillabat, quū aliud in-
terim ipse voce caneret,
aliud lyra succineret, ita
ut temperare nobis ne-
quinerimus, quin ridere
mus amatoriam illam can-
tionem

λύψας ἐς τὸ ὕδωρ, ἵδ-
σταινύ, ἔδ' ἄλλο ἢ
χεῖρας λευκὰ ἀκρίβως. ἐκ-
ἐπυλῶται δὲ τῆτο, καὶ μὴ
ὅτι πρέπη αὐτῇ καὶ τὸ ἐρύθη-
μα. Γαλ. καὶ μὴ ἐξ ὧ μὴ
ἢ ἀκράτως λευκῇ, ὅμως
ἐρεῖν καὶ τῆτον ἔχω. ἰ-
μῶν δὲ ἐκ ἔστιν καὶ τῆτα,
ἢ ποιμὴν ἢ γαῶτης, ἢ πορ-
θμῶς ἐπαινεῖ. ὁ δὲ Πo-
λύφημος, τάτε ἄλλα καὶ
μυστικός ἐστι. Δω. σιώπα ο
Γαλάτεια, ἡκίστην αὐ-
τοῦ ἄδοντες, ἵπότε ἐκεί-
ματε πρῶτον ὅτι σε, Αφροδί-
τη φίλη, ὄντην αὐτὴς ὑγκάδω
ἔδωκε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πικτίς,
οἷα κρατὶν ἐλάφῃ γυμνῇ
τῇ σαρκῶν, καὶ τὰ μὴ ἐκ-
ρεῖται, πῆχας ὥστε ἦσαν.
ζυγώσας γὰρ αὐτὰ, καὶ ἐλά-
ψας τὰ τοῦρα, ἔδωκε κά-
λοπι πειρῆσας, ἐμελῶδες
αὐκτόν τι καὶ ἀπεδίω-
κτο μὴ οὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἡ λύρα ὑπερῆχε. ὥστε ἐδ-
κατέρχεν τὸν ζέλωτα ἐδ-
νέμεθα, ὅτι τῷ ἐρωτικῷ
ἐρεῖν

ἡκούω ἄσματι. ἢ μὲν ἄρ' ἡχὴν ἔδιδ' ἀποκρίναι αὐτῷ ὕβριον, ἢ τῶν λόγων ἔσχατον ἰσχυρόν, ἀλλ' ἡκούοντο, εἰ φαιήκε μιν ἄλλως πρὸς ἑαυτοὺς καὶ καταγέλαστον. ἔφικε δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς ἀγκάλας ἀθροισμάτων, ἄρκτη σκύλακα, καὶ τὸ λασίον αὐτῷ περὶ τοιοῦτον. τίς ἐκ αὐτῶν φρονήσας σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιοῦτον ἐρασοῦ. Γαλά. ἔκων σὺ Δωρεὶ, δειξόν ἡμῶν τ' ἑαυτῇ, καλλιῶ δαλοῦντι ὄντα, καὶ ᾧ δικώτερον, καὶ καθαρίζον ἄμφοτον ὀφθαλμούς. Δω. ἀλλ' ἐρασὺς μὲν ἡδεῖς ἔστι μοι, ἡ δὲ σιμωῶμαι ἐπέρastos εἶναι. τοιοῦτος δὲ, ὅιος ὁ κύκλωψ δὲ, κινάρεας ἀπάζων ὡσπερ ὁ βράχος, ὡμοφάγος, ὥς φρεσι, καὶ σιτέωρος πρὸς ἐπιθυμίας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ αὐτὴν αὐτῷ.

tionem. Nam Echo ne respondere quidem illi voluit balanti, quum sit adeo garrula, imo puduisset, si visa fuisset imitari stridulum cantum & ridiculum. Ad hæc gestabat in vinis amasius ille deliciis suas, ut si catulum pilis hirtum, ipsi non dissimilem. Quis autem non inuideat amicū istum Galateæ? G A L. Quin tu igitur Dori, tuum ipsius amicū nobis commonstra, q̄ eo sit formosior, quiq; doctius ac melius vel voce canat, vel cithara? D O R. Mihi quidem nullus est amator, neque me hoc nomine iactō, quasi sum vehemēter amabilis, veruntamen istiusmodi amicū, qualis est Polyphemus, nempe totus hircum olens, tum crudis vititans carnibus, & hospites, si qui appulerint, devorans, tibi habeas, eumque tu mutuum ames.

Κύκλωψ & Ποσειδῶνος.

Cyclopi & Neptuni.

Ὁ πάτερ, ὅσα τέκονθα ἐκ τούτου.

O pater, qualia passus sum ab execrabili

isto hospite, qui me inebriatum exerceauit, somno grauatum aggressus. N a r. Quis vero est, qui isthuc facere ausus fuit, Polyphème? C y c. Principio quidem seipsum Neminem vocabat, postquam autem effugit, atque extra tela, ut dicitur, fuit, Vlyssē nominari se aiebat. N a r. Noli, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto huc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? C y c. Deprehendi in antro, ē pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuarijs. Posteaquam autem apposui foribus operculum, (saxum autē quoddam mihi est, perquam magnum) atque ignem resuscitavi, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visū sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorum quibusdam, ut par erat, deuoravi, ut qui prædones essent. Hic igitur versatissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτε ξένου, ὃν
 μεθύσας ἐξιτύφλωσέ με,
 κοιμώμενον ὀππρὸς ἔσθας.
 Πο. τίς δὴ ὁ ταῦτα τολμή-
 σας ὁ Πολύφημος; Κύ. τὰ
 καὶ πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν
 ἀπεκάλεσεν. ἐπεὶ δὲ διέφυγε,
 καὶ ἔξω ἰὼν βέλους, Οδυσ-
 σέως ὀνομάζεσθαι ἔφη. Ποτ.
 οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακή-
 σιον, ὃς Ἰλίᾳ Δι' ἀνέπλει.
 ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπαρξεν,
 ἂν δὲ πάντῃ εὐθαρσῆς ᾖν; Κύ.
 κατέλαβον ἐν τῷ αὐτῷ ἀπὸ
 τῆς τομῆς ἀναψέψας, πολ-
 λὰς τινὰς ὀππρὸς ἐλκύνοντας
 δηλοῦντι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ
 ὃ ἔθηκε τῇ θύρᾳ τὸ σῶμα,
 πᾶσι δὲ ἔστι μοι παμμε-
 γένης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυ-
 σα ἐναυτάμενος ὁ ἔφερον
 δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρεος, ἐφά-
 νησαν ἀποκρύπτειν αὐτὸς
 περιώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλα-
 βὼν αἰγῶν τινὰς, ὥσπερ
 εἰκὸς ἰὼν, κατέφαγον ληστὰς
 ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πατερ-
 γότατος ἐκείνος, εἴτε Οὔ-
 τις, ἢτε Οδυσσεὺς ἰὼν, δι-
 δω-

δώσει μοι πείν φάρμακόν τι
 ἐγχείας, ἡδὺ μὲν καὶ εὖοσ-
 μος, ἐπιβλεψτότατος δὲ καὶ
 παραχωδίστατος. ἅπαντα
 γὰρ εὖθις ἐδοκῆι μοι περιφέ-
 ρεσθαι. καὶ τὸ σπῆλαιον
 αὐτὸ ἀνιέρχεται. καὶ ἡ ἐν
 ὅλῳ ἐν ἑμαυτῷ ἡμῶν τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατισπά-
 ρει. ὁ δὲ ἐποξύσας τὸν
 μοχλόν, καὶ πυρώσας γυ-
 νασσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 θύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνης
 τυφλὸς ἐμί σοι ὡς Πόσφ-
 ρον. Πρὸς. ὡς βαθὺν ἐκεί-
 μήνης ὡς τέκνον. ὅς ἐκ ἑξέ-
 θοις μεταξὺ τυφλόμενος.
 ὁ δ' ἐν Ὀδυσσεὺς πῶς διέ-
 φυγεν; ἐ γὰρ αὖ εὖ ὦ δ' ὅτι
 ἐδυωήθη ἀπεκινῆσαι τὴν πύ-
 ραν ὑπὸ τῇ θύρᾳ. Κύ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὡς μάλλιν αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἑξίοντα. καὶ κα-
 θίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐβή-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας.
 μὲντα παρὲς τὰ πρὶν αὐτὰ
 ἐς τὴν νόμῳ, ἐντειλόμενος
 τῇ κρείῳ, ὅποσα ἐχέω πρὸς
 τὴν αὐτὴν ὑπὲρ ἐμοῦ. Πρὸς. μα-
 θαίω

fuso quodā veneno, dul-
 ci illo quidem & fragran-
 ti, ceterum ad insidias
 struendas presentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquam
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inverte-
 batur, & prorsum apud
 me amplius ipse non erā.
 Postremo autem somno
 correptus iacui. Ille vero
 exacuato veste, eodem-
 que igne succenso, insu-
 per etiam excecavit me
 dormientem. Et ex eo
 iam tempore cæcus tibi
 sum Neptune. N E P. Ut
 alte nimis dormisti ὁ fi-
 li, qui non interea exilue-
 ris, cum excecaberis. V-
 lysses igitur ille quo pacto
 effugit? Non enim, sat
 scio, potuit dimovere
 saxum a foribus. C Y C.
 At ego amovi ipsum, quo
 facilius illū comprehen-
 derem inter egredien-
 dum. At collocato me ip-
 so ad fores, extentis mani-
 bus venabar, solis dimissis
 in pascua ouibus, & arie-
 ti negotio dato, quænam
 ipsum agere pro me oport-
 teret. N E P T Y. Intel-
 ligo,

ligo rem. Sub illis latuit
 te, clam se subducent. At
 ceteros certe Cyclopes
 conveniebat te invocare
 contra ipsum. C Y C L O.
 Convocaui illos, pater,
 atque etiam venerunt. Sed
 postquam me interrogas-
 sent insidiatoris nomen,
 atque ego dicerem Nemi-
 nem esse, insanire me ar-
 bitrati, relicto me iterum
 discesserunt. Ita imposu-
 it mihi execrabilis nomi-
 ne. Et quod maxime mi-
 hi ægre fuit cõtumeliose
 obiecta mihi clade hac,
 Ne pater quidem Neptu-
 nus, inquit, leuabit te
 hoc malo. N E P T Y.
 Confidi filii, vlciscar enim
 ipsum, ut sentiat, etiam-
 si cæcitatem oculorum
 mederi impossibile, navi-
 gantes certe tamen ser-
 uare vel perdere, penes
 me esse, navigat autem
 adhuc.

Alphei & Neptu- ni.

Quid hoc, Alphecẽ,
 quod tu solus aliorum in
 mare delapsus, neque cum
 falsugine miseris, per-
 iade

δάνα ὅσ' ἐπείνοις, ὅτι καὶ
 ἔλαθιν ὑπεξελθὼν σι. ἀλ-
 λὰ καὶ ἄλλες γὰρ Κύκλωπας
 ἔδην ἐπὶ βροχέσσι ἐπ' αὐτόν.
 Κύ. σωκέλισα ὦ πάτερ,
 καὶ ἦκου. ἐπεὶ δ' ἔειποντο δὲ
 ἐπιβασύοιτος τὸ ὄνομα,
 καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐτις ἔδην
 μεγαγχεῶν εἰπύοντες με,
 ὄχοντο ἀπύοντες. ἔπειτα κα-
 τεπεφίσατό με ὁ κατάρχα-
 τος τῶ ἰνδμάτι. καὶ ὁ μάλι-
 στα λῶίατέ με, ὅτι καὶ ὄνειδ-
 ζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, ἐπὶ
 ὁ πατήρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν
 ἰάσεται σι. Ποσειδ. δάρεται δὲ
 τέκνον. ἀμυνῆμαι γὰρ αὐ-
 τόν, ὥς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πῆ-
 ξωσιν μοι ὀφθαλμῶν ἰατρὰν
 ἀδύνατον, τὰ γὰρ τῶν πη-
 ῶν τὸ σάξον αὐτοῦ καὶ
 ἀπὸ λῶναι, ἐπ' ἐμοὶ πρὸς τῆ
 πατρὶ δὲ ἔτι.

Αλφειῶ καὶ Πο- σειδῶνος.

Τί τῆτο ὦ Αλφειῶ, μέγας
 δὲ ἄλλων ἐμπιστῶν εἰς τὸ πῆ-
 λαγος, ὥς ἀναμίγνυσαι τῶ
 ἄλλῳ

ἄλμυ , ὡς ἔστι ποταμοῖς
 ἔπειτα , ἔτι ἀσπρίαισι
 οὐτὸν διαχυθεῖς , ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάσσης ξυεῖσθαι , καὶ
 γλυκὺ φυλάττει τὸ ἔσθιον ,
 ἀμυγὰς ἔτι καὶ καθαρὸς
 ἐπέστη . ἐκ εἰδὶ ὅποι βύ-
 θιος ὑποδύς , καθάπερ οἱ
 λάρι καὶ ἐκιδιοί , εἰκας
 ἀνακίλειται περ , καὶ αὐθις
 ἀποφύγειν σιαντόν . Αλ.
 ἐρωτικὴν γὰρ τὸ πρᾶγμα
 ἔστιν ὧ Πόσειδον . ὥστε μὴ
 ἔλεγχον ἐξάδης δὲ καὶ σὺ-
 τὲς πολλὰς . Ποσειδ. γυ-
 ναικὲς ὧ Ἀλφειὲ ἢ νύμφης
 ἐξῆς , ἢ καὶ τῶ Νηρηίδων
 αὐτῶν μιᾶς ; Αλφ. ἐκ ἀλ-
 λὰ πηγῆς ὧ Πόσειδον .
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γὰρ
 αὕτη ἔστι ; Αλφ. νησιώτης
 ὅτι σικελικὴ . Αἰθέρσαν
 πύττω καλέειν . Ποσειδ.
 εἶδα ἐκ ἁμορφῶν ὧ Ἀλ-
 φειὲ πύττω Αἰθέρσαν , ἀλλὰ
 διευγὰς τέστι , καὶ διὰ κα-
 θαρῆ ἀναβλύζει , καὶ τὸ ὕ-
 δωρ ὀσμώπει τὰς ψυφί-
 σιν , ὅλοι ὡδὲ αὐτῶ φαυλό-
 μων

inde ut solent cetera flu-
 mina omnia, neque diffu-
 sus, sed per mare, velut
 concretus, ac dulci cu-
 modito fluore, incorru-
 ptus etiam & purus cursu
 liberis? Nescio quo loco
 rum in profundum te ip-
 so quemadmodum ga-
 uia atque ardeat faciunt,
 submersio, ac videris rur-
 sum emergere quoque
 alibi, & te ipsum iterum
 spectandum exhibere.
 A. I. P. Amatoria quada-
 res hæc est, Neptune,
 quamobrem ne mihi vi-
 tio veritas. Amasli autem
 & ipse sæpenumero. N. E.
 Mulierem ne, Alpheæ,
 an nympham amas, an
 etiam Nereidum ipsarum
 unam aliquam? A. I. P.
 Non, verum fontem Ne-
 ptune quendam. N. E. P.
 Vbi igitur terrarum ille
 manat? A. I. P. Insularis
 est, in Sicilia, Arethusam
 ipsum vocant. N. E. P.
 Scio: Non deformem sa-
 ne. A. I. P. H. Arethusam
 amas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiam
 calculi gratiâ addunt, su-
 pra quos tota ea velut ar-

gentes apparet. A L P H.
 Vt vere possi fontē hunc,
 Neptune, ad illum igitur
 abeo nunc. N E P.
 Sed abi quidem, & feliciter
 utere amore. illud autem
 mihi dic, ubi tu A-
 rethusam conspicias es,
 Arcas ipse cum sis, fons
 autem ille in Syraculis
 manet? A L P H. Prope-
 rantem memoraris, Ne-
 ptune, curiose nimis in-
 terrogando. N E P. Pro-
 be dicis. Abi igitur ad a-
 matam. Ac emergens ite-
 rum ē mari, eodem alveo
 cum fonte illo misceris
 & in unam aquam redigi-
 mui.

Menelai & Pro- teu

At in aquam conuer-
 te Proteu, incredibile a-
 deo non est, marinus uti-
 que cum sis, etiam arbo-
 rem fieri, tolerabile, prae-
 terea & in leonem aliquā-
 do muteris licet, tamen
 neq; hoc supra fidem est.
 Quod si autē & ignē fieri
 te possibile est, cū in ma-
 ri habites, hoc omnino
 miror, neq; adducor, ut
 cre-

μῶνον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὅς
 ἀληθῶς οἶδα πῶς πονεῖν
 ὦ Πόσειδον, παρ' ἐκείνῳ
 ἔν' ἀπέρχομαι. ΠΟΣ. ἀλλ'
 ἀπὸ τί μ', καὶ εὐτύχοι ἐν τῇ
 ἔρωτι. ἐκεῖνο δὲ μοι εἰπὲ,
 ποῦ πῶς Ἀρέθυσσαν εἶδεις,
 αὐτὸς μὲν ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν
 Συρακῶναις ὄρνις. ΑΛ. ἐπι-
 γόμενόν με κατέχεις ὦ Πό-
 σεϊδον. περιέρχου ἔρωτι.
 ΠΟΣ. εὖ λέγεις. χάρις παρὰ
 πῶς ἀγαπαιμένῳ. καὶ αἶψα
 δεῦρ' ὑπὸ θαλάτῃς, ξυ-
 αυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ
 ἐν ὕδασι γίνεσθαι.

Μενελάου καὶ Πρωτεύου.

Αλλὰ ὕδασι μὲν σε γί-
 νεσθαι, ὦ Πρωτεύ, ἐκ ἀπίθα-
 ρον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δέν-
 δρον ἔτι φορητὸν, καὶ ἐς λέ-
 οντα ἐπὶ ὅτι ἀλλαγῆς, ὅμως
 ἔδῃ τέτο ἔξω πάσης. εἰ
 δὲ καὶ πῶς γίνεσθαι δυνα-
 τὸν ἐν τῇ θαλάτῃ οἰκῆντα,
 τέτο πάντῃ θαυμάζω, καὶ
 ἀπιστῶ.

ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσῃς ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ·
 Με. εἶδον καὶ αὐτός· ἀλλὰ μοι
 δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς
 σι, γονίειαν τινὰ προσάγει
 πρὸ πρᾶγμα, καὶ τοῦ ὀφθαλ-
 μὸς ἔξαπατᾷν τῷ ὁρῶν-
 τω, αὐτὸς ἔδει τοιοῦτο γι-
 γνόμενος. Πρω. καὶ τίς αὖ ἡ
 ἀπάτη ἐπὶ τῷ ἔτινος ἐλαξ-
 γῶν γήλοιο; ἐκ ἀνεωγμένοις
 τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς
 ὅσα μετεπείντα ἐμπατόν;
 εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγ-
 μα λευδοῖς εἶναι δοκεῖ φαν-
 τασία τις πρὸ τῷ ὀφθαλ-
 μῶν ἰσαμένη, ἐπειδὴν
 πῶς γήλομαι, πρὸς τὴν γ-
 κέ μοι ὦ γήλοισι πῶς
 χεῖρα. εἴη γὰρ, ὁρῶμαι μὲν-
 τον, ἢ καὶ τὸ κλίεν τότε μοι
 πρὸς σιν. Με. ἐκ ἀσφα-
 λῆς ἢ πείρα ὦ Πρωτέρω. Πρω.
 σὺ δὲ μοι Μενέλαε δοκεῖς
 εἶδέν πολύπεν ἐωρακέναι
 πῶς τε, ἐπὶ ὃ πᾶσι ὁ ἰχ-
 θὺς ἔτος εἶδέναι. Με. ἀλ-
 λὰ τὸν πολύπεν εἶδον,
 εἰ πᾶσι δὲ, ἡδὲ καὶ ἀνθρώ-
 ποις

credam. Πρωτ. Ne mi-
 reris Menelaë, fieri enim
 soleo. Μενη. Vidi &
 ipse, verumtamen vide-
 ris mihi (dicitur enim hic
 apud te) prestigiis quas-
 dam adhibere rei, atque
 intuentium oculos deci-
 pere, cum interim ipse ni-
 hil tale fias. Πρωτ. Et
 quænam adeo deceptio in
 rebus sic manifestis fieri
 queat? An non apertis o-
 culis vidisti inquam mul-
 ta ipse me transformaue-
 rim? Quod si vero non
 credis, & res hæc tibi falsa
 videtur, nempe apparen-
 tia quædam inanis ante o-
 culos obuersans, postea-
 quam ignis factus fuero,
 applica mihi, heus gene-
 rose tu, manum. Νινί-
 ρυμ senties, videar ne
 tantum ignis, an & vren-
 di vim habeam. Μενη. Periculoso-
 sum est experi-
 mentum hoc Προτε-
 υ. Πρω. At tu Menelaë vi-
 deris mihi neque Polypum
 vidisse unquam, ne-
 que etiam quid pisci huic
 accidere soleat, scire. Με.
 Verum Polypum ipsum
 quidem vidi, quæ vero
 accidunt illi, libenter ex-
 te

te cognouerim. P R O .
Cuiusq; saxo accedens,
acetabula sua applicue-
rit, atque affixus inhae-
serit circummentis, illi seip-
sum similem efficit, mu-
tatque colorem, imitan-
do saxum, quo videlicet
lateat piscatores, nihil ab
illo verians, neque mani-
festus existens ob hoc,
sed assimilatus lapidi.
M E N . Ferunt hæc. Sed
saxum hoc multo magis
omnem opinionem exce-
dit Proteu. P R O . Ne-
scio, Menelaë, cuiusam al-
teri facile credas, qui tuis
ipsius oculis non credas.
M E N . Vicens equidem
vidi, sed tamen res ipsa
monstro similis est, eun-
dem videlicet ignem atq;
aquam fieri.

Panopes & Gale- nes.

Vidisti ne Galene he-
stis, qualia fecit Eris, ad
cenam in Thessalia, pro-
pterea quod non & ipsa
vocata fuerat ad conui-
uium? G A L . Haud con-
uiuata equidem vobis-
cum cum fui. Nam me

Ne-

δοιμι παρὰ σου. Πρω. ὁποίᾳ
αὖ πέπρω προσελθὼν ἀρμίσση
τὰς κοτύλας, καὶ πρὸς φῶς
ἔχεται κατὰ τὰς πλεκταί-
ας, ἐκείνη ὁμοίον ἑπηρεύα-
ζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει
τὴν χεῖρα, μιμνῆστος
τὴν πέπρω, ὥς αὖ λάβῃ τοῦ
ἀλίου, μὴ διαλλάττων,
μὴ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο,
ἀλλ' ἰσικῶς τῷ λίθῳ. Μει-
φασὶ ταῦτα. τὸ δ' ὅσον πολ-
λῶ παραδεχόμενον ὡ πρῶ-
του. Πρω. οὐκ ὄδα, ὦ Μι-
νελαι. τίτι αὖ ἄλλω πισύ-
σεις. τοῖς σεαυτοῖς ὑφθαλ-
μοῖς ἀπιστῶν; Μει. ἰδὼν
εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τε-
ράσιον, τὸ αὐτὸν πῦρ καὶ
ὕδωρ γίνεσθαι.

Πανόπης καὶ Γαλιώνης.

Εἶδες ὦ Γαλιώνη χῆρ,
οἷα ἐπίπτην ἡ Εἰς παρὰ τὸ
δεῖπνον ἐν Θηβαίᾳ, διότι
μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθῃ ἐς τὸ
συμπόσιον; Γαλ. ὑξωσι-
σιώμην ὑμῶν ἔγωγε. ὁ γὰρ
Πρω-

Ποτηδῶν ἐλάνουσι με δὲ
 Πανόπη, ἀνέστησαν ἐν το-
 σέτω φυλάττειν τὸ πύλα-
 γος τίδ' ἔν' ἐπείμην ἡ Εἰς
 μὲ παρῶσα; Παν. ὦ Θέτις
 καὶ Πηλεὺς ἀπεικλήθησαν
 εἰς τὸν θάλαμον, ἔσθ' τῆς
 Λαοφειτίης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶνος παραπληθέντες. ἡ
 Εἰς δ' ἐν τοσέτω λαβῶσα
 πάντας, ἐβλήθη δὲ ἑαδί-
 ως, οἷον μὲν πινόντων εἴων
 δὲ χορεύοντων, ἡ τὰ Α-
 πόλλωνι καθαρίζοντι, ἡ τὰς
 μέσας ἀθέσους πρετε-
 χόωντων τὸν νῆον, ἐρέβαν
 εἰς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι
 πᾶγκαλον χερσὶν ὄλον δὲ
 Γαλίην. ἐπιγέγραπτο δὲ, ἡ
 καλὴ λαβέτω. κυλινδύ-
 μενον δ' ἐκ τῆς ὀπίρ' ὤρεπί-
 τηδ'ς, ἦεν ἐνθα Ἡρα τι καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατι-
 κλίνοντο. καὶ πρὶν δὲ ὁ Εὐμῆς
 ἀνιόντων ἐπελέξατο τὰ
 γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηί-
 δες ἑαυτοὺς ἀπιστοῦσάμεν.
 τί γὰρ ἔδωκεν, ὁκείνων πα-
 ρέσων; αἱ δὲ αὐτεποίητο
 ἐκάστη

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cum pra-
 sentis non adesset? P A N.
 Thebis ac Peleu concess-
 erant intro in thalamum
 de ducentibus ipsos Am-
 phitrite ad Neptuno. In-
 terea autem Eris, etiam ca-
 teris omniū (id quod
 facile illi tum fuit, alijs
 bibentibus, quibusdā au-
 tem applaudentibus, vel
 Apollini citharam perso-
 nanti, vel Musis ore mo-
 dulantibus adhibendo a-
 nimum.) proiecit in con-
 vivium primum quoddā
 admodum pulcrum, au-
 reum totum, ὁ Galene.
 Inscriptum autem erat
 his verbis, Formosa acci-
 pias. Dum igitur voluta-
 tur hoc tanquam ex com-
 posito iactum, pervenit
 eo loci, ubi Iuno & Ve-
 nus & Minerva accumbe-
 bant. Deinde ubi Mercu-
 rius sublato illo, legit ea,
 quibus illud inscriptū e-
 rat. Nos quidem Nerei-
 des cum silentio sedeba-
 mus, quid enim agendum
 erat, illis praesentibus?
 Illae vero inter se contem-
 debant

debant, ac quolibet suum illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tamen si illæ ipsum iudicare velent, sed in Idam ad Priami filium abite, qui & discernere nouit, quænam formosior sit, uerote elegantix studiosus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicauerit male. G A L. Quid igitur ad hæc Dexilla, Panope? P A N O. Hodie arbitror, in Idam abeunt. G A L. Et quis ueniet paulo post, qui nobis renuncietaam, quæ uicerit? P A N. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, ueniente in certamē Venere, nisi arbiter ipse omnino exequat.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie uenit aquarum uirgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάστῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίαν. καὶ εἰ μὴ γὰρ Ζεὺς διέστηεν αὐτὰς, καὶ ἀλλήλων χειρῶν ἀνέχοντο τὰ παρ' αὐτὰς. ἀλλ' ἐκείνος αὐτὰς μὲν, ἢ κρινῶν, φησὶ, πρὸς τούτῳ, καὶ τοὶ ἐκρίναναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίαν. ἅπιτι δὲ ἐς τὴν Ἰδμῶν περὰ τὸν Πριάμῳ πᾶσα. ὅς οἱ δὲ τὴν διαγνώσκει τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ ἐκ αὐτοῦ ἐκρίνας κρινῶν κακῶς. Γατί᾽ ἐν αἷματι, ὃ Πανόπῃ. Παν. τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδμῶν. Γαλ. καὶ τί ἡξίει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κραίστην. Παν. ἔδη σοι φημι ἐκ ἄλλου κρατήσῃ, τῆς Αφροδίτης ἀγωνιστομένης. ἵνα μὴ τι πάσῃ τοῦ δὲ διαίτητῆς ἀμβλυώπῃ.

Τρίτων, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν, ὃ Πόσειδον, παραγίγνῃ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδροῦσολον παρθέτος

δίνε, πάγκαλόν τι χεῖμα,
 ἐκ οἷα ἔγωγε καλλίω
 παῖδα ἰδών. Ποσ. ἑλευθέ-
 ραν τινα ὦ Τρίτον λέγεις,
 ἢ θειάπαινά τις ὑδροφόρος
 ἔστι. Τρί. ἔ μὲν, ἀλλὰ
 τοῦ Danaou ἐκείνη θυγά-
 τρις, μία τῶν πεντήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τέτο-
 μα. ἐπυθόμην γάρ, ἢ τίς
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Da-
 ναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτὰς γὰρ
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὑδωρ
 τε ἀρυστομήνας, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀβάνες ἐι-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μὲν
 ὅ παρεγίνετο μακρὰ ἔ-
 τω πλὴν ὁδὸν ἔξ Ἀργεὺς ἐς
 Λέρναν; Τρί. μόνη πολυ-
 δίψιον δὲ τὸ Ἀργος, ὥς οἶ-
 δα, ὥς ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποσ. ὦ Τρίτον, ἢ
 μετρίως με διατάραξας, ἐ-
 πὶ τὸν τὰ πᾶσι τῶν παιδῶν. ὥς
 ἴωμεν ἐπ' αὐτῷ. Τρί. ἴω-
 μεν. ἦδη γὰρ χαρὲς ὅς ὑδροφο-
 ρίαι. καὶ σχεδὸν πᾶς κατὰ
 μέστω πλὴν ὁδὸν ἔστι, ἵεσα
 ἐς πλὴν

dem scio, formosiorē
 villam puellā vidisse me.
 N. p. Liberam ne dicis
 Triton, an, vero serua quæ
 priam est, quæ aquam fer-
 re solet. T. i. Minime
 vero, sed Danaï illius fi-
 lia, una ex quinquaginta
 illis; etiam ipsa est, Amy-
 mone nomine. Interro-
 gai enim, & quæ voca-
 retur, & genus ipsius.
 Danaus autem duriter
 admodum educat filias, &
 opus manu facere ipsas
 docet, & ad aquam hau-
 riendam mittit, & ad alias
 res agendas instituit, im-
 pigra ipsæ ut sint. N. p.
 Solane autem venire solet
 longam adeo viam, ex
 Argis ad Lernam usque?
 T. i. Solā; nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 ut possi. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N. p. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, ὁ Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eam us ad ip-
 sam. T. i. Eamus, iam
 enim tempus quoque est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

do Lernam. N e n. Pro-
inde currum iunge, vel,
an hoc longiorem rebus
motum injiciet, submittē-
re equos iugo, & currum
apparere. Tu vero potius
delphinē mihi aliquem,
ex velocibus illis huc fi-
re, inequitando enim il-
li quam celerissime proue-
har. T r i. Ecce tibi hunc
delphinum omnium ve-
locissimum. N e p. Pro-
be sace, prouehamur igitur.
Tu vero iuxta natan-
do consequere me Tri-
ton. Ac postea quam ad
Lernam iam aduenimus,
ego quidem hic insidijs
ero, tu autem speculando
obserua, quādo illam ac-
cedentem sentias. T r i.
Eccam tibi, prope est. N.
Formosa, Triton & in ip-
so ætatis flore puella hæc,
sed comprehendenda no-
bis est. A m y. Heus ho-
mo, quo me hinc corre-
ptam abducis? plagiar-
ius quispiam es, ac videris
ab Aegypto, patrio no-
stro, ablegatus esse, quare
clamando patrē vocabo.
T r i. Tace Anymone,
Neptunus hic est. A m y.
Quid Neptunum mihi

dat-

is τὴν Λέρναι. Ποσειδ. ἔα-
ν ζεύξαι τὸ ἄρμα. ἢ
τῆτο μὲν πολλὰ ἔχει τὸ
διατρέφειν ὑδάτιν τοῦ ἰπ-
πος τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρ-
μα ὀηπευάζειν; σὺ δὲ
ἀλλὰ διαφύλαξαι μοι τὴν ἑλ-
ωκίαν παύσαντων; ἐφίτ-
τάσμαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τά-
χιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι ἔτα-
σι ὁ διαφύγων ὠκύτερος.
Ποσ. σὺ γὰρ ἀπειλῶναι.
σὺ δὲ παρενέχῃς ὦ Τρίτων.
καὶ πειθῇ παρυσυλὸς ἐς τὴν
Λέρναι, ἐγὼ μὲν λευκότε-
ρον αὐτῶν πα, σὺ δὲ ὑπὸ
σκότει, ὅπως αὐτὸν ἀνδρὶ προ-
σιῶσαν αἰτία. Τρί. οὐτα
σοι πλησίον. Ποσ. καλὴ ὦ
Τρίτων, καὶ ὠκεία παρεθέτος.
ἀλλὰ συλλογίσαι ἡμῖν ὅτι
Ἀμυ. ἀνθρώποι ποῦ με ἐν-
ταξάτας ἄγεις; ἀνδρα-
ποδιστὴς εἶ, καὶ ἕσπας ἡμῖν
ἀπ' αἰγύπτου τοῦ θεοῦ
ὀηπευομένην. ὅς σε βόητα-
μαι τὸν πατέρα. Τρί. σιῶ-
πῶν ὦ Ἀνυμώνα. ποσει-
δων ὅτι. Ἀμυ. τί ποσειδων

ἴδ-

λέγεις; τί βιάζῃ καὶ ὁ ἀνθρώ-
πος, καὶ ἐς τὴν θάλατταν κα-
θέλκεις; ἐγὼ δὲ συνεπιγνήστο-
μαι ἡ ἀγία καταδύτα. Πο-
θέεις, ἔξεν δειδὼν πάθης;
ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἐπώνυμ' ἐν σοι
αἰσθεῖσθαι ἔαται ὑποῦθα.
πατάξας τὴν θριαμφοῦ τὴν
πέτραν, πλησίον τοῦ κλισί-
ματος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἔστη
καὶ μένη τῶν ἀδελφῶν ἐχ-
υδροφορέτης ὑποθανέτα.

Νότι καὶ Ζεφύρῳ.

Τούτῳ δὲ Ζέφυρε πῶς
δάμασεν, ὡς διὰ τῆς πελάγους
ἐς αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει, ὁ
Ζεὺς διανέσσει, ἄλλος ἔρω-
τι; Ζε. καὶ ὁ Νότι, ἡ δά-
μοσις δὲ τότε, ἀλλὰ πάντες
ὡς τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου.
καὶ ὁ ἡ Ἡρα τοιαύτῳ ἐποί-
ετον αὐτῷ ζηλοτυπία, ὅτι
καὶ πάλιν ἔωρα ἐξόντα τῆ
Δία. Νό. καὶ ἐν ἑ-
στῇ ῥοῇ; Ζε. καὶ μάλα καὶ
διὰ τῆς ἐς αἴγυπτον αὐτῷ
ἐπιμύσει, ἢ ἢ περιστάσει,
μὴ χυμάνῃ τὴν θάλασσαν.

ἔ. ἡ

narras? cur mihi ὁ homo
vim facis, atque hinc in
mare abstrahis? Ego ve-
ro suffocabor misera, sub-
mersa aquis. N e p. Bo-
no animo sis. Nihil grave
patiaris, sed & fontem co-
gnomineto tibi emanare
hic sinam, percusso vi-
dente saxo hoc, iuxta
æstuarium, & tu ipsa felix
atque beata eris, ac sola
sororum obita morte, a-
quam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre, iu-
uencam, quam per mare
in Aegyptum Mercurius
ducit, Iupiter, amore ca-
ptus, vitiauit? Z e p n.
Hanc ipsam, Note, sed iu-
uencam tum non erat, sed
puella, Inachi fluvij filia.
Nunc autem Iuno talem
ipsam effigavit, emulatio-
ne amoris commota, propte-
rea quod videbat lenē il-
lam prorsus deperire. No.
Proinde etiam nunc bo-
nem illam amat? Z e p n.
Atque admodum, & pro-
pterea in Aegyptum ipsam
misit, notisque dixit, ne
conturbaretur minus mare, do-
nec

nec illa transnataisset, ut
 quæ illic paritura sit, fert
 autem uterum modo,
 Deusque fiet, cum ipsa,
 cum quod ex ea partum
 erit. N o t. An iuuenca
 Deus? Z e p h. Atq; ad-
 modum Note, impera-
 bitque, inquit Mercurius,
 nauigantibus, ac nostra
 erit domina. ut quemcun-
 que nostrum volet, emit-
 tat, vel prohibeat aspira-
 re. N o t. Colenda igitur
 obseruandaque nobis
 erit Zephyre, iam domi-
 na certe cum sit. Nam per
 Iouem, beneuolentior eo
 pacto nobis erit. Z e p h.
 Sed enim iam traiecit, &
 in terram enatauit. Vi-
 des, ut non amplius qua-
 drupes incedat, sed ere-
 ctam ipsam, Mercurius
 denuo mulierem, formo-
 sam prorsus reddidit.
 N o t. Mira nimirum
 hæc Zephyre, nusquam
 amplius neq; cornua illi-
 us, neque cauda, neque
 tibie bifide, sed amabilis
 puella est. Cæterum Mer-
 curio quidnam accidit,
 qui se ipsum mutauit, &
 ex adolescente factus est
 quispiam, cæuinam faci-

em

ἔς' αὖ διαγίγνεται, ὡς ἀ-
 ποτρύψασα ἑκεί, κίε δὲ
 ἤδη, δεδὸς γένετο καὶ αὐ-
 τή, καὶ τὸ τεχθέν. Νό.
 ἡ δάμαλις θεός; Ζεφ. καὶ
 μάλα ὦ Νότε. ἀξίζει
 ὁ ἑρμῆς ἔφη πρὸς πλείον-
 των, καὶ ἡμῶν ἔσαι δεσ-
 ποινά, ὃν τινα αὖ ἡμῶν ἐθέ-
 λῃ ἐκπέμψαι, ἢ κολίσει
 ὀηπνῶν. Νό. δεσποσύνη
 τοι γάρ ἐν ὧ Ζεφύρε, ἤδη
 δεσποινὴ γὰρ ἔσα, καὶ Δία
 εὐναστέρα γὰρ ἔπαι γένε-
 το. Ζεφ. ἀλλ' ἤδη γὰρ δι-
 σπέρασε, καὶ ὀξύνει σιν
 ἔς τὸν γλῶ. ἔρως ἔπος
 ἕκτι μὲν τετραποδὲς ῥα-
 δίζει; ἀνορθώσας δ' αὖ-
 τῶ ὁ Ἑρμῆς, γυνῶνα
 παγκάλῃ αὖθις ἐποίησε;
 Νό. παρὰ δόξα γὰρ τοῦ-
 τα ὦ Ζεφύρε. ἔκ' ἔτι
 τὰ κέρατα, ἔδῃ ἔρδ,
 καὶ διχρῆλ' αὖ σκέλη, ἀλλ'
 ἐπέρματος κέρε. ὁ μὲν τοι
 Ἑρμῆς τι σέβων, μεταβέ-
 βηκεν ἑαυτὸν, καὶ αὐτὶ
 γυνὴν κωσπρόσωπος γα-
 γήνηται.

ἄνθρωποι. Ζεφ. μὲν πολυτρογ-
μονοῦμαι, ὅτι αἰετοὶ ἐκεί-
νους οἶδε τὰ θρακίκα.

Ποσειδῶν & καὶ
Δελφίνων.

Εὐγε δὲ Δελφῖν, ὅτι αἰεί
φιλοῦσθ' ἄνθρωποι ἔστε, καὶ πάλαι
μὲν τὸ τῆς Ἰνός παιδίον ὄντι
τὸν ἰσθμὸν ἐκοιμίσατε, ὑπο-
δ' ἑσάμηναι ὑπὸ τῆς Σκιρωνί-
δων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμ-
πισέν. καὶ νῦν σὺ τὸν κίθα-
ρῶδον τῆς τὸν ἐκ Μινθό-
μνης ἀναλοῦσιν, ἔξενέξω ἐς
Τένερον αὐτῇ σκηνῇ καὶ
κιδάρᾳ. ὃς ἀπειθεῖς, κακῶς
ὑπὸ τῆς ναυτῆς ἀπὸλλύμενον.
Δελφ. μὴ θαυμάσης δὲ Πό-
σειδον, ὅτι τοὺς ἀνθρώπους
ἐν ποσσὶν περὶ, ὃς ἀνθρώ-
πων γὰρ καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γί-
ντο. Ποσ. καὶ μέμφομαι
γὰρ πᾶσι Διόνυσον, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχῆσας μετέβα-
λε, δέον χειρώσασθαι ῥόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑποηγά-
γεται. ὥσπερ γὰρ τὰ μὲν τὸν
Ἀρίονα

em præ se ferens. Z e p .
Ne curiosi persequamur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quæ faciēda sint,
nouit.

Neptuni & Delphi-
num.

Laudo, recte facitis Del-
phines, quod semper a-
mantēs hominum estis.
Nam & olim Inonis filiū
in Isthmum portastis, ex-
ceptum a Scironijs scopu-
lis, vnde cum matre præ-
cipitatus fuerat. Et nunc
tu Citharædo illo Me-
thynensi, cum ipso orna-
tu & cithara recepto, in
Tenarum enatasti, neque
passus es indigne a navis
perire illum. D e l p . Ne
mireris Neptune si homi-
nibus benefacimus, nam &
ipsi ex hominibus pilecs
facti sumus. N e p . At-
que equidem ob id repre-
hendo Bacchum, quod
vos navali prælio supera-
tos ita transformavit, cū
deberet captivos solum
in deditionem accipere,
quemadmodum & cete-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum
Ἀρίονα

Arione hoc, quod acci-
dit, sese habet? D. A. I.
Periander iste, puto, de-
lectabatur homine, ac se-
pe illum ad se accersebat
aris gratia. Ille autem
diues iam factus a tyran-
no, concupiuit, navi-
gando in patriam, Me-
thymnam videlicet, spe-
ctandas ibi diuitias suas
exhibere. Ac consensu
ad traijciendum navi, ho-
minum quorundam sce-
leratorum, posteaquam
cognitus est, multum au-
ri secum ferre, ubi ad me-
dium ferme Aegcum per-
uentum fuit, insidiari illi
nautæ coeperunt. Ille ve-
ro (nam auscultabam o-
mnia, iuxta nauigium na-
tando) quoniam iam hoc
vobis ita visum est, in-
quit, ac me saltem assum-
to ornatu, & decantato
prius mihi ipsi tenebri ali-
quo carmine, volentē si-
nite præcipitare meipsū.
Concesserunt nautæ. Tū
ille assumpsit ornatum, &
cecinxit omnino lene, &
cecidit in mare, tanquam
statim omnino moriturus.
Ego vero excepto
atque imposito illo, ena-
tavi

Λείονα τέτον, ἐχόντο δὲ δια-
φίν; Διελ. ὁ Περσικάνδρος, οὐ
μαί, ἔχαιεν αὐτὸν, καὶ πολλὰ
λάλεις μετεπέμπετο αὐτὸν
ὅτι τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλετί-
σας παρὰ τὸν τυράννον ἐποθε-
μπε πλείους οἰκάδε ἐς τὴν
Μήθυμναν, ὅπως εἰς αὐτὸν τὸν
πλέον, καὶ ὅπως πορὶ
μείνῃ τινος κακέργων, αἰ-
δρῶν, ὡς ἐδίδεκε πολλὰ ἀγνο-
χεντὸν καὶ ἀργυρον, ἐπεὶ κα-
τὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐχέον-
το, ὅπως αὐτὸν αὐτὸν
οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκροάμενος
τὰ πάντα, παρενέειπε τὸν
σάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν
δέδωκεται, ἔφη, ἀλλὰ τίς
σχευὴ ἀνταλλάσσοντάς με, καὶ
ἅπαντα ἐρῶνός τις ἐπὶ
ἐμυτοῖς, ἐκόντα ἐάσατε
εἶψαι ἐμαυτὸν. ἐπέτερεσαν
οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβον τὸν
σχευὴν. καὶ ἦσαν πάντες λι-
γυρῶς, καὶ ἐπίσιν ἐς τὴν
θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πάν-
τως ἀποθανόντες. ἐγὼ
δὲ ὑπολαβὼν, καὶ αἰσ-
θόμενος αὐτὸν, ὕστερον ἐλά-
μην.

πλεον ἔχοντες τῶν Ταινάρων. Πο-
ταυνὴ τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ ἔμειδον ἀπ' ἑσέω-
κας αὐτῆς τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν καὶ
Νηρηίδων.

Τὸ μὲν εἶναι τοῦτο, ἐς ὃ
ἢ πάντες κατωδύχθη, ἢ ἁπ-
λῶς ἀπ' αὐτῆς καλεί-
δω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς τῷ
Νηρηίδῃ παραλαβόντες τῇ
Τροάδι περτενέγρατε,
ὡς ταφῆν ὑπὸ τῷ ὄτιζω-
ρίῳ. Νηρ. μὴδαμὲν ὦ Πό-
σειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῇ
ἰππῶν πελάγει τεθά-
φθῶ. ἔλεγκιν γὰρ αὐτῶν, ὅ-
τις αὐτῶν τῆς μήτρεως πε-
πονθῶσαν. Ποσ. τὸτο μὲν ὦ
Ἀμφιτρίτη ἔδωκε. ἐδὲ
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθά γε
κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτῇ
ἀλλ' ὅπρις ἔφλω ἐν τῇ Τροά-
δι, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τεθά-
ψεται. ἐκείνο δὲ παρεμύθιον
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὸς πέσι-
ται, καὶ ἡμπίσεται ὑπὸ τοῖς

Ἀθά-

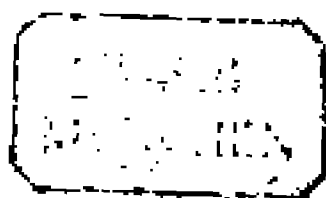
ταυὶ vna cum ipso in Te-
narum. Νερ. Laudo
studiū erga Musicam tu-
um, dignam enim merce-
dem retulisti ipso pro eo
quod ausculturai.

Neptuni & Nerei-
dum.

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est
Hellepontus ab ipsa vō-
cerur. Cadaver autem ip-
sum, vos Nereides acce-
ptum, in Troadem aufer-
te, ut ibi ab incolis sepe-
liatur. Νερ. Nequaquā,
Neptune, sed hic in cog-
nomini pelago sepeliatur.
Miseremur enim ipsius, ut
quæ miserrabilia maxime
a nouerca passa fuerit.
Νερτ. At hoc quidem,
Amphitrite, fas non est,
neque etiam alias hone-
stum hic illam alicubi
sub arena iacere: Sed
quod dixi, in Troade, in
Chersoneso mox speli-
tur. Illud autem pro sola-
tio ei erit, quod paulo
post eadem, ipsa quoque
Ino patietur, & precipita-
bitur, persequente illam

G 2

Arba-

Athamante, in pelagus
 ex summi Citheronē, quā
 in mare porrigitur, una
 cum filio, quem in vlnis
 gestabat. N e κ. Sed &
 illam servare conveniet
 gratiam hanc Baccho fa-
 ciendo. Educauit enim il-
 lum Ino, eademque nu-
 trix illius fuit. N e ρ. Nō
 decebat, adeo pravam.
 Sed tamen Baccho non
 gratificari, Amphitrite,
 indignum foret. N e κ.
 Sed quid accidit huic,
 quod ab ariete decidit?
 frater autem eius, Phry-
 xus tuto vehitur? N e ρ.
 Merito, adolescens enim
 est, & contra impetū ob-
 sistere potest. Illa vero, eo
 quod insueta eius rei e-
 rat confcēso videlicet ve-
 hiculo nouo & inopina-
 to, & despiciendo in pro-
 fundum immensum, per-
 cussa animo, & pauore pa-
 riter artonita, praeterea
 & vertigine correpta,
 prauehementia & impe-
 tu volatus, retinere cor-
 nus arietis amplius non
 potuit, quibus se eo usq;
 sustentauerat, atque ita
 in mare decidit. N e κ.
 An non igitur matrem
 ipsi-

Αθάμαντος, διακομένη ἐν
 τὸ πέλαγος, ἀπ' ἀκρῆ τοῦ
 Κιθαίρωνος, καθόπις καθή-
 κει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχου-
 σα καὶ τὸν υἱὸν ὅπῃ τῆς ἀγέ-
 λης. Νη. ἀλλὰ καὶ κείνου σῶ-
 σαι δέηται, χαρισάμενος τῷ
 Διονύσῳ. Τροφὴς γὰρ αὐτοῦ
 καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Ποσ. ἐν
 ἐχθρῷ ἔτι πονηρῶν ἴσται.
 ἀλλὰ τῷ Διονύτῳ ἀχαριστῶν
 ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔκ' ἀξίον.
 Νη. αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθεῖ-
 σα κατέπιπεν ἀπὸ τῆς κριού,
 ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀ-
 σφαλῶς ὀχεΐται; Ποσ. κινῶ-
 ται. νανίης γὰρ, καὶ δυνά-
 ται αὐτέχην ὥστε τὴν φε-
 ραὴν ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθείας ἐπὶ-
 βᾶσα ὀχήματος παρὰ τὴν
 καὶ ἀπιδάσα ἐς βάθος ἀχα-
 ρίς, ἐκπλαγῆσα, καὶ τῷ
 θάμβει ἅμα χερθεῖσα, καὶ
 ἰληγγιάσασα ὡρὸς τὸ σφν-
 δρον τῆς πῆγης, ἀκρατίως
 ἐχθρῷ τῇ κριάτων τοῦ κριού,
 ὧν τέως ἀπείληπτο, καὶ κα-
 τέπιπεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη.
 ἔκ' ἐν ἐχθρῷ τὴν μητέρα
 τὴν

τὴν Νεφέλῃ βοηθῶν πρὸς
πίεσιν; Ποσ. ἔχῃ. ἀλλὰ
ἢ μῆρα πολλῷ τῆς Νεφέλης
δυνατωτέρα.

ipſius Nephelen decebat
opem ferre cadenti? Nē.
Decebat ſane, ſed Parca
quam Nephelen multo po-
tentior eſt.

Ἰριδὸς καὶ Πο-
σειδῶνος.

Iridis & Neptu-
ni.

Τὴν γὰρ τὴν πλατῆ-
μιν ὃ Πόσειδον, ἀποστα-
θεῖσαν τῆς Σικελίας, ὑφα-
λον δὲ πύχεσσι συμμέσσει.
ταύτῃ φησὶν ὁ Ζεὺς εἶπον
ἔδῃ, καὶ ἀνέφηνον, καὶ ποί-
ησον ἥδῃ δῆλον ἐν τῇ αἰ-
γαίᾳ μέσῃ βεβαίως μένειν,
εὐκρίτως πάντῃ ἀσφαλῶς.
δεῖται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
πρωτάξεται γὰρ ὁ Ἰρι-
τίνα δ' ὅμως παρῆξεν αὐτῇ
τὴν χεῖρα ἀναφανείσα καὶ
μηκέτι πλέυσα. Ἰρις. τὴν
Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δὲ ὑπο-
κῆσαι. ἥδῃ γὰρ πορῆρας
ὑπὸ τοῦ ὠδίνων ἔχῃ. Πο. τί
ἔν; ἔχῃ ἱκανὸς ὁ ἕρπης
ἐντεκεῖν; ἢ δ' μὴ οἶσ', ἀλλὰ
καὶ πᾶσα ἢ γῆ ἐκ αὐτῆς
δέξασθαι δύναται τὰς αὐτῆς
γοφάς; Ἰρις. ἐκ ὃ Πόσειδον.
ἢ Ἡρα

Insulam istam erran-
tem Neptune, quæ a Si-
cilia reuulsa atque undis
submersa, mari iunatæ.
Eam, ita iubet Iupiter,
consistere facias iam atq;
apparere, & ut tantun-
dē manifesta atque con-
spicua in medio Aegæo
inconcussa maneat, fun-
data firmiter admodum
illa. Opus enim illa non-
nihil habet. Nē p. Fiet
hoc I r i. Sed tamen
quem vsum illi præbebit,
manifesta apparens, &
non amplius fluctuans?
I r i. Latonam in ipsa
oportet parere, iam enim
male habet à doloribus.
Nē p. Quid igitur? an
non sufficit illi cælum,
ut in eo pariat? Quod si
minus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?
I r i. Non Neptune. Nā
G 3 Iun

Iuno obstrinxit iureiuran-
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ parturi-
enti vllum receptaculum.
Hæc igitur insula, iura-
mento non tenetur. Ab-
scondita enim tum fuit.
Næp. intelligo rem. Igi-
tur subsiste Insula atq; e-
mergere iterum ex p̄fun-
do, & non amplius flu-
ctues aut titubes, sed imo-
ta mancas. Ac suscipe, ó
felicissima, fratris mei libe-
ros duos deorum omniũ
pulcerrimos. Et vos, Tri-
tones traicite Latonem
in ipsam, omniaque tran-
quilla sint. Serpentem au-
tem istum, qui nunc ve-
lut æstro exagitat illam,
perterrefaciendo ipsi in-
fantes posteaquam in lu-
cem editi fuerint, aggre-
dientur, ac matrem vindi-
cabunt. Tu vero vade re-
nuncia Ioui, omnia bene
habere. Stabilita est Insula
Veniat Latona ac pariat.

Xanthi & Ma-
ris.

Suscipe me, ó Mare,
grauia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.

MAR.

Ἡρα γὰρ ὄρεω μεγάλο κα-
τέλαβε πλὺ γῆν, μὴ παρέ-
χειν τῇ Λητῷ τῆς ὠδίνης
ὑποδοχὴν· ἢ τὸν πλὺ νῆσος
αὐτὴ αἰώμαίς ὄρει· ἀφανὲς
γὰρ πλὺ. Ποτ. σωίνμι, εἴθε ὅ
τῆσι, καὶ ἀτάδουθι αὐθις ἐκ τῆ
βοδού, καὶ μηκέτι ὑποφέρειν
ἀλλὰ βίβαιως μῆνι· καὶ ὑπὸ
δέξαι ὃ εὐδαιμονισάτω τοῦ
ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τὰς
καλλίσυς τῆς θεῶν. καὶ ἐν
μοῖς ὃ τρίτονις, διαπερ-
θμεύσας πλὺ Λητῶ ἐς αὐ-
πλὺ, καὶ γαλήνῃ ἀπαρτα-
ῖσα· τὸν δράκοντα δὲ, ὃς
ταῦ Ἰχθυῖν αὐτῷ φοβῶν γὰ
νογὰ, ἐπιδεῶν τεχθῆ, αὐ-
τίκα μέτῃσι, καὶ τιμωρῶν
τῇ μητρί· σὺ δὲ ἀπάγγαλλε
τῷ Διὶ, πάντα εἶναι εὐφρι-
πῆ. ἔσηκεν ἡ Δήλος· ἠκέτι
ἡ Λητῶ, καὶ τικτέτω.

Ξάνθος καὶ Θα-
λάσσης.

Δέξαι με ὃ θάλασσα,
δεινὰ πεπονθότα, κατὰ-
σβεσὸν με τὰ τραύματα.

Θάλασσα.

Θάλ. τί τῆτο δ' ἔαθι;
 τίς σε κατέκρουσεν; Ἐάν.
 Ἡφαίστος. ἄλλ' ἀπὸ μὲν ἀ-
 κωμῶν ὡς ὁ κακοδαίμων,
 καὶ ζῶν. Θάλ. διατί δέ
 σοι ἐέβαλε τὸ πῦρ. Ἐάν.
 διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτι-
 δος. ἐπὶ γὰρ φερούοντα
 τοὺς φρύγας ἰκέλευσα, ὃ
 δ' ἔκ' ἐπαύσατο τῆς ὀρ-
 γῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῷ τελεῶν
 ἀπέφραξέ μοι τὸν ἔκν,
 ἐλίσσας τοὺς ἀθλίους, ἐπῆλ-
 θον, ὀπιλύνουσι δέλων, ὡς
 φοβηθεὶς ἀπὸ χοίτο τῷ ἀν-
 δρῶν, ὑπὸ αὐτῷ ὁ Ἡφαίστος,
 ἔτυχεν γὰρ πλησίον πα-
 ῶν, πᾶν ὅσον ὕμῃ πῦρ εἶ-
 χεν καὶ ἔστιν ἐν τῇ Αἴτῃ,
 καὶ εἶποθι ἄλλοθι, φέρον,
 ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκρωσε
 μὲν τὰς πηλίας, καὶ μυρ-
 εῖνας. ὥπῃσιν δὲ καὶ τοὺς
 κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ
 τὰς ἐγγέλους. αὐτὸν δὲ
 ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιή-
 σας, μικροῦ δέιν ὅλεον ξη-
 ρὸν ἐγγάσθαι. ὁρᾷς δ' ἔν
 ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῷ
 ἔκν.

Μάρ. Quid hoc rei est
 Xanthē? quā te deussit?
 ΧΑΝ. Vulcanus, sed ig-
 ne candesco prorsus mi-
 ser, & effervescō. ΜΑΡ.
 Cur autem iniecit tibi ig-
 nem? ΧΑΝ. Propter fili-
 um Thetidis. Postquam
 enim occidentem illum
 Phrygas, supplex depre-
 catus sum, ille autem ab-
 ita nihil remisit, sed occi-
 sorum corporibus etiam
 obstruxit mihi alucum,
 ego misertus miserorum,
 occurrī, ut aquis inanda-
 rem atq; involuerem illū,
 quo eo periculo absterri-
 tus, ab occisione viro-
 rum cessaret. Ibi igitur Vulca-
 nus, (aderat enim prope
 forte existens) uniuerso
 igne, quantum, opinor,
 usquam habebat, quan-
 tumq; & in Aetna, & si
 quib. alijs locis, illius est,
 allata, processit obviam,
 ac exussit equidē vltimos,
 & myricas, assauit autem
 & infelices pisces & an-
 guillas. Mē vero, cum ef-
 fervescere fecisset, parum
 absuit, quin totum ari-
 dum ac siccum reddide-
 rit. Vides nimirum quo
 pacto exustionibus istis
 de-

deformatus sum. ΜΑΚ.
Turbidus es, ὦ Xanthe,
& calidus, ut consentane-
um est, cruore, à cadaue-
ribus, calore autem, ut
ais, ab igne veniente. Ac
merito, Xanthe, ut qui
contra filium meum im-
petum feceris, non veri-
tus, quod Nereidis filius
ille esset. ΧΑΚ. An non i-
gitur decebat misererime
Phrygum, vicinorum a-
deo meorum? ΜΑΚ.
Vulcanum vero an non
contra decebat misereri
Achillis, Theridis adeo
filij.

Doridis & Theti- dis.

Quid lacrymaris Thetis?
ΤΗΕ. Pulcherrimā, Dori,
puellam vidi, in arcam à
patre cōiectam, tū ipsam,
cum infantem ab ea paulo
ante genitum iussit autē
pater nautas, arcam ilam
acceptam, postquam in
altum de terra pronecti
essent, abijcere in mare,
ut ita periret & misera il-
la, & infans una cum ea.
DΟ. Quamobrem autē,
ὦ soror, hoc? quandoqui-
dem

ἐκκαυμάτων; ΘΑ. Ζολι-
ρὴς ὦ Ξάνθη, καὶ θερμὸς, ὥς
εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ὑπὸ τῆς
καρῶν, ἡ θερμὴ δὲ, ὥς φη-
σὶ τοὶ πονεῖς. καὶ εἰκό. ὡς
ὦ Ξάνθη, ὅς ἐστι τὸν ἐμὸν
ἕον ὤρμητας, ἐκ αἰδοῦσθαι
ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. ΞΑ.
ἐκ εἶδός ἐν ἐλπίσιν γέγονας
ὅντας τοὺς φεύγας; Θα.
τὸν Ἡφαιστὸν δὲ ἐκ εἶδός ἐλπί-
σαι, Θέτιδος ἕον ὄντα τὸν
Ἀχιλλεῖα.

Δωρίδ' ὦ καὶ
Θέτιδος.

Τί δα κρύβεις ὦ Θέτι; ΘΕ.
καλλίστῳ ὦ Δωρί κρύβω εἶδός
ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς
διελευθεῖσθαι, αὐτῷ τε καὶ
βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον.
ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοῦ
ναύται ἀναλαβόντας τὸ
κιβώτιον, ἐπειδὴ πολλοὶ ὑπὸ
τῆς γῆς ἀποπνέουσι ἀφῆ-
ναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὥς ἂν
πόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτῇ, καὶ
τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνας δ' ἐ-
νικα ὦ ἀδελφεῖ, ἐπεὶ ἐλπίσιν
ἀκρί-

ἔκρινεν ἅπαντα ; Θέ.
 Ἀρίστις ὁ πατήρ αὐτῆς ,
 καλλίστῳ ἔσαν , ἐπαρθέ-
 νουρ εἰς χαλκῶν τινά
 θάλαμον ἐμβάλων . εἶτα
 τὸ ἰὸν ἀληθές , ὡς ἔχω
 εἰπέν , φασὶ δ' ἐν τὸν
 Δία χυτὸν ἡρόαινον , ἐν-
 ῶσαι διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ
 αὐτοῦ . δι' ὅθεν δ' ἐκεί-
 νῳ ὅς τὸν χόλον καταρ-
 ζόντα τὸν θεόν , ἐγκύβε-
 να ἡρέδαι . τῷτο αἰθό-
 μερος ὁ πατήρ , ἀρείβει τις
 καὶ ζηλότυπος γέρον , ἡ-
 γανήκτισται , καὶ ὑπὸ τί-
 ρος μεμοιχσῶσαι οἰκθεῖς
 αὐτῷ , ἐμβάλλει ἐς πύ-
 λιν αὐτοῦ ἄστι πτοκῆαν .
 Δύς . ἡ δέ , τί ἑώραθην
 ὦ θεῖ , ἐπὶ κατίκει-
 το ; Θε . ὑπὲρ αὐτῆς μὲν
 εἰρήνη ὦ Δωρὶ , καὶ ἔφερε
 πύλιν καταδίκην . τὸ βρέ-
 φος δὲ παρτεῖτο μὴ ὑπο-
 θινεῖν , δακρύουσα , καὶ πρὸς
 πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ ,
 καλλίστην ὄν . τὸ δέ , ὑπὸ ἀ-
 γνίας τῆς πατρὸς , καὶ ἐμει-
 δία

dem comperta habes ex-
 acte omnia. T H A. Pater
 illius Acrisius, quia pul-
 cherrima erat, in arcum
 quendam thalamum in-
 clusam, perpetue virgini-
 tati destinarat. Deinde ve-
 rum quidem dicere non
 possum, Iovem autem a-
 iunt, conuersum in aurum,
 delapsam per impluuium
 ad ipsum esse. Accipiente
 autem illa in sinum dema-
 nantem deum, gravidam
 ex eo factam fuisse. Quod
 cum pater animaduер-
 tisset, utpote durus qui-
 dam & zelotypus senex,
 grauiter indignatus est.
 Et quia ab aliquo supra-
 tam fuisse illa arbitratus
 est, cōijcit in arcem hanc,
 cum paulo ante peperis-
 set. D O R. Ceterum illa
 quid agebit Theti, quan-
 do abripiebatur? T H A.
 Pro se quidem nihil dice-
 bat, Dori, sed tacite fe-
 rebat damnationem, pro
 infante autem deprecabatur
 ne morti tradere-
 tur, lachrymando, atque
 illum suo ostentando pul-
 cherrimum sane puerum
 Dori. Ille autem prae ig-
 norantia malorum, et-
 iam

iam arridebat matri. Opleo rursus oculos lacrymis, cum in mentem illius venit. D o r. Et me flere fecisti. Sed nunquid iam mortui sunt? T η ε. Haudquaquam, natat enim adhuc arca circa Seriphum, vivis illis custoditis. D o r. Cur igitur non conservamus ipsam, piscatoribus istis Seriphijs, in retia immitiendo? qui extractos illos, incolumes præstabunt scilicet. T η ε. Recte dicis, atq; ita faciamus. Nō enim perire decet, neque ipsam, neque infantem, adeo cum sit formosus.

Neptuní & Enipeí.

Minime vero præclara hæc, Neptune (dicetur enim verum) qui circumventa amica mea, assimilatus in formam meam, viciasti puellam. Putabat enim illa mecum rem esse sibi, & ob id exhibebat sese. N e p t y n. Tu enim, Enipeu felluosus es & tardus, qui puella adeo formosa quoti-

die

δίε σπὸς τὴν θάλασσαν, ὑποπλάμααι αὐτῆς τὰ ὀφθαλμοὺς διακρύων, μνημονεύσας αὐτῆς. Δω. καὶ μὲν διακρύουσα ἐπείρασας, ἀλλ' ἤδη τεθνήσκειν; Θε. ὑδαμῶς, νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐτοῦ φυλάττας. Δω. τί ἔν ἐχὶ σώζομεν αὐτῇ, τοῖς ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβάλλουσα ἐς τὰ δίχτυα τοῖς Σεριφίοις, οἳ ὅ ἀναπλάττοντες, σώσκει δηλοῦσι. Θε. οὐ λέγεις, ἔγω ποιεῖν. μὴ γὰρ ὑπολέξω μὴ τε αὐτὴ, μῶτε τὸ παιδίον ἔως ὅν καλόν.

Ποσειδῶν & καὶ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Ποσειδῶν. εἰρήσῃ γὰρ τὰ λυθῆς. ὑποπλάτων με τ' ἐρωμένην, εἰκαδὲς ἐμοὶ, διακρύπτας τ' αὐτά. ἢ ὅ ὥς το ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπλεγμένα, καὶ διὰ τὸ το παρῆχεν ἐμῷ. Πο. σὺ γὰρ ὦ Ενιπέω, ὑπεροπλῆκός ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κότες ἔγω καλῶς

λῆς

ἄλλ' ἐφίλοσθε ὅσημέραν παρὰ
 δὲ, ἀπὸ λυγρῆς ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριώρας, καὶ
 ἔχαιρε λυπῶν αὐτῶν. ἡ
 δὲ παρὰ τὰς ὀχθρας ἀλύ-
 πτα, καὶ ἐπὶ ῥαίνουσα,
 καὶ λευκὰ, εἴποτε εὐχ-
 τὸ σοι ἐστυχεῖν. σὺ δ'
 ἐθέλεις πρὸς αὐτῶν. Εἰ-
 τί ἔν, διὰ τῆτο ἐχέ-
 σε φροναρπάσαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίναι
 Εἰπέα αὐτὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίσα-
 δαι τὴν Τύρω ἀφίλῃ κό-
 ρῳ ἔσσαι; Ποσειδ. ὅψ' ἐ-
 ζηλοτυπῆς ὃ Εἰπεῖν,
 ὑπεριώρας πρὸς τὸν ὄν. ἡ
 Τύρῳ δὲ, ἔδεν δεινὸν πῶ-
 πονδιν, οἰομένη ὑπὸ σ' αὖ
 διακροεῖσθαι. Εἰ. ἡ-
 μεῖν; ἔφης γὰρ ἀπιδόν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦν. ὃ καὶ
 μάλα ἐλύπησιν αὐτῶν,
 καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκησα,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδρα-
 νου τότε, καὶ περιε-
 σσε περφόρετ' τι κῶμ. ἡ;
 ὅτι; ὑμᾶς συνέκερτε,
 ἔμ.

die ad te nante, ac prae a-
 more percuncte, despex-
 ris illam, & gaudis sis, si
 posses illi egre facere. Illa
 vero iuxta ripas maxime
 affecta, atque ibi ipse ambu-
 lans, seseque lavans,
 non semel optabat in con-
 spectum sibi venire te.
 Tu vero lasciviabas con-
 tra eam. E N I. Quid igitur?
 an propterea oportebat te
 praeumpere amo-
 re mihi, & velut histrio-
 nem aliquem pro Neptu-
 no, Enipeum te gerere,
 atque ita decipere Tyron
 illam, puellam adeo sim-
 plicem. N E. Sero nunc
 vero zelotypus es, Eni-
 peu, cum prius superbum
 & contemptorem te ges-
 seris. Ipsa autem Tyro ni-
 hil grave passa est, quan-
 do se putavit a te viciatam
 esse. E N I. Nihil autem?
 Dixisti enim abiens Ne-
 ptunum esse te, quod vel
 maxime dolore affectit i-
 psam, atque ipse eo abs te
 iniuria affectus sum, quod
 & quae mea esse debu-
 erant, cum voluptatem per-
 cepisti tu, & praeterea
 composito circa vos flu-
 ctu purpureo, sub quo ab-
 scōn-

conditi iacuistis cum pu-
ella pro me tute rem ha-
buiſti. N. & P. Tu enim
non volebas Enipeu.

Tritonis & Nerei- dum.

Balxna iſta veſtra, Ne-
reides, quam cōtra filiam
Cephei Andromedam e-
miſiſtis, neq; puellam ip-
ſam iniuria aliqua affecit,
perinde vt vos putatis, &
ipſa iam mortua eſt.
N. & A. quo, Triton?
Num Cepheus, tanquam
illectamento aliquo pro-
ſita puella, aggreſſus illā
occidit, ex inſidijs cum
multa vi adortus? T. κ. ι.
Non. Sed noſtis, arbitror,
Iphianaiſſa, Perſeum il-
lum, Danzēs puerum il-
lum paruum, quem vna
cum matre in arca abie-
ctum in mare ab auo ma-
terno, cōſeruatiſtis, miſer-
te illorū videlicet. I. P. H.
Noni quem dicis. Con-
ſentaneum vere, illum
iam adoleſcentem factum
eſſe, atque admodum ge-
neroſum, & pulchrum
aſpectu. T. κ. ι. Hic occi-
dit Balxnam. I. P. H. Quā-
obrem

αὐτὰ συνῆλθε τῇ παιδί αὐτῶ
ἐμοῦ. Π. ο. σ. σὺ γὰρ ἐκ ἱθι-
λας εἶ Εὐριπιδῶ.

Τρίτωνος καὶ Νη- ρείδων.

Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νη-
ρείδες, ὃ ὅτῃ πλὺ τοῦ Κη-
φείως θυγατέρα πλὺ Ανδρο-
μέδαν ἐπέυψατε, ὅτι πλὺ
πῶσα ἠδίκησεν ὡς οὐδεὶς,
καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη.
ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτον, ἢ ὁ
Κηφύος καθάπερ δέληται
πρωθής, πλὺ κέρως ἀπέκλι-
νεν ὅτιον, λοχίτας μετὰ
πολλῆς δυνάμεως; Τρί.
ἐκ, ἀλλ' ἴσῃ, οἶμαι, ὦ Ιφι-
άνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς
Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ
τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
ἐμβληθὲν ἐς πλὺ θάλασσαν
ὑπὸ τῇ μητροπάτορος, ἐσώ-
σατε, οἰκτιροῦσάσιν αὐτοῦ.
Ιφι. οἶδα ὅτ' λέγεις. εἶκοι
δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ
μᾶλα γενναῖον τε καὶ κα-
λὸν ἰδεῖν. Τρί. ἔτος ἀπέ-
κτεται τὸ κῆτος. Ιφι. διατί
ὦ Τρί-

ὦ Τρίτων, ἔ γάρ δ' αὖτε
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίναξ' αὐτὸν
 ἐχέτω. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φεά-
 σω ὅπως αὖτε ἐχέτω. ἐς ἄλ-
 λ' ἔτος ὅπῃ τὰς Γοργόνας,
 ἔλθον τινὰ τέτον τῷ βα-
 σιλεῖ ὀπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φέκετο ἐς πλὴν Λιβύην. Ἰφι-
 πῶς ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλες συμμάχους ἦγεν;
 ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ὁδός.
 Τρί. διὰ τοῦ αἵρος. ὑπὸ-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἡκιν
 ὅπερ διπλῶντος, αἱ μὲν
 ἐκ ἁλυσθὸν οἶμαι. ὁ δὲ,
 ὑπολαμὼν τῆς Μιδέης μὲν
 κεφαλῇ, ὄχιτ' ὑποπλά-
 μνος. Ἰφι. πῶς ἰδόν; ἀ-
 δέεσσι γὰρ εἰσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδῆ, ἐκ ἑτ' ἄλλο μετὰ
 ταῦτα ἴδοι; Τρί. ἢ Ἀθηνᾶ
 πλὴν ἀσπίδα προφάινε-
 σα, τοιαῦτα γ' ἠκεῖνα διη-
 γυμνῶν αὐτοῦ πρὸς πλὴν
 Ἀνδρoμέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φέαν ὕσιν, ἢ Ἀθηνᾶ δὲ ὅπῃ
 τῆς ἀσπίδος ὑποσπινθήκης,
 ὥστε ὅπῃ κατόπιν παρ-
 οῦν

obrem Triton? Neque e-
 nim huiusmodi conserua-
 tionis præmia persolvere
 nobis debebat. Τρι. Ego
 vobis exponam omnem
 rem, ita ut gesta est. Mis-
 sus hic fuit ad Gorgonas,
 ut hoc quasi quoddam cer-
 tamē regi perageret. Post-
 quam autem pervenit in
 Libyam. Ἰφ. Η. Quomo-
 do Triton, solus ne, an &
 alios secum socios abdu-
 xit? nam alioqui difficile
 hoc iter. Τρι. Per aërem
 præfectus est, alatum enim
 ipsum Minerva reddidit.
 Postquam autem eo loci
 venit, ubi illæ agebant, il-
 læ quidem dormiebant,
 opinor. At hic amputato
 Medusæ capite, iterum
 auolavit. Ἰφ. Η. Quo pa-
 cto autem aspexit illas?
 Aspici enim nequeunt,
 vel quisquis illas aspexerit,
 non amplius quicquam
 posthac aspicit. Τρι. Minerva scutū præferens,
 (Talia enim audiuit ip-
 sum narrantem apud An-
 dromedam, postea & a-
 pud Cepheum) Minerva
 igitur, inquam, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ἰψῇ

ipsi spectandam Medusæ
 imaginem. Postea sinistra,
 arrepta illius coma, & in-
 specta imagine, dextra au-
 tem sublata harpe, absci-
 dit caput illius, atque ita
 priusquam sorores reli-
 quæ expurgiscerentur, a-
 volavit. Porro ubi circa
 maritimam hanc Aethio-
 piæ oram venisset, terræ
 iam propinquior aliquan-
 to volans, videt Andro-
 medam, expositam in
 rupe quadam prominen-
 te palo affixam, pulcer-
 rimam, o Dij, promissa
 coma, & seminudam, lon-
 ge usque infra vbera. Ac
 primū quidem misertus
 fortunæ illius, interro-
 gat causam damnationis
 huius. Paulo autem post
 amore captus, (oportebat
 enim incolumem servari
 puellam) opem ferre illi
 statuit. Atque ubi iam
 Balæna accessisset terribi-
 lis admodum & quasi
 mox absorptura Andro-
 medam, in altum sublatus
 adolescens manu ad capu-
 lum admoto, harpam te-
 dens altera quidem fecit,
 altera autem Gorgona
 spectandam proferens, in
 lapi-

χον αὐτὴν ἰδὼν τὴν εἰκόνα
 τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβὼν αὐ-
 τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ἐνορῶν δὲ
 τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέταμε τὴν
 κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν αἰ-
 χμαδίως τὰς ἀδελφάς, αἰέτη-
 το. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν περὶ αὐτὴν
 ταύτῃ Λιβυαίαν ἐξῆλτο,
 ἦδ' ἄνθρωποις σιτόμενος,
 ὅρα τὴν Ἀνδρομέδαν προ-
 κειμένην, ὅτι τις πῶς ὥς τις
 περιβλήτος σφατταπασχού-
 μενον, καλίσιν δὲ θεοῖς, κα-
 θιδύμεν τὰς κόμας, ἡμίγυμ-
 νον πολλὸν ἔερετε τῇ μάστιγι.
 καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρει
 τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώποις
 τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης.
 καὶ μικρὸν δὲ ἄλλοις ἔφασι,
 ἔχουσιν γὰρ σισάσασθαι τὴν
 πάντα βουδὴν δέξινω. καὶ
 ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπείετο μά-
 λα φεβεῖν, ὥς καταπιού-
 μενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑ-
 περβαίνοντις ὁ ναύτης
 ἀνέστη ἔχων τὴν ἄρπην.
 τῇ μὲν καθιανέται, τῇ δὲ
 ἀνδραγαθῶς τὴν Γοργόνα, λί-
 θον

θαν' ἐποίησ' αὐτό. τὸ δὲ,
 τέθνηκε γὰρ, καὶ σί-
 ππυρ αὐτοῦ τὰ πολλά,
 ὅσα εἶδε τὴν Μέδυσαν.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δισμὰ
 τῆς παρθένης, ὑποχών
 τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο
 ἀεροποδῆτι κατιῦσαν ἐκ
 τῆς πέτρης, ὀλιθνεῖς ἔ-
 σης. καὶ νῦν γαίμει ἐν
 τοῦ Κηφείως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν εἰς Ἀργεῖς. ὥς τι
 αὐτὶ θανάτου, γάμον ἔ-
 τδ' οὐ τυχόντα εὗρετο. Νη.
 ἐγὼ μὲν ἔσταν' οὐ γέ-
 γοῦσσι ἄχθομαι. τί γὰρ ἢ
 πᾶσι ἡδίκησ' ἡμᾶς, εἰ τι ἢ
 μήτηρ ὑμεγαλαύνει τότ',
 καὶ ἡζῖα καλλίων εἶται;
 Τρί. ὅτι ἔτως αὖ ἄλγη-
 σεν ὅτ' ἡ θυγατρὶ, μή-
 τρ' ἔτα. Νη. μήτε-
 ρι μιμήμεθα ὡς Δωρὶ ἐπεί-
 πον, εἴ τι βέλτερος γυνὴ
 ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάβη-
 σιν. ἡμεῖς γὰρ ἡμῶν τιμω-
 ρίαν ἔδωκε, φειδύσασα δὲ
 τῇ πατρί. χαίρομεν ἐν
 τῇ γάμῳ.

Ζεφύ-

lapidem illam conuertit :
 Illa igitur mortua est, &
 diriguere ipsius membra
 omnia, quæcunq; Medu-
 sam aspexerunt. At hic so-
 lutis vinculis, quibus vir-
 go alligata fuerat, suppo-
 sitaque manu suscepit il-
 lam, summis pedum digi-
 tis descendentem erupe,
 ardua illa quidem atque
 proclui, & nunc cum ea-
 dem nuptias peragit, in
 ædib. Cephei, abducetq;
 illam secum Argos. Qua-
 re p. morte, nuptias neq;
 eas vulgares illa inuenit.
 Ν η ρ. Equidem non ita
 valde egre fero factū hoc.
 Quid enim adeo nobis in-
 iuriæ fecit puella, si ma-
 ter ipsius superbe extulit
 sese tunc, ac pulchrior no-
 bis esse voluit? Τ ρ ι.
 Quod hoc pacto magnū
 dolorem percepura fuis-
 set ob filiam, mater certe
 illius cum sit. Ν η. Ne
 meminerimus Dori isto-
 rum amplius si quid bār-
 bara mulier, supra quam
 decebat, loquax fuit. Satis
 enim supplicij tulit, quæ
 tanto in metu, filie causa
 constituta fuit. Gratule-
 mur igitur nuptijs.

Ζεφύ-

Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquam equidē pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & spiro. Tu vero nō vidisti δ Note. Ν ο τ. Quamnam hac dicis Zephyrē pompam? aut quanam sunt qui illam duxerunt? Ζ ε ρ. Suavissimo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud unquam videris. Ν ο τ. Iuxta rubrū mare occupatus fui, afflanti autem & partem Indię nonnullam, quantum videlicet eius terrę mare adiacet. Proinde nihil eorum novi, quę tu dicis. Ζ ε. Quid? Sidonium illum Agenorem vidisti? Ν ο. Etiam, Europę patrem scilicet. Quid tum? Ζ ε ρ η. De illa ipsa narrabo tibi. Ν ο. Nū, quod Iupiter iam olim amare puellam cœpit? Nā hoc etiam prudem sciui. Ζ ε. Igitur quod ad amorem attinet, noti. Quę vero postea consecuta sunt, ea nunc audi. Descendēte Europā ad litus, Iudendi gratia, assumptis secum equalibus suis, Iu-

piter

Οὐ πάποτε σουπλὺ ἐγὼ μεγαλοφρεσίεραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' ἧς ἐμὶ, ἐγὼ πνέω. σὺ δ' ἤκ' εἶδες ὧς ἦν. τῇ. Νό. τίνα τοιῦτω λέγεις ὧς Ζεφύρε τὴν πομπὴν; τίνας οἱ ἀετοὶς ἦσαν; Ζε. ἠδῖσε θάλαττος ἀτελείῃ θις, οἷον ἂν ἄλλο ἴδου ἔτα. Νο. πρὸς τὴν ἑσθλὴν ἔχθ' ἡλασαν εἰς γὰρ ἄλυσιν. ἐπὶ πνέουσιν δὲ τε καὶ μέρην τῆς δικῆς, ὅτ' ἀπαρτάλια τῆς χείρας. εἶδεν ἦν οἶδα, ὧς λέγεις. Ζε. ἀλλὰ τὴν σιδόνιν Ἀγνώρεα οἶδας; Νό. ναί. τίς Εὐρώπης πατέρα τίμβω; Ζε. πρὸς αὐτὴς οὐκ ἔστιν ἀνιχνεύσει. Νό. μὲν ὅτι ἰ Ζεὺς ἐρασθεὶς ἐκ ποικίλ' τῆς παιδὸς; τὸτε γὰρ καὶ πάλας ἱστίασεν. ἡ. ἔπειτα τὸν γὰρ ἔρῃτα οἶδα, τὰ μὲν ταῦτα δ' ἤδ' ἂν, ἀλλὰ τὴν ἑσθλὴν Εὐρώπην καὶ ἡλίσθη ὅτ' αὐτὴν ἰδὼν ἐπ' ἔλκευσε, τίς ἐλπίσιν ὥτιδας παρελάβετο. δ. Ζε.

Ζεύς δὲ ταύρῳ εἰκάζων ἐαυ-
 τόν, σιλέπαιζεν αὐταῖς,
 κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
 κὸς τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ
 τὰ κέρατα εἰκαμπῆς, καὶ
 τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσπύρε-
 τα ἔν κ' αὐτὸς ὅπ' τῆς
 ἡίδου, καὶ ἐμυκάτο ἡδίστον,
 ὥς τιν' Εὐρώπῳ τολμῆ-
 σαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς
 δὲ τὸν ἔχρηστο, δρομαῖος
 μὲν ὁ Ζεὺς ὤρμηται ὅπ' ἑ-
 τὴν θάλατταν φέρον αὐ-
 τῷ, καὶ ἐνέχεται ἐμπι-
 σών. ἡ δὲ πᾶν ὀππᾶ-
 γῆτα πρὸ σφάγματος, τῇ
 ταῖα μὲν ἔχρηστο τοῖς κέρα-
 τος, ὥς μὴ Σπολιδάοι.
 τῇ ἐτέρῃ δὲ, λυγρῶμέ-
 νον τὸν πῆλον ξυλῆχε.
 Νό. ἡδὺ τῆτο θέαμα ὦ
 Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτῶ-
 κόν, νηχόμενον τὸν Δία,
 φέροντα τῷ ἀγαπημένῳ.
 Ζέφ. καὶ μὲν τὰ μετὰ
 ταῦτα ἡδὺ παρὰ πολὺ ὦ
 Νότε. ἦτε γὰρ θάλασσα
 εἰθὺς ἀκύμων ἐγένετο,
 καὶ τῷ γαλιῶνι ὅσασα-
 σαμένη,

pitur autem in formā tau-
 ri assumulatus, ludebat
 vna cum ipsis, pulcherri-
 mus tum apparens. Nam
 & candidus erat, vt nihil
 supra, & cornua habebat
 reflexa pulcre, vultum-
 que prae se ferebat admo-
 dum mansuetum ac pla-
 cidum. Saltabat igitur &
 ipse in litore, & mu-
 giebat suavissime, ita vt
 Europa auderet etiam
 conscendere ipsum. Ce-
 terum vbi hoc tactum est,
 citato cursu Iupiter qui-
 dem vna cum illa in mare
 prorupit, atque ibi, vti
 inciderat, natabat. Il-
 la vero admodum percul-
 sa animo ex hac re, sini-
 stra apprehendit ac tenu-
 it cornua, vt ne delabe-
 retur, altera autem ma-
 nu, diffluentem vento
 vestem continebat. N o.
 Dulce hoc spectaculum,
 Zeph. vidisti, & amatorii-
 um, narrantem videlicet
 Iouem & ferentem secum
 amores suos. Z κ. At ve-
 ro quae consecuta sunt,
 suauiora multo, Note.
 Nam & mare statim com-
 positis fluctibus quietum
 fuit, & tranquillitate vltro
 H attra-

attracta, placidum ac pla-
 num seipsum præbuit.
 Nos autem omnes silen-
 tium agentes, nihil aliud
 quam spectatores tantū,
 eorum quæ fiebant quasi
 quidam comices, seque-
 bamur. Cupidines vero
 iuxta volitantes, paulum
 supra mare ita ut interim
 summis pedibus contin-
 gerent aquam, accensas
 ferentes faces Hymenæū
 cantabant. Nereides au-
 tem emerse undis, delphi-
 num tergis insidentes ob-
 equitabant, applauden-
 tes, seminudæ plerique.
 Præterea & Tritonum ge-
 nus, & si quid aliud non
 horribile visu marinorū,
 omnia illa circum puel-
 lam quasi choream duce-
 bant. Nam ipse quidem
 Neptunus consensu cur-
 ru, & quasi pronubus
 incedens, una cum Am-
 phitrite lætus præibat,
 veluti viam aperiens, na-
 tanti fratri. Supra om-
 nes autem, Venerem duo
 Tritones vehabant in con-
 cha recubantem, ac flo-
 res omnis generis asper-
 gentem spoliæ. Atque
 hæc à Phœnicia vsque in
 Cre-

σάωμιν, λείαν παρέειχιν ἐ-
 ουπίω. ἡμεῖς δὲ πάντες
 ἡσυχίαν ἔγοντες ἔδην ἄλ-
 λο ἢ δεαταὶ μόνον τῆς γιγ-
 νομένων θαλάσσης.
 Ἰόντες δὲ παραπιτώμενοι,
 μικρὸν ὑπὲρ πύλιν θάλατταν
 ὡς εἰσὶν ἄκρας τοῖς ποσσὶ
 ὀψιφύειν τοῖς ὕδατις, ἡμεῖς
 ὕδας τὰς δῖδας φέρντες,
 ἤδον ἄλλα τὸν ἱμῶσαν, αἱ
 Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι, πα-
 ρίπτεον ὅτι τῆς διελθούσης
 ὀδὸς κρητύσαι, ἡμῖν γυμνοὶ αἱ
 πολλαὶ τὸ, τι τῆς Τριτώ-
 νου γῆρας, καὶ εἰ τι ἄλλο μὴ
 φερόν ἰδεῖν τῆς θαλάττης,
 ἅπαντα περιεχόμενα πύλιν
 πᾶσι. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν
 ὀψιθεῖκώς ἄρματος, πα-
 ρεχάμενός τε, καὶ πύλιν Ἀμ-
 φιτρίτῃ ἔχων, προῆγε γέλα-
 δώς, ὡσεὶ ποσσὶν νηχομένη
 πύλιν ἀδελφῷ. ὅτι πᾶσι δὲ
 πύλιν Ἀφροδίτῃ δύο Τρί-
 τωνι ἔφειρον, ὅτι κούρην
 κατακλυδύου, αἴθησαν
 τῶν ὀψιφύων τῇ γύμ-
 φῃ. ταῦτα ἔκ Φοινίκης ἄρχ-
 ῃ Κρή.

τῆς Κρήτης ἰχθύετο. ἰπεί δὲ
ἐπέβη τῇ γῆτι, ὃ μὲν ταῦρος
ἐκ ἧτι ἐφάνετο. ὁπλὰς δὲ
τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς,
ἐπὶ γὰρ τῷ Εὐρώπῃ ἐς τὸ
Δίκτηον αὖρον, ἐκυβερῶσαν,
καὶ κάτω ἐρῶσαν, ἠπίεατο
γὰρ ἤδη ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡ-
μεῖς δ' ἐμπιστύντες, ἄλλος
ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος
διεκυμάνομεν. Νῦν. ὦ μα-
κάριε Ζέφυρε τῆς Δίας. ἐγὼ
δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας,
καὶ μέλακας ἀνθρώπους
ἑώραν.

Ν Ε Κ Ρ Ι Κ Ο Ι Δ Ι Α - Λ Ο Γ Ο Ι .

Διογένης καὶ Πολύδευ- κους.

ὦ πολύδευκε, ἐντέλ-
λαί μοι εἰς ἐπιδαν τάχιστα
ἀέλθης, σὺν γὰρ δεῖν οἶμαι
τὸ ἀναβῆναι αὐτίον, ὡς
πε ἴδης Μένιππον τὸν κύ-
ρα, εὐρεῖ δ' αὖ αὐτὸν, ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρατῆον,
ἢ ἐν Λυκείῳ, ἢ ἐν ἑρῶντων
ὡς

Cretam fiebant. Postquā
autem in insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem apprehen-
sam manu Europam, in
antrum Dictæum abdu-
xit, erubescientem, atque
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob-
quam rem ita duceretur.
Nos autem incumbentes
mari, alius aliam illius
partem fluctibus agitaba-
mus. Nō. O beatum
Zephyre, te, qui isthæc
videris. Ego vero interea
Gryphas & Elephantos,
& nigros homines aspiciē-
bam.

I N F E R N I D I A - L O G I .

Diogenis & Pollu- cis.

O Pollux, commen-
do tibi postquam ceter-
rime ascenderis (tuum
enim est, ni fallor, cras
reviviscere) ut, si tibi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Corinthi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contendē-
tes.

tos istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, iubet te Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, ubi multa plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obijci potuit. Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atq; perpetuo ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque ciuitata ab alijs dignosci. Tum quod & molles & ignaui sunt, reminiscetes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quæso ut dicas, & ut præterea etiã pera veniat impleri & multo lupino, & sicubi in trivio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quiupiam. P o l. Ac renuntiabo hæc, ô Diogenes. Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφου καταγλιῶντα, εἰπὲν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοὶ ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διογῆνης, εἰ σοὶ ἴκανως τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶι πλείω διαγελασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν αὐφικῇ λῶ σοὶ ἐστὶ ὁ γέλως ὡς, καὶ πάλιν τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ, ἢ πάντῃ βιβάζεις γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νυν. καὶ μάλα ἐπειδὴν ὄρεται τοῖς πλοῦσι, καὶ σατράπαις, καὶ τυράννοις, ὅπως ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐν μόνῃς εἰρωγῆς διαγινώσκονται. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσὶ, μνησθέντες τοῖς ἄνω. ταῦτα λέγει αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τιμῇ πόνον. ἥκειν δὲ ἑρμῶν τε πολλῶν, καὶ εἴπε οὔροι ἐν τῇ τριβῶ. Εὐάτης δὲ πνον κείμενον, ἢ ὅν ἐκ καθαρότε, ἥτις τοῖς ἔσται. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγγιλῶ ταῦτα, ὦ Διογῆνι. ὅπως

ἥπως ὃ εἰδὼ μάλιστα, ὅπως
 τις δεῖ πρὸς ὅψιν; Διο. ἤ-
 ρων φалаκρὸς, τριβένιον ἔ-
 χων πολύθυρον, ἀπαντι αἰέ-
 μω ἀναπιπταρόν; καὶ ταῖς
 ὀπιπτοχῆς τῆς ῥακίαν ποι-
 κίλον, γιγᾶ δὲ αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ τοὺς ἀλαζόντας τέ-
 τας φιλοσόφους ὀπισκώπῃ.
 Πολ. ῥάδιον εὐρεῖν ἀπὸ γε-
 γότων. Διο. βέλει καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐπι-
 λαμαί τι τοὺς φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγει. ἔ βαρὺ γὰρ
 ἔδὲ τῆτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, παύσασθαι αὐτοῖς πα-
 ρεγγύα ληρῆσαι, καὶ ὅτι τῆς
 ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα
 φύσσει ἀλλήλοισι, καὶ κροκα-
 δείλας ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκου-
 σι τὸν γῆν. Πολυ. ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶπαι φύσσει, κατηγορεῖν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῆς. Διο.
 σὺ δὲ οἰμώζεις αὐτοῖς παρ'
 ἐμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὦ Διόγηνι ἀπαγγιλῶ.
 Διο. τοῖς περὶ τοῖς δὲ αὖ
 φιλ-

Sed quo melius illum ag-
 noscere queam, cuiusmo-
 di facie est? D I O G. Se-
 nex est, caluaster, pallio
 indutus lacero, & vento
 cuius peruiso, præterea
 & diuersorum pannorum
 assumentis variegato. Ri-
 det autem semper, ac ple-
 runque arrogantes illos
 philosophos acerbè per-
 stringit. P O L. Facile erit
 inuenire illum, ex his vri-
 que signis. D I O. Vis
 ne ut ad ipsos quoq; phi-
 losophos illos aliquid ti-
 bi mandem? P O L. Man-
 des licet, non enim graue
 neque hoc mihi fuerit.
 D I O. In vniuersum, ad-
 hortare illos, ut desistant
 à nugis suis, neque de to-
 to contendant, neq; cor-
 nua sibi mutuo affigant,
 neq; crocodilos faciant,
 neque huiuscemodi steri-
 lia, atque ieiuna interro-
 gare animum instituant.
 P O L. At indoctrum me
 & ineruditum esse dicent,
 quī doctrinam illorum re-
 prehendam. D I O. Tu
 vero plorare illos meo no-
 mine iube. P O L. Et hæc
 nuntiabo illis. D I O G.
 Diuitibus autem ὁ lepi-
 disti-

diffimuni caput, hæc nostro nomine annuncies quæso, Quid, ô vatri, aurum custoditis? Quid autem cruciatis vos ipsos cogitantes vsuras, & talentum aliud super aliud accumulantes, quos non plus quam unum obolum habentes, venire huc paulo post oportet? P o l l. Dicentur & hæc ad illos. D i o. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeno palestrite, quod apud nos neq; flaua coma, nec cærulei nigrius oculi, neque rubor faciei, amplius vllus est; neque præterea perui intenti & robusti, neq; humeri laborum tolerantés, sed omnia vnus pulvis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. P o l l. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D i o. Etiam pauperibus ô Lacon, dicas licet, (multi autem sunt, quibus & ea res perquam molesta est, & inopiam lugent) vt neque lacrymentur, neque plorent, æproposita illis æqualitate hac

φιλτατον πολυδούκιον, ἀπάγγιλι ταῦτα παρ' ἡμῶν, τί δ' μάταιον ἢ χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τέκας, καὶ τέλαντα ἐπὶ τέλαιντοῖς συωθέντες, ὥς καὶ ἔσχατον ἔχοντας, ἡμεῖς μὲν ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα σφὸς ἐκείνης. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς κακοῖς καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μιγίλλω τῷ καρινθίῳ, καὶ Δάμοξενῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν ὅτι ἡ ξανθὴ κόμη, καὶ τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρυθρὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ὄσιν, ἢ κόρυς οὐτοῖα, ἢ ὅμοι καρινθοί. ἀλλὰ πάντα μέγα ἡμεῖς κόκκι φασί, περὶ γυναικῶν τοῦ κάλλους. Πολυ. εἰ χαλιπὸν ἂν ταῦτα εἶπεν σφὸς τοῦ καλὸς καὶ ἰσχυροῦς. Διο. καὶ τοῖς πένητιν ὁ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πρῶτῳ, καὶ οἰκτείροντες πτωχὸν ἀποκρίαν, λέγα μὴ τε δακρύειν, μήτ' οἰμώ-

οἰμώζειν, διηγῆσθαι μένος τιῶν
ἐνταῦθα ἴσους ἴαν· καὶ ὅτι
ὁφόνται τοῦ ἱκεῖ πλεονέκτου
ἔδεν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ
Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς
σοῖς, ταῦτα εἰδὼς καὶ, παρ'
ἐμοῦ ἐπιτίμητον, ἔγνων ἐκ-
λελυθῆαι καὶ τοῦ. Πολυ-
δὲν ὁ Διόγνης πρὸς Λακε-
δαιμονίων λέγει. ἂ γὰρ πρὸς
ἐμοῦ γὰρ. ἂ δὲ σοῖς τοῦ
ἄλλου ἐφῆδα, ἀπογγελοῦ-
Διο. ἔατομον τέτῃς, ἐπεὶ
σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς περὶ-
πον, ἀπέτρεχε παρ' ἐμοῦ
τὴν λόγους.

hac, quæ hic est, & quod
videbunt, eos qui illic di-
uites sunt nihilo meliores
quam sese hic esse. Lacedæ-
monijs autē tuis, hæc
si videtur, nōmine meo
objicias, molles & ener-
uatos ipsos esse dictitans.
P o l y. Ne de Lacedæ-
monijs, Diogenes quic-
quam dicas, non enim fe-
ram. Sed quæ ad cæteros
mandasti, ea illis renun-
ciabo. D i o g. Nillos
igitur faciamus hos quan-
do tibi ita viderur. Tu ve-
ro quibus antea dixi, ad
eos sermones hos meos
deferas.

Πλάτων, ἢ κατὰ Με-
νίππου· Κροῖστος.

Pluto, seu contra
Menippum. Cro-
sus.

Οὐ φέρομεν ὁ Πλάτων,
Μένιππον τῆτονι τὸν κυῶα
παροικεῖντα, αἷς ἢ ἐκείνῳ
ποι κατέστησαν, ἢ ἡμεῖς μι-
τοικῆσθαι εἰς ἕτερον τόπον.
Πλά. τί δ' ὁμᾶς δεῖν ἐξ-
γά(γ), οὐκ ἐνέχουσιν; Κροῖ-
στος. ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμώζο-
μεν καὶ στενομεν, ἐκείνων
μεγα-

Non poterimus ferre
Pluto, Menippū hunc ca-
nem, cohabitantes nobi-
scum. Quapropter aut il-
lum hinc amotū alio loco
colloca, aut nos hinc alio
cōmigabim^r. P l u. Quid
autē vobis mali adee facit
quando eodē modo mor-
tuus est ac vos? C r o s.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorum

reminiscentes, quæ apud
superos habuimus, utro-
te, Midas hic auri, Sarda-
narpaius autem multe vo-
luptatis, ego vero thesau-
rorum, irridet, & cum
conuictis exprobrat ea no-
bis; mancipia & piacula
nos vocitando. Interdum
autem etiam cantando
conturbat ploratus no-
stros, & in summa, valde
nobis molestus est. P L V.
Quid hæc audio de te,
Menippe? M E N. Veta
Pluto, Odi enim ipsos,
ignavi ac periti adeo cū
sint, quibus non satis fu-
it vixisse male, sed etiam
mortui, insuper cogitatio-
ne atq; animo illis inha-
rent, quæ apud superos
sunt. Delector itaq; ægre
ipsis faciendo. P L V. Sed
non decet. Dolent enim
non exiguis reb. priuati.
M E N. Etiam tu deliras
Pluto, qui gemitus istorū
tuo quoque calculo ap-
probas? P L V. Haudqua-
quam, verim nolim vos
discordes ac seditiosos ef-
se mutuo. M E N. At ve-
ro, ó pessimi Lydorum,
Phrygum, & Assyriorum,
ita de me cognooscite ut q
neque

μνησθῆναι τῶν ἀπὸ, Μίδας
καὶ ἑτοσί τοῦ χρυσοῦ,
Σαρδανάπαλος δὲ τῆς πολ-
λῆς πρὸς, ἐγὼ δὲ τῶν
θησαυρῶν, ἐπὶ γὰρ, καὶ
ὑποκρίνεται, ἀδράκοδα, καὶ
καθάματα ἡμᾶς ἀποκα-
λῶν. οὐκ ἐστὶ δὲ καὶ ἄλλαν,
ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰ-
μαγὰς. καὶ ὅλως, λυπη-
ρὸς ὅστις. ΠΛΑ. τί ταῦτα
φασὶν ὧ Μενίππιδι; ΜΕ.
ἀληθῶς ὧ Πλάτωνα. μισῶ
γὰρ αὐτοὺς ἀγανίης, καὶ
ὀλεθρίους ὄντας οἷς ἐκ
ἀπέχουσι βιώναι κακῶς,
ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἐπι-
μένωται, καὶ ἀπείχονται
τῶν ἀπὸ. χαίρω τοιγαρὶν
αὐτῶν οὕτως. ΠΛΑ. ἀλλ'
ὃ χρὴ, λυπῶνται γὰρ ὃ
μικρῶν στεγόμενοι. ΜΕ. καὶ
σὺ μορφαίνεις ὧ Πλάτωνα
ἐμψύχους ὡν τοῖς τέτοιον
ἐναγμοῖς; ΠΛΑ. ἔδαμάς.
ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐθελήσωμι στα-
σιάζειν ὑμᾶς. ΜΕ. καὶ μὲν ὧ
κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν,
καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γνώσκεις,
ὥς

ὡς ἰδὲ αὐτομάτῃ μου,
 ἔνθα γὰρ αὖ ἵπτε, ἀκροβύ-
 σσω αἰῶν, καὶ κατὰ δυνάμειν,
 κατὰ γλῶσσαν. Κροῖ. τὰῦτα
 ἔχ' ὕδρις; Μένι. ἔκ, ἀλλ'
 ἔκκεῖτα ὕδρις ἡμεῖς, ἀὖ ὑμεῖς ἐ-
 ποιῆτε, προσκυνοῦνται ἀξι-
 οῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράταιν ἐντυφῶντες, καὶ τοῦ
 θανάτου τὸ παράπαν ἠ-
 μνημονεύοντες. τοιγαρὲν
 οἰμώζετε, πάντων ἐκλήνων
 ἀφηνειοῦμαι. Κροῖ. πολλῶν
 γὰρ θεῶν, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μίδ. ὅτε μὲν ἐγὼ
 χρυσοῖ. Σαρ. ὅσῃς δ' ἐγὼ
 τυφῶς. Μέ. εὖ γε ἔτω
 ποιῆτε. ἰδύρεσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δὲ, τὸ γινώθι σαυτὸν
 πολλάκις σιωπῶν, ἐπάτο-
 μαί ὑμῖν. πρέπει γὰρ αὖ ταῖς
 τοιούταις οἰμωγαῖς ἱπαδύ-
 μινον.

neque unquam desiturus
 sim. Nam quocumq; ab-
 ieritis hinc, eodem sequar
 ægre faciendo, cantando
 atq; irridendo vos. C A N.
 non hæc contumelia est;
 M E N. Non, sed illa
 contumelia erant, quæ
 vos facere solebatis, quan-
 do & adorari vos voleba-
 tis, & hominibus liberis
 pro libidine abutebami-
 ni, neq; tum mortis quic-
 quam memores eratis.
 Proinde deplorate nunc,
 omnibus illis despoliati.
 C R O I. Multis certe &
 Dij, & magis possessio-
 nibus. M I. Quando equi-
 dem ipse auro? S A R.
 Quanta vero ego volu-
 ptate? M E N. Recte sa-
 ne, ita facite, lugete vos
 quidem, ego vero tritum
 illud, Nosce te ipsum, idem
 tidem connectendo, vo-
 bis occinam, decet enim
 huiusmodi ploratus, si
 crebro illis accinatur.

Μενίππας, Ἀμφιλόχης,
 καὶ Τροφῶνις.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Σφὼ μὲν τοι γὰρ Τροφῶνις,
 καὶ Ἀμφίλοχί, νεκροὶ ὄντες, ἔκ
 οἶσι

Vos nimirum Tropho-
 ni atq; Amphiloche, quū
 sitis mortui, tamen haud
 H s scio

scio quoniam modo phan-
nis cillis donati, vatesque
credimini, ac stulti morta-
les deos esse vos arbitran-
tur. Τ κ ο. Quid? an vo-
bis igitur imputandum, si
per inscitiam illi de mor-
tuis huiusmodi opinan-
tur? Μ ε ν. Atqui non
ista fuissent opinati, ni
vos tum quum viveretis
eiusmodi quaedam porten-
ta ostentassetis, tanquam
futurorum fuissetis prae-
scij, quasihq; praedicere po-
tuissetis si qua percontan-
rentur. Τ κ ο. Menippe,
poverit Amphilocheus
hic, ipsi pro sese respon-
dendum esse. Ceterum
ego Hetos sum, vatici-
norque si quis ad me de-
scenderit. At tu videre
nunquam omnino Leba-
diam adijisse, neque enim
alioqui ista non crederes.
Μ ε ν. Quid ais? equide
nisi Lebadiam fuissetem p-
fectus, ac linteis amictus,
offam ridicule manu ge-
stans, per angustum adi-
tum in specum introis-
sem nequaquam fieri po-
tuidet, ut te defunctum es-
se cognoscerem perinde
atque nos, solaque praesi-
gia-

οιη' ὅπως νεκρὸν κατηξίωθη-
τε, καὶ μάντις δοκέετε καὶ ὁ
μάταιοι τῇ αἰθεράτων, δε-
ῦς ὑμᾶς ἐπαλήθευεν εἶναι.
Τρο. τί ἐν ἡμέρῃς αἱτοί, καὶ
ὡς αἰσίου, πῶτοι τοιοῦτα
πρὶν νεκρὸν δοξάζετε;
Μέντι. ἀλλ' ἐκ αὐτῶν ἐξέρχεται,
εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοι-
αῦτα ἐτρατεύεσθε, ὡς τὰ
μέλλοντα προειδότες, καὶ
προειπεῖν διαβόητοι τοῖς
ἐκαστοῖς. Τρο. ὦ Μένιππε,
Αμφίλοχος μὲν ἔτος αὐ-
τὸν εἶδεν, ὅτι αὐτὰς ἀποκρίσεις
ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἥρας
ἐμὶ, καὶ μαντεύομαι, ὥς τις
κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ'
ἴσθης ἐκ ὀπίσθην κέναι
Λεβαδεία τὸ πάρεσπαν. καὶ
ῥ' ἡπίστες σὺ τέτοις. Μέν-
τι φησὶ· εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν
ῥ' παλέσθω, καὶ ἐσαλμῆρος
ταῖς ὀβρίαις, πολλοῖος μάζαν
ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐτραπέ-
σω διὰ τοῦ τῶν ἐκείνου ταπίνου
ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, ἐκ αὐ-
τοῦ ἀμύβω εἰδέναι ὅτι νεκρὸς
εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γνη-
τείᾳ.

τίνα διαφέρων; ἀλλὰ τῶς
τῆς μαντικῆς, τί δὲ ἔγνωσ
ῶς; ἀγνοῶ γὰρ. Τρο. ὅς
αἰσθάνεται τὴν καὶ θεοῦ σω-
θεῖται. Μέν. ὁ μήτε αἰσθάν-
εται ὅς, ὡς φῶς, μήτε θε-
ός, καὶ σωαμενόμενος ὅς;
νυνὶ ἔν σοι σὺ τὸ θεοῦ ἐ-
κείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθες;
Τρο. καὶ ὁ Μένιππε ἐν
Βοιωτίᾳ. Μέν. ἐκ οὗτα ὁ
Τροφόντις ὅ, τί καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἰνικρός,
ἀκρίβως ὁρῶ.

Ερμῆ καὶ Χά-
ρωνος.

Λογισάμεθα ὅ πορ-
θιού, εἰ δοκῇ, ὅπως μοι
ὀφείλεις ἦδη, ὅπως μὴ αἰ-
θίς ἐλίζονέν τι πρὸς αὐτῶν.
Χά. λογισάμεθα ὁ Ερμῆ.
ἄμεινον γὰρ ὥρῃσαι πρὸς
αὐτῶν, καὶ ἀπαρχιμονέσει-
ρον. Ερμ. ἀγχιραν ὀντε-
λαυρῶ ὀνόματα πέντε δρα-
χμῶν. Χα. πολλοὺ λέ-
γεις. Ερμ. γὰρ τὸν Αἰδω-
τήα

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam di-
vinandi artem, quid tan-
dam est Heros? neq; enim
intelligo. Τρο. Est quid-
dam partim ex homine,
partim ex deo compositum.
Μέν. Nempe quod ne-
que sit homo quemadmo-
dum audio, neq; deus, ve-
rum pariter utrumq;. Er-
go dimidia illa tui, ac di-
vina pars, quo nunc re-
cessit? Τρο. Redde ora-
cula Menippe, in Boeotia.
Μέν. Haud intelligo
quid dicas Trophoni, nisi
quod illud plane video, te
totum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationem supputemus
portitor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
ΧΗΛ. Supputemus. Mer-
satius enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negocij. Μέν. An-
choram mandaras, com-
paravi tibi quinque dra-
chmis. ΧΗΛ. Caro dī-
cis. Μέν. At per Plutonem

nem quinque emi illam, & prater ea lorum, quo remū alligares, obulis duobus. C H A. Pone quinque drachmas, & obulos duos. M E K. Et pro refarciendo velo, quinque obulos ego exolui. C H A. Etiam hos appone. M E. Et ceram ad oblinendas nauigij rimas tibi emi, & clauos prater ea, & funiculum, vnde Hyperam fecisti, omnia hæc duabus drachmis. C H A. Recte, laudo, hæc vili emisti. M. Hæc sunt, quæ tibi exposui, nisi si quid reliquum est & me fugit inter computandū. Quando autem hæc redditurum te promittis? C H A. Nunc quidē, Mercuri, non possum. Si vero pestis aliqua, aut bellum cōfertis & frequentes huc dimiserit aliquos, licebit mihi tum allucrari aliquid, subtracto clam nonnihil ex portorio. M E K. Proinde ego nunc sedebo, pessima quæque ut eueniant precando, ut inde fructum aliquem capiam. C H A. Fieri aliter non potest, Mercuri. Nam pauci nunc, vides,

ad

ἰάα, ὅτι πάντε ὀνησάμεθα, καὶ πρεσβυτέρηα δύο ὀβολῶν. Χάρις. τίθης πάντε δραχμὰς, καὶ ὀβολὸς δύο. Εἰμι, καὶ ἀκέραν ὑπὲρ τοῦ ἰσθι πάντε ὀβολὸς ἐγὼ κατέβαλον. Χάρις. καὶ τέτταρ προσίδει. Εἰμι. καὶ κρηὶν, ὡς ὅτι πλάττει τοῦ σκαφίδου τὰ ἀναισγύστα, καὶ ἥλυσ δὲ, καὶ καλῶδισι, ἀφ' ἧ πῶ ὑπὲραν ἐπαίντας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χάρις. εὐγίαι ξία ταῦτα ὀνήσω. Εἰμι. ταῦτά ἔστιν, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς διέλαβεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' ἔν ταῦτ' ἀποδώσει φής; Χάρις. νῦν μὲν ὁ Βερμὴ ἀδυνάτοιν. ὡς δὲ λοίμω τις ἢ πάλαιμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἔτιςαι τότε ἀποκτεδάναι, ἐν τῷ πλήθει παρελογιζόμενον τὰ πρεσβυτέρηα. Εἰ. νῦν ἔν ἐγὼ καθεδύμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γινώσκει, ὡς αὖ ἀπὸ τέτων ἀπολαύομαι. Χάρις. ἔκ ἔστιν ἄλλως ὁ Βερμὴ. νῦν δ' ὀλίγοι ὡς ἐξῆς ἀφί-

ἀφικέσθαι ἡμῖν. εἰδὼν
 γάρ. Ερμ. ἀμεινοῦ ἕως, ἢ
 καὶ ἡμῖν παρατίνοιτο ὑπὸ
 σοῦ τὸ ὄφλημα. ~ πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιὸν ὦ Χάρ-
 ρον, οἷοι παρέρχοντο,
 ἀνδρείοι ἅπαντες, αἵματος
 ἀάπλει καὶ τραυματῖαι οἱ
 πολλοί. νῦν δὲ ἢ φαρμάκων
 τῖς ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπεθα-
 νῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ
 ὑπὸ πενίης ἐξωδυνῶς πλὴν
 γαστέρας, καὶ τὰ σκέλη. ὧχεαι
 γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγρυγῖς, ἐδὲ
 ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλείστοι
 αὐτῶν διὰ χεῖματα ἥκυσιν,
 ὁμιλεῦντες ἀλλήλοις, ὡς
 εἰκασί. Χάρ. πάντῳ γὰρ πρὸς
 τὸν νότον ὅτι ταῦτα. Ερμ.
 ἡκῶν ἔτι ἐγὼ δόξαιμι αὐ-
 τὰ μαρτάνειν, πικρῶς ἀπα-
 ρτῶν τὰ ὀφελύδρια παρά σοῦ.

Πλάτωνος καὶ

Ερμοῦ.

Plutonis & Mercurij.

Τὸν γέγοντα οἶδα, τὸν
 πάντῳ γυνεακῆτα λέγω,
 τὸν πλείονι Εὐκράτει, ὦ
 παῖ-

Senem nē nosti, istum
 atate omnino confectum
 dico, Eucratem diuitem,
 cui

cui liberi quidem nulli sunt, hereditatis autem captatores plus quā quinquaginta millia. M. Noui, Sicyoniū illum dicis. Sed quid postea? P L V. Vixere illum quidem, Mercuri, sine vltra eos quinquaginta annos quos a te peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & ceteros abripe huc ordine omnes. M e. Atqui absurdū hoc videri queat. P L V. Haudquaquam, imo iustissimum. Quam enim ab causam illi adeo optant illum mori? nisi quia pecuniā illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifeste utique illum. Ac quæ egrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat, at tamen sacrificaturos sese promittunt, si conualecat denuo, & in summa, varia quædā adulandi ratio

παῖδες μὲν ἐκ εἶσιν, οὗ
τὸν κληρὸν δὲ διεκῶντες,
πανταγορεύοι; Εἰμ. καὶ
τὸν εἰκνύοντον φῖς. τί ἔρ;
Πλά. ἐκείνον μὲν ὃ Εἰμ.
ζῶν ἔατον ὅπῃ τοῖς ἐνέκ-
κορτα ἔτισιν, ἃ βεβίωκιν,
ὅπῃ μετρήτας ἄλλα τοσαῦ-
τα, εἴη οἷον τε καὶ, καὶ
ἔτι πλείον. τὸ δὲ γε κί-
λακας οὐτοῦ, κατέκρινεν τὸν
τέλῃ, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς
ἄλλους κατάσπασσον ἐφ-
ξῆς ἅπαντας. Εἰμ. ἄτακτα
αὐτοῦ δοξάζει τὸ τοιοῦτον. Πλά.
ἐμνήσθην, ἀλλὰ δικαιοῦτα-
τον. τί γὰρ ἐκείνοι παλαιοί,
ἐν γένει ἀποθανεῖν ἐπὶ
τοῦτο ἢ ἢ χερσὶν αὐ-
τοῦτο, ἔδεν αὐτοῦ
κορτα. ὁ δὲ πάντων ὅτι
μεινέτατον, ὅτι καὶ τοιοῦτα
ἐν γένει, ὅπως διεκῶν-
σιν ἐν γε τῇ φανερῇ, καὶ
νοσῶντος, ἃ μὲν βελού-
ονται, πᾶσι πρὸς ἡλῆα, δι-
σιν δὲ ὅπως ἐπιχρῶν-
ται, καὶ ἔσθῃ. καὶ ὅπως,
ποικίλη τις ἢ κολεακία

τῶν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν
 ἔσται ἀθάνατος, οἱ δὲ, παραπί-
 πτωσαν αὐτῷ μάτρω ἐπιχα-
 ρόντι. Εἰ. γὰρ ἡμεῖς πεῖσοι,
 πάντες γοι ὄντες. πῶς δὲ καὶ
 κῆρς αὐτῷ μάτρω διευκολοῦ
 αὐτοῦ, καὶ ἐπιτελείει καὶ
 ὁλως αὐτῷ θανόντι εὐκλως, ἐξ-
 ἴστωμα πολὺ μᾶλλον ἢ νέων.
 οἱ δὲ, ἡδὴ τὸν κλήρον ἐν σφί-
 σι διηρημένοι, βιάσαντο, ζώω
 μακαρίαν πρὸς ἐαυτοῦ τι-
 θέντες. Πλα. ἐκὼν ὁ υἱὸς
 ἀπελυστάδην τὸ γένος, ὥς-
 περ Ἰάκωβος ἀνέστη ἀπὸ οἰδῆ
 ἀπὸ μέσων τῆς ἐλπίδων τὸν
 ἐνερπὸν λαθόντα πᾶστον ἀ-
 πολυτόντες, ἡκέτωσαν ἡδὴ
 κακῶς κακῶς ἀποθαιόντες.
 Εἰμ. ἀμείνητον ὦ Πλάτων.
 ματελεύσομαι γὰρ σοι ἡδὴ
 αὐτοῦ καθ' ἕνα ἕξ ἡς. ἐπὶ δὲ
 δὲ οἰμαίνεσσι. Πλα. κατὰ-
 σσα. ὁ δὲ παραπένψι ἕκασ-
 τον, ἀπὲρ γέροντας αὐθις
 φραδίῃς γυρόμενος.

Τερψίωνος καὶ
 Πλάτωνος.

Τῷ-

Terpsionis & Pluto-
 nis.

Ιου.

tio illorum hominum est.
 Quamobrem ipse quia ē
 immortalis sit, illi autem
 pra ipso abeant, frustra hi
 antea. M e κ. Ridicula
 patientur, scelerati cum
 sint. Sed tamen & ille ad-
 modum scite circumducit
 illos, & spe pascit manu, &
 in summa, semper moritu-
 ro similis, multo validus
 magis est, quam quisquā
 iuuenis. Illi autem hære-
 ditate inter se diuisa, pas-
 cuntur, vitam quandam
 beatam secum ipsi animo
 præcipientes. P l v Pro-
 inde ipse exuta senectute,
 quemadmodum Iolaus il-
 le, in iuuenem redeat. Il-
 li autē, in ipsa media spe,
 diuitijs illis, quasi per τό-
 νον, spectatis, destituti
 abeant iam huc, mali ma-
 le morantur. M e κ. Anas-
 res cura, Pluto, iam enim
 acceriam tibi illos, alium
 super alium ordine, scrips-
 autem, opinor, sunt. P l.
 Deducas licet. Ille autem
 mutat singulos per se, ex
 sene iterum in adolescen-
 tem conuersus.

Iustum ne hoc est ð
 Pluto, me quidem è vita
 abiisse, triginta cum sum
 annorum, Thucritu vero
 senem septuagenarium, &
 ultra, adhuc vivere?
 P L V. iustissimum qui-
 dem ð Terps. Nam etsi
 ipse viuit, certe ad nullius
 tamen mortem affectus
 est, tu vero omni tempo-
 re illius hereditatem ex-
 pectans, eum morti au-
 dissime cupiebas. T E K.
 Nonne opus fuerat, quò
 senex sit, neque atque de
 cetero suis uti diuitijs, lo-
 cum dare iuuenib. P L V.
 Nouas ð Terpsio statuis
 leges, quum ad volupta-
 tem diuitijs uti nequeat,
 ipsum è vita decedere.
 Aliter autem & Parca &
 natura statuisse videtur.
 T E K. Proinde hanc ob
 huiusmodi accuso ordi-
 nem, decebat enim has
 res successionem graduque
 fieri, senem primo, deinde
 qui in ea ætate sequere-
 tur mori. Haudquaquam
 autem exerceri, aut vive-
 re qui senectute decrepi-
 tus esset, qui tres dunta-
 xat dentes habeat, cui vix
 deseruiunt oculi, qui cur-

ua-

Tuto ð Πλῦτον δικάζοντα
 ἐμὲ μὲ τιθάναι τριήκοντα
 ἔτη γεγόντα, τὸ δὲ τὰς ἐξ
 ἑηνήκοντα ἑξήκοντα Θέμειον
 ζῶντι; Πλά. δικάζεται
 μὲν ὁ Τέρψιον, εἰ γὰρ ἐμὲ
 ζῆν, μηδὲν αὖ, βέλτος ὑποθῆ-
 νέν τ' ὀφείλω. σὺ δὲ παρὰ τὰ
 ταῦτα ζῆσθαι ἐπιβάλλουσιν αὐ-
 τῷ παλαιῶν τὸ κλῆρον. Τέρ-
 ψ. γὰρ ἐξελὼν ζέοντα ὄντα, καὶ
 μηκέτι χῆρ' αὐτοῦ τῷ πλείω
 αὐτὸν διακλῆρον, ἀπὸ τῶν
 τῶν βίᾳ, παρεχόμενα τῶν
 τέκνῃ; Πλά. κενὰ δὲ Τέρ-
 ψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι
 τῷ πλείω χῆρ' αὐτοῦ διακλῆ-
 ρον, πρὸς ἡδονὴν ὑποθέ-
 κειν. τὸ δὲ, ἀλλὰ οὐκ ἔστιν ἡ
 ἡ φῶτις διέταξεν. Τέρ. ἐκ-
 ἔν τούτῳ αὐτῷ τῆς
 διαδόχῃς ἐξελὼν γὰρ τὸ παλαι-
 ον ἐξῆς πρὸς γένεσθαι, τὸν
 πρεσβύτερον, ἀπὸ τῶν, καὶ μὴ
 τῶν, ὅς ἐστι τῇ ἡλικίᾳ μετ'
 αὐτό. ἀλλὰ τῶν δὲ μηδα-
 μῶς, μηδὲν μὲν τὸ παλαιὸν
 ἔστιν, ὁ δὲ τῶν βίᾳ ἐστὶν ἄλλος
 ἔχοντα, μέγιστον ὄντα, οὐκ ἔ-
 σται

ταῖς τετρασὶν ὀπκιευόμενα,
 κορίζουσι μὲν τὴν ἡνείκα, λήμψας
 ὃ καὶ ὁφθαλμοὺς μετὰ ὅν-
 τα, ἔδον ἔτι ἢ ὅδ' εἰδότες,
 ἔμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ
 τῆς νέων καταγλωβόμενον,
 ἀποθνήσκον δὲ καλίστους,
 καὶ ἐξωμωμένας νεανίσ-
 κας. αὐτὰρ γὰρ περὶ αὐτῶν τε-
 τόγγε ἢ τὸ τελευτῶν εἰδέ-
 ναι ἐχέτω, πόσῃ καὶ τιθῆ-
 ξεται τῇ γερόντων ἑκάστῃ,
 ἵνα μὴ μάττω αὖ ἐνέως ἐθι-
 ράποιεν. νῦν δ' ὃ τὸ τῆς πα-
 ροιμίας, ἡ ἄμαξα τὸν βῆν
 πολλάν τις ἐκφέρει. Πλα-
 ταῖτα μὲν δ' ὅ Τέρψιον πολὺ
 σωπρώτερον γίνεταί, ἢ παρ-
 ούδ' ἄνθρωποι. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπκιεύ-
 ρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῆς
 γερόντων εἰσποιῶτε, φέ-
 ροντες αὐτοὺς; τοιγαρὲν
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείτων κατορυττόμενοι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοῖς ἡδιστον γίνεταί. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀπο-
 θανῆν εὐχόμενοι, τοσούτω
 ἄτα-

uatus à quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique vo-
 luptatis degustans, laud
 aliter existens, quam ani-
 marum quoddam sepul-
 chrum, ab ipsa iuventute
 derisum. Et contra mori
 optimos atque robustissi-
 mos adolescentes. Nam
 hoc perinde esse videtur,
 ac si flumina sursum defe-
 rantur. Aut saltem scire
 necesse foret, quando &
 senum quilibet obiturus
 esset, ne quos, prout eis
 mos est, fallerent. Nunc
 vero illud accidit, quod
 prouerbio dici solet,
 Quadriga bovem serpissi-
 me ducit. P. L. V. Hæc
 quidem ὁ Τέρψιον, pra-
 dentius sunt, quam tibi
 profecto videntur. Verum
 & vos quid passi estis?
 quod rebus alienis gaude-
 tis, & senibus filijs orba-
 tis, volmet tantopere in
 adoptione traditis, quam
 obrem in derisum addu-
 cti, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimū
 sit periucundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 plus

plus omnibus quam gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim novam quandam artem in mediū adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, praesertim quidem si liberis sint orbati, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex ijs qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiam si ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, ut & ipsi habeant amatores. Inde ijs in testamento exclusis, qui munera diutissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignum est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suaeque spe delusi, dentibus fremunt. T A R. Omnia haec vera sunt, quae de me & Thucrito autumas. Quantum enim meorum ille deuoravit, quantum semper cum mori putarem? Ac quoties ad eum ingrediebar, gementem, & internum quiddam, perinde atque ex ovo pullus aliquis immaturus fridendo aegritudinem

ἀπασιν ἡδὺ παραπεθαρῶν ὑμᾶς αὐτῶν. καὶ νῦν γὰρ τινὰ ταύτῃ τέχνῃ δουρηνόκατε, γεῶν καὶ γερόντων ἐρῶντες. καὶ μάλιστ᾽, εἰ ἄτεκνοι εἴη. οἱ δὲ ἔττεκνοι, ὑμῶν ἀνέρας οἱ καὶ τοὶ πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν τῷ πανεργίᾳ τοῦ ἔρωτος, καὶ τύχῃσι πάντας ἔχοντες, μισοῦν αὐτοὺς πάντας, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. ἔτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀτεκλείδουσιν μὲν οἱ πάλαι δουροφρόντες. οἱ δὲ πάντες, καὶ ἡ φύσις, ὅπως ἔστι δίκαιον, κρατέσκειν πάντων. οἱ δὲ, ὑποκρίνεται τοὺς ὀδόντας, ἀποστρυφνύουσιν. Τερεψι. ἀληθῆ ταῦτα φῆς. ἐμεῦ γὰρ Θέοκριτος πάντα κατέφαγε, καὶ τεθνήξιν δοκῶν; ἐγὼ ὅποτε ἐσίωμι, ὑποσέβων, καὶ μύχιν τι καθάπερ ἔξ ὠοῦ νοτίς ἀτελής ὑποκρῶζων, ὥς ἔγωγε ὅσον αὐτίκα αἰδούμαι.

εὐδαίμωνος δηλώσειν αὐτὸν τῆς
 σοφίας, ἱπταμένον τε πολλὰ,
 ὡς μὲν ὑπερβάλλουσιντό με οἱ
 ἀντιπασαὶ τῇ μεγαλοδωρίᾳ.
 καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
 δων, ἄχρυσπος ἐπὶ μίλῳ ἀριθ-
 μῶν ἔχασα, καὶ διατάσσων.
 ταῦτα γὰρ μοι καὶ τοῦ ἀπο-
 θαγεῖν αἷτια γέγνηται, ἀ-
 χρυσνία, καὶ φροντίδης. ὁ δὲ
 τοσῦτον μοι δέλεος κατα-
 πινὼν, ἐφίσκηκε θαυμάσιον
 πρῶτον δηλωτῶν. Πλά.
 εὖγε ὦ Θέκριτε, ζῶνς δτι-
 μήκισον, πλέτων ἅμα, καὶ
 σὺ τοιέτωι καταγελῶν.
 μὴ δὲ σφόδρεόν γε σὺ ἀπὸ θά-
 νου, ἢ πρὸ πέμψης πάντας
 τοῦ κέλαρας. Τερ. τῆτο
 μὲν ὦ πλέτων καὶ ἐμοὶ ἡδι-
 στον ἦδ' ἔ, εἰ καὶ Χαρτιάδης
 πρὸς τὴν ἔξοδον. Θεκρίτε.
 Πλά. θάρσσει ὦ Τέρψιον.
 καὶ φείδων γὰρ, καὶ Μελαν-
 θος, καὶ ὅλως ἅπαντες, πρὸς
 ἐλευσονται αὐτοὶ ὑπὸ ταῖς
 αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
 παύω ταῦτα. ζῶνς δτιμή-
 κισον ὦ Θέκριτε.

Ζῶο-

simulabat. Vnde quanto
 citius eū ad sepulchrum
 duci existimabam, tanto
 plus illi donorum mitte-
 bam, ut ne ij, qui amore
 concurrebant, munerib.
 sic præclaria vincerent.
 Plerumque etiam præ ni-
 mia sollicitudine insom-
 nis iacebam, singula enu-
 merans, ac vnumquodq;
 disponens. Eaque etiam
 causa interitus mihi fuit,
 cura & vigilie. Ille autem
 deglutito hoc illecebroso
 mento meo tanto, adstitit mi-
 hi, quando sepeliebar pau-
 lo ante, irridens. P. l. v.
 Euge ὦ Thucrite, diutissi-
 me viuas, una & diuitijs
 abundans, & huiuscepo-
 di homines deridens, ne-
 que prius moriaris, quam
 hos blanditores cunctos
 premittas. T. l. x. Hoc
 quidem ὁ Pluto periu-
 cundum mihi foret, si an-
 te Thucritum Chariades
 vita decederet. P. l. v. Bo-
 ni animi sis ὦ Ter. & Phi-
 do etiam, & Melanthus,
 & omnes penitus ipsi
 præcedent, suis ipsorum
 curis confecti. T. l. x. Hæc
 ego summo opere laudo, ὦ
 Tucrite diutissime viuas.

I a

Zc-

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.

4

Ζηνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδης.

At tu Callidemides,
quo pacto interisti? Nam
ipse quemadmodum Di-
næ parasitus cum essem,
immodica ingurgitatione
præfocatus fuerim, no-
sti, aderas enim morienti.
C A L. Aderam Zeno-
phantes. Porro mihi no-
uum quiddam atque ino-
pinatum accidit. Nam ti-
bi quoque notus est Pteod-
orus ille senex. Z E N.
Orbum illum dicis, ac
diuitem, apud quem te
assidue versari conspie-
bam? C A L. Illum sem-
per captabam, colebam-
que, id mihi pollicens fo-
re, ut meo bono quam-
primum moteretur. Verū
quum ea res in longum
proferretur, sene videlicet,
vel ultra Tithonios annos
vivente, compendiarium
quandam excogitavi vi-
am, qua ad hereditatem
peruenirem. Siquidem
empto veneno, pocillato-
ri persuaseram, ut simul
atque Pteodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπέθανε, ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι
παράσιτος ὢν Δηνίε, πλε-
ον τοῦ ἡκανοῦ ἐμφαγὼν, ἀ-
πεπνήην, οἶδα. παρῆς γὰρ
Σπαθήσχαρτί μοι. Καλ. πα-
ρῶ ὁ Ζηνοφάντης. τὸ δ' ἰ-
μὸν, παράδοξον τί ἐγένετο,
οἶδα γὰρ καὶ σὺ περ Πτεοδ-
ῶρον τὸν γέροντα. Ζ.
τὸν ἄτεκνον, τὸν πλείστον,
ὅτε τὰ πολλὰ ἡδὲν σιμῶν-
τα; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
αἰεὶ ἐθιγάπουν, ὑποχρέ-
μενος ἐπ' ἐμοῖ κληρονόμῳ
τεθνήξειν, ἐπεὶ δὲ τὸ
πράγμα ἐς μήκιστον ἐπιγί-
γντο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθω-
νὸν ὁ γέρον ὄζει, ὁπτομὸν
τινα ὁδὸν δὴ τ' κληρὸν ὄξ-
εῖν. ἀριάμνος γὰρ φάρ-
μακον, ἀνέπειτα τὸν οἶνο-
χόον, ἐπειδὰρ τάχιστα ὁ
Πτεοδῶρος αὐτῇσθαι πείν,
πίνει δ' ὀπτικῶς, ζυ-
ρότερον ἐμβάλλοντα ἐς κί-
λικα

λικα, ἑτοιμον ἔχειν αὐτό, καὶ δεικνύται αὐτῷ. εἰ δὲ τῦτο ποίησει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσεν αὐτόν. Ζη. τί ἐν ἔχοντο; πάλιν γὰρ τι παρέδοξον ἐρεῖν σοί. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λεσάμηναι ἠκούει, δύο ἄδη ἡμερακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων ἃ μὲν πρὸ Πτοιοδώρῳ πῦν ἔχουσιν τὸ φάρμακον, πῦν δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκλάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνε νεκρός. τί τῦτο γέλως ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὲν ἐκ ἔδειγε ἐτάρῳ ἀνδρὶ ἐπιγυλάει. Ζη. ἀστῆα γὰρ ὦ Καλλιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρον δ', τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπελάχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα συνεὶς οἶμαι τὸ γελῶν μὲν, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, οἷά γε ὁ οἰνοχόος ἐργασαι. Ζη. πλὴν ἀλλ' ἐδὴ σὲ

πῦν

calicem iniiceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum manu-missurum. Ζ. ε. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddā narraturus mihi videris. C. Vbi iam loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenum, Ptoodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi porrectum stratus sum, supposititiū videlicet illius loco funus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non convenit amici malis illudere. Ζ. ε. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res evenit. Porro senex ille, quid interim? C. A. L. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, puta pocillatoris errore factum, risit & ipse. Ζ. ε. Recte sane. Tamen non

I 3

opor-

oportuit ad compendium illud diuertere, siquidem venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiam si paulo serius.

Cnemonis & Damnippi.

Hoc illud est quod vulgo dici consuevit, Hinus leonē. D A. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C N. Quid stomacher rogas? Equidem heredem reliqui quendam præter animi sententiam, videlicet astutissimū miser, ijs quos maxime mea cupiebam habere, præteritis. D A. Sed isthuc quinam euenit? C N E. Hermolaum nobilem illum diuitem, cum orbus esset, imminente morte captabā, assidens atq; inserviens. Neque ille gratatim officiū meum admittebat. At interim illud quoq; mihi visum est scitum, consultumque, vt testamentum proferrem ac publicare, quo illum rerum mearum in solidum heredem insti-

tue-

θήτομον ἐχέω τραπεῖσαι
ἡκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λει-
φόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ
ὀλίγω βραδύτερος ἔω.

Κνήμων καὶ Δαμ- νίππου.

Τοῦτο ἐμῖνο τὸ τῆς
σαρμίας, Ονεξὸς τὸν
λέοντα. Δάμ. τί ἀγα-
ρακτεῖς ὦ Κνήμων; Κνη-
μων δὲ ὁ, τί ἀγαρακτεῖ;
κλεροτόμον ἀκούσιος κα-
ταλέλυτα, κατασοφι-
θεῖς ὁ ἄθλιος, οὐδὲ ἔτι-
λόβω αὖ μάλιγα χεῖ-
τὰ μὰ, παρρηλιπών. Δα-
μῶς τοῦτ' ἐγμήτο; Κνη-
Εξμόλαον τὸν πᾶν πλού-
σιον ἀτεκνον ὄντα, ἰδι-
ράπειον ὅτι θανάτῳ. κα-
κῆνος ἔκ ἀνδρὸς πτω-
δραπεῖαν προσήτο. Ἦδε-
ξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ'
εἶναι, θίσει διαθήκαι
εἰς τὸ φανερόν, ἐν αἷς
ἐμῖνω καταλέλυτα τὰ
μὰ πάντα, ὥς καὶ κῆ-
νος

νος ζήλωσιν, καὶ τὰ αὐτὰ
τὰ πράγματα. Δά. τί οὐκ
δὲ εἰπὺς; Κη. ὅ, τι
μὲν οὐκ αὐτὸς ἐνέχεα
ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἀφ' ὧ
ἀπέθανον, τοῦ τέγυος μοι
ἐπιπλέοντος, καὶ γὰρ Ερ-
μόλαος ἔχει τὰ μὲν, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκυρῶν
τῷ δαίματι συγκατασπά-
σαι. Δάμ. εὐ μένον. ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σὲ τὸν ἀλίαν. ὥς
σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συν-
τάθειται. Κη. εἰκα, οἰμώ-
ζω τοι γοῦν.

Σιμύλι καὶ Πο-
λυστράτου.

Ἦκει ποτὲ ὁ Πολύστρατος
καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι
εὐ πολὺν ἀπεδύοντα τῷ ἑκα-
τὸν βιβιωκῶς. Πολυ. ὑπὸ
ἐπὶ τοῖς ἐννήκοντα ὁ Σί-
μυλι. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐβίωες τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκον-
τά σου ὄντι, ἀπέθανον. Πο-
λυστ.

tueram, nimirum velle
vicissim idem faceret meo
propositus exemplo. D.
Ac quid tandem ille
C N A. Quid ille tuo in
testamento scripserit id
quidem ignoro. Cate-
rum ego repente atq; in-
sperato è vita decessi, te-
sti ruina oppressus. Et
nunc Hermolaus mea pos-
sidet, lupi cuiuspiam in
morem ipso hamo cū esca
pariter avulso. D A. Imo
non escam modo cum ha-
mo, quin etiam te quoq;
piscatorem simul abstulit.
Itaq; technam istam, in
tuum ipsius caput struxe-
ras. C N A. Sic apparet,
idque adeo deploro.

Simyli & Polistra-
ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quam
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P O L Y. Nonaginta
octo Simyle. S I M. Sed
quinam triginta istos an-
nos egisti, quibus mihi
fueras superstes? Nam ip-
se perij te ferme septua-
genario. P O L Y. Quam
I 4 sua-

suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi videbitur. Si M. Mirum vero, siquidem tibi primum seni, deinde inualido, postremo etiam orbo quicquam poterat esse in vita suauē? P o l y. Principio nihil erat quod non possem, praeterea pueri formosi cōplures aderāt, tum mulieres nitidissimae, vnguenta, vinum mire fragrans, postremo mensae vel Siculis illis lautiores. Si M. Noua narras, nam ego te plane sordidum ac parcissimum esse sciebam. P o. Atqui vir praeclare ex alienis arcis opes mihi subscatebant. Tum disuculo protinus quam plurimi mortales ad fores meas ventitabāt, simulque ex omni rerum genere, quae terrarum vrbibus pulcherrimae reperiuntur, munera deportabantur. Si M. Num me defuncto regnum gessisti? P. Minime, verum amantes habebam innumeros. Si M. Non possum non ridere tu ne amantes? tantus natus cum esses, vixq; tibi dentes superessent

qua-

υπεράδιστα, εἰ καὶ οὐκ ἔαδ' ὅσον τὺτο δοῖται. παρ' ὅσον. εἰ γέρον καὶ ἀδυνάτῃ, ἀτεκνός περτέτι, ἡδύτα τῶς τῷ βίῳ ἐδυόατο. Πολυ. τὸ μὲν πρῶτον, ἀπαρτε ἐδυνάμην. ἔτι καὶ παλαιὸς ὥρεσται ἦσαν πολλοί, καὶ γυναικὲς ἀερόταται, καὶ μύρα, καὶ οἶνος αὐθόσμιαι, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι. καὶ τὰ ταῦτα. ἐγὼ γὰρ σε πάντῃ φειδόμενον ἀπιστάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπέρεται μοι ὅτι γινώσκω παρ' ἄλλων τὰ γαθά, καὶ ἔωθ' ἂν εὐθὺς ὅτι δύρα ἐφαίπων μάλα πολλοί. μετὰ δὲ, παντῶν μὲν δύρα περτέτατο, ὅτι πανταχόθεν τῆς γῆς κείληται. Σι. ἐτυράννητας ὅτι Πολύπρατε μετ' ἐμῇ; Πολυ. ἡκ. ἀλλ' ἐρασὰς ἔχον μυρία. Σι. ἐγέλασα. ἐρασὰς σὺ τηλικῶτος ὢν, ἐδόντας τέτληρας ἔχον.

ἔχων; Πολυ. γὰρ Δία τὸν
 αἰεὶ γε. ἤν' ἐν τῇ
 πόλει καὶ γέροντά μιν,
 καὶ φαλακρὸν ὡς ὁρᾷς ὄν-
 τα, καὶ λημῶντα περὶ
 τι, καὶ κορυζῶντα, ἑπι-
 ρήδοντο διεσπύοντες. καὶ
 μακρότερος ἢ αὐτῶν, ὅς
 τινα αὖ καὶ μόνον περὶ
 βλεψα. Σιμ. μὲν καὶ
 σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων
 πρὸς Ἀφροδίτῃν ἐκ Χί-
 οῦ διεσπύσθην, εἰτά, σοι
 εὐξάμενος ἔδωκε πρὸς ἑ-
 ναι, καὶ καλὸν ἔξ ὑπερ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 ἔκ, ἀλλὰ τοῖσδε ὦν,
 περιπόθητος ἢ. Σιμ.
 ἀνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὲν πρόδηλός γε ὁ ἔ-
 ρως ἔσσι πολλὸς ὦν, ὁ
 θεὸς τὸν ἀτέλῃ καὶ
 πηλοῖς γέροντας. Σιμ.
 καὶ μανθάνω σε τὸ κάλ-
 λος ὃ θημάτις, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσοῦς Ἀφροδι-
 τῆς ἢ. Πολυ. ἀτὰρ
 ὃ Σίμυλε, ἐκ ὀλίγα
 ἤν' ἐρασῶν Σπολέλουκα,

μορο-

quatuor? P o l. Habe-
 bam per Iovem equidem
 optimates civitatis, cum-
 que essem tum senex tum
 calvus, sicuti vides, præ-
 terea lippiens etiam ac se-
 nio excutens, postremo
 naribus mucosis, tamen
 cupidissime mihi infatuie-
 bant, adeo ut is felix vi-
 deretur, quemcumq; vel
 aspexissem modo. S i m.
 Num tu quoq; quemad-
 modum Phaon ille, Ve-
 nerem aliquam ἐ Chio
 transuexisti? ut ob id op-
 tanti tibi illa dederit rur-
 sum ad iuventutem redire,
 ac denuo formosum atq;
 amabilem fieri. P o l.
 Haudquaquam, quin ma-
 gis quam talis essem qua-
 lem dixi, tamen supra mo-
 dum adamabar. S i m.
 Aenigmata narras. P o.
 Atqui notissimus est hic
 amor, cum vulgo sit fre-
 quens, nempe erga senes
 orbos divites. S i m. Nunc
 tua forma unde tibi pro-
 fecta fuerit intelligo vir
 egregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parum
 multas commoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,

I 5

pro-

propemodum etiam ad-
ratus ab illis. Porro sæpi-
us etiam quasi procax illis
illudebam, excludens in-
terdum nonnullos eorū,
interim illi inter sese de-
certabant, & in ambien-
dis primis apud me parti-
bus, alium alius anteire
nitebatur. S i. Sed age de
facultatibus tuis quid tan-
dem statueras? P o l. Pa-
lam quidem affirmabam,
me unumquemq; illorum
relicturum heredem, idq;
illi cum crederent futu-
rum, certatim se quisque
obsequentiozem atque a-
dulantiorem præbebat.
Cæteram alteras illas ve-
ras tabulas, quas apud me
servaueram, reliqui, in
quib. omnes illos plora-
re iussi. S i m. At po-
stremo illæ tabulæ quem
pronuntiabant heredem?
num ē cognatis quempi-
am? P o l. Non per Io-
uem, imo novitium quen-
dam ex formosis illis ado-
lescentulis, natione Phry-
gem. S i m. Quot annos
natum Polystrate? P o l.
Viginti ferme. S i m.
Iam intelligo, quibus ob-
sequijs ille te demerue-
rit.

μονοθυχῇ προσκυλούμενος
ἐπ' αὐτῆς. καὶ ἐξουτὶς
μὲν δὲ πολλάκις, καὶ ἀ-
πέκλειον αὐτῆς τινὰς ἐπι-
τε. οἱ δὲ ἠμυλῶντο, καὶ
ἀλλήλους ὑπεριβάλλοντο ἐν
τῇ σφί ὁμῇ φιλοτιμίᾳ. Σι.
τέλος δὲ ἔν, πῶς ἐξ-
λεύσω σφί τῆς κτημάτων;
Πολυ. ἐς τὰ πατ-
ρὸν μὲν ἕκαστον αὐτῆς κλη-
ρονόμον ὑπολαβεῖν ἔφα-
σκον. ὃ δὲ ἔκτισεν τε, καὶ
κολακωτικώτερον παρη-
σκεύαζεν ἑαυτὸν. ἄλλας
δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων, κατέ-
λιπον, εὐμώζεν ἅπαντι
φράσας. Σι. τίνα δὲ αἱ
τελευταῖαι τὸν κληρονόμον
ἔχον; ἢ πῶς τινὰ τῆς οὐ-
τοῦ γένους; Πολυ. ἔ μὲν
δὲ, ἀλλὰ νεώτερόν τινα
τῆς μεγαλίων τῆς ὀρεῶν
φύλας. Σι. ἀμφὶ πόσα ἔτη
ὦ Πολύστρατε; Πολυ. ἔχον
δὲν ἀμφὶ τὰ ἑκοσι. Σι.
ἤδη μανθάνω, ὃ τινὰ
σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο.
Πολυ.

Πολλὰ πάλιν ἀλλὰ πολλὰ
 ἐκείνων ἀξιώτερας κληρο-
 νομεῖν, ἢ καὶ βίεσθαις καὶ
 καὶ ὁμοῖος. ὅν ἤδη καὶ
 αὐτοὶ οἱ ἀριστοὶ διακτείνου-
 σιν, ἐκείνες τοίνυν ἐκλη-
 ρονόμπε μιν. καὶ τοῦτο ἐν
 τῇς εὐπατρίδασι ἀριθμεῖ-
 ται, ὑπερβυβλῆος μὲν τὰ
 ἄριστα, καὶ βεβαρῆσαν. Κό-
 δρου δὲ εὐγενέστερος, καὶ
 Νιρέως καλῶν, καὶ Ο-
 δουσίως σπουδαιότερος λι-
 γόμενος εἶναι. Σι. εὖ μοι
 μέλει, καὶ σπατηγυστάτω
 τῇς Ελλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεί-
 νου δὲ, μὴ κληρονομήτω-
 σαι μόνον.

Χάρων καὶ
 Ερμού.

Ακούσατε ὡς ἔχει ἡμῶν
 τὰ φράγματα. μικροὶ καὶ
 ἡμῶν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
 φίδιον, καὶ ὑπόσταθιόν ἔστι,
 καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
 καὶ ὡς παπῇ ὅπῃ δάτρεα,
 ὀχλίζεται. περιτραπέν.
 ὁμοῖος

rit. P o i. Attamen mul-
 to illis dignior qui scribe-
 retur hæres, etiam si Bar-
 barus erat ac perditus,
 quem iam ipsi etiam opti-
 mates colunt captantq;. Is
 igitur mihi extitit hæ-
 res, iamq; inter patricios
 numeratur, subtraso men-
 to, barbaroque cultu ac
 lingua, quin cum Codro
 generosiores, Nireo for-
 mosiores, Vlysse pruden-
 tiores esse prædicant.
 S i m. Non laboro, ut to-
 rius Græciæ sit imperator,
 si libet, modo ne illi poti-
 antur hæreditate.

Charon, Mercuri-
 us, Mortui, Menip-
 pus, Charmoleus,
 Lampichus, Dama-
 fias, Philosophus,
 Rhetor.

Audite quo loco sint
 res nostræ. Equidem par-
 ua est nobis, quemad-
 modum videtis, & cario-
 sa navicula, & quæ vn-
 dique persluit, quod si in
 alteram partem se incli-
 narit, plane submersa
 peribit, atque vestrum
 tam multi simul confla-
 unt,

unt, & singuli plurimas
 sarcinas afferunt. Quod si
 cum his naviculam con-
 scenderitis, veror ne po-
 stea vos facti poeniteat,
 maxime vero eos, qui nan-
 di sunt imperiti. M. Quid
 igitur faciendum erit, vt
 sine periculo nauigemus?
 C H A A. Ego vobis di-
 cam, nudos vos ingredi
 oportet, atque ista omnia
 quæ superflua sunt, in lit-
 tore relinquere. Nam sic
 etiam vix capiet vos na-
 vicular. Tibi vero Mercu-
 ri deinceps curæ erit, ne-
 minem ex illis recipere,
 nisi nudus sit, & supelle-
 tilium abiecerit. Itaque
 ad ipsas scilas te statuas,
 ipsosque cognoscito, &
 suscipito, nudosq; ingre-
 di cogito. M A N C. Re-
 cte dicis, atque sic facie-
 mus. Quis est ille primus?
 M A N I. Ego Menippus
 sum. Ecce autem peram
 & baculum in paludem
 abieci, verum recte feci,
 qui pallium non accepe-
 rim. M. Ingredere ô Me-
 nippe vir optime, primū
 que apud gubernatorem
 navis, locum accipe, in ip-
 sa summitate, quo omnes
 pos-

οἱ μὲν δὲ, τοσῦτοι ἄνθρωποι
 ἦσαν, πολλὰ δὲ φερόμενοι
 καστοί. ὡς ἔν μὲν τέτοιον ἔμε-
 λητε, δέδωκε μὴ ὑστερον μετα-
 νοήσῃτε, καὶ μέλιστα ὁπόσων
 ἔκ δὴτασθε. Ντ. πῶς ἔ-
 ποιήσασθαι, εὐπλοήσομεν; καὶ
 ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὶ
 δὴταίνεσθαι χρὴ, ἵνα σῶσιν τὰ
 πάντα δὴ τὸ ἥϊονος κα-
 ταλιπόντας. μόγις γὰρ αὖ τοι
 ἔτι δεξαίτο ὑμᾶς τὸ πλοῖον
 μέιον. σοὶ γὰρ ὦ Ἑρμῆ, μέλιστα
 τὸ ἀπὸ τήνδε μηδένα παραδε-
 χεῖσθαι αὐτῶν, ὅς αὖ μὴ ψινδῇ
 καὶ τὰ ἐπιπλά ὥσπερ ἐφίω ἐν
 ποταλῶν. παρὰ γὰρ τὸ ἀποβῆ-
 θεν ἐς ὕδα, διαλίνωται αὐτοὶ
 καὶ ἀναλάμβινε, γυμνοὶ δὴ-
 ταίνεσθαι ἀναγκάζων. Ἑρ. εἰ λῆ-
 γας. καὶ ἔτι ποιήσωμεν. ἀν-
 τί τις ὁ πρῶτος ὄν; Μέν-
 Μένιππος ἔγωγε. ἀντὶ ἰσθῆ-
 πῆρά μοι ὦ Ἑρμῆ. καὶ τὸ βά-
 τρον, ἐς τὸ λίμνῳ καταβῆ-
 θην. τὸν τρίτον γὰρ ἐδὲ ἐλ-
 μισα, εὐ ποιῶν. Ἑρ. ἔμελιστα
 ὦ Μένιππε ἀνδρῶν κρεῖσσιν, καὶ
 τὸ περιδρίαι ἔχει παρὰ τὸ κα-
 ταλί-
 σιν

βερίπλω ἐφ' ὑψηλοῦ, ὥς δη-
 σκοπῆς πάντας. ὁ καλὸς
 δ' ἔτος, τίς ἐστὶ; Χα. Χαρ-
 μύλιος ὁ μεγαρικὸς, ἐπέρα-
 σος, ἔτι φίλημα διτάλαν-
 τον ἔω. Ερ. Σπένδυι τοιγαρ-
 ῶν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ πῶς ἡ-
 μῶν πῶς βαθεῖαν, καὶ τὸ δῆ-
 ῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ
 δέσμα ὅλον ἔχει καλῶς. εὐ-
 ζωνος εἶ, ἐπίβαινε ἡδὴ. ὁ δ' ἔ-
 πορφυρίδα ἔτασεν καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν
 τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελωτῶν τύραννος. Ερ. τί ἔν-
 ὃ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 πάρε; Λά. τί ἔν ἐχέω ὧ
 Ερμῶ, γυμνὸν ἦκεν τύραννον
 αὐδρα; Ερ. τύραννον μὲν ἔδα-
 μως, ἡκερὸν δ' ἄλλα. ὥς ἐ-
 βε ταῦτα. Λάμ. ἰδέσσοι ὁ
 αὐτὸς ἀπὲρριπῶ. Ερ. καὶ τὸ
 τόπον σπένδυσον ὧ Λάμπι-
 χι, καὶ τὸ ἔσθροφίαι, βαρύνει δὲ
 τὸ πορφυρίδιον. σωεμπες βίβλα.
 Λά. ἡκερὸν ἀλλὰ τὸ διάδημα
 ἔκασόν με ἔχει, καὶ τὸ πορφυρίδα.
 Ερ. ἔδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἔφει

possis intueri. Verū quis
 ille formosus est? C H A.
 Charmoleus sum Mega-
 rensis ille amator, cui of-
 culum vnum duobus ta-
 lentis constitit. M. Exue
 igitur istam pulchritudi-
 nem, & labia vna cum of-
 culis, istam etiam densam
 comam, & genarum ru-
 borem, adeoque totam cu-
 tem. Bene se res habet.
 expeditus es, Ingredere
 nunc. Quis vestis ille est
 purpuratus & diademate
 præcinctus, gravitatem
 quandam præ se ferens?
 Quis es tu? L A M. Lam-
 pichus sum Gelcorum ty-
 rannus. M. Quid igitur
 cum tot sarcinis venisti?
 L A M. Anne nudum ad-
 ventare conveniebat ty-
 rannum? M. Nequaquam
 tyrannum, sed mortuum,
 itaque depone ista. L A M.
 Ecce abieci divitias. M. E.
 Sed superbiam ὁ Lampi-
 che & fastum etiam abij-
 ce, nam ista si in navicu-
 lam coincidunt, vehemen-
 ter gravabunt eā. L A M.
 Igitur sine ut diadema
 habeam saltem & stragu-
 lum. M. E. Nequaquam,
 imo & hæc relinquito.
 L A M.

L A. Sic ita. Quid præter-
ea vis? Nam omnia, ut
vides, abieci. M E. Cru-
delitatem etiam, & amen-
tiam, & violentiam, & ira-
cundiam, atque his simi-
lia depono. L A M E. Ecce
nudus sum. M E R C Y R.
Ingredere nunc. Tu vero
pinguis admodum & car-
nosus quis es? D A. Da-
marias ego sum athleta.
M E R C Y R. Certe vide-
ris ille esse, scio enim te
sepe in palæstris à me vi-
sum. D A. Ita est & Mer-
curi, verum accipe me,
nudum existentē. M E A.
Nequaquam o bone vir,
nudus es tanta carne cir-
cundatus, itaq; exue eam.
Nam si vel alterum tan-
tum pedem in naue[m] po-
sueris, submerges eam.
Sed & coronas istas &
præconia abijcito. D A.
En plane nudus sum, ut
vides, & simili cum alijs
morta statura. M E A.
Sic præstat leuem esse,
itaque inscende iam. Et
tu o Crato diuitias abij-
ce, præterea molliciem
& delicias, neque feras
tecum Epitaphia, neque
maiorum tuorum digni-
tates.

ἄφες. ΔΑ. εἴη. τί ἐτί,
ταῦτ' ἀφῆκα ὡς ἑρᾷς. ΕΞ.
τὴν ὀμότητά, καὶ τὴν αἰσχύ-
νην τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ἐρημίαν,
ταῦτα ἄφες. ΔΑΜ. ἰδέσθαι
ψαλὸς εἶμι. ΕΞ. ἐμὲ σὺ δὲ
ὁ παχὺς, ὁ πελὺς ἄν-
θρωπος, τίς εἶ; ΔΑ. Δαρματίας
ἀθλητὴς. ΕΞ. καὶ ἵσταναι
δὲ γὰρ σὺ πολλὰ κίς ἐν ταῖς
παλαίστραις ἰδὼν. ΔΑ. καὶ
ὁ Ερμῆς. ἀλλὰ περὶ ἀδελφῶν
γυμνὸν οἶτα. ΕΞ. ἔγωγε
τοῦ ὁρίσασθαι, ἵσταί τας σῶ-
κας ὡς ἐδλημύρον, ὅτι ἔ-
πρόβη αὐτάς. ἐπεὶ κατὰ
δύσκει τὸ πλάφες, τὸν ἐπὶ
πρόβη ὑπάρθεις, μέτρον. ἀλλὰ
καὶ τὸν εἰσφάνος τέτυκε
πρόβητον, καὶ τὰ κρεββάτια.
ΔΑ. ἰδέσθαι σοι γυμνὸς ὡς
ὁρᾷς ἀληθῶς εἶμι, καὶ ἵσ-
τάσθαι τοῖς ἄλλοις γυμνῶν.
ΕΞ. ὅπως ἀμείνον ἀδελφῶν
καὶ ὡς ἐμὲ σὺ καὶ σὺ δὲ
πλεῖστον ἀποθέμενος ὁ Κρά-
των, καὶ τὴν μαλακίαν
προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν,
καὶ τὰ ἐπτάφια κύμιζι, μὴ

τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα.
κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δό-
ξαν, καὶ ἡ πόλις σελὶ πόλεως ἀ-
νεκέρηεν, εὐεγέτω δηλο-
νῶτι καὶ τὰς τῶν ἀδελφάντων
δοξαφάς, μηδὲ ὅτι μέγαν
τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν λέγει.
βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημο-
τυπώσα. ΚΑ. οὐχ ἐκὼν μὲν,
ἀπερρίψω δὲ. τί γὰρ αὖ καὶ
παύσομαι; ΕΡ. βαβαί, σὺ δὲ ὁ
ἄνοητος. τί βούλει; ἢ τί τὸ
πρόβαιον τοῦτο φέρεις; ΣΕΡΑ.
ὅτι εὐέκηκα ὁ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
ταυτα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ
με. ΕΡ. ἄφες ἐν γὰρ τὸ πρό-
βαιον. ἐν αὖτε γὰρ ἐρίμην, καὶ
ἔδην ὀπλων δίδου. ὁ σιμῶν
δὲ τῶν ἀπὸ γῆς χήματος,
ἀλβεπλούδης, ὁ πῖς ὀφρύς
ἐπὶ κῶς ὅτι τῶν φρυγίδων,
τίς ἔστιν, ὁ τὸν βαθυὸν πάγον-
να καθειώμενος; ΜΕ. φιλό-
σοφος τις ὁ Ερμῆ. μάλλον δὲ
γόνος, καὶ περὶ τείας μετέω-
ρος. ὥστε ἀποδοσὶν καὶ τῶν τοῦ ὕψους
γὰρ πολλὰ καὶ γελῶσα ὑπὸ
πῶματι κερπύμινα. ΕΡ.
κατάβη σὺ τὸ χῆμα πρῶ-
τον.

tates. Relinque etiam ge-
nus, & gloriam, item ci-
uitatū de quibus scilicet
bene meritus es, publica
praemia, statuarum in-
scriptiones, & dicas, ne
tibi magnum sepulchrum
costruant, nam & haec
grauant, si in memoriam
reuocentur. C R A. Inui-
tus certe, sed tamen ab-
ijciam, quid faciā? M E R.
Papa, Quid tibi vis ar-
matius? aut quid istud tro-
phaeum tecum circum-
fers? C R A. Quia vici
Mercuri, & res praeclaras
gessi, propterea ciuitas
hoc me honore affecit.
M E R. Relinq; trophæ-
um in terra, apud inferos
enim pax est, neque vllis
armis opus est. Verū quis
ille est, ipso habitu graui-
tatem quandam prae se fo-
rens, elatus & contractis
supercilijs, propter curas,
longa barba, quis est ipse?
M E R. Philosophus qui-
dam est ὁ Mercuri, imo
praestigiorum & nugarum
pienus. Itaque & hunc
exue, videbis enim multa
easq; ridicula, sed pallio-
lo occulta esse. M E R.
Depone tu hunc habitum
pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum spinosorum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfertimo quam multo vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iovem aurum etiam hoc, & voluptatem, & impudentiam, iracundiam, delicias & molitiem secum habet, neque enim latent me ista, etiam si studiose celas. Verum abijce mendaciam etiam & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorum esse omnibus rebus. Nam si cum rebus omnibus ingrediaris, quæ quinquere, nis te acciperet? ΡΗΙΛ. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubet. ΜΕ. Sed & barbam hanc deponat. ΜΕ. Grauem equidem & iuratum ut vides, capilli sunt irium minarum ad

mi-

τεν. ἦτα καὶ ταυτὶ πάντα, ὦ Ζεῦ, ὅσων μὴ ἀλαζονίαν κομίζει, ὅσων δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔρυν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεων ἀπείρας, καὶ λόγων ἀκατάδεξις, καὶ ἐννοίας πολλοῦ πῦρος; ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλ᾽ πολλήν, καὶ λῆξιν ἐκ ὑλίγων, καὶ ὕλην, καὶ μικρολογίαν. καὶ Δία καὶ χευσίον γὰρ ταῦτι, καὶ ἤδη πάθειαν δὲ, καὶ ἀσυχνησίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ περφίαν, καὶ μαλακίαν. λέλειπθι γὰρ με, εἰ καὶ μάλα πεικρόμην αὐτά. καὶ γὰρ φεῦδος δὲ πάθος, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ ὀνειδῆαι ἀμείνων εἶναι τῷ ἄλλω. ὥς εἴη πάντα ταῦτα ἔχων ἐν βούροις, ποῖα πυντηκλόντορος δέξαιτο εἴ σὺ; ΦΙΛ. Ἀποτίμωσι τόνου αὐτὰ, ἐκείνη ἔτω κτερούς. ΜΕ. ἀλλὰ καὶ τὸν πάγονα τέτον ἀποβέβαι ὦ Εὐμῆ, βαρυτέοντα, καὶ λάσπην ὡς ἔρεος πάντεσιν τῶν τῆς εἰς τὴν λάσπην

ἀρχιστο. Ερ. εὖ λέγεις. Σπύ-
 ρε καὶ τῆτο. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείμενος ἔσται; Ερ. Μένιπ-
 πος ἔστι, λαβὼν πέλεκυν
 τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκεί-
 σαι τὸν ἐπικύβω τῇ ἀσάβδηρα
 χησομένη. Μέν. ἔκ τῶ Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ φίλοντά μοι ἀνδρὸς.
 γελοιότερον γὰρ τῆτο. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μέν. εὖ γε.
 ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀνα-
 πέφηναι, ἀποθέμενος αὐτοῦ
 πῶς κινάσταν. βέλει μι-
 κρόν ἀφέλωμα καὶ τῶν ὀ-
 φρύων; Ερμ. μάλιτα. ὑπὲρ
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπῆκεν, ἔκ τῶν ἰφ' ὧν
 αἰατεῖται ἐσπτόν. τί τῆτο;
 καὶ διακρύβεις τὸ κάθαρμα, καὶ
 σπύρες θάνατον ἀποδείξας;
 ἔμειθε δ' ἔν. Μέν. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερ. τί ὦ Μένιππε;
 Μέν. πολλὰ καὶ τὸ Ερμῆ, πολλὰ
 καὶ τὸν φίλον χησομένην αἰ-
 σάσας αὐτῶν. Φιλ. ἔκέν καὶ σὺ
 ὦ Μένιππε, σπύρεται πῶς ἐ-
 λευθερίαι, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἀλυσιν, καὶ τὸ γῆρας, καὶ
 τὸν

τὸν

minus. Μ ε ρ. Bene di-
 cis. Depone & illam. Ρ η.
 Sed quis abradet? Μ ε ρ.
 Menippus ille securim ac-
 cipiens, quibus naues fa-
 bricantur, eam refecabit,
 utetur autem scalis naua-
 libus, quibus super posi-
 ta barba refecetur. Μ ε-
 ν ι π. Nequaquam Mer-
 curi, sed da mihi ferram,
 hoc enim erit magis ridi-
 culum. Μ ε ρ c. Sufficit
 bipennis. Μ ε ν. Euge,
 Humanior nunc appares,
 deposito hircino fastote,
 vis ne ut parum etiam de
 supercilijs auferā? Μ ε ρ-
 c v ρ. Maxime: Nam
 has super frontem etiam
 attollit, neque scio quo
 seipsum extendat. Quid
 hoc rei est? Etiam ploras
 scelesse? & mortem ti-
 mes? ingredi igitur.
 Μ ε ν. ι ρ. Vnum quid-
 dam adhuc grauissimum
 gestat sub alis. Μ ε ρ c.
 Quid Menippe? Μ ε ν.
 Adulationem, Mercuri,
 quæ illi dum viveret mul-
 tum profuit. Ρ η ι. Igitur
 & tu Menippe, tuam abij-
 ce libertatem, & loquen-
 di audaciam, latitiam,
 animi magnitudinem, &

Κ

τι-

risum. An tu solus alios
omnes ridebis? M. E. N. O.
Nequaquam, sed retine
ista, leuia enim sunt &
plane facilia portatu, & ad
nauigandum profunt. Tu
vero Rhetor, abijce istā
tantam verborum con-
tradictionem & antithe-
ses, & similitudines, item
periodos & Barbarismos,
atque alia sermonis pon-
dera. R. H. V. En abijcio.
M. E. N. C. V. Bene. se ha-
bent res. Itaque solve fun-
nem, attollantur scalas,
attrahatur anchora, ex-
pande velum, tuq; nauta
clauum dirige, simus hi-
lares. quid ploratis o vos
amantes? præsertim tu
Philosophus, qui paulo an-
te tua barba spoliatus es.
P. H. I. Quia existimabam
immortalem esse animā.
M. E. N. Mentitur, nam
alia sunt, quæ videntur
eum mœrore afficere.
M. E. N. Qualia? M. E. N.
Quia nō amplius tam o-
riparas cœnas habebit,
neq; nocte exiens, clam
omnib. circumuoluto pal-
liolo capiti, ordine omnia
accedet scorta, nec mane
deceptis adolescentibus

sua

τὸ γέλωτα. μόνος γὰρ τῶν ἄλλων
λακταῖς; Εἰ. μηδεμίαν.
ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, καὶ φάρμακον
καὶ πᾶν εὐφοροῦντα, καὶ πρὸς
τὴν κατὰ πλὴν χεῖρτιμα. καὶ ἔστι
ἐν τῷ σὺ, ἀπὸ τοῦ τῶν ἐρημίων
τῶν τῶν ταπεινῶν ἀπερ-
τολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ
παρισώσεις, καὶ περὶ δόξας, καὶ
βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρ-
βαν τῶν λόγων. P. H. I. ὡς ἴδης ἀπο-
τίθεται. Εἰ. εὖ ἔχει, ὡς τοῦ
λόγου τὰς ἀποδείξεις. τῶν ἀποδείξεων
θεῖται ἀντιθέσεις τὸ ἀγνώριον
ἀνασπάζει. πέτρεσον τὸ ἴδιον.
εὐθὺς ὁ πορθητὴς τοῦ πνεύματος.
τί οὐκ ἔστιν ὁ μάταιος, καὶ μάταιος
ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ ἀσπίς. ἀ-
πώγων διδωρὸς; Φίλος.
ὅτι ὁ Εἰς ἡθάρμον ὡς τοῦ
φυλὸς ὑπάρχει. Μ. E. N. οὐκ ἔστι
ταῦτα. ἀλλὰ γὰρ εἶπε αὐτῶν
αὐτὸν. Εἰ. τὰ πάντα; M. E. N. ὅτι
μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖς
δειπνα. μηδὲν ὑπὸ τοῦ ἔξωτος, ἀλλὰ
παντὸς λαμβάνων, τὰ ἡμέτερα
καὶ κεφαλὴν καὶ ἡμῶν, πρὸς
σὺ ἐν κύκλῳ τὰ χαμαί.

σὺ

πῶς, καὶ ἔωθεν Ἰσαπάτῳ
 τοῦ γένε δὲ τῇ σοφίᾳ, ἀρ-
 γύριον ἀέφε. ταῦτα λυπεῖ
 αὐτόν. Φιλ. σὺ δὲ ὦ Μένιπ-
 πε, ἐκ ἀγῶνι ἀποθανών; Με-
 πῶς, οἱ ἑσπευστα δὲ τῇ θανά-
 τῳ, καλέσαντες μηδέν; ἀλ-
 λά μελαζὺ λόγον, ἢ κρημνί-
 τις ἀπέν; ὥσπερ τιναν ἀπο-
 γῆς βρώσαν; Εἰ. καὶ ὦ Μέν-
 ιππε. ἐκ ἀφ' ἐνός γε χώ-
 ρου. ἀλλ' οἷ μ' ἐκ τῶν ὀγκλη-
 νῶν συναλθόντες, ἀτρύστοι
 γλώττι πάντες ἐπὶ τῇ Λαμ-
 πύχῃ θανάτω, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ συνέχθη πρὸς τῷ γυ-
 ναικῶν, καὶ τὰ παλαιὰ ποιεῖ
 ὅσα, ὁμοίως ἀφαιρῶσα ἐκ τῶν
 παλαιῶν βάλαντα ἀφθίνουσι
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ διόφρον-
 τω τὸ εἶτορα ἐπαίεσιν ἐν
 Σίκυνι, ἔπειτα φίλος λόγος
 διζόντα ἐπὶ Κράτῳι τέ-
 τρι. καὶ νῦν Δία γε, ἢ Δαμα-
 σίου μήτηρ κωκύουσα, ὅς-
 ῃ ἔχει τοῦ θρῆνε σου γυ-
 ναῖν ἐπὶ τῇ Δαμασίᾳ. σὲ
 δὲ ἴδης ὦ Μένιππε δακρύς,
 καὶ ἡ πυχία δὲ κείσται μόρος.

Μέν.

tua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ illi
 dolent. P H I. An tibi mo-
 lestum non est; Meni-
 pe, quod mortuus es. M.
 quomodo posset esse mo-
 lestum mihi, qui ad mor-
 tem festinaui, nemine vo-
 cante. Verum nonne cla-
 mor quidam interim dum
 nos confabulamur, ex-
 auditus est? veluti quo-
 rundam in terra vocite-
 rantium. M E R. Certe
 Menippe, verum non yno-
 tantum loco exauditur
 clamor, sed quidem in v-
 num cœtum convenien-
 tes, cum voluptate deri-
 dent mortuum Lampi-
 chum, & illius vxorē mu-
 lieres circumstrepunt, at-
 que illius pueri nuper ad-
 modum geniti, multis la-
 pidib. a pueris obruuntur
 Quidam Diophantū Rhe-
 torem laudant in Sityone
 funebres orationes reci-
 tantem, de hoc Cratone...
 & per Iouem Damasia
 mater viuans, lamenta-
 tionem inceptat vna cum
 mulieribus pro Damasia.
 Te vero, Menippe, nemo
 est qui deplorat, & tranquill-
 lus iaces solus. M E K I P.

Κ α

P Y S.

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, audi
 es canes miserabiliter la-
 trantes propter me, & cor
 uos alas cōcutientes quā-
 do ad sepeliendum me
 conuenient. M E R. For-
 tis es Menippe. Sed quia
 iam transfretauimus, ab-
 ite vos recta per hanc vi-
 am ad forum iudiciale.
 Ego vero & nauta alios
 transuectabimus. M E N.
 Feliciter nauigate ὦ Mer-
 curi, nos quoque progre-
 diemur. Verum quid prae-
 terea de nobis futurum
 est? Iudicium de nobis
 ferri oportebit, & qui-
 dem aiunt poenas esse gra-
 ues, rotas, aquilas, & lapi-
 des, vniuscuiusq; autem
 vita examinabitur.

Cratetis & Dioge- nis.

Mærichum diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectum, cui
 tot erant naues onustæ
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristæas quum ip-
 se quoque diues esset,
 Home-

Μέ. ἴδαμῶς, ἀλλ' ἀπὸ
 τοῦ κυῶν μετ' ὀλίγον ἐ-
 ρουμῶν οἰκίσειν ἐπ' ἐμοί, καὶ
 τοῦ παρὰ κῶν τυτπομένην τῶν
 πτερόν, ὅπως αὖ συνελθόν-
 τες θάψωσί με. Εἰς γὰρ ἡμέ-
 ρας εἴ ὦ Μένιππι, ἀλλ' ἐπὶ
 καταπιπλεύκαμεν ἡμεῖς,
 ὑμεῖς μὲν ἔπιτε πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐθείαν ἐκείνῳ
 προσίοντες. ἐγὼ δ', ὡς ὁ παρὰ
 μένος, ἄλλως μεθιλευσόμε-
 θα. Μέ. εὐπλοῦτε ὦ ἑρμῆ,
 προσίωμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 ἐν ἐτι καὶ μέλλετε; δικα-
 σθῆναι δέηται, καὶ τὰς κα-
 τὰ δίκην φασὶν εἶναι βαρεῖ-
 ας, τροχὸς, καὶ γόπας, καὶ
 λίθος. δειγθᾶσιν καὶ ὁ ἐν
 κάστρῳ βίος.

Κρατήτης καὶ Διογένης.

Μαίριχον τὸν πλούσιον,
 ἐγίνωσκες ὦ Διόγηνε, ἢ πάλ-
 λυ πλούσιον, ὃ ἐκ Κορίνθου
 τὸν τὰς πολλὰς ὀλκὰς
 ἔχοντα, εὖ ἀνέφικος Ἀριστέας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν; τὸ
 ὅμοι-

ὁμοειπὸν ἐκείνο εἰσὶν ὁπλί-
 γων, ἢ μὲν αὐτὰς ἢ ἐγὼ σι-
 Διο. τίος ἔνθα ὦ Κράτης,
 ἐθιζάπουσαν ἀλλήλους; Κρα-
 τοῦ κλήρε ἔνθα ἐκάτε-
 ρος, ἡλικιωτά οὔτε. καὶ
 τὰς διαδύκας ἐς τὸ φα-
 νερόν, ἐτίθεντο. Αἰσέαν
 μὲν ὁ Μοίριχος εἰ περὶ απο-
 δάσοι, διαπύτω ἀφίει
 ἑξὶ ἐαυτοῦ πάντων. Μοί-
 ριχος δὲ ὁ Αἰσέας, εἰ περ-
 ἀπείδοι αὐτοῦ. ταῦτα
 μὲν ἐγὼ γράψω. οἱ δὲ, ἐθε-
 ράπουσαν ἀλλήλους, ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
 καὶ οἱ μάλιστα, εἴτε ὑπὸ
 ἑξὶ ἄλλων τεκμαιρόμε-
 νοι τὸ μέλλον, εἴτε ὑπὸ
 ἑξὶ ὑπειράτων, ὥς γε
 Χαλδαίων παλαιοί, ἀλ-
 λὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτός,
 ἄρτι μὲν Αἰσέῃ παρῆχε
 τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοί-
 ρίχῳ. καὶ τὰ τέλα πάντα,
 ποτὲ μὲν ὅτῳ τούτῳ, νῦν
 δὲ ἐπ' ἐκείνου ἔρρεται. Διο.
 τί ἔσθ' ὅτερας ἐγύμνο ὦ
 Κράτης; ἀκούσαι γὰρ
 ἀξίον.

Homericum illud in ore
 solebat habere: Aut me
 confice tu, aut ego tete.
 D i o. Cuius rei gratia
 sese captabant inuicem
 Crates? C r a. Heredi-
 tatis causa, quum essent
 aequales uterque alterum
 captabant. Iamque testa-
 menta publicauerant am-
 bo, in quibus Mœrichus
 (si prior moreretur) Ari-
 steam omnium rerum sua-
 rum dominum relinque-
 bat: Mœrichum vicissim
 Aristeam, siquidem ipse
 prior ē vita decederet.
 Hæc igitur quum essent in
 tabulis scripta, illi inter
 sese captabant, & alter al-
 terum adulationibus ob-
 sequijsq; superare conten-
 debat. Porro diuini, haud
 scio utrum ex astris id
 quod futurum sit conie-
 ctantes, an somnijs, quem
 admodum Chaldæi faci-
 unt, quin & Pythius ipse,
 nunc Aristeam victorem
 fore pronuntiabat, nunc
 Mœrichum, ac trutina
 quidem interim ad hunc,
 interim ad illum propen-
 debat. D i o. Quid igi-
 tur tandem euenit? nam
 audire est operæ precium

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, exterum hereditates ad Eupnomium ac Tirasyclem devenerunt, quorum uterque cognatus illis erat, atque de his nihil prædixerant diuini futurum, ut tale quippiam accideret. Et enim quum Sicyone Citrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto Iapyge, eversa navi perierunt. D I O. Recte factum, ut nos cum in vita essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogitabamus. Neque enim ego unquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus illius ad me rediret heredem, neque tu Crates opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionum mearum successionem venires, puta doli ac peræ, in qua quidem lupini chænicos inerant dux. C R A. Neque enim mihi quicquam illis rebus erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, si quidem quæ ad rem pertinebant, quæque tu Antistheni succedens accepisti, de-

ξιον. Κρα. ἀμφω τεθνήσκον ὅτι μίας ἡμέρας. οἱ δὲ κληροῖ, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασικλέα περιήλθεν, ἀμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γινέσθαι τὰυτά. Διαπλέοντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶνος ἐκ Κίρραν, καὶ μέστω τὸν ὄρεος πλαγίῳ περιπλέοντες τὸν Ἰάπυγον, ἀντρέπτησαν. Διὸς εὐιπόντων, ἡμεῖς δὲ, ὅτι τι ἐν τῷ βίῳ ἡμεῶν, ἐστὶ τοιοῦτοι ἐννοοῦμεν οὐκ ἀλλήλων. οὐτε πώποτε οὐδέ μιν Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσει με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πᾶν κατεργαστὸν ἐκ κοίτης ποιητάμενος. οὐτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπιθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμεῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίδον, καὶ πλὴν τῆσαν, χοίρικας δύο δέσμασιν ἔχοντας. Κρα. εἰδὲν γὰρ με τέτοιον εἶδει. ἀλλ' ἐστὶ τοῦ ὧ Διὸς. εἰ γὰρ ἐξέλῃ, σὺ τε Ἀντισθένης κληρονομήσας,

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μᾶ-
ζω καὶ σεμιότρια τῆς
Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
να ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
φίαν, αὐτάγκειαν, ἀλή-
θειαν, παρρησίαν, ἐλευ-
θερίαν. Διο. νῦν Δία
μέμνησαι. τῶτον δια-
διδάσκεις τὸν πλεον-
ταρ. Αντιθέεις, καὶ
σοὶ ἔτι πᾶσι καταλι-
πών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
ἠέλην τῶν τοιούτων
κτημάτων, καὶ ὕδεις ἐ-
θεάπευν ἡμᾶς, κακο-
ενομήσαντες περισσεύων. ἐς
δὲ τὸν χρόνον πάντες ἔ-
βλεπον. Διο. τίς. Εἰκό-
τας. ὅς γάρ τις ἔχων εἴθε
διδάσκτο τὰ τοιαῦτα παρ'
ἡμῶν, διδύσκοντες ὑπο-
σοφῆς, καθάπερ τὰ σα-
βὰ τῶν βαλαντίων. ὥς
ἔπειτα καὶ ἐμβάλλει τις
ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐλευ-
θερίαν εὐθὺς, καὶ διέρχεται,
τοῦ πυθμένου σέρειν ὡς
δυναμένον, οἷόν τι πά-
ρα-

deinde ego succedēs tibi
ea nimirum multo sunt
potiora, multoque splendi-
diora, quam vel Persa-
rum imperium. D i o.
Quænam sunt ista quæ di-
cis? C r a. Sapientiam,
inquam, frugalitatem, ve-
ritatem dicendi, vivendi-
que libertatē. D i o. Per
Iovem memini me in isti-
usmodi opum heredita-
tem Antistheni successis-
se, tibi que eas longe et-
iam maiores reliquisse.
C r a. Verum reliqui mor-
tales hoc possessionum
genus aspernabantur, ne-
que quicquā nos ob spec-
potiunda hereditatis ob-
sequijs captabat, sed ad
auri omnes intendebant
oculos. D i o. Nec iniu-
ria, neque enim habebant,
quo facultates eiusmodi
nobis traditæ acciperēt,
quippe rimosi iam, vicia-
rique delicijs, non aliter
quam vasa carie putrida.
Quo fit, ut si quando quis
in illos infundat, vel sapi-
entiam, vel libertatem,
vel veritatem, effluat illi-
co persilletque, fundo
quod immissum est contine-
re non valente, cuiusmo-

di quiddam & Danaï filia-
bus aiunt accidere, dum
in dolum pertusum hau-
stam aquam important,
at iidem aurum dentibus
& ungibus, omnique vi
seruabant. C. R. Proinde
nos hic quoque nostras
possidebimus opes, illi
simul atq; huc venerint,
obulum dantaxat secum
ferent, ac ne hunc qui-
dē ulterius quam ad por-
torem.

Alexander, Hanni-
bal, Minos, Sci-
pio.

Λ. O Libyce, me decet
præponi, melior equidem
sum. H. A. N. Imo vero me.
A. L. E. Iudicet ergo Mi-
nos, qui semper iustissim⁹
iudex est habitus. M. I. N.
Quis es tu? A. L. Hic est
Hannibal Carthaginēsis,
ego autē Alexander Phi-
lippi regis filius. M. I. Per
Iouem utriq; gloriosi. Sed
qua de re vobis altercatio
est? A. L. E. De præstan-
tia, dicit enim is sese me-
liorem quam ego ducem
exercitus fuisse. ego ve-
ro quemadmodū omnes
sci-

αυτῶν αἱ τοῦ Δαναοῦ
ταὶ παρθέναι, ἐς τὸν τοῦ
πυλῶντος οἴκον ἐπαρτά-
τῳ δὲ χρυσίον, ὅσον
ὄνουξιν, καὶ πᾶσαν μὲν
ἐφύλαττον. Κρε. ἔτι
μῆτις μὴ ἔξομα κάρταυ-
πλῆστον. οἱ δὲ ὁδοῦ
σε κομίζοντες, καὶ τότε
ἄρχι τοῦ πορθήματος.

Αλεξάνδρου, Αντίσας,
Μινώος, καὶ Σκι-
πίωνος.

Εμὲ δὲ περικλεῖσθαι σε
δίδω. ἀμείνων γὰρ εἰμι.
Α. Ν. ἔμην, ἀλλ' ἐμὲ.
Α. Λ. Ε. ἔκυν ὁ Μίνως δικα-
σάτω. Μ. I. N. τινὲς δ' ἐσὶ.
Α. Λ. Ε. ἔτος μὲν, Αντίσας ὁ
καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέ-
ξανδρος ὁ Φιλίππου. Μ.
τὴ Δία ἐνδοξοί γε ἀμαρτε-
ροι. ἀλλὰ ποῦ τίνας ὑμῶν
ἔστι; Α. Λ. Ε. Α. Ν. ποῦ
δρίας. φησὶ γὰρ ἔτος ἀμεί-
νων γεγηῶσθαι στρατηγὸς ἐ-
μοῦ. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἄπασι
ἴσα-

ἔσται, ἔχι τότε μόνον, ἀλλὰ πάντων χριδόν τ' πρὸ ἐμοῦ φημι διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. ἔκ' ἐν μέρει ἐκείνῳ ἐπάτω· σὺ δ' ὅσ' ὅσ' αἰεὶ λέγεις. Αν. ἐν μὲν γὰρ τῷ Μίνωι ὡς ἀνέμω, ὅτι ἐν τῷ αἰὲτι καὶ τῷ ἐλλάδα φωνῶν ἔξέμαθον, ὥς ἐδὲ ταύτην πλέον ἔτος ἐνέγκαι μὲν φημι δ' τότε μάλιστα ἐπαίτε ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἔξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως δὲ μέγα περὶ χάρισαν, δι' αὐτὴν δυνάμειν τε περὶ βαλάνθροι, καὶ ἀξιοὶ δόξαντες ἀρχῆς. ἔγωγε γὰρ μετ' ἐλίγῳ ἔξορμήσας ἐς τὴν Ἰσπερίαν, τὸ πρῶτον, ὕπαρχος ὢν τῶ ἀδελφῷ, μεγίστων ἡξιώθην, ἀριστος κριθῆς. καὶ τὸ γὰρ Κελίβουρας ἦλθον, καὶ Γαλατ' ἐκράτησα τ' ἐπετίον, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερῶν, τὰ περὶ τὴν Ἡριδανόν, ἀσάντας κατέδραμον. καὶ ἀνὰ τὰς ἐκείνους ἰσοσάτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχρησάμην, καὶ μέχρι τ' ὁροσίων τ' ἀνέχουσιν πόλιν ἡλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, qui ante meam ætatem fuere, in re militari, præstantiorem me esse affirmo. Μι. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero ὁ Libyce prius loquaris. H A N N I. Vnum hoc me iuvat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parui à principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cū paucis quibusdam Hispaniam primum inuadens, quum subconsul essem, fratri additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerri, & planam Italiā subiugauī, & vsque ad suburbia Romæ grassatus sum, totque

vno die Romanos cecidi,
 vt annulos eorum modas
 mensurari oportuerit, &
 ex cadaveribus pōtes hu-
 minibus fecerim. Atque
 hæc omnia peregi, nec
 Ammonis dictus filius,
 neque deum me fingens,
 aut matris insomnia nar-
 rans, sed me hominem
 fatebar, pugnabamque
 contra duces magna pru-
 dentia, contra milites
 magna audacia atque for-
 titudine præditos. Non
 aduersus Medos, aut Ar-
 menios, qui antequam
 quispiam sequatur, fugi-
 unt, & facile cuius au-
 denti victoriam tradunt.
 Alexander vero regni pa-
 tris successor & id fortunæ
 quodā impetu ampliauit.
 Qui quum deuicto mise-
 ro illo Dario, apud Issum
 & Arbela victoriam ce-
 pit, antiquam ex patre
 cōsuetudinem omittens,
 adorari sese voluit, sese-
 que ad Medorum delicias
 inuitari libenter tulit, at-
 que in conuiuijs amicos
 interemit, interficienti-
 busq; auxilium tulit. Ego
 autem patriæ dominatus
 fui, quæ quum me re-
 uoca-

ἤλθον. καὶ τοσούτους
 μιάς ἡμέρας, ὥς τὸν
 λίαν αὐτῷ μεθυστοὺς ἔπα-
 σαι, καὶ τοὺς ποταμούς γε-
 ναι νικητοῖς. καὶ ταῦτα
 ἔπραξα, ἔτι Ἀρμενίους
 ὄνειαζούσους, ἔτι Σκύθας
 καταποιέμενους, ἢ ἐνέπρια
 μυθῶς διεξίον, ἀλλ' αὐθιγὰ
 εἶναι ἐμολογῶν, σπαίλον
 τοῖς σωτηριώτεροις αὐτοῦ
 ζυγῶν, καὶ σπαρτιάταις τοῖς μα-
 χιμωτέτοις συμπληκθῆναι
 ἃ Μῆδαι καὶ Ἀρμένιοι κα-
 ταγωνίζεμενοι ἐποφύγοι-
 ται, πρὶν διώκεν τινα, καὶ τὰ
 τολμήσαντι παραδιδόναι εὐ-
 θὺ τὸ τίκλει. Ἀλέξανδρος δὲ
 πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
 ἠέξουσιν, καὶ παραπολὺ ἐξέτερε-
 χθησάμενος τῇ τὸ τύχης ὁρ-
 μῇ. ἐπεὶ δ' ἔν ἐνίκησέ τε, καὶ
 τὸ ὀλίγον ἐκείνου Δαρείον ἐν
 Γαστρὶ καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
 σεν, ἔπειτα τὸ πᾶν τῶν πο-
 τῶν ἡξίον. καὶ διὰ τὴν τὴν
 μεθυστὴν μελεδήτησεν ἑαυτῷ.
 καὶ ἡμιωφὴν ἐν τοῖς συμπο-
 σίοις τοῦ φίλου, καὶ σωτηριώ-
 των

ἑαίν ἐπὶ θαλάτῳ· ἐλὼ δ' ἡγεῖα
 ἐπίτης τ' πατρίδος. καὶ ἐπεὶ δὴ
 μέλπεται, τ' πολυτίμων με-
 γάλῳ στόλῳ ἐπιπλεουσάντων
 τ' Ἀλκίης, ἰαχέως ὑψήκευσα.
 καὶ ἰδιώτῳ ἑμαυτ' παρέχον.
 καὶ κατὰ δίκην αἰεὶ, ἥντι καὶ οὐ-
 βρωμένως τὸ παλαιόν. καὶ τοῦτ'
 ἐπ' αἴσῃ, θάρσος αὖ, καὶ ἀπαί-
 δευλος παιδείας τ' ἐλληνικῆς.
 καὶ ὅτε Ομηροῦ, ὥσπερ οὐδ',
 ἐξ ἑαυτάδου, ὅτε ὑπὸ Ἀριστο-
 τέλῃ πρὸ σοφιστῆ παιδευθείς,
 μὴ τῇ τῇ φύσει ἀγαθῇ χη-
 σάμενος. ταῦτά οἱ, ἀ ἐγὼ
 Ἀλέξανδρε ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἔσκαλλίον ἔτο-
 σι, δίδῃ διαδύματι τ' κεφα-
 λῷ διδέδωτο. Μακρόδοσι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, ὅ μιν
 διὰ τούτ' ἀμείνων δόξῃεν αὖ
 ἡρώα καὶ στεφανίσκοι ἀνδρῶς,
 τῇ γνώμῃ πλεον ἥπερ τῇ τύ-
 χῃ καυχουμένων. Μί. ὅ μιν εἰρη-
 κῆν ἐκ ἀγῶνι τ' λόγον, καὶ ὅς
 λίαν εἰς ἐς τὸ ὑπερβαίνει. σὺ
 δ' ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς τοῦ-
 τα φῃς; Ἀλ. ἐγὼ μὲν ὦ Μί-
 νος, μηδὲν πρὸς αὐτὰ, ὅτι

δρα-

uocaret; hostium mag-
 na classe aduersus Libyā
 nauigante, parui, conti-
 nuoq; me hominem pri-
 uatum dedi, & damnatus
 a quo animo rem tuli. At-
 que hac egi barbarus cū
 essem, omnisque Græ-
 corum disciplinæ expertus,
 & neque Homerum, ut
 hic, edidici, neque Ari-
 stotele sophista magistro
 eruditus fui, sed solum
 mea natura optima sum
 usus. Hæc sunt quibus me
 meliorem Alexandro esse
 puto. Si vero ea causa mi-
 hi hic præferendus est,
 quod caput diademate or-
 nauerit, id decorum for-
 san apud Macedones est,
 non tamen ob id præstan-
 tior hic videri debet ge-
 neroso duce, & viro, qui
 mentis sententia magis
 quam fortuna est usus.
 Μί κ. Hic certe oratio-
 nem neque ingenerosam,
 neque ut Libycum dece-
 bat, dixi: tu vero Ale-
 xander, quid ad hæc in-
 quis? Α λ. Oportet qui-
 δὲ ὦ Μίνος, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te tanta
 satis edocere potest, qua-
 lis

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Aduerte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnum obtinui, & de patris mei interemptoribus supplicium sumi. At quum Thebas subuertissem, toti Græciæ terror tui, ab ea dux electus. Neq; dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem citui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiam, exercitum traxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydian, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transieram subiugans, veni ad Iustum, vbi Darius me expectabat, in finitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tunc sibi scapham non sufficisse, sed ratibus confectis, illorum plerosque se

δρασω. Ἰκανὸν γὰρ ἡ φύβη διὰ δάξαι σι. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς. οἷος δὲ τοῦ ἀρσένος ἐγὼ νῆλο. οὕτως δὲ ὅρα εἰκατ' ἐλθόντων αὐτῶν διωκόμενα. ὅς τις οὖν ἔτι, παρελθὼν ὅτι τὰ πρέγματα, καὶ τὸ ἀρχὴν τέτραμμένον κατέχον, καὶ τοὺς φονέας τὸ παῖδος μετῆλθεν, καὶ ἀποβίβας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θουρίῳ ἀπωλεία, στρατὸς γὰρ αὐτῶν χειρονομήεις. καὶ οὐκ ἤξιον αὐτῶν Μακεδόνων ἀρχὴν ἀπείκων, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὁπίσθων ἢ πατέρων κατέλινον, ἀλλὰ πᾶσαν ὀλιγοῦσας τὴν γῆν, καὶ δὴν ἡμῶν σάμενος εἰ μὴ ἀπάντων κραίσουμεν, ὀλίγους ἄλλων ἐτίελλον ἐς τὴν Ἀσίαν καὶ ὅτι τὴν Γερρικῶν ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ, καὶ τὴν Ἀσίδαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐκ ποσὶν ἀπὸ χειρὸς ἡμῶν, ἦλθεν ὅτι Ἰωάν, ἐνθα Δαρειὸς ὑπὸ μέρει, μυριάδας πολλὰς στρατῶν. καὶ τὸ ἀπὸ τέτυς οὗ Μίνως, ὅμοις ἴσθ' ὅσους ὑμῖν νεκρὸς ὅτι μίαν ἡμέραν κατέπεμψα. φησὶ γὰρ ὁ πορβίμους.

μὲν, μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς
 ὅτε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χιθῆας
 διαπλεῖν τοὺς πολλοὺς
 αὐτῶν, διαπλεῖσαι. καὶ ταῦτα ὅ
 ἑπεί τοι αὐτὸς προκινδυνεύ-
 ον, καὶ τιτρώσκεις ἀξίων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Λεβήλοις διγῆσθαι,
 ἀλλὰ καὶ μέγας Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ ὁ Ωκεανὸν ὄρον ἐποίησά-
 μιν ὁ ἀρχὴς. καὶ τοὺς ἐλέφαν-
 τας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχέ-
 ρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, ἐκ
 εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑ-
 περβὰς τὸν Τάραν, ἐτίκασα
 μεγάλην ἱππομαχίαν. καὶ τοὺς
 φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς
 ἐχθροὺς ἠμυνάμην. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἐδόκει τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγαστοὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ
 μέγας ὅν' πραγμάτων, καὶ
 τοῖσι τὸν τι περὶ στυγίης πε-
 ρὶ ἐμοῦ. τὸ δ' ἐν τελευ-
 τῶν, ἐγὼ μὲν βασιλεύων
 ἀπέθανον, τοὶ δὲ ἐν φυγῇ
 ἦν, παρὰ Περσίαν πρὸς Βιθυ-
 νῶν, καθάπερ ἀξίων ἐμῶν, πα-
 τεργότατον καὶ ὀμότατον
 οὔτα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε
 ὅν'

se transportasse, atq; hæc
 confeci meipsum pericu-
 lis opponens, & in pugna
 vulnerari non timens. Et
 ut quæ æquæ Tyrum &
 Arbēlas gesta sunt omit-
 tam, usque ad Indos ve-
 ni, atque Oceanum mei
 regni terminum feci, &
 illorum hominū elephan-
 tes cepi, ac Porum capti-
 um abduxi. Scythas ve-
 ro homines certe nō sper-
 nendos, Tanaim transiens
 magna equitum pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneravi, inimicos au-
 tem vltus sum. Si vero
 Deus hominib. videbar,
 parcendum illis erat. Nā
 rerum magnitudine, ut
 tale aliquid de me crede-
 rent, inducti sunt, tandem
 mora me regem occupa-
 vit. Hic autem Hanni-
 bal apud Prusiam Bithy-
 niæ exulavit, ut crudelis-
 simo & pessimo hominī
 conveniens erat. Nā quo
 pacto Italos vicit omitto
 dicere, nam non virtute,
 sed malicia atque perfidia
 & dolis id peregit, nun-
 quam autē alicuius clari-
 tudinis aut iussi memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 ciose

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuam admisit. Ibi enim mulieribus deditus fuit, & voluptatibus vitæ ille mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissem, quidnam adeo magni profecissem? Qui Italiani absque sanguine capere, ac Libyam, omnemque eam oram usque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissem? Sed hæc ego tanta contentione digna non potui, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nam & hæc è multis protulisse, satis est. S. C. I. Non, nisi me quoque prius audias ô Minos. Mi. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? S. C. Scipio, Romanus, qui Carthaginem deleui, & Afros multis magnis præliis devici. Mi. Quid igitur & tu dicis?

ὁ Ἰταλῶν, ἐὼ λέγειν, ὅτε ἐκ ἰχθῆ, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι. νόμιμον δὲ, ἢ περὶ φανέας, ἔδει. ἰπεὶ δὲ μοι ἀνείδισι πλεονεξίᾳ, ἐπληρώσαι μοι δοκεῖ οἷα ἐποίησεν. Καπύῃ, ἑταίρους σιωπῶν, καὶ τοῦ τοῦ πολέμου κρυφῶς ὁ δόλιος μάστις καθήδυσταθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἰσχυρία δοξάσας, ὅτι πλεῖον ἐν μάχῃ λον ὤρμησα, τί αὖ μέγα ἰσχυρὰ; Ἰταλίαν αἰσχυρῶς λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδείρων ὑπαγόμενοι. ἀλλ' ἐκ ἀξίωμα χαῖν δοξῇ μοι ἐκείνα, ὑποπλάσσονται ἤδη, καὶ διασπέντων ὄροντα. εἰρηκα. σὺ γὰρ ὦ Μίνως δικάζεις. ἵκανὰ γὰρ ὑπο πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκιπ. μὴ πρότερον, ἢ μὴ καὶ ἐμοὶ ἀνέστης. Μί. τίς γὰρ εἰς βέλτερος; ἢ πᾶσιν ὧν ἐρεῖς; Σκιπ. ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγός, ἐκαθελὼν Καρχηδόναν, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί. τί ἐν ἡμῶν

σὸ ἔχει; Σκ. Αλέξανδρος
μὲν ἦναι, τὸ δ' Αντί-
κου ἀμύνων. ὃς ἐδίωξα νε-
κράτας αὐτ', καὶ φυγεῖν κα-
τανυγκάτας ἀτίμους. πάντες
ἐν ἐκ ἀνάλχωντος ἔσθ', ὃς
ὡς Αλέξανδρον ἀμύνει),
ὃ ἔδωκε Σκιπίων ἐγὼ ὁ νικη-
τηρὸς αὐτὸν, παρὰ βάλαντος
ἔξω. Μί. γὰρ Δί' εὐγνώμο-
τε φησὶ ὁ Σκιπίων. ὡς πρῶ-
τες μὲν κενόεω Αλέξαν-
δρος, μετ' αὐτὸν δὲ σὺ, εἴ
τα εἰ δοκεῖ, τρίτος Αντί-
κου, ἔδωκε εὐκαταφρόνη-
τος ὢν.

cis? Sc. Alexandro qui-
dem minorem esse me.
Annibale autem prae-
stantiorem, ut qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam compulerim.
Quo igitur non impudens
iste videatur, qui cum Ale-
xandro sese comparat, cui
ne ipse quidem Scipio, qui
illum devici, comparare
me ausim. M. Per Iovem
qua dicis, Scipio, qua-
propter prius quidem
iudicetur Alexander, de-
inde post illum tu, atq; tū
si placet, tertius hic Ann-
ibal, quippe qui nec ipse
contemnendus existat.

Διογένης καὶ Αλε- ξάνδρος.

Τί τῆτο ὁ Αλέξαν-
δρος, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἄλλοι ἄπαντες; Αλέξαν-
δρος ὁ Διογένης, ὃς παρὰ
δοξὸν δέ, εἰ ἀνθρώπος ὢν,
ἀπέθανε. Διόγ. ἔκων ὁ
Λυμὼν ἐφύβετο, λέγων
ἐαυτοῦ σε εἰναί μόνον. σὺ δὲ
Φιλίππου ἄρα ἦσθα; Αλέξ.
Φι-

Diogenis & Ale- xandri.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes? A. L. Vides
nimium Diogenes, tam-
etsi mirandum non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D. i. o. Num
ergo Iupiter ille Hommō
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras? A. L. Haud
du-

dubie Philippo, neq; enim
obiissem, si Hammone pa-
rente fuisset progenitus.
D i o. Atqui de Olym-
piade etiam consimilia
quædam ferebantur, puta
draconem quendam cum
ea fuisse congressum, vi-
sumque in cubiculo, ex
eo gravidam peperisse, to-
porro Philippum errare,
fallique, qui se tuum pa-
trem esse crederet. A l e.
Audieram quidem & ipse
ista, quemadmodum tu,
at nunc video, neq; ma-
tren neque Hammone
illos Yates, sani quicquam
aut vere dixisse. D i o.
Attamen istud illorum
mendacium Alexander,
ad res gerendas, haudqua-
quam tibi fuit inutile, p-
pterea quod vulgus te ve-
rebatur, metuebatque,
quum deum esse crede-
ret. Sed dic mihi, cum am-
tam ingens illud imperi-
um moriens reliquisti?
A l e. Id equidem igno-
ro Diog. celerius enim e-
vita submouebat, quã ut
esset ocium de illo quic-
quam statuendi, præter id
vnum, quod moriens Per-
dicæ annulum tradidi.
Sed

Φιλίππου δηλαδὴ. ἢ γὰρ
αὐτὸ ἐτιθήκειν Ἀμμόνος ὦν.
Διογ. καὶ μὲν καὶ αὐτὴ
τῆς Ολυμπιάδος ὅμοια ἔ-
λέγοντο, δράκοντα ὅμοι-
λὴν αὐτῇ, καὶ βλέπειν
ἐν τῇ εὐνῇ, εἶπε ἔσθαι σε
τιχθῆναι. τὸν δὲ εἰλε-
πον ὁξυπατῆσαι, οἷον
τοὺς πατέρας σου εἶναι. Α-
λέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἤκου-
ον ὡσπερ σύ. καὶ δὲ ὅρῳ ὅτι
ἔδεν ὕγιος ἔτι ἢ μήτηρ,
ἔτι οἱ τῆς Ἀμμανίας σφ-
φῆται ἔλεγεν. Διογ. ἀλ-
λὰ τὸ ψεύδος αὐτῆς, καὶ
ἄχρηστόν σοι ὅ Ἀλέξανδρ
πρὸς τὰ πράγματα ἐγί-
ντο. πολλοὶ γὰρ ἐκείνῳ
σόν, θεὸν εἶναι σε νομίζον-
τες. ἀτὰρ εἴτέ μοι, τί
πῶς τοσαύτῳ ἀρχῇ κα-
ταλείπεις. Αλέξανδρ. ἐ-
οῖδαι ὅ Διόγην. σὺ γὰρ
ἔφθασα. ὅτι σκῆψαι τι
πρὸς αὐτῆς. ἢ τότο μὲν
τοῦ, ὅτι Σπερθέσκον
Περδίκκῳ τὸν δακτύλι-
ον ἐπέδωκε. πῶς ἀλλὰ
τί γ-

τί μέλλεις ὦ Διόγηνες ; Διο-
 γένει γὰρ ἄλλο, ἢ ἀντιμνήδην
 ὅσα ἐποίησεν ἡ Ἑλλάς, ἄρτι
 σε παρηλαφῆτα τῶν ἀρχαίων
 κολακούντων, καὶ περὶ ἀ-
 πλοῦ ἀρετῶν, καὶ πρα-
 τήγων ὅτι τὰς βαρβάρους
 ἔργοι δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεοῖς προσκινούντις, καὶ πᾶσι
 εὐνοούμενοι, καὶ συν-
 τες ὡς δράκοντος υἱοῦ ; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἔλασαν ; Αλέξ. ὅτι
 ἐς βαβυλῶνι κείμεναι τρίτῳ
 ταύτῃ ἡμέρᾳ. ὑποχρεῖ-
 ται δὲ πολέμου ὁ ὑπασ-
 πιστὴς, ὡς ποτὶ ἀγαθὴν χα-
 λῶν δὲ τῶν θεῶν θυμῶν τῶν
 ἡ πότιν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγορῶν με, δάψιν ὅτι
 ὡς ἡμεῖς εἰς τῶν Αἴγυ-
 πτίων θίων. Διογ. μὴ γε-
 λάσω ὦ Αλέξανδρε, ὅτι
 ἐν ἄδῳ ἐτι σε μωσαίνον-
 τας, καὶ ἐλπίζοντα ἀν-
 τίστασθαι ; ἢ ὅτι γε γένεσθαι ;
 πάλιν ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὡς δε-
 ῖσιν, μὴ ἐλπίσῃς. ἐ γάρ
 δήμιν ἀνελθεῖν τινα τῶν
 ἀπαρ

Sed age, quid fides Dio-
 genes ? D i o. Quid ni ri-
 deam ? an non memini
 quid Græci fecerint, quā
 nuper tibi atrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemq; ac ducem aduersus
 Barbaros diligerent non-
 nulli vero in duodecim
 deorum numerum refer-
 rent, ac phana constitue-
 rent, ac deniq; sacra face-
 rent tanquam Draconis
 filio ? Sed illud mihi dici-
 to, ubi te sepelierunt Ma-
 cedones ? A l e. Etiam-
 dum in Babylone iaceo
 tertium iam diem, porro
 Ptolemæ⁹ ille satellites me-
 us, si quādo detulit otium
 ab his rerum tumultibus,
 qui nunc instant, pollice-
 tur in Aegyptum deporta-
 turum me, atque inibi se-
 pulchrum, quo videlicet
 vnus fiam ex dijs Aegyp-
 tijs. D i o. Non possum
 nō ridere Alexander, qui
 quidem te videam etiam
 apud inferos despicētem,
 sperantemque fore, vt a-
 liquando vel Annubis has,
 vel Osiris. Quin tu spes
 illas omittis ὁ diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quenquam, qui

semel transierit palu-
dem atq; intra specus hia-
tum descenderit, propte-
rea quod neque indiligēs
est Acacus, neque con-
temnendus Cerberus.
Veniū illud abs te disce-
re peruelim, quo feras a-
nimo, quoties in mentem
redit, quanta felicitate a-
pud superos relicta, huc
his profectus, puta corpo-
ris custodib. satellitibus,
ducibus, tum aur tanta
vi, ad hoc populus qui te
adorabant, præterea Ba-
bylonē, Bactris, immani-
bus illis beluis, dignitate,
gloria, deinde quod emi-
nebas conspicuus, dum
vegetareris, dum amicu-
lo candido caput haberes
reuinctum, dum purpu-
ra circumamictus esses?
num quid hæc te discuti-
ant, quoties recursant a-
nimo? Quid lacrymaris
stulte? an non id te sapi-
ens ille docuit Aristote-
les, ne res eas quæ a for-
tuna proficiantur, stabi-
les, ac firmas existimares?
A L E. Sapiens? ille quā
sit assentatorum omnium
perditissimus. Siue me
solum Aristotelis facta
scire

ἀπαξ διαπλευσάτων τῶν
λίμων, καὶ ἐς τὸ εἶπαι τοῦ
σοφίᾳ παρελθόντων. ἢ γὰρ
ἀμείλιχός ἐστι Δίακος, ἢ δὲ ὁ κέρ-
βειρος ἑκατάφυκτος. ἐκεί-
να δὲ ἡδέως αὐτὸν μάθοιμι πα-
ρὰ σοῦ, πῶς φέρεις ἐπὶ
αὐτὸν ἡγεμονίας ὅσων εὐδαίμο-
νιαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπόντων, ἀ-
φίξαι, σωματοφύλακας, καὶ
ὑποσπίτας, καὶ σατράπας, καὶ
χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἴθνη
πορπηκῶντι. καὶ Βακ-
τρίας, καὶ Βάκτρας, καὶ τὰ με-
γάλα θηρία, καὶ τιμὰν, καὶ
δόξαν καὶ τὸ ὀπίστημον ἔ-
χειν, ἐλαύνοντα, διαδιδ-
μόντων ταινίᾳ λευκῇ τὴν κε-
φαλὴν, πορφυρεῖα ἐμπι-
πορπηκῶν. ἢ λυπῇ ταῦ-
τά σε ὑπὸ τῶν μνημίων ἵκ-
ται; τί δακρύεις ὦ μάταιε;
ἢ δὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Λε-
ιστότελος ἐπιδέσσει, μὴ ὅπως
βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς
τύχης; Αλέξ. σοφὸς ἀπα-
των ἑκείνος κολάων ἀποτρί-
πτωτος ὢν. ἐμὲ μόνον ἔκ-
σαν τὰ Λειστότελος εἰδέναι
ὅτε

ἴσα μὲν ἦτορ παρ' ἐμοῦ,
 ἡ δὲ ἐπέσειλην. ὥς δὲ
 κατεχρήτο με τῇ φι-
 λωφίᾳ φιλοτιμίᾳ, δω-
 ρεύων, καὶ ἐπαινῶν, ὅρ-
 τι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς
 καὶ τὸτο μέρος οὐ τὰ γα-
 θοῦ, ἀρετὴ δ' ἐς τὰς πρά-
 ξεις, καὶ τὸν πλεόντα. καὶ
 γὰρ οἱ καὶ τῶν ἀγαθῶν
 ἠγείτ' εἶναι, μὴ ἀιχμύου-
 το καὶ οὐτὸς λαβάνων.
 γύνε δὲ Διόγῃς ἀνδρα-
 πος, καὶ τεχνίτης. πάλιν
 ἀλλὰ τὸτο γε ὑπολέλει-
 κα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ
 λυπεῖσθαι ὥς ὅτι μεγίστοις
 ἀγαθοῖς, ἀ κατηρηθῆσθαι
 μικρῶ γε ἑμπεδοκλῇ. Διου-
 γὰρ οἶδα ὁ δράσει. ἄ-
 κος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑπο-
 θέσασθαι, ἐπεὶ ἐν τοῦτά γε
 ἐλλείβερος ἔφύεται, σὺ
 δὲ καὶ τὸ Λύπης ὕδωρ
 χαίδων ὅπασσας ἀμενος πίνε,
 καὶ αὐθις πίνε, καὶ πολλὰ-
 κισ. ἔτω γὰρ αὐτὸ πᾶν
 ἐπὶ τοῖς Λεισοτέλεις ἀγα-
 θοῖς αἰνέμενος. καὶ γὰρ καὶ
 Κλεῖ-

scire quam multa à me pe-
 tierit, quæ mihi scripse-
 rit, deinde quemadmo-
 dum abusus sit mea illa
 ambitione, qua cupiebam
 eruditione cæteris præsta-
 re, cum mihi palparetur
 interini, ac prædicaret
 me, nunc ob formam tan-
 quam & ipsa summi boni
 pars quædam esset, nunc
 ob res geilas atque opes,
 nam has quoq; in bono-
 rum numero collocandas
 esse censebat, ne sibi vitio
 verteretur, quod eas acci-
 peret. Plane præstigiōsus
 vir ille quidem erat, ac
 fraudulētus ὁ Diogenes,
 quanquam illud tructus
 scilicet ex illius sapientia
 fero, quod nunc perinde
 quasi summis de bonis ex-
 crucior, ob ista quæ tu
 paulo ante cōmemorasti.
 D i o. At scin, quid faci-
 es? ostendam tibi mole-
 stia illius remediū. Quā-
 doquidem in his locis ve-
 raturum non provenit, fac
 ut Lethei fluminis aquam
 avidis faucibus attrahens
 bibas, iterumque ac se-
 rius bibas, atq; eo pacto
 ac fines de bonis Aristo-
 telicis disfruiari. Verum

enim Cletum etiam illum
& Camithenem video,
cumq; his alios copulantes
captum aut te se ferentes,
quo te discerpat poenaliq;
sumant ob ea que quon-
dam in illos communi.
Quare tac in alteram hac
ipsum te conteras, & cre-
bris, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philip- pi.

Non igitur inficiabe-
ris Alexander ex me pro-
gnatum te esse filium,
nam ad Iouem Hammo-
nem genus paternum re-
ferens, mortem non obi-
isses. A. L. B. Neque vero
nescius eram pater, Phi-
lippi. Amynti me esse fi-
lium, sed quia ad res ge-
rendas sic mihi vilius e-
rat conducere, commen-
to hoc vilius tui vaticini.
P. H. I. Quid ais? Con-
ducibile id tui vilius,
ut variis impostoribus
fallendum te exponeres?
A. L. B. Non isthuc, sed
barbaros in mei admirati-
onem tractos tacuius hoc
pretextu nostro subditi-
mi imperio, cum nemo

ynas

Κλέτον· οκέτον· ἰσθ· καὶ
Καμιθόν, καὶ ἄλλους
πολλούς· ὅτι σέ· ὀξυμῆτα·
ὡς διασώσαντο, καὶ ἀμύ-
ναντο· ἔον· ἔδρασαι αὐτούς·
ὥς· πῶ· ἑτέρων σὺ τοῦτο
βιάσῃ· καὶ πῶς πυνάξῃ,
ὡς ἔφην.

Αλέξανδρος καὶ Φιλίππου.

Ναὺ μὲν ὃ Αλέξανδρος
οὐκ αὖ ἐξέσσης γένου, μὲν
οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐδ' αὖ
ἐτελῆσαι, Αμύντης
γ' ὢν. Αλέξ. οὐδ' αὐτὸς
ἠγνόουν ὃ πάτερ, ὡς Φι-
λίππου τοῦ Αμύντου υἱὸς
εἶναι, ἀλλ' ἐξεξάμην τοῦ μα-
τευμα, ὡς χησίμονος ἐς τὰ
πράγματα οἰόμενος εἶναι
Φιλ. πῶς λέγεις; χησί-
μον ἐδόκει σοι, τὸ πατέ-
ριν σιαντὸν ὕδαπατηθε-
σόμενον ὑπὸ τῇ προσωπῇ;
Αλέξ. ἔ· τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρ-
βαροι κατεπλάγησάν με,
καὶ οὐδέ τις αἰθέσατο,
οἷ-

ἡρώδοι δὲ μάλιστα. ὅτι
 ἔχον ἐκράτην αἰτῆς.
 Φιλ. τίνων ἐκράτησας σὺ
 γε ὁξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς ἀεὶ σωλυέχθας,
 τοξάρια, καὶ πελτάρια,
 καὶ γέρεα οἰσύναι περὶ ὥλη-
 μῶκε; Ἑλλήνων κρατεῖν
 ἔργον ἴω, Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κέων, καὶ Ἀθηναίων, περὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν,
 καὶ πῶς Ὀππάλῳ ἱπ-
 πον, καὶ τὰς Ἠλείων ἀ-
 κιστίας, καὶ τὸ Μαγ-
 τήεω πελτασικόν, ἢ Θυά-
 κας, ἢ Ἠλυρίες, ἢ καὶ
 Παιόνας χειρώσασθαι, τού-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χερσυφρέων εὐ-
 δρώπων, καὶ ἄλλων. ἐκ
 οἷδα ὥς πρὸ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλειάρχῃ ἀιέλθον-
 τες, ἐκράτησαν, ἐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομεσάτων ἔλ-
 θεν ἑκείνων, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τόξον μαζικνεῖσθαι,
 φύγοντες. Ἀλέξανδρ' ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γε ὧ πάτερ,
 καὶ

unus viribus nostris ha-
 bitus restiterit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 quod reductus Deum sibi
 esset praeliandum. P. H. 1.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, usq; viginti?
 qui cū timidis illis arcu-
 lis, peltarijs, ac gerris vi-
 mineis pugnare solit? se-
 per congressus es? Atqui
 Græcos armis domare,
 Bæotios, Phocenses, A-
 thenienses, & id genus al-
 ios, operis fuerat strenui
 atque magnifici. Arca-
 dum insuper sustinere ar-
 maturam, equitatu Thes-
 salum, Eleorum iacula-
 tores, Mantineos peltis
 instructos, aut cum Thra-
 cib. Illyricis, Pæonibus-
 ue manum conferere, o-
 perosum profecto atque
 arduū id fuisset imprimis.
 Cæterum Medos, Persas
 & Caldeos delictos ac
 plurimo auro conspicuos
 non satis compertum ha-
 bere, quoniam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, sæde in for-
 gam adios antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A. L. At vero Scythæ pa-
 L. 3 ter,

ter, & Indici elephantes
 res sunt non vsque adeo
 abiecte & contempribi-
 les. Et tamen neque con-
 citatis inter ipsos intesti-
 nis odijs, neque per pro-
 ditionem mihi venundari
 passus sum victoriam. Sed
 neque deieram vnquam,
 aut per nugas a pollicito
 recessi, fidemq; solui vi-
 ctorix gratia. Adde, quod
 & Græcos alios sine san-
 guine in deditiorem ac-
 cepi, Thebanos autem
 fortassis ipse audisti, quo-
 modo aggressus fuerim.
 Πηϊ. Νούϊ hæc omnia
 ex Clito, quem tu inter e-
 pulas, eo quod nomen
 meum celebraret, & meas
 res gestas cum tuis cōfer-
 re auderet, traiecto per
 corpus telo, tum iugulz-
 ras. Tu vero & Macedo-
 nicā chlamydem abijci-
 ens, candyn, Persicum a-
 nictū, recepisti (ut aiunt)
 & tūram rectam. Vanè
 interim commemorem,
 quod a Macedonibus, vi-
 ris utique liberis, adorari
 debere te in animum da-
 xeris. Et quī, quod maxi-
 me omnium erat ridicu-
 lum, hominum abs te vi-
 cto.

καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἐλέφαντες
 καὶ σὺ καταφρονήτων
 ἔργον. καὶ ὁμοῦς ἐ δια-
 τήσας αὐτὰς, ἔδωκεν
 δοσίτας ἀνέμενον. τὰς
 νίκας, ἐκράτην αὐτῶν.
 ἔλ' ὅτι δέχεται πᾶσι
 ἢ προσχόμενος ἰσοστά-
 μιν, ἢ ἀπίστον ἐπιδεί-
 τι τοῦ νικῆν ἐνέκα. καὶ
 τὰς ἑλλήνας δὲ, τὰς ἰσθ-
 μίαν ἀντιπαράλαβον. Θη-
 βαιὲς δὲ ἴσως ἀλλοίως
 ὅπως μετέλαβον. Φιλ.
 δα ταῦτα πάντα. Κλέ-
 τος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι,
 ὅν φησὶ τῷ δοξατίῳ διαλά-
 σας μεταξὺ δειπνῶν
 ἐφόνευτας, ὅτι μετὰ
 τὰς σὰς σφάξεις ἐπαπέ-
 σαι ἐτόλμησιν. σὺ δὲ καὶ
 πῶς Μακεδονικῶν χλα-
 μύδα καταβαλὼν, κἀν-
 δυν ὡς φασὶ μετενέδυσαι,
 καὶ τιάραν ὀρθρῶς ἐπέθε-
 καὶ σφραγισμένην ἐπὶ
 Μακεδόνων, ὡς ἐλευθέ-
 ρων ἀνδρῶν ἡξίως. καὶ τὸ
 πάντων γελοιότατον, ἐμέ-
 με

μη τὰ τῆς γενικημέρου.
 ὧ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἐφραξας, λέγουσι συγ-
 καταλαίῳν πεπαιδευμέ-
 νος ἄνδρες, καὶ γάμος
 τοίστας γαμῶν, καὶ
 Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἐπὶ ἡνίκα μένον ἀκρί-
 στας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς ἑσθης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῆς θυγα-
 τέρων ἐπιμελήθης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Αλέξ.
 τὸ φιλοκύνδυνον δὲ ὧ πά-
 τερ ἔκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ
 εἰ Οξυδράκας πρῶτον
 καθάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς
 τοῦ τάχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φιλ.
 ἔκ ἐπαινεῖς τῆτο ὧ Α-
 λέξανδρι, ἔκ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ περικινδυνεύειν τοῦ
 στατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 ῆτο ἡκιστα σωέσθαι. Σι-
 δος γὰρ εἶναι δοκῶν, εἰ-
 ποτε τραυθῆναι, καὶ βλά-
 πειν

clorum mores imitatus
 es. Tempero mihi, ne me
 morem alia, quæ turpiter
 admiseris in leonum clau-
 stra inclusis doctis viris;
 & nuptijs talibus peractis.
 Quodque Ephæstionem
 plus quàm esset satis, ama-
 ris. Vnum est quod solum
 laudo abs te gestum, in
 Darij vxore videlicet, for-
 ma præstante, quia ab il-
 lius complexu abstinue-
 ris, & genitricis illius, at-
 que filiarum, ne vim pa-
 terentur, curam suscepe-
 ris. Regium certe id o-
 pus extitit, quod tum fa-
 ctitasse te accepimus.
 A L E X. Quò autem tibi
 non probatur pater, quod
 in Oxydracis gente Indi-
 ca, lubens me in pericu-
 lum coniecero, atque
 acceptis plurimis vulneri-
 bus, muros primus omni-
 um transiierim. P H. Non
 probor, Alexander. Neq;
 id, quia pulchrum esse ne-
 gem, vulnerari quando-
 que imperatorem, & in
 subcundis periculis præ-
 tentare viam, sed quia ex
 re tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-
 bc-

bebas spectatoribus quā-
 do post acceptum viniis,
 ab exercitu magno tumul-
 tu direptus, mœrens ac
 ciplas sanguine fluitabas?
 Addeque Iupiter Ham-
 moni nunquam preiugia-
 tot quispian, & vanus
 propheta, reus mendacij
 palam tum arguebatur.
 Non enim video qualiter
 risum contineat, qui Io-
 vis filium viderit animum
 deicere, & in desperatio-
 ne rerum efflagitare me-
 dicorum auxilia. Deniq;
 quum tandem iam mor-
 tem obieris, quem cre-
 das obsecro, qui confictā
 matrem adoptionem qua
 Iouis dictus es filius, non
 carpat maledictis? Pou-
 simum ubi dei istius ca-
 dauer porrectum iacere,
 aurgidum sane, iuxta a-
 liorum corporum mo-
 rem contractu suo omnia
 labefactans, aspexerit.
 Ceterum quod ais Ale-
 xander, tibi fuisse condu-
 cible, quo facilius regnum
 potueris, id profecto
 multum tibi gloriæ ex be-
 ne etiam ac strenue gestis
 eripuit. Nam quanquam
 insigniter multa, tamen
 dijs

πέντε φοράδιον τοῦ πε-
 νέμε ἐκποριζόμενον, ὅ-
 ματι ζώμενον. οἱ καὶ
 ταῦτα γέλωτος τῶν
 εἶσι. καὶ ὁ Ἀμύων, ὁ
 καὶ ψευδομαντικὸς
 λέγχιτο, καὶ οἱ περὶ
 ταῖς κόλασις. ὅτι
 αὐτὸς ἐγέλασεν, ὁρῶν
 τοῦ Διὸς υἱὸν λευκα-
 χέντα, δέδεμενον
 ἰατρῶν βοῦν, καὶ
 γὰρ ὅποτε ἤδη τέτυκας,
 ἔκ οἱ πολλοὺς
 τὰς τιμὰς προσοίησιν ἐκ-
 νῶν ὁπκιετομένων
 ῥῶντας τὸν νεκρὸν.
 τοῦ θεοῦ ἐκτάδιον κείμενον,
 μυδῶντα ἤδη καὶ ἔξω-
 δακτότα, κατὰ
 σώματων ἀπάντων; ἄλ-
 λως τε, καὶ τὸ χεῖτε-
 ρον ὁ εἶπεν Ἀλέξανδρε,
 τὸ διὰ τῆτο κράτει
 καδίας, πολὺ σε τῆς
 δόξης ἀφῆρτο τῆς κα-
 τοχουμένου. πάντες γὰρ ἐ-
 δόκει ἐνδύεσθαι τοῦ
 γίνε-

γίνεσθαι δοκούω. Αλέξανδ.
 ὦ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἀν-
 δρες, πῶς ἐμοί, ἀλλ'
 Ηρακλεῖ καὶ Διονύτῳ, ἢ
 ἰσχυρότερον τιδέασί με. καὶ
 τοῦ τιμῆς Ἀρετῆν ἐκείνων
 οὐδ' ἐτέρου ἐκείνων λα-
 βόντες, ἐγὼ μόνος ἐμι-
 ρωτάμενος ψεύτῃ. ὁρᾷς
 ὅτι ταῦτα ὡς ὕψος Ἀμ-
 μωνος λέγεις, ὃς Ηρακλεῖ
 καὶ Διονύτῳ παραβέβηκε
 σπονδῶν, καὶ οὐκ ἀρχαῖον
 ὦ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τό-
 φον Σπυριδῆτη, καὶ γνώ-
 σασσέμεν, καὶ σωφῆς ἦδ' αὖ
 κερὲς ὢν.

ΑΝΤΙΛΟΓΟΣ καὶ
 ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

Οἷα παρῶν. Αχιλλεύς.
 ὦς τὴν Οδυσσεῖα σοι ἐν-
 ρηται πῶς τοῦ θανάτου,
 ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀτάξει τῶν
 διδασκάλων ἀμφὶν, Χεί-
 ρωνός τε καὶ Φοίνικος. ἡ-
 κροβυλὸν γὰρ ὅποτε ἐ-
 φης βέλεισθαι ἐπ' ἀέρος
 ὦν.

dijs longe inferiora age-
 re visus, vacillare ob hoc
 iudicatus es, & tota ratio-
 ne deficere. A. l. Haud-
 quaquam de me illuc
 sentiunt mortales. Sed cū
 Hercule me & Baccho
 conferunt, veluti xmu-
 lum, pariq; cum illis glo-
 ria certantem. Nam & A-
 ornū, a neutro etiam
 illorum armis subactum,
 ego facile cepi. P. n. l. Et-
 iam dum videris ista ve
 Hammonis filius dicere?
 quando nec Baccho qui-
 dem cedis, aut Herculi,
 sed nec erubescere nosse
 Alexander, souzamae de-
 ducere arrogantiam, re-
 ipsum deinde noscere, vel
 iam tandem sapere, et-
 am si serius, ubi fato oc-
 cubueris.

Antilochi & Achil-
 lis.

Quanam sunt illa A-
 chiles, quæ tu Ulyssī iam
 primum commemoran-
 do in mortem executus
 es, ut minime generosa,
 ac Chione atque Phae-
 nice, quibus tu aliquan-
 do usus es præceptorib⁹
 parum

νη μὲν ἀνθρώπων, εἰ καὶ
 οἱ, τί μάλιστα οἱ αὐτοὶ ἐπὶ
 φρονήσει. μετὰ νεκρῶν
 δὲ, οὐκ οἶμαι. καὶ ἔτι
 τὸ κάλλος ἐκείνων ὧς Ἀντί-
 λοχῆ, ἔτι ἢ ἰσχυρὸς πά-
 ρειν, ἀλλὰ κείμενα ἀ-
 πάντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ
 ζῳφῶ οὐκ οἶμαι, καὶ κατ'
 ἰδέσθαι ἀλλήλων διαφέ-
 ροντες. καὶ ἔτι οἱ τῶν
 Τρώων νεκρῶν δίδιδόσι με,
 ἔτι οἱ τῶν Ἀχαιῶν δε-
 ραπέουσιν. ἰσχυροῖα καὶ
 ἀκρίβεια, καὶ νεκροὶ οὐ-
 μοιοι, ἢ μὲν κακὸς, ἢ
 δὲ καὶ ἐδδλός. ταῦτά με
 ἀντὶ, καὶ ἀχθομαι, ὅ-
 τι μὴ θνήσκουσιν ζῶντες Ἀν-
 τίλο. οὐκ οἶμαι. τί ὅτι αὐ-
 τὸς πάθος ὧς Ἀχιλλεύς;
 ταῦτα γὰρ ἔδδλός τῃ φύ-
 σι, πάντως ἀποθνήσκουσιν
 ἅπαντας. ὥστε καὶ ἐμ-
 μένην τῷ θανάτῳ, καὶ μὴ
 ἀνίστασθαι τοῖς διαπύταγ-
 μένοις. ἄλλως τι, ἔστι
 τῶν ἑταίρων ὅσοι πρὸς σέ,
 ἐν μὲν οἶμαι; μετὰ μικρόν
 δὲ

lam hanc infelicem pro-
 ponebam vitam. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo
 quam egerim prudenter.
 Apud viros enim reperies
 forte, qui res bene gestas
 celebrent literarum mo-
 numentis, sed hic apud
 viros non video quam
 frugiferum opus effice-
 rim, ubi unus est honor
 omnium. Sed neq; vires
 iam assunt corporis. Antia
 aut forma, interciderunt
 omnia, pari rerum statu
 visuntur omnia, nullum
 sapientiae, aut alterius rei
 discrimen est. Adde quod
 nullam ex Troianorum
 mortuis formidabilem su,
 nemini Graecorum vene-
 randus, prorsus omnium
 de mortuis existimatio
 est, siue boni fuerint, siue
 improbi. Hæc sunt quæ
 me angunt & misere solli-
 citant, & ob quæ doleo,
 quod nō potius loco ore,
 ras & viro. A. N. T. Quid
 agat quispiā? quando sic
 natura comparatum est,
 ut omnes prorsum cogā-
 tur semel vitam relinque-
 re, quæ lex cum in uni-
 versum iam obtinuit, nec
 abrogari villo modo que-
 at.

at patienter hanc feras oportet. Ceterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post paululum adveniet. Unde solatium tibi merito afferet societas, id quod & alijs in rebus plerumque usu venire solet. Non enim solus videris in hac mala coniectus. En tibi Herculem, Moleagrum, & alios pluresque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidem (ni fallor) haudquaquam in vitam videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indignos mittat, ut illis pro mercede serviant. **A c h.** Sociorum hac quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quae in vita aguntur, memoria, impendit me excruciat. Arbitror autem & vestrum unumquemque ita affici, etiam si non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis. **A n t.** Non equidem Achilles, sed longe tibi praestamus, quippe qui intelligimus quam sit inutile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίκεται πάντως. φέρει παρμυθίαν. καὶ ἡ κοινὴ τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν σπῆσθαι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλῆα, καὶ τὸν Μολαγρον, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἄνδρας, οἳ ἐκ αὐτοῦ οἴμαι ἔλαστο ἀνελθεῖν; εἰ τοὺς ἀναπέμψαι δευτέρους ἀλλήροις καὶ ἑτέροις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεὺς ἑταίρικῶν μὲν ἢ παλαιῶν σις. ἐμὲ δὲ ἐκ οὐδὲ πῶς ἢ μύμη τῇ παρὰ τὸν βίον αὐτῶ. οἴμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογῆτε, ταύτην χίεσθαι ἐς, καθ' ἣν χάαν αὐτὸ πάσχοντες. Ἀντίλοχος. ἐκ, ἀλλ' αἰμείνους δὲ Ἀχιλλεὺς. τὸ γὰρ ἀνώφελές τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, μεδομαι ἡμῶν, μὴ καὶ γὰρ λωτὰ ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ τοῖς

τιμῶτα εὐχόμενοι.

Διογένηος καὶ Ηρακλέους.

Οὐχ Ηρακλῆς ἦτις ὄντι;
 ὁμοιοῦν εἶδες μὰ τὸν Η-
 ρακλῆα. τὸ τέξον, τὸ ῥέ-
 παλον, ἡ λειοτῆ, τὸ μέγε-
 θος, ὅλος Ηρακλῆς ὄντι,
 ἦτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὢν;
 εἰπέ μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς
 εἶ; ἐγὼ γὰρ σὺν ἔθρονον ὑ-
 πὲρ γῆς, ὡς θεῶ. Ηρα-
 κλῆς. καὶ ἐρῶς ἔθους.
 αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ηρακλῆς
 ὡ οὐρανῷ τοῖς θεῶς σὺν-
 ἔει, καὶ ἔχει καλλίεφ-
 ρον ἥβην. ἐγὼ δ' εἶδω-
 λον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
 νης. πῶς λέγεις εἶδω-
 λον τοῦ θείου; καὶ δυνά-
 τει δὲ ἡμισείας μὲν τε-
 ρα θίον εἶναι; τεθναῖναι
 δὲ πῶς ἠρίσκει; Ηρακλῆς.
 ναί. οὐ γὰρ οὐκ εἶναι τέθνη-
 καν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν
 αὐτοῦ. Διογ. μετ' ἐλ-
 γω. ἀνταρῶν σὺ πῶς
 Πλεόν.

tile, de ijs rebus verba fa-
 cere, Sicut enim & xquo
 animo sustinere omnia,
 quæ accidunt, datum no-
 bis est, ne tibi affectu isto
 similes ipsi quoque, ridiculi
 omnib. merito videantur.

Diogenis & Hercu-
 lis.

Nunquid Hercules hic
 est? Haud quisquam me
 Hercule alius: arcus, cla-
 ua, pellis leonina, mag-
 nitudo ipsa, totus deni-
 que Hercules est. Igitur
 e vita decessit, qui Iouis
 erat filius? Dic quæso ὁ
 victoriosè mortuus ne es?
 Ego enim cum terræ su-
 peressem, tibi haud se-
 cus quam deo sacrificasti.
 Η Ε Κ. Recte quippe sa-
 crificasti. Hercules enim
 ipse in cælo una cum dijs
 immortalibus consistit;
 Heben apud se habens
 crateribus formosissimam.
 Ego vero qui te alloquor,
 sua suam vimbria. Δ Ι Ο Γ Ι.
 Quidnam dicis amico?
 vimbria ipsius dei? Fieri e-
 nim potest, altera eundē
 ex parte deum esse, altera
 vita decessisse? Η Ε Κ.
 Vi-

Vtique. Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego duntaxat imago ipsius sum. D i o. Intellego rem, Te vtrum pro viro Pluroni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H e r. Sic res se habet. D i o. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aiacus, te nequaquam illum esse nō novit, sed admisit tanquam supposititium Herculem. H e r. Quoniam ille ipse esse videor. D i o. Vera autumas, nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Caveas igitur ne contra sit, ut tu quidē Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in uxorem duxerit. H e r. Audax nuntium es atque loquax: & nisi a scommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimū qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atq; paratus. D i o. Cur autē de cætero te timeam, quū semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic queso, dum ille vivebat, eras ne una cum ipso, & tunc imago existens, aut

vnus

Πλέτων. παρέδωκα αὐτὸν ἑαυτοῦ. καὶ σὺ τῷ αὐτῷ ἐκείνῳ νικῆς εἶ. Ηρα. τίς ἐστὶ τι. Διηγ. πῶς, ὅτι ἀκριβὲς ὢν ὁ Αἰακὸς, ἐγὼ σὲ μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρεξέτατο ὑποβολιμαῖον Ηρακλέα παρόντα; Ηρακλ. ὅτι ἴσκειν ἀκριβῶς. Διηγ. ἐλθὼν λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ ὥστε αὐτὸς ἐκείνος ἐνταῦθα γὰρ μὴ τὸ ἐσθλόν ἐστὶ. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γάμικε τῷ Ηέβῳ ἐν τοῖς θεοῖς. Ηρακλ. Σπασὺς εἶ, καὶ ἀλάλεις. καὶ εἰ μὴ πάντῃ σκώπτων εἰς ἐμὴν εἴτη. οὐτίκα. ὅτε θεοὶ εἶδωλόν εἰμι. τὸ μὲν τόσον γυνῶν, καὶ ἀνδρῶν. Διηγ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φησὶμένω σε, ἀπαρξέ τιθῆναι; ἀπαρξέ ἐπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ Ηρακλέα, ὅποτε ἐκείνος ἔξῃ, σιωπῇ σιωπῇ, καὶ τότε εἶδωλον ὢν, ἢ ἐπὶ μὲν ἦτα πρὸς τὸν βίον, ἐπὶ δὲ ἄ

ἢ ἀπεθάνετε, διακριθέν-
 τες, ὃ μὲν ἐς θεὸς ἀπέ-
 πτατο, σὺ δὲ τὸ ἑδωλόν,
 ὥσπερ εἰκὸς ἴω, εἰς ἄδης
 πάρεαι; **Ηρα.** ἐχέτω μὲν
 μήδ' ἀποκρίνεσθαι ὡς ἀν-
 δρᾶ ὀπίτηδες ἐρεχθέων-
 να. ὅμως δὲ ἐν καὶ τῆτ'
 ἀκκσον. ὁπότε μὲν **Αμ-**
φιτρεύωνος ὦν τῷ **Ηρακλεῖ**
ἴω, τῆτο τέθεικε, καὶ
 εἰμι ἐγὼ ἐκείνο πᾶν. ὃ
 δὲ ἴω τοῦ **Διὸς**, ἐν ἑρα-
 τῷ σώσει τῆς θεῆς. **Διο.**
 σαφὲς γὰρ μάθαιω.
 δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ **Αλκ-**
μήνη κατὰ τὸ αὐτὸ **Ηρα-**
κλέας, τὸν μὲν ὡς **Αμ-**
φιτρεύωνι, τὸν δὲ παρὰ
 τοῦ **Διὸς**. ὥς ἐλελή-
 θετε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
 μήτῃσι. **Ηρακλ.** ἐκ ὧ
 μάται. ὃ γὰρ αὐτὸς **ἀμ-**
φω ἤμεν. **Διογ.** ἐκ ἑστὶ
 μαθεῖν τῆτο ἔξωδον, σω-
 θέτης δὲ ὄντας **Ηρακλέ-**
ας, ἐκ τὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπ-
 ποκένταυρος τις ἦτε, εἰς
 ἐν συμπεφυκότες, αἰθέρω-
 τος

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem ē
 vita decessistis separati, il-
 le quidē ad deos immor-
 tales aduolauit, tu vero
 vmbra, vt dignum vide-
 tur, ad inferos aduenisti?
Η ε κ. Etsi fas equidem
 foret, nequaquam respon-
 dere viro sophisticē per-
 cunctanti, attamen aures
 quoque ad hos porrigas.
 Quicquid enim **Amphi-**
tryonis in **Hercule** erat
 id ipsum morte affectū est,
 quod nempe ego sum (vt
 dixi) totum, quod autem
 ex **Ioue** erat, cum dijs im-
 mortalibus conuersatur.
Διο. Perspicue nunc in-
 telligo, autumas enim ea-
 dem vice **Alcmenā** duos
 peperisse **Hercules**, vnū
 quidem ex **Amphitryo-**
ne, alterum vero ex sum-
 mo **Ioue**, ex quo factum
 est, vt gemini vnūs ma-
 tris utero lateretis. **Η ε κ.**
 Nequaquam ὁ insane-
 idem profecto ipsi eramus
 ambo. **Διο.** Neque
 adhuc ad intelligendum
 id facile est, duos **Her-**
cules in vnū esse com-
 positos, nisi quis diceret,
 vos tanquam **Hippocen-**
 ται-

taurum in vnum fuisse
 copulatos hominem vide-
 licet, & equum. H e r c.
 An non & homines eodē
 pacto ex quibus compo-
 ni abevidentur, an uno vi-
 delicet & corpore? Unde
 quid prohibet animum
 quidem ipsum ex lumine
 Iovis natum, adesse cælo,
 me vero mortuum ad in-
 feros venire? D i. Utq;
 eleganter hac differuisses,
 ô optime Amphitryonia-
 de, si corpus hac tempe-
 state esses, sed incorporea
 es imago, itaq; periculum
 est, te triplicem iam fecit-
 se Herculem. H e r c.
 Quonam modo triplicē?
 D i o. Hoc quidem mo-
 do, nam si vnus in cælo
 existit, tu vero apud nos
 imago, corpus autem in
 Oeta iam in puluere ver-
 sum, hæc tria iam sunt,
 anima, uertas igitur ve-
 lim, quem tertium corpo-
 ri esse intelligas patrem.
 H e r c. Audax es, atque
 sophista, sed quod nomen
 tibi est? D i o. Diogenis
 Sinopei imago, ipse au-
 tem, per Iovem, minime
 cum diis immortalibus,
 sed cum mortuorum o-
 ptimis

τοι καὶ θεός. Ηρώκ. ἔγωγε
 καὶ πάντες ἔτα σὺ δὲ
 κατὰ συγκρίσειν ἐκ
 οὗ, ψυχῆς καὶ σώματος;
 ὥς τί τὸ καλὸν ὅτι, τὸ
 μὲν ψυχῆς ἐκ ἐρανῶ ἐστίν,
 ἡτις ἐκ Διὸς, τὸ δὲ ἄνθρω-
 πόν ἐκ ἐμῆ, πῦρ τοῖς
 κελύσιν; Διογ. ἀλλ' ὅ βέλ-
 τις; Αμφιτρυονιάδην, κα-
 λῶς αὖ ταῦτ' ἐτίγισ, ἡ
 σῶμα ἦδ' αὖ, τοῦ δὲ ἀσώ-
 ματου εἰδωλόν ἐστι. ὥς καὶ
 διμύσεις τριπλῆν ἡδὲ
 παῖσται τὸν Ηρακλέα. Ηρώκ.
 πῶς τριπλῆν; Διογ. ὅτι
 πᾶς ἐῖ γὰρ ὁ μὲν τις ἐκ ἐ-
 ρανῶ, ὁ δὲ πᾶς ἡμῶν οὐτὸ
 εἰδωλόν, τὸ δὲ σῶμα ἐκ
 οὗτο κόνις ἢ γένεσθαι,
 τίς δὲ ταῦτα ζήνεται. καὶ
 σκώπει ὅτι τινὰ δὲ πατέρα
 τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.
 Ηρώκ. θρασύς τις εἶ, καὶ
 σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὡς τυγ-
 χασαι; Διογ. Διοχάρους τοῦ
 σινωπέως εἰδωλόν, αὐτὸς
 δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανά-
 τοις θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελ-
 τίστοις

τίς τις νικῶν σώεται, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχολογίας καταγλῶι.

timis conuersor, Homerum, atque huiusmodi fabulas deridens.

Menippi & Tantalii.

Μενίππου καὶ
Ταντάλου.

Τί κλάεις ὦ Τάνταλε;
τί σιωπῶν ὀδύρεαι, ὅτι ἢ λί-
μνη ἐσῶς; Τάν. ὅτι ὦ Μέν-
νιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ δί-
φους. Μέν. οὕτω, ἀργος εἶ,
ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ
τὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ
χειρί; Τάν. οὐδὲν ὀφείλος εἶ
ἐπικύψαιμι. φύγει γὰρ τὸ
ὕδρ, ἐπεὶ δ' αὖ προσίοντα αἰ-
δουταί με. ὡς δέ ποτε καὶ
ἀρύσασαι, καὶ προσενέγκαι
τῷ σωματι, οὐ φθάνω βεβέ-
ξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ
διὰ τῶν δακτύλων διαρρέων,
οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτῷις ἀπολεί-
πει ξηρὰ πῶς χεῖρά μου.
Μέν. τεράσιόν τι πάχης ὦ
Τάνταλε, ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί
γὰρ δὲν τοῦ πιεῖν, οὐ γὰρ σῶ-
μα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν
Λυδία πρὸς τέθαπται, ὅπερ
καὶ

Quid eiulas ὦ Tantalae,
aut quid tuam deploras
fortunam, stagno immi-
nens? T A N T A. Quoni-
am siti enecor Menippe.
M E N. Vtique adeo piger
es atque iners, ut non vel
pronus incumbens bibe-
re poris, vel caua vola
hauriens? T A N. Nihil
profecero si procumbam,
refugit enim aqua simul-
atque me propius admo-
ueri seferit, quod si quan-
do hausero, orique coner
applicare, prius effluxit,
quā summa rigem labia.
Atque inter digitos efflu-
ens aqua, haud scio quo-
modo rursus manum me-
am aridā relinquit. M E-
N I P. Prodigiosum quid-
dam de te narras Tātale,
verum dic mihi isthuc ip-
sum, quorsum opus est bi-
bere, quū corpore careas,
nā illud quod esorire po-
terat, aut sitire, in Lydia
sepultum est. Cæterum.

M

tu

tu quum sis animus, qui:
nam posthac aut sitire
queas, aut bibere. T A N.
Atqui hoc ipsum suppli-
cij genus est, ut anima per
inde quasi corpus sit, ita
siciat. M E N. Age, hoc ita
habere credamus, quan-
doquidem affirmas, te siti
puniri. At quid hinc acer-
bi tibi poterit accidere?
Num metuis ne potus
inopia moriari? At equi-
dem haud video alteros
interos, si quis hos relin-
quat, neque locum alium
in quem morte demigret
quispiam. T A N. Recte tu
quidem dicis, verum hoc
ipsum supplicij genus est,
sitire, quum nihil sit op^{us}.
M E N. Desipis Tantale,
& uti verum tibi fatear,
non alio potu videris ege-
re quam veratro mero,
nam diuersum quiddam
pateris, ijs quos canes ra-
biosi momorderint, ut q
non aquam quemadmo-
dū ille sed siciam horreas.
T. Ne veratrum quidem
recusarim bibere Menippe
si liceat modo. M E. Bono
es animo Tantale, certum
habens nunquam fore,
ut vel tu, vel reliquorum
mani-

κὺν σενλά κὺ δὲ ψυχὴ ἐδου-
το· σὸ δὲ ἢ ψυχῇ, πῶς αὖ ἐν-
ἢ διψῶς, ἢ σείροις; Τα-
τῆτ' αὐτὸ ἢ κόλασις ἐστὶ, τῇ
διψῶ μὴ πλὴν ψυχῇ ἐ-
σῆμα ἔταν. Μέν. ἀλλὰ πῶ-
το μὲν ἔτι πωτισέσθην, ἐπὶ
φῆς τῇ διψῇ κολλᾶσθαι τι
δ' ἐν σοι τὸ δεῖν ἐσαι ἢ
δέδωκε μὴ εἰδὶς τὰς ποτῆ-
σποθῶντας; ἐχέτω γὰρ αἰσῶν
μετὰ τῆτον ἄλῳ, ἢ δυνά-
τον ἐν τοῦτον εἰς ἕτερον τῶ-
πον. Ταί. ἐγὼς γὰρ λέγεις.
καὶ τῆτο δ' ἐν μέρεσσι κα-
ταδίδως, τὸ δεῖν αἰσῶν ἐ-
ῖν, μηδὲν δύναντον. Μέν.
ἀλλ' οὐ τὰ ταῦτα, καὶ οὐ
ἀληθῶς ποτοῦ δεῖς δοκεῖ,
ἀκράτε γὰρ ἐλλείβετο καὶ
Δίω. ὅς τις τὸναντίον τοῦ
ἔσθ' ἢ λυπῶντων κινῶν
διδυγμένους πέπονθας, ἢ
τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ πλὴν διψῶ
πεφρονημένος. Ταί. ἔτι
ἢ ἐλλείβετο ὡς Μένιππος αἰ-
σῶμα πῶς, γὰρ τὸ μόνον.
Μέν. δάξει δὲ Τα-
ταλε, ὡς ἔστι σὺ, ὅτι ἀλλο-
οῖται

οἴται ὅτι νικῶν. ἀδυνά-
τον γάρ. καὶ τοι οὐ πάν-
τη ὥπῃ σὺ ἐμ καταδίκης
ἀπῇ, τοῦ ὕδατος αὐτὸς
ἐχ ὑπομένοντας.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ
ΕΡΜΟΥ.

Ποῦ δὲ αἱ καλοὶ εἰσιν,
ὦ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ξυτά-
γησόν με τέκνων ὄντα. Ερμ.
οὐ χολῇ μὲν ὦ Μένιππε,
ἐλὼ κατ' ἐκείνο αὐτὸ ὑπό-
βλητον, ὡς ὅτι τὰ δειδῶ,
ὅσα Τέκινθός τέ ἐστι, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρέως, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ε-
λένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλας τὰ
ἐργῶν κάλλιπα πάντα. Μέν.
ὅσα μὲν ἐσὶ, καὶ κραία,
ὅσ' παρκῶν γυναικῶν, ὅμοια
τὰ πολλὰ. Ερμ. καὶ μὴν
ἐκείνῃ ὅτιν, ἀ πάντες οἱ
πομπῶν δοιμάζουσι τὰ
ὅσα, ὅν οὐ εἰκας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
πῶς Ελένην μοι δεῖξον.
ὦ γὰρ ἀ δειγνοῖμαι ἐγώ-

manum quispiam bibat.
Nec. n. fieri potest, quan-
quam non doctus. quam-
admodum tibi, poena ad-
iudicata est, ut fiant, a-
qua illos non expectante.

Menippi & Mercu-
rij.

At ubinam formosi illi
sunt, ac formosæ Mercu-
rij? ducito me docerog; a
vitote recens huc profe-
ctum hospitem. H. Haud
mihi licet per ocium Me-
nippe, quin tu isthuc ipse
ē loco dextrorsum oculos
deslece. Illic & Hyacin-
thus est, & Narcissus ille,
& Nireus, & Achilles, &
Tyro, & Helena, & Le-
da, breuiter quicquid est
veterum formarum. M. E.
Equidem præter ossa no-
hil video, caluariasq; car-
nibus renudatas, inter
que omnia nihil sit om-
nino discriminis. M. E. R.
Atqui hæc sunt quæ poë-
te cuncti mirantur ac ce-
lebrant, ossa scilicet quæ
tu videris cōtemnere. M.
At Helenam saltem mihi
cōmentra, nam ipse
quidem haud quædam di-
gnos-

noscere. M. a. Hæc videlicet calvaria, Helena est. M. e. Et huius scilicet ossis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia adto delectu, sunt impletæ, tan- taque tum Græcorum, tum Barbarorum mul- tudo confluit, tot vrbes sunt encræ? M. e. Cate- rum Menippe non vidisti mulierem hanc viuam, quod si vidisses, forsã di- ceres tu quoq; viuo dan- dum non esse, pro tali muliere diu tolerare labo- res. Alioquin si quis flores etiam arctactos marcidol- que cõtēplicitur, postea- quam coloris decus abie- cerint, deformes nimirũ videantur. Ac iidem do- nec florent colorẽq; ob- tinent, sunt speciosissimi. M. e. n. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græ- ci non intellexerunt sese pro re vsq; adeo momen- tanea, quæque tam facile emarcesceret, elaborare. M. e. n. Haud mihi vacat tecum philosophari, qua- re delecto loco vbicunq; velis, prosterne tenei ac recumbe, mihi iam aliæ sunt traducendæ umbræ.

Λεα.

γ. Ερμ. τουτὶ τὸ κρατὶς ἢ Ελένη ὄν. Μέν. ἐπὶ αὐτῇ χίμαι γῆς διὰ τὸ τοῦτο ἐπα- ρώθησαν ὅς ἀπάσης τῆς ἐν- λάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπαιον Ἑλλήες τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσοῦται πόλεις ἀνάστασι- γιζόχουν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ὅσα καὶ γυνῶκα ἔφης γὰρ αὐτῇ οὐ ἀνήμεστον εἶναι, τοῖσι δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὰ χεῖροι ἀγλα πάχυν. ἐπεὶ καὶ τὰ αὐτῇ ξηρὰ ὄντα, ὥς τις βλέ- πει ἀπεβληκτά τῷ βα- φῶν, ἀμορφα δηλονότι αὐτῇ δῖξε. ὅτε μὲν τοὶ αὐτῇ, καὶ ἔξ τ' ἡγεμῶν, κάλλος ἔσθ. Μέν. ἐκ οὗ τοῦτο ὦ Ερμῆ θανυδίζω, εἰ μὴ σωίσαντα Ἀχαιῶναι πρᾶγματος αὐ- τῶς ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥαδίως ἀπανθουῶτος πορευῶντι. Ερμ. οὐ χολή μοι ὦ Μένιππε συμ- φιλοσοφῆν σοι. ὥς ὅπλα ξάμνος τόπον, ἐνθα αὐτῇ ἴσθης, καῖσο καταβὰς στυ- αὐτῇ. ἐγὼ δὲ, τοῦ ἄλλου νεκροῦς ἤδη μετελεύσεται.

Διτ.

Αἰακῷ, Πρωτέσιλάου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Aeaci, Protefilai,
Ménelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχις ὦ Πρωτέσιλαε
πλὴν Ἑλένης παρὰ σὺν Πρ.
ὅτι διὰ τοῦτ' ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
θανον, ἡμιτιλῇ μὲν τ' ὀδύνῃ
καὶ ἀλγίῳ, γήραϊ πλὴν ἰε-
ραίων γυναικῶν. Αἰ. αἰτῶ
τοίνυν τ' Μενέλαον, ὅς τις ὅ-
μας ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς
ὅτ' ἡ Τροίαν ἤγαγεν. Πρω. εὖ
λέγεις. ἐκείνόν μοι αἰτιάσεις.
Μενέ. ἐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ διχαύτιον τὸν Πάριον,
ὅς ἐμοῦ τ' ξένου πλὴν γυναι-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ἔσχετο ἄρπάσας. ἴσῃ γὰρ εὐχ-
ῆσθε σὺ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιός ἐστιν ἄγχιος, τοσοῦ-
τοις θανάτῳ αἰτίος γεγενημέ-
νος. Πρω. ἄμεινον οὕτω. σὲ
τοιγαροῦν ὦ δύσπαρι, ἐκ ἀφ' ἧς
σωσὺν ἀπὸ τ' ἡμετέρων. Πά-
ρι. ἀδίκῃ ποιοῦν ὦ Πρωτέσιλαε.
καὶ τοῦτ' ἐμὸν τέχνην ὄντα σοι.
ἰερῶν γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ

Quamobrem, Prote-
filæ in Helenam irruens,
strangulas illam? P. R. O.
Quia huius causa Aeace,
imperfecta quidem do-
mo relicta, & vidua vxo-
re, quam nuper duxi, red-
dita mortuus sum. A. & A.
Accusa igitur Menelaum,
qui vos omnes pro tali
coniuge recuperanda, cō-
tra Troiam duxit. M. E. N.
Nequaquā me, sed mul-
to iustius Paridem, qui
hospiti mihi, vxorē con-
tra omne ius eripuit. Hic
enim non modo abs te,
verum ab omnibus tum
Græcis tum Barbaris me-
rito strangulari debebat,
ut qui tam multis, mortis
causa extiterit. P. R. O. T.
Melius hoc. Proinde ma-
le nominate Pari, nun-
quam te dimittam ē manū
bus. P. A. Iniuriam adeo-
num facis Protefilæ, idq;
eo magis, quod eandē te-
cum artem exerceo. Nam
& amorī etiam deditus ip-
se sum, & ab eodem deo
quasi vincī⁹ tencor. Nosti

autē quod quædam sunt
 quæ inuitis nobis gerun-
 tur, & nescio quis deus
 nos ducit, quocunq; ipsi
 placent, atque impossibile
 est, illi repugnare. Π κ ο.
 Recte dicis. Utinam igitur
 cupidinem ipsum hic
 comprehendere mihi li-
 ceat. Α ε. At ego etiam
 pro cupidine tibi respon-
 debo, quæ ista videntur.
 Sic enim ille dicet: Sese
 quidem Paridi fuisse for-
 tassis causam amandi, sed
 mortis causam tibi fuisse
 neminem alium, quam
 reipsum, Protesilaum, qui clam
 uxore nuper ducta, post-
 quam appropinquabatis
 Troadi, ita omni contem-
 pro periculo, & velut de-
 speratus ante reliquos o-
 mnes in litus exilijsti, glo-
 riæ nimirum cupidus, p-
 propter quam & primus, in
 egressu navium occisus fui-
 sti. Π κ ο. Proinde & ego
 pro me ipso tibi, Acace,
 respondebo, multo iusti-
 ora; quam tu. Neq; enim
 ego mihi horum causa fui,
 sed fatum, & quod iam
 inde ab initio ita prædesti-
 natum fuerat. Α ε α. Pro-
 be, qd ergo illos accusas?

Με-

τὸ αὐτὸ θεῶ κατέχημαι.
 οἶδα δὲ ὡς ἀέσιόν τί ἐστι,
 καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἀγα-
 θῆρα αὐτῇ ἐβόλη, καὶ ἀδυνά-
 τόν ἐστιν ἀντιτάξασθαι αὐ-
 τῷ. Πρην. εὖ λέγεις. ἔστι
 ἔν μοι τὸν ἔρωτα ἐπταπύ-
 λατον δυνάτην ἔν. Αἰ. ἐγὼ
 σοὶ καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἐπι-
 κρινέμαι τὰ δέχματα. φησὶ
 γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἐρῶντος
 Πάριδι ἵσως γεγυῖσθαι αἰ-
 τῖος, τοῦ θανάτου δὲ σοὶ,
 ἔδνα ἀλλήν ὦ Πρωτα-
 λαε, ἢ σευτὸν, δι' ἐμὴν
 θόμηνος τῆς νεογάμης γυ-
 ναικὸς, ἐπεὶ περὶ σφίσι δὴ
 τῇ Γερῳάδι, ἔτω φιλοκτι-
 δυνῶς καὶ ἀπηνεγομένης
 περιπλήσθους τῆς ἄλλης,
 δόξης ἐρατοῦς, δι' ἃν πρῶ-
 τος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανε.
 ἔκην καὶ ὑπὲρ ἑμαυ-
 τοῦ σοὶ ὦ Αἰακὲ ἀπακρινέ-
 μαι διαισώτερα. ἔ γὰρ ἐγὼ
 τέπων αὐτῆς, ἀνδρ. ἡμῶν
 καὶ τὸ ὑπὲρ γῆρας ἔπος ἐπὶ
 κακῶς αὐτῆς. Αἰ. ὁρᾷς. τί
 ἐν τέτρεσσι αὐτῇ;

Με-

Μενίππος καὶ

Αἰακός.

Πρὸς τὸ Πλούτωνος δὲ
 Αἰακὲ, ἀκούρητά μοι τὰ
 ἐν αὐτῷ πάντα. Αἰ. ἔχον-
 δον ἢ Μενίππιδι ἅπαντα.
 ὅσα καὶ τοὶ κεφαλαιώδη
 μάνθανι. ἄποσί μὲν, ὅτι
 Κέρβερος ὄν, οἶδα, καὶ
 τὸν πορθητὰ τέτον, ἐς σὺ
 διπέρασε, καὶ τὸν λίγυον,
 καὶ τὸν Περιφλεγέοντα ἦ-
 δον ἑώρακας ἐσιών. Μέν. οἶ-
 δα τοῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυν-
 λωρεῖς. καὶ τὸν βασιλέα εἰ-
 γὰρ, καὶ τὰς Εὐνίδας. τὰς
 δ' ἀνθρώπους μοι τὰς πά-
 λαι δείξον, καὶ μάλιστα τὰς
 ὀπίσθιας αὐτῶν. Αἰ. ἔ-
 τις μὲν Ἀγαμέμνων, ἔτος
 δ' Ἀχιλλεύς, ἔτος δὲ Ἰδο-
 μένους πασιών. ἔπειτα Ο-
 δυσσεύς, ἔπειτα Αἴας, καὶ Διο-
 μέδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλ-
 λήνων. Μενίππος. βαβαί
 Ομηρε, οὐδ' αὖ σαι τῶν ἑξή-
 δων τὰ κεφάλαια χα-
 μαὶ ἔξεσθαι, ἀγνοῦσα,
 καὶ

Menippi & Aeaci.

Per Plutonem, ὁ Αἰα-
 ce, expone mihi, quæso,
 hic quæ apud inferos
 sunt, omnia. A. E. Haud
 facile, Menippe, omnia.
 Verum quæ summation &
 veluti per capita indicari
 possunt hæc accipe: Hic
 quidem, quod Cerberus
 sit, nosse. Deinde & por-
 titorem hunc nosse, qui te
 irasceat, præterea & Iacū,
 & Pyriphlegethonem iam
 vidisti, cum ingressus es.
 M. E. N. Noui hæc, & præ-
 terea te quoq; , quod hic
 in vestibulo sedes, atque
 adituras observas. Etiam
 regem ipsum vidi, & Fu-
 rias. Homines vero pri-
 cos, quæso, ostende &
 maxime eos, qui inter ex-
 teros nobiliores fuerunt.
 A. E. A. Hic quidem Aga-
 memnon est, ille autē A-
 chilles. Rursum hic Ido-
 meneus, qui propius assi-
 det, post hunc Vlysses, de-
 inceps Aïax & Diome-
 des, & ceteri graecorū præ-
 stantissimi. M. E. N. Papat
 Homere, & ibi rapsodia-
 rum tuarum capita, humi
 proiecta iacent, ignobilia

atq; obscura, cinis ac pul-
vis omnia, & nugæ me-
rx, denique vere, ut abs-
te dictum est, capita infir-
ma & caduca. Sed hic,
Acace, quis nam est?
A. A. Cyrus est. Ille au-
tem Cræsus, & iuxta ip-
sum Sardanapalus. Ultra
hos autē Midas, & dein-
ceps ille Xerxes. M. E. Et
te, ô si ceste, tota exhor-
ruit Græcia, iungentem
pontibus Hellespontum
& per ipsos montes naui-
bus transire affectantē?
Qualis vero & ipse Cræ-
sus est? Ceterum, Sarda-
napalis, quæso, huc Aca-
ce, permittite, ut demulce-
am caput, inflicto cola-
pho: A. E. A. Nequaquam.
Cōminueres enim ipsi cal-
variam, muliebris ac fra-
gilis adeo cū sit. M. E. At
certe tamen amplexabor
illum, utpote semivirum
ac mulierosū plane. A. E.
Vis ne tibi ostendam, &
dactos illos? M. E. N. Per
Iouē etiam. A. E. Primus
en hictibi Pythagoras est
M. E. N. Salve Euphorbe,
sive Apollo, sive denique
quodcunq; voles. R. Y. T.
Ita sane, & tu utiq;. Men.
M. E. N.

καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα,
καὶ λῆρος πολὺς, ἀμύμων
ὡς ἀληθῶς κέλευται ὄν-
τος δὲ ὁ Αἰακὲς, τίς δὲ
Αἰ. Κῦρος ἔστι. οὗτος δὲ
Κρῆσος. ὁ δ' ὑπὲρ αὐτοῦ
Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ
τούτους, Μίδας. ἐκείνος
δὲ, Ξέρξης. Μέν. τίς
σὲ δὲ κάθαρμα ἢ Ἑλλάς ἔφ-
ρηψε, ζευγνύτα μὲν τὴν
Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν
ὄρων πλεῖν ὀπίσθιμουται;
οἷος δὲ καὶ ὁ Κρῆσος ἔστι;
τὸν Σαρδανάπαλιν δὲ ὁ
Αἰακὲς, πατάξαι μοι κα-
τὰ κέρους ὀπίσθιον. Αἰ.
μυδαμῶς, διαδρύψας γὰρ
αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναι-
κεῖον ὄν. Μένειπ. οὐκ οὐ
ἀλλὰ περσολύξομαι γε σά-
τας ἀνδρογυνῶν ὄντι. Αἰ.
βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ
τοῦ σοφοῦς; Μένειπ. τὰ
Δία γε. Αἰα. πρῶτος αὖ-
τός σοι ὁ Πυθαγόρας ἔστι.
Μένειπ. χεῖρ ὦ Εὐφροδί, ἢ
Ἀπόλλων, ἢ ὅ, τι αὐτὸ θέλεις.
Πυθ. νῆ, καὶ σὺ ἴσθι ὦ Μένειπτι.
Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσεύς ὁ μα-
 ρὸς ἔτι σοι ; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρεῖ ἰδῶ , ἔτι σοι
 ἰδῶδιμον ἢ πηρὲς ἔχει.
 Μένπ. κυάμους ὠγαθή.
 ὦς οὐ τοῦτό σοι ἰδῶδι-
 μον. Πυθ. δὸς μένον , ἀλ-
 λα παρὰ νεκρῆς δῶγματα.
 ἔμαθον γάρ , ὡς οὐδὲν ἴσον
 κύσμοι , καὶ κεφαλὰ το-
 κήων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εὐκλείδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνης , καὶ
 παρ' αὐτοῦ , Πιπτακὸς , καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 ἦτιν , ὡς ὀρέξῃ. Μέν. ἄλυ-
 ποὶ οὗτοι ὦ Αἰακὲ μένοι , καὶ
 φασδοὶ τῶν ἄλλων . ὁ δὲ
 ποδοὶ πλέως , ὥσπερ ἔκρυφί-
 ας ἄρτος , ὁ ταῖς φλυκταί-
 ναις ὅλος ἔξωθηκώς , τίς
 ἔστιν ; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὁ
 Μένιππε , ἡμίφθορ ἄπο τῆς
 Αἴτης παρών. Μέν. ὦ χαλ-
 κόπου βέλτιστε , τί παθὼν
 σαυτὸν ἐς τὸ κρατῆρας ἐνέ-
 βαλε ; Εμ. μεγαυχολία
 τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ
 μὲν Δία , ἀλλὰ κενοδοξία ,
 καὶ

ΜΕΝ. Quid? an non
 amplius aurum istud te-
 nuit habes? ΠΥΘ. Non,
 sed age cedo, si quid man-
 ducabile tibi habet peti-
 ista. ΜΕΝ. Fabas habet,
 quare nihil hic est, quod
 tu manducare queas? ΠΥΘ.
 Da modo. Nam hic apud
 manes alia dogmata, atque
 instituta didici, nempe
 quod nihil hic inter se si-
 miles sunt, fabæ & patran-
 tium testiculi. ΑΙΑ. Porro
 hic Solon est, filius Exc-
 clesiadis, præterea ille Tha-
 les, & iuxta ipsos Pittac^{us},
 & cæteri illi, septem au-
 tē omnes sunt, ut vides.
 ΜΕΝ. Læti hi sunt Acace,
 soli atque alacres præter
 cæteros. Sed hic oppletus
 cinere, tanquam subci-
 nericius panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quisnam est?
 ΑΙΑ. Empedocles, ΜΕΝ.
 semicoctus ab Aetna mō-
 te huc profectus. ΜΕΝ.
 O xripes optime, quid
 obsecro acciderat tibi, cur
 te ipsum in cratores Aet-
 næ iniiceres? ΕΜ. In-
 sania quædam, Menippe.
 ΜΕΝ. Non per Iovem,
 sed inanis quædam gloriæ
 ΜΕΝ. affe-

affectatio, & falsus, & multa dementia. Hæc te confagrare fecerunt, una cum ipsis crepidis, cum dignus minime esses. Verumtamen nihili tibi commentum istud profuit, deprehensus enim es & ipse mortuus. Ceterum Socrates ille, Acace, ubi loxorum tandem est? A E. Cum Nestore ac Palamede ille plerumq; nugatur. M E N. Cuperem tamen videre ipsam, si ubi loxorum hic foret. A E A. Vides ne calium illum? M. At omnes hic calui sunt, quare omnium æque notatio hæc fuerit. A E. Simiam istum dico. M E N. Etiam hoc simile omnium est. Nam & simi omnes sunt. S O C K. Mene quæris Menippe? M E N. Te ipsum. S O C K. Quo patere Athenis se habet? M E N. Multi iuniorum philosophari se profitentur. Ac habitum certe ipsum, & incesum si quis aspiciat, meri philosophi videntur, admodum multi. Ceterum autem vidisti opinor, qualis & Aristippus huc ad te venerit, & Pla-

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κέραια. ταῦτά σε ἀπλοῦν καὶ αὐτὰς κρηπίτην ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐδὲν σε τὸ σέβειν μακροτέρως ἐφωράθη γὰρ τοιοῦτος. Σωκράτης δὲ ὦ Αἰακὲ, πῶς ποτὶ ἀρά ὄσι. Αἰα. μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμήδους ἑκείνους ληξεί τὰ πολλὰ. Μέν. ὅμως ἐκατόμην ἰδὼν αὐτὸν, ἔπευ ἐνθάδε ὄσιν. Αἰ. ὄσιν ἢ Φαλακρὸν; Μέν. ἀπαντί. Φαλακρὸν ἔστιν ὅτι πάντων αὐτὸν εἰ τῆτο γνώριμα. Αἰα. τὰν σιμὴν λέγω. Μέν. καὶ τῆθ' ὁμοίαν. σιμοὶ γὰρ ἀπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; Μέν. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σωκ. τί τὰ ἐν Ἀθῆναις; Μέν. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά γε χήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα ἐδεάσασθαι τις, ἄκρι φιλοσοφῶν. Σω. Μάλα πολλοὺς εὐρακᾷ. Μέν. τὰ δ' ἄλλα εὐρακᾷ οἶμαι, οἷος ἦν παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων.

οὗτοι αὐτοί. ὁ μὲν ὑποκρίνων
 μέγας, ὁ δὲ τὸς ἐν Σικελίᾳ
 τυράντες διεκπεύων ἑν μα-
 θών. Σωκ. πῶς ἑοῦς δὲ τί
 φρονεῖν; Μέν. εὐδαίμων
 ὁ Σώκρατις ἀνθρώπος ἦ
 τά γε ταῦτα πάντα ἔν
 σε θαυμάσιον οἶοντα ἀδρα-
 γηγρησῶναι, καὶ πάντα ἐγγυ-
 κέναι ταῦτα. δειγὶ δὲ οἶμαι
 τὰ λεγόμενα λέγειν, οὐδὲν εἰδόν-
 τα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτάς. οἱ
 δὲ, ἐρωτῶντες ὥντο τὸ πρῶ-
 μα εἶναι. Μέν. τίνας δ' οὗ-
 τοί εἰσιν οἱ πρὸς σέ; Σωκ.
 Χαρίδης ὁ Μένιππος, καὶ
 Φαίδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλείου.
 Μέν. οὐ γὰρ ὁ Σώκρατις, ὅτι
 κἄνταῦθα μετὰ τῷ σταντῇ
 τέχνῳ, καὶ ἐκ ἐλπιζομένης τῆς
 καλῶν. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἔστιν πράττειν; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάκειτο, εἰ δο-
 κῇ. Μέν. μὰ Δι' ὅτι τὸ Κρεῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἀπειμι, πλησίον οἰκί-
 σαι αὐτῶν. ἔτι γὰρ γούμ οὐκ
 ἐλίγα γαλάσεος, οἰμωζέ-
 των

to, ipse, alter quidem o-
 lens vnguentā, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis a-
 dulati doctus. S o c. Ac
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, quispi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res utiq; pertinet. Om-
 nes itaque te admirabile
 fuisse virum existimant,
 atque omnia cognovisse
 hæc (deceat enim, opinor,
 verum hic dicere) cum
 nihil scires. S o c. Et ipse
 dicebam hæc ad illos, sed
 illi tum simulationē quan-
 dam, eam rem esse puta-
 bant. M e. Sed quinam
 isti sunt circa te? S o c.
 Charmides. Menippe, &
 Phædrus & Clinias filius
 ille. M a. Euge, Socrates
 quoniam & hic artem tu-
 am exerceas, neq; formo-
 sos illos negligis. S o c.
 Quid enim aliud quod
 quidem suavius sit, age-
 rem? Sed huc propius no-
 biscum recumbe, si vide-
 tur. M e n. Non, per Io-
 nem. Ad Cræsum enim
 & Sardanapalum redeo p-
 pe illos habitaturus. Vide
 ut quippe mihi, non pau-
 ca habiturus ibi esse, que
 rideam, quando ploran-
 tes

res illos audiam. A & A.
Et ego quoque iam abeo,
ne quis mortuorum clam
nobis subducatur sese. Ple-
raque autem alia videbis
Menippe, quando iterum
conveniemus. M. E. Ab-
eas licet, nam & hæc Aea-
ce, vidisse sufficit.

Menippi & Cerbe- ri.

Heus Cerbere quando
quidem mihi tecum co-
gnatio quædam interce-
dit, cum & ipse sim canis,
dic mihi per Stygiam pa-
ludem, quomodo se habo-
bat Socrates, cum huc ac-
cederet? Verisimile est au-
tem te, deus cum sis, non
lærare modo, verum etiã
humano more loqui, si
quando velis. Cer. Quĩ
procul adhuc abesset Me-
nippe, visus est constanti
atque interrito adire vultu,
perinde quasi mortem ni-
hil omnino formidaret,
tanquã hoc ipsam vellet
ijs, qui procul a specus in-
gressu stabant, ostendere.
verum simul atque despexit
in hiatum viditque pro-
fundum atque atrum antri
reces-

των ἀκούων. Αἶα. καὶ
γὰρ ἤδη ἀπῆλθαι, μὴ καὶ τῶν
ἡμῶν νεκρῶν λάθῃ διαφυ-
γόν. τὰ πολλὰ δ' ἐστὶν αὐτῷ
ὅψαι ὧς Μένιππε. Μέν. ἀ-
πίθῃ. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ εἰ
Αἶακέ.

Μενίππου καὶ Κερβέρου.

ὦ Κέρβερε, συγγνώμη
γὰρ εἰμὶ σοι, κύων καὶ αὐ-
τὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς
Στυγῆς, ὅπως ἴδω ὃ Σω-
κράτης ὁπότε κατήκει πρὸς
ὑμᾶς. εἰκὸς δὲ σε δι-
δόντα, μὴ ὑλακτεῖν μέ-
τον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων
φθέγγεσθαι ὅπως ἐθέλεις.
Κέρβ. πῶς ἔωθεν μὲν ὧς Μέν-
νιππε, παντάπασιν ἔδω-
κε ἀπρέπῳ προσώπῳ πρε-
σιέναι, καὶ εὖ πάντ' ἐ-
δίεναι τὸν θάνατον δοκῶν.
καὶ τοῦτ' ἐμφυῖσαι τοῖς
ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσι
ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυ-
ψεν εἶπε τοῦ χάσματος,

ἐπὶ εἰδὲ τὸν ζῆφον, καὶ
 γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐ-
 τὸν δακνὼν τῷ κωνεῖω,
 κατέσπασα τοῦ ποδοῦ,
 ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώλυνε,
 καὶ τὰ ἑαυτοῦ παλὴν ὠ-
 δούετο, καὶ παντῶς ἐ-
 γένετο. Μέν. οὐκοῦν σο-
 φιστὴς ὁ ἀνθρώπος ὡς, καὶ
 οὐκ ἀληθῶς καταφρόνει
 τοῦ σφάγματος; Κέρβ. οὐκ,
 ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγ-
 καῖον αὐτὸ εἶναι, κατε-
 δρατυλέτο, ὡς δὴ θέν οὐκ
 ἄκων πεισόμενος, ὁ πάν-
 τας εἶδει παθεῖν, ὡς θαν-
 μάτωνται οἱ διαταί. καὶ
 ἔλως, περὶ πάντων γὰρ
 οὗ τοιούτων εἰπεῖν αὐ-
 τῷ, ἕως τοῦ σομίου
 τελευτῆσαι, καὶ ἀνδρεῖσι.
 τὰδ' ἐνδοθέν, ἔλεγχος
 ἀεζέως. Μένιπ. ἐγὼ
 δὲ πῶς σοι κατεληλυθέσαι
 εἶδον; Κέρβ. μέγας ὁ
 Μένιππε ἀξίως τοῦ γέ-
 νους. καὶ Διογένης πρὸς
 σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζό-
 μιν ἐσθῆτε, μή δ' ὠ-
 δού-

recessum, simulque ego
 cunctantem etiam illum
 aconito mordens, pede
 correptum detraherem,
 infatium ritu ciulabat su-
 osq; deplorabat liberos,
 nihilque non faciebat in
 omnem speciem sese con-
 uertens. M E N. Num
 igitur fucate sapiens erat
 ille, neque verè mortem
 contempnebat? C E R.
 Haud vere, ceterum ubi
 vidit id esse necesse, auda-
 ciam quandam prae se fe-
 rebat, quasi vero volens
 id esset passurus, quod a-
 lioqui volenti nolenti ta-
 men omnino fuerat feren-
 dum, videlicet, quo spe-
 ctatorib. esset miraculo.
 Equidem illud in totum
 de viris illiusmodi vere
 possum dicere, ad sauces
 usq; specus intrepidi sunt
 ac fortes, porro intus cū
 sunt, nihil mollius neque
 fractius. M E N. Cæterum
 ego quoniam animo tibi
 visus sum subiisse specū?
 C E R. Vnus mortalium
 Menippe, sic mihi visus
 es subire, ut tuo dignum
 erat genere, & prior te
 Diogenes, propterea quod
 neuiquam adacti subie-
 ritis-

ritis, aut intrusi, verum
tum ultroheri, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare recumbentes.

Charontis & Me- nippi.

Redde naulum sceler-
is. M e n. Vociferare, si
quidem isthuc tibi volu-
ptati est Charon. C h a.
Redde, inquā, quod pro
traiectione debes. M e n.
Haudquaquam auferre
queas ab eo qui non ha-
beat. C h a. An est qui-
spiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M e. Si ne
alius quispiam praterca,
equidem ignoro, ipse cer-
te nō habeo. C h a. At
qui perducabo te per Di-
tem impurissime, ni red-
das. M e. At ego illis ba-
culo tibi comminam ca-
put. C h a. Num ego te
tam longo traiectu gratis
transuekero? M e. Mer-
curius meo nomine tibi
reddat, ut qui me tibi tra-
diderit. M e n. Belle me-
cum agatur per Iouem, si-
quidem futurū est, ut etiā
defunctorum nomine per-
soluam. C h a. Haud o-
mit-

δέμνιοι, ἀλλ' ἐθέλωσι
γελῶντες, οἰμῶζεν πτερυ-
γέλασσι ἀπασιν.

Χάρων & Με- νίππης.

Απὸδος ὃ κατ' ἄρατι τὰ
πορθηρία. Μέν. Εἴπα, εἰ
τὺτό σοι ἡδίον ὢ Χάρων.
Χάρ. Ὑπὸδος φησὶ αὐτῷ
ὡς εἰ διπορθηρευτάμενος.
Μέν. ἔκ αὖ λάβοις παρά-
τοδ' μὴ ἔχοντας. Χάρ. ἔσ-
δέ τις ἔβουλον μὴ ἔχον;
Μέν. εἰ μὴ καὶ ἄλλός τις,
ὅς οἱ δα. ἐγὼ δὲ, ἔκ ἔχα.
Χάρ. καὶ μὲν ἄγξω σε καὶ
τὸν πλείωντα ὢ μακά-
ρ' ἢ μὴ ἀποδῶς. Μέν. καὶ
γὰρ πᾶς ξύλω σε πατάξαι
διαλύσω τὸ κρατίον. Χάρ.
μά τι μ' ἐν ἔσθ' ἀπαιτεῖς
τοσούτον πλῆν. Μέν. ὁ
Ἡρακλῆς, ὡς ἐξ ἐμῶ σοι ἀπο-
δῶτω, ὅς με παρ' ἐδοκέ σοι.
Ἡρμ. καὶ Δία ἐν ἀμύμῳ, εἰ
μὲν δα γὰρ καὶ ὑπερκατ' ἔστιν
τῶν νικητῶν. Χάρ. ἔκ ἀπο-
δῶτω.

ἴστωμαί σε. Μέν. τά τε
 γέ ἐνικατιώλκῃται τὸ πορθ-
 μέον, παρ' οὐδὲν. πλὴν ἀλλ'
 ἔγωγε μὴ ἔχω, πᾶς αὖ λάβοις;
 Χάρ. σὺ δ' ἐκ ἡδεις ὡς κο-
 μίζων δέον. Μέν. ἡδεῖν
 μὲν ἐκ εἶχον δέ. τί ἔστ',
 ἐργασθὲν δὲ τῷτο μὴ ἀποθα-
 τῶν; Χάρ. μόνος ἐν αὐχά-
 νεισ' ἀρῶκα περιουμέναι;
 Μέν. ἔσθ' ὅπως ὁ βέλτιστος, καὶ
 ὅ ἥντλαστα, καὶ τῆς κόπης
 ἐπελαθήμεν, καὶ ἂν ἐλασιν
 μόνος τῷ ἄλλων ὄντα τῷ.
 Χάρ. ἐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθμῖα. ἢ ὁλοκὸν ἀπεδῆ-
 ναι σε δεῖ. ἔγωγε δέμιν ἀλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. ἐγὼ
 ἀτάχα γέ με ὥσπερ ἐς τὸν
 βίον. Χάρ. χαρὴν λέγεις,
 ἢ καὶ πᾶν, ὅτι τέτρω-
 παρ' ἢ Αἰακοῦ πορτλάδω.
 Μέν. μὴ ἐνὶ χαλῇ ἔστ'. Χάρ.
 δεῖξέ τι ἐν τῇ πέτρᾳ ἔχεις.
 Μέν. Δέμας εἰ θέλεις, καὶ
 ἢ ἑκάτῃς τὸ δέπνον. Χάρ.
 αἶψα τῷτον ἐνὶν ὃ Εὐρυπὶ
 καὶ αἶψα γαγας; ὅα δ' καὶ ἐλά-
 λει παρ' ἢ πᾶν, τῷ δέμ-
 νει

627

mactam te. M E N. Quin
 igitur vel huius gratia per-
 ge, ut facis, navim trahere,
 quanquam quod non
 habeo, quinam auferas?
 C H A. At tu nesciebas,
 quid tibi fuerit adportan-
 dum? M E N. Sciebam
 quidem, verum non erat.
 Quid igitur? num ea gra-
 tia erat mihi semper in vi-
 ta manendum? C H A.
 Solus ergo gloriaberis te
 gratis fuisse transvectum?
 M E N. Haud gratis ὁ πρα-
 clare, siquidem & senti-
 nam exhausti, & remum
 atrupui, & vectorum omnium
 unus non eiulavi. C H A.
 Ista nihil ad navium, ob-
 lum reddas oportet, neq;
 enim fas est secus fieri.
 M E N. Proinde tu me
 rorsam in vitam reuehe.
 C H A. Belle dicis, nimi-
 rum ut verbera etiam ab
 Aeaco mihi iustificiam.
 M E N. Ergo molestus ne-
 sis. C. Ollende quid ha-
 beas in pera. M E. Lupi-
 num si velis, & Hecate cor-
 nam. C H A. Vnde nobis
 hunc conē adduxisti Mer-
 curi? tum qualia garric-
 bat inter navigandum?
 vectores omnes irridens,

26

ac dictarijs incessens, y-
nusque cantillans, illis
plorantibus. M A R C V.
An ignoras Charon quæm
vixum transuexeris, plane
liberum, cuiq; nihil om-
nino curæ sit. Hic est Me.
C H A. Atqui si unquam
polluc te recepero? M A.
Si receperis ò præclare,
ne pollis quidem iterum
recipere.

Protesilai & Pluto- nis.

O Domine, ò rex, ò
noster Iupiter & tu Cere-
ris filia, ne despiciate pre-
ces amatorias. P L V. Tu
vero quid precaris a no-
bis, aut quis demique es?
P R O. Equidem Protesila-
us sum, filius Iphicli, pa-
tria Philacensis, qui cum
reliquis Grecis in expedi-
tione ad Troiam, pfectus
ac primus omnium cōtra
Ilium pugnando, occisus
sum. Precor autem ut di-
missus hinc, modicum tē-
poris, in vitam redire de-
nuò permittat. P L V.
Hunc amorē, Protesilaē,
omnes mortui amant. sed
nullus tamē ipsorum po-
tetur

κατὼν πάντων καὶ ἀγγέλων,
καὶ θεοκτόνων, καὶ μόνος ἀ-
δού, οἰμωζόντων ἐκείνου.
Εἰς ἀγνοεῖς ὃ χάριν, ἐπὶ τῇ
ἀνδρᾷ διαπόρθημενται ἐλευ-
θερον ἀκριβοῦς, κοῦδινος αὐ-
τῷ μέλει. οὗτος δὲν ὁ Μή-
νιππος. Χάρ. καὶ μὴν αὖ σι-
λάσω ποτέ; Μέν. αὖ λάσω
ὃ λέλινε δις ὃ ἔκ αὖ λάσω.

Πρωτεσίλαου καὶ Πλούτωνος.

ὦ Δεσπότη, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτερε Λεῶ, καὶ σὺ Δίμη-
τρος σύγατες, μὴ ἐσπεύδῃς
δυστιν ἐρωτικῇ. Πλού. σὺ
δὲ τίνας δὲν παρ' ἡμῶν;
τις ὢν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ γὰρ Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος, συστρατιώ-
της τῆς Ἀχαιῶν, καὶ πρῶ-
τος Ἀπολλωνῶν τῶν ἐπ' Ἰλίου.
δέσμαι δὲ ἀφιδεῖς ὥς ὁ-
λίγην, αἰαδιῶναι πάλιν.
Πλού. τοῦτον γὰρ τ' ἐρωτᾷ
Πρωτεσίλαε, πάντες νικη-
τῶσι. πάλιν οὐδεὶς αὖ αὐτῷ
τύχη.

γήνη. Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 (ὡς Αἰδωνοῦ ἐξῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δὲ, ὡς νύγα-
 μιν ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
 παλεπῶν, ὀρχόμενον ὑποπλέ-
 ων. ἦτα ὁ κακιδάμων ἐν
 τῇ ὑπνῶσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εὐκτοροῦ. ὁ οὖν ἔρωε τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ὑπο-
 κτείνει με ὧ δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶν πρὸς ὀλίγον
 ἐφθῆς αὐτῇ, καταβῆναι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπης
 ὧ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης
 ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὧ
 δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρουχον ὤ. Πλου. οὐκοῦν
 φείμεσθαι. ἀφίξεταί γάρ
 ἐκείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 νελθεῖν δύνει. Πρωτ. ἀλλ' οὐ
 φέρω πῶς διατρίβω ὧ Πλου-
 τῶν. ἡράδην δὲ καὶ αὐτὸς
 ἤδη, καὶ οἶδα οἶον τὸ ἐξῆν
 εἶναι. Πλου. ἦτα τί σε ὀνή-
 σαι μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρομένοισι; Πρωτ. οἶμαι
 φείτῃ κακείνῳ ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμᾶς. ὥς αὖθ' ἐνέε
 δύο

titur eo. P r o. An non
 vitam, ὁ Plato, tanto pe-
 re amo, verum equidem
 uxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq;
 in bellum nauigando pfe-
 ctus sum. Deinde infelix
 in egressu nauis, ab He-
 ctore occisus sum. Amor
 itaq; ista uxoris, non me-
 diocriter me, ὁ Domine,
 enecat, voloq; si vel pau-
 lulum ab ipsa conspectus
 fuero, rursus huc descē-
 dere. P l u t. Non bibi-
 sti, Protefilae, aquam Le-
 theam? P r o t. Bibi e-
 quidem, sed hæc res præ-
 ualuit pondere. P l u t.
 Igitur expecta, adueniet
 enim & illa quandoque,
 neq; nunc opus quicquid
 erit, iterum ascendere te.
 P r o. Sed moram hanc
 ferre nequeo. Amasti au-
 tem tu quoq; aliquando,
 ac nosti, qualis res Amor
 sit. P l u. Et quid adeo
 iuuabit te vnum diem re-
 uiuiscere? deinde autem
 paulo post eadem hæc lu-
 gere? P r o. Spero me, et-
 iam illam abduciurum es-
 se, vt huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 pies

pies. P L V. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile unquam factum est. P R O. At ego in memoriam tibi reuocabo. Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen uxorem reddidistis, & cognatam meam Alcestim emisistis, Herculi gratificantes. P L. Optaris autem cum ista nuda atq; deformi caluaria, formosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire? Quo pacto autem illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim, sat scio atq; fugiet, tuq; frustra tantum iter exantlaueris. P R O. Proinde mi vir, tu isti quoque rei medicinam aliquam adhibe. Ac Mercurium iube, ut postquam ad lucem peruenerit Proteus, contactum virga, mox in adolescentem formosum conuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P L. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur, æge perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu
vero

δύο νεκρούς λήψῃ μετ' ὅλγον. Πλού. οὐδέ μιν θάψαι ταῦτα οὐδέ ἐχέτω πόλις. Πρω. ἀναμνήτωσιν Πλούτων. Ορφεὺς γὰρ δι' αὐτὴν τούτων αἰτία τῆς Εὐρυδίκης παρέδωκε, ὅμοιον μου Ἀλκίστην παρέπέμψατε Ἡρακλεὶ χαρίζεσθαι. Πλού. θελήσεις δὲ οὗτω κρανίον γυμνὸν ὦν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῶσαι; πῶς δὲ καὶ εἴνη προσέφεται σε καὶ διαγνῶναι δυναμένη; φησὶται γὰρ εὖ οἶδα, καὶ φέρεται σε, καὶ μέγιστον τὴν τοσοῦτην ὁδὸν ἀνελθούσας. Πρω. οὐκοῦν ὦ ἀνὴρ σὺ καὶ τοῦτ' ἴσται. τὸν Ἑρμῆν κέλευτον, ἐπειδὴ ἐπὶ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτιστῆλαος ἢ καθιέρωνον ἐν τῇ ἑσέδῳ, νεανίαν ἐνθὺς καλὴν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, ὥστε βῆ ἐκ τοῦ πασός. Πλού. ἐπεὶ Περσεφόνη σιωδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐδὲ ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

μνησσο, μίαν λαζών ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non am-
plius quam unum diem
tibi permissum esse.

Διογένης καὶ
Μουσώλας.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καρ, ὅτι τίμι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
σεβτιμάδαι ἀξιοῖς; Μαύ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὲν
ὦ σιωπεῦ ὅς ἐβασίλευ-
σω Καρίας μὲν ἀπάσης,
ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων.
καὶ γότους δὲ τινὰς ὑπε-
γαγόμεν, καὶ ἄχρι Μιλή-
του ἐπέβην, μὰ ποίαν τῆς
Ιωνίας κατασφιδάμενος.
καὶ καλὸς ὢν, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις καρτε-
ρὸς. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Ἀλικαρνασσὶ μνημεῖα παμ-
μέγεθες ἔχω ὀπκείμενα,
ἡλέκον οὐκ ἄλλος νικηρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ ἕτως ἐς κάλ-
λος ὀξυσκημένον, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον ἠκασμέτων λί-
θου τοῦ καλλίστου, οἷον
οὐδὲ γὰρ οὐρεῖ τις αἶψ' ἐκ-
δίδας

Ohe tu Car, quare tan-
dem insolens es, tibi que
placere, ac dignum te cre-
dis, qui unus nobis omni-
bus antepondere? M A V.
Primum regni nomine &
tu Sinopensis, quippe qui
Carix imperaverim uni-
versæ, præterea Lydiæ
quoque gentibus aliquot,
tum autem & insulas non
nullas subegerim, Miletū
usque pervenerim, plerisque
Ionix partibus vastatis.
Adhæc formosus eram
ac procerus, ac bellicis in
rebus prævalidus. Postre-
mo, quod est omnium ma-
ximū, in Halicarnasso mo-
numentum erectū habeo,
singulari magnitudine,
quatum videlicet defun-
ctorum alius nemo possi-
det, neque pari etiā pulchri-
tudine conditum, viris
scilicet atque equis, pul-
cherrimo è saxo, ad viam
formam absolutissimo ar-
tificio expressis, adeo ut

vel phanum aliquod simile haud facile quis inueniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? D i o. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulcri molem? M a v. Per Iouem ob hæc inquā. D i o. Atqui ó formosé Mausole, nequē vires iam illæ, neq; forma tibi iam adeit, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellētia delegerimus, haudquaquam dicere potis sit, quamobrem tua caluaria mæ sit anteferenda, siquidem vtræq; pariter tū caluæ, tum nuda, vtriq; dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter namb. finis ac sursum hiati bus deformati. Cæterum sepulcrum ac saxa illa preciosa, Halicar nasseis foris in iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquā qui magnificā quandam apud se struaturam habeāt, verum quid hinc commoditatis ad te redeat vir egregie, nequaquā video, nisi forsan illud commodum vocas, quod plus

δίδως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ὅτι τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογένης. ὅτι τῆ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῇ καλλεί καὶ τῇ βάρει τοῦ τέφρου; Μάισω. ἰὼ Διὶ ὅτι τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὅ καλὲ Μάιστωλε, οὔτε ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γὰρ τίνα ἐλπίμεθα δικαιοσύμορφίας παρ' αὐτοῦ, οὐκ ἔχομεν εἰπεῖν τίνας ἔτι καὶ τὸ κρείσσον προτιμῆσθαι τῷ ἐμῷ. Φλάσκει γὰρ αὐτῷ, καὶ γυναικῶ, καὶ τοῖς ἑσώτατος ὁμοίως προσφάγεσθαι, καὶ τοῖς ἐσθλοτάτοις ἀφρῆμεθα, καὶ πῶς ἔτι τας ἀποτιμώμεθα. ὁ δὲ τάφους, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσοῦσι μὲν ἴσως εἶναι ὁπότε κινῶνται, καὶ φιλοτιμῆσθαι πρὸς τοῦ ξένου, ὡς δὴ τι μέγα οἰκοδομημα αὐτοῖς ὄντι. σὺ δὲ ὧ βέλτιστε, εὐχέσθω, π' ἀπολαύσεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τούτο φῆς, ὅτι μάλ'

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοισι λίθοις πιε-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνένητα οὐκ
 μοι ἐκείνα πάντα. καὶ ἴσότη-
 μοι ἔσσεαι Μαύσωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἴσότημος ὁ
 γυναιότατος. οὐ γάρ. Μαύσω-
 λος μὲν γὰρ οἰκώζεται, μεμνη-
 μένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν αἷς
 ἐνδωμονοεῖν ὤρετο. Διογῆνης
 δὲ κατακλάττεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρ-
 νασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀ-
 δελφῆς κατεσκευασμένον.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σά-
 ματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμε-
 λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 ταῖς ἀριστοῖς καὶ αὐτῷ κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιω-
 κὸς ὑφιλότερον ὅτι Κερῶν ἀν-
 δραποδέσατε τῷ σοῦ μνήμα-
 τος, καὶ ἐν βέλαιότῳ χορῇ
 κατεσκευασμένον.

plus oneris, atq; nos su-
 stines, sub tam ingentibus
 saxis pressus ac lobarans.
 M A V. Itane nihil illa mi-
 hi conducunt omnia, pla-
 neque pares erunt Mau-
 sol' ac Diogenes? D I O.
 Imo haud pares, inquam,
 vir clarissime, nam Mau-
 solus discruciabitur, quo-
 ties earum rerum in men-
 tem veniet, quibus in vi-
 ta florere consuevit, ac
 Diogenes interim eum
 ridebit. Atq; ille quidem
 de suo illo monumento,
 quod est in Halicarnasso,
 memorabit, ab uxore Ar-
 temisia atque sorore pa-
 rato, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habeat
 sepulcrum. Neque enim
 illi res ea curæ est, utrum
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 miamque reliquit, ut qui
 vitam peregerit viro di-
 gnari, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorem, ac tutiore in loco
 substructam.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μηνίππου. Νε-
 ρεύς.

Nirei, Therstæ, &
 Menippi.

Ecce denique vel menippe hic iudex erit, uter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? Μ η . Imo quinam sitis, prius arbitror indicandū, nam hoc opinor, scitu est opus. Ν ι . Nireus ac Therſites. Μ η . Uter Nireus uter Therſites, nō dum enim vel hoc satis liquet. Τ η κ . Iam unum hoc ymco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus ex tulit, unum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, uti pronuncies Menippe, utrum altero formosio rem æstimes. Ν ι κ . Mirum me Aglaia Charoſque prognatum, qui vir pulcherrimus vixus omnib. ē Graiſ. Priamēia ad Pergama veni. Μ κ κ . Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem oſibus alijs appareas af-

Ιδοὺ δὲ Μένιππος οὐ τοσὶ δικάσει, πότιρος εὐμορφώτερος ὅσιν. εἶπε δὲ Μένιππος, οὐ καλλίων σοι δοκῶ; Μην. τίνας δὲ γὰρ ἔστι, πρῶτερον ὄμμα. καὶ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νίξ. Νίρεὺς καὶ Θερσίτης. Μην. πότιρος ὁ Νίρεὺς, καὶ πότιρος οὐκ ὁ Θερσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. Θερσίτης. ἐν μὲν ἡμῶν τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίος εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικούτου διαφέρει, ἡλίκον σὲ Ομηρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπήνισεν, ἀπάντων εὐμορφώτατος περσεύων. ἀλλ' ὁ φοβὸς ἐγὼ, καὶ μὲν οὐδὲν χείρων ἐφαίμην τὸ δικάσῃ. ὥρα δὲ σοι δὲ Μένιππος, ὅν τινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγῇ. Νίξ. ἐμὲ καὶ τὸν Αὔλαϊα καὶ Χάριτος, ὃς καλλίος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίου ἦλθον. Μην. ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γλῶ, ὥς ὄμμα καλῶν ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσα ὄμμα, τὰ δὲ κρατίοντα

τάυτη μὲν ἀρα διακρί-
ητο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου
κεκρίον, ὅτι εὐθροπὸν τὸ
οὖν, ἀλαπαδὺν γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ ἐκ ἀνδρώδεις ἔ-
χει. Νικ. καὶ μὴν ἔρου
Ομηρον ὁποῖος ἴω, ὅπῃτε
σωεπράττουσιν τοῖς Ἀχαιοῖς.
Μεν. ὀνείρατά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ εἰ βλέπω, καὶ νῦν
ἔχεις, ἐμῆνα δὲ αἰτότε ἴ-
σαται. Νικ. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμερεφέστερός εἰμι
ἢ Μένιππ; Μεν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμερεφός,
ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾧδου, καὶ
ὁμοίαι ἅπαντες. Θερσ. ἐμοὶ
μὲν καὶ τῶτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί-
ρωνος.

Ἰκονσα ὦ Χείρων, ὡς
οὗτος ὢν ἐπιδυμήσας ἀπε-
θανέν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ'
ἰκονσας ὦ Μένιππ. καὶ
τέθνηκα, ὡς ἔγας, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνάμε-
ναι. Μέν. τίς δὲ σε
ἔγας

affimilis, porro caluaria
hoc vno insigni à Ther-
se caluaria dignosci possit
et tua delicata est ac molli-
cula, quandoquidē isthuc
habes effeminatū ac neu-
tiq; viro decorum. N. At-
tamen Homerū perconter-
re, qua speciesū fuerim,
cum inter Græcorum co-
pias militarem. M. E. Tu
quidem somnia mihi nar-
ras, at ego ea specto, quæ
video, quæq; tibi adsunt
in præsentia, cæterum ista
norunt, qui id tēporis vi-
uebant. N. 1. Quid igitur
tandē? an non ego formo-
sior Menippe? M. Neque
tu neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos æqualitas est,
paresq; sunt omnes. T. Mi-
hi quidem vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidem audiui Chi-
ron, te deus cum esses, ta-
men optasse mortem. C.
Vera illa audisti ὦ Me-
nippe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cum ni-
hil liceret immortalē esse
M. At quænam te mor-

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominum horreat? C H I. Dicam apud te, virū neutiquam stultum atq; imperitum, iam mihi defierat iucundum immortalitate frui. M E. Quid? an iniucundum erat te vivere, lucemq; tueri? C H I. Erat iniquum Menippe, nam q̄ iucundum vocat, id ego neutiquā simplex, sed varium quiddam esse arbitror. Verū quum ego semper viverem, atq; ijsdē perpetuo reb. vterer, sole, luce, cibo, tum horū eadem recurrerent, reliqua item omnia, quæcunque contingunt in vita, reciproco quodam orbe redirēt, atque alijs alia pervices succederēt, satietas videlicet eorum me cepit. Neq; enim in eo voluptas est vita, si perpetuo fruaris ijsdē, sed omnino in permutando posita est. M E. Probe loqueris Chiron. Cæterū hæc quæ apud inferos agitur vita, quinam tibi pcedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorem te contulisti? C H I. Haud suaviter Menippe

ἔως τοῦ θανάτου ἔχη
ἀνθρώπου τοῖς πολλοῖς
χρήματος; Χείρων.
ἔγω φρός σε οὐκ ἀσύν-
τον ὄντα. οὐκ ἔτι ἔ-
δὲ ἀπολαύειν τὰς ἀθά-
νασίας. Μένιπ. οὐχ ἔ-
δὲ ἔγω, ζῶντι οὐκ ἔτι
φρός; Χείρ. οὐκ ἔτι Μένιπ.
π. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε
ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀ-
πλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἔ-
γὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπο-
λαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου,
φωτὸς, τροφῆς, αἱ ὧραι
δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γι-
γνόμενα ἅπαντα ἔστιν ἑ-
κασον, ὥσπερ ἀκολουθοῦν-
τα θάτερον θάτερον. ἐν
πλήθει γοῦν αὐτῶν, ἐν
γὰρ ἐν ταῖς αὐταῖς αἰεὶ, ἀλ-
λὰ καὶ ἐν ταῖς μετασχη-
ῶν, τὸ τρεπνόν ἔστι. Μέν.
οὐ λέγεις ὅτι Χείρων. τὰ
ἐν αἵδου δὲ πῶς φέρεται,
ἀφ' οὗ παρελόμενος αὐ-
τὰ ἦκεις; Χείρ. οὐκ
ἀνδρῶς ὅτι Μένιπ. ἢ γὰρ
ισοτιμία, πάνυ δημοτικόν,
καὶ

καὶ τὸ παῖγμα οὐδὲν ἔ-
χει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ
εἶναι, ἢ ἐν σκότει· ἄλ-
λως τε, οὐδὲ διψῶ ὥ-
σπερ ἄνω, οὔτε πεινῶ
δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδέχῃς τού-
των ἀπάντων ἐστὶν. Μέν-
ππε ὦ Χείρων, μὴ σφι-
κίπῃς σιωπῇ, καὶ ἐς
τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος περ-
εῖ. Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς;
Μένπ. ὅτι εἰ τῷ ἐν πῶ
βίῳ τὸ ὁμοίον αἰεὶ καὶ ταύ-
τὸν ἐγένετό σοι περὶ πο-
ρῆς, καὶ ἐν ταῦθα ὁμοία
ὄντα, περὶ πορῆς ὁμοίως
αὖ ᾔροίτο, καὶ δεήσει με-
ταβολῇ γε ζητεῖν τινα,
καὶ ἐνταῦθα ἐς ἄλλον βί-
ον, ὥσπερ οἶμαι ἀδύνα-
τον. Χείρ. τί οὖν αὖ πά-
θοι τις ὦ Μένππε; Μέν-
ππε, οἶμαι, καὶ φασί,
σωμάτων ὄντα, ἀρέσκεισθαι
καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παρού-
σι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρη-
τον οἶσθαι.

Διογέ-

liquidem æqualitas ipsa
quiddam habet admodū
populare. Nihil autem in-
terest, vtrum in luce quis
agat, an in tenebris. Præ-
terea neque sciendum est
nobis quemadmodum a-
pud superos, neq; esuriē-
dum, sed eiusmodi rerum
omnium egentia vacam.
M E N. Vide Chiron ne
temetipse inuoluas, neve
codē tibi recidat oratio.
C H. Quamobrem isthuc
ais? M E N. Nempe si il-
lud tibi fastidio fuit, quod
in vita semper ijsdem simi-
libusque rebus utendum
erat, cum hic itidem simi-
lia sint omnia, eundem
admodum pariet fastidi-
um. At de integro tibi
quærenda erit vitæ com-
putatio, atque hinc quo-
piam aliam in vitam de-
migrandum, id quod arbi-
tror fieri non posse. C H.
Quid igitur faciendū Me-
nippe? M E. Illud nimirū,
ut sapiens cum sis, quem-
admodum opinor, & vul-
go prædicant, præsentib;
rebus contentus, bonisq;
consulas quod adest, neq;
quicquam in his esse pu-
tes, quod ferri non queat.

N S

Dio-

Diogenis, Antisthenis, & Cratesis.

Διογένης, Αντισθένης,
καὶ Κράτης.

Ocium nunc agimus
Antisthenes & tu Crates,
quære, cur non obsecro
imus deambulatum, recta
ad ingressum & fauces or
ci, ut ibi spectemus eos,
qui descendunt, quinam
sint, & quid quisque eo
rum agat? A N T. Eamus
Diogenes. Etenim specta
culum hoc iucundum fue
rit, videre alios quidem
ipsorum lacrymari, alios
autem ut dimittuntur,
supplicare, quosdam au
tem ægre descendere, &
quâquam ceruice urgen
te ac impellente Mercu
rio reluctari tamen, & re
supinos obniti nulla ne
cessitate aut commodo
suo. C R A. Ego vero et
iam exponam vobis, quæ
ipse vidi in via, quando
huc descendebam. D I O.
Exponas licet, Crates, vi
deris enim quædam om
nino risu digna dicturus
esse. C R. Tum alij multi
nobiscum descendebant,
tum vero inter ipsos ma
ximè nobiles, Ismenodo
rus ille dives, ex nostris,
&

Αντισθένης καὶ Κράτης,
χαλκῶ ἔγουν. ὅτι τί οὐκ
ἀπικνύμεν εὐθὺς τῆς καθεύδον
δειπατήσαντες, ἰσχυροὶ
τὸς κατιόντας οἰοί τινες εἶ
σι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιῇ;
Αν. ἀπικνύμεν ὃ Διόγην.
καὶ ὃ δὲ τὰ δέοντα ἡδὺ
γνώσκοιτο, τοὺς μὲν δακρυ
όντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ
ἠκισταύοντας ἀφιδύωαι.
ἐπίουσι δὲ μάλιστα κατιόν
τας, καὶ ὅτι τράχηλον
ὠθαυῶτες τοῦ Ερμού, ἑ
μως ἀντιβάλλοντας, καὶ
ἐπὶ τοὺς ἀντιρρέοντας, εὐ
δὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γούῳ
καὶ δινγήτομαι ὑμῖν ἃ εἶ
δον, ὅποτε κατήειν κατὰ
πῶς ἴδον. Διογ. δινγῆσαι
ὦ Κράτης, ἔσikas γὰρ τῶα
παγγέλαια ἔρεῖν. Κρά. καὶ
ἄλλαι μὲν πολλοὶ συγκατέ
βαινον ἡμῖν. ἐν αὐτοῖς δὲ
ὀπίστημοι, Ἰσμενώδωρος τε
ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,
καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μιθίας ἑ-
 παρχος, καὶ Ορσίτης ὁ ἀρμε-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδω-
 ρος, ἐπιφθόνοντο γὰρ ὑπὸ ἀν-
 τῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς
 Ἐλευσίνα οἰμαὶ βαδίζων,
 ἔσενέ τι, καὶ τὸ πρῶτον οὐ
 τῶν χερσὶν εἶχε καὶ τὰ παι-
 δία τὰ νεογνά, ἀκαταλι-
 λότη, ἀνέκαλετο, καὶ ἐ-
 αὐτῷ ἐπιμέμεντο τὸ τάλ-
 μης. ὁ δὲ Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ πρὸ τὰς Ἐ-
 λευθεράς χωρία πανένημα
 ὄντα ὑπὸ τῆς πολέμου, διο-
 δέουσι, δύο μόνους ὠκέτας
 ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 σέπτερα μετ' ἑαυτοῦ ἔχων.
 ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ
 ἦδη, καὶ γὰρ Δί' οὐκ ἄστεγος
 τῶν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤρθετο, καὶ ἠγανάκτα πε-
 ζὸς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν
 ἵππον οὐτὶς παρὰ τὸν ἵππον
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος οὐτὶς σαρκε-
 δήκει, μίᾳ πληγῇ ἀμφό-
 τεροι διατρεφέντες ὑπὸ θρα-
 κίης τινος σιλασσοῦ. ἐν τῷ

& Arsaces Medorū prae-
 fectus, & Armenius Orce-
 tes. Ismenodorus igitur
 (occisus enim fuerat a la-
 tronibus circa Cithæro-
 nem, quando Eleusinem,
 ut arbitror, proficiscebatur)
 & remeabat & vulnus
 in manib. prae se ferebat,
 liberos suos paruos, quos
 reliquerat identidem vo-
 cando, sibi que ipsi ob au-
 daciam succensendo. qui
 cum Cithæronem transis-
 set, ac illa loca circa Eleu-
 teras deserta, ac bellis va-
 stata peragrasset, non am-
 plius quam duos seruos
 secum adduxisset, idq; et-
 iam cum phialas quinque
 aureas & cymbia quatuor
 secum haberet. Arsaces
 autem (senior enim iam
 erat, & per Iouem, pro
 Barbarico illo ritu, facie
 non adeo inhonesta, aut
 cōtemnenda) grauer fe-
 rebat atq; indignabatur,
 quod pedibus incederet,
 volebatque sibi equum
 suum adduci. Nam & e-
 quus una cum eo mortu-
 us fuerat, una plaga am-
 bobus transfossis a Thra-
 censi quodam scutato, in
 eo prælio, quod cum rege
 Cap-

Cappadocum ad Araxem
fluvium commissum fue-
rat. Nam Arsaces quidem
infesto cursu in hostem fe-
rebatur, longe, ut quidem
ipse narrabat, ante alios
euectus. Thrax autem ex-
pectato illo subsistens,
ac scutum prae se tenens,
venientē Arsacis hastam
excutiendo divertit, ipse
autem submissa parum-
per sarissa sua, & equum
& insidentē illum trans-
verberat. A N. Sed quo
pacto fieri potuit, Cra-
tes, ut vno ictu ambos
transverberaret? C R A.
Facilime Antist. Nam il-
le quidem cursu fereba-
tur, centum quendam vi-
ginti cubitalem praetentū
habens: Thrax autem ubi
pelta obiecta, plagam ex-
cussisset, & iam cuspis ip-
sum praeteruecta esset, in
genu proumbens excipit
sarissa venientis impetum,
ac equum sub pedus vul-
nerat, quo mox prae fu-
rore ac vehementia cur-
sus se ipsum transadigente,
eadem hasta etiam Arsa-
ces per inguina utrinque
ad nates usq; penetrante,
transfoditur. Intelligis
nimis-

ὅτι τὸ Ἀράξην πρὸς τὴν Καππαδοκίαν συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ πρὶν ἄλλων προὔπιξηρμήσας. ὑποτάσσεται δὲ ὁ θρᾶξ, τῇ πέλτῃ μὴ ὑποδύς, ὑποσείνεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν. οὕτως δὲ ὑποθείς τὴν σάρισσαν, αὐτὸς τὴν διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. πῶς οἶόν τι, ὦ Κράτης, μὴ πλεονάζῃ τοῦτο γινέσθαι; Κράτ. ἔστιν ὡς Ἀντίοχονος. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσιπῆχυν τινὰ κοντόν περὶ βελήϊον. ὁ θρᾶξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπικρούτατο τὴν περὶ βελήϊον, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκρότης, ἐς γόνυ ἐκλάσας, δέχεται τῇ σάρισσῃ τὴν ἐπέλατιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στήθον, ὑπὸ θυμῷ καὶ σφοδρότητι αὐτὸν διαπείραντα. διελάννεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ, ἄχρως ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὅρα, οἶόν τι

τι ἐξήρτο, οὐ τοῦ ἀνδρός,
 ἀλλὰ τοῦ ἵππου μάλλον
 τὸ ἔργον. ἡγανάκτει δὲ
 οὐκ, ὁμῶς τῶν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππου
 κατένευ. ὁ δὲ γὰρ Οὐρί-
 της ὁ ἰδιώτης, καὶ πάν-
 τ' ἀπαλὸς τὸ πῶς, καὶ οὐδ'
 ἐσάναι χαλεπὸν, οὐχ ὅπως
 βαδίζειν ἰδιώται. πάρο-
 σι δ' αὐτὸ ἀτιγχνῶς Μή-
 δαι πάντες, ἐπὶ ἀπο-
 βῶσι τῶν ἵππων, ὥστε οἱ
 ὅτι τῶν ἀκανθῶν ἐπιβάτο-
 ρες ἀκροποδῆτι, μάλιν βα-
 δίζουσιν. ὥς ἐπεὶ κατα-
 βαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ
 οὐδ' αὖτε μηχανῇ ἀνίστασθαι
 ἠδύνατο, ὁ βέλτιστος Εὐμή-
 νος ἀράμενος αὐτὸν, ἐκβρι-
 σὼν ἄρχει πρὸς τὸ πρὸς μέιστον,
 ἐγὼ δὲ ἐγέλω. **Αν.** κα-
 γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ'
 ἀέμιξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλ-
 λοις, ἀλλ' ἀφ' αὐτῶν εἰσώζον-
 τας αὐτὸς, προσδιδάμων
 καὶ τὸ πρὸς μέιστον, προσκα-
 τέλατον χώραν, ὥς αὖ
 ἐπιταθείας πλεῖστα. πα-
 ρὰ δ'

nimirum quo pacto acci-
 derit, cum non viri, sed e-
 qui magis hoc opus fue-
 rit. Verumtamen indigna-
 batur ille, quod non am-
 pliorem honorem, quam cæ-
 teri habebatur, volebatq;
 eques descendere. Οὐρί-
 tes autem, priuatus quis-
 piam erat, atque admo-
 dum debilis pedib⁹, quip-
 pe qui neque stare humi,
 nedum incedere villo mo-
 do poterat. Accidit au-
 tē hoc prorsus Medis o-
 mnibus, ut postquam ab
 equis descenderint, velu-
 ti qui super spinas ingre-
 diuntur, summis pedum
 digitis, vix atque xgre in-
 cedant. Quamobrem,
 cum per seipsum humi de-
 iectus iaceret, neq; villo
 prorsum pacto resurgere
 vellet, bonus ille Mercu-
 rius sublatū in se homi-
 nem, ad cymbam vsque
 portauit, ego vero sequēs
 ridebam. **Αν.** Et ego por-
 ro quando huc descende-
 bam, neq; admiscui me
 ipsum cæteris, sed reli-
 ctis plorantibus illis, ad
 cymbam accurendo, præ-
 occupauit mihi locū, quo
 commodius nauigarem.
 Inter

Inter nauigandum vero, alij quidem lacrymabantur, alij autem nauseabant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. **ΔΙΟ.** Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti ellis itineris comites. Mecum autem Blephas ille fœnecator, ex Pirgo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemptus fuerat, Lampis autē ob amorē Myrrij meretricis seipsum iugularat: Blephas vero fame miser perijsse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modū ac tenuis maxime. Ego vero quāquam antea notam, interrogabam tamen quo pacto quisq; mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, nō iniusta vero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in delicijs viueres, annos nonaginta natus, adolescen-

ἐὰν τὸν πλοῦτον δέ, οἱ μὲν ἐδίδουσαν τε, καὶ ἐναντίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτρεπόμενοι ἐν αὐτοῖς. **ΔΙΟΥ.** σὺ μὲν δὲ Κράτης καὶ Ἀντίσθενης, τοιοῦτον ἐτύχετε ξυμποσπύραν. ἐμὴ δὲ Βλεφίας τε ὁ δαιειτός, ὁ ἐκ Περγῶν, καὶ Λάμπις ὁ ἀκαρνᾶν, ἑσπαγνῶν, καὶ Δάμις ὁ πλοῦτος ἐκ Κορίνθου συγκατήσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ἀποθανόν. ὁ δὲ Λάμπις, δὲ ἐρωτῶ Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ἀπεσφάξαι ἐαυτόν. ὁ δὲ Βλεφίας λιμῶν ἀθλίος ἐλέγτο ἀπεκλινέσθαι, καὶ ἐβόλῃ ὤχρως ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λατρίῃ ἐς τὸ ἀκρετέστατον φαιόμενος. ἐγὼ δὲ, καὶ περ εἶδας, ἀνέκρινον ὃν τέκνον ἀποδάναι. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωσάμενος τὸν ὕμνον, καὶ ἀδικαὺς υἱὸς τοῦ ἐπαθῆος ἔφην ὑμῶν αὐτῶν, ὅς τάλαντα ἔχον ὅμοιόν χίλια, καὶ περὶ αὐτὸς ἐννεηκοστὰς ὢν, ἐκ ταχισταὶ καί τε νεανίσκος

αὐτὴν τῆς παρὰ τοὺς πόδας παρῆ-
 γει. σὺ δὲ ὡς ἀκρενὴν, ἔστιν
 γὰρ καὶ κείνος, καὶ κατηγάτο
 τῇ Μυρτιά, τί αἰτίᾳ τὸν
 ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὅς
 τις μὲν πολέμιους αὐτὸν
 πώποτε ἔβρισε, ἀλλὰ φι-
 λοκινδυνεύει ἠγωνίζου πρὸ
 τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ
 τυχόντος παιδιτηαίου, καὶ
 δακρύων ὀππλάσεων, καὶ
 συναγμάτων, ἑάλως ὁ γεν-
 νῆος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας
 αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει
 φθάσας, πολλὰ τὴν αἰσεί-
 αν, ὅτι χεῖματα ἐφύλατ-
 πε τοῖς μηδὲν περσέμενοι
 κληρονομοῖς, εἰς αἰὲν βιώ-
 σασθαι ὁ μάλιστα νομίζων.
 πάλιν ἐμοὶ γε οὐ πῶς τυ-
 χούσαν τερπώλιν παρῆσ-
 χον τότι συνόντες. ἀλλ' ἤδη
 μὲν ὅτι τῇ σομίσῃ ἐσμέν.
 ὑποβλέπειν γὰρ, καὶ δρο-
 σιστῇν πρὸς ἑαυτὸν τὰς
 ἀφαιτουμένους. βαβαί,
 πολλοὶ γὰρ καὶ ποικίλοι, καὶ
 πάντες δακρύοντες, πάλιν
 τῇ πογῶν τούτων καὶ γη-
 γίον.

ti illi quatuor obulos scili-
 cet suppeditabas. Tu vero
 Acarnan, (genuerat enim
 & ille, ac deuovebat Myr-
 tium) quid amorem ac-
 cusas, inquam, & non po-
 tius te ipsum? qui hostes
 quidē haud vnquam per-
 horrueris, sed te vltro pe-
 riculis offerendo, ante al-
 ios in praelium descende-
 ris. A puella vero vulgari
 illa quidem ac forte ob-
 lata, & lacrymis atq; sin-
 gultibus seditijs, genero-
 sus ipse tu captus fueris.
 Nam Blepsias quidem ip-
 se sese accusat, ob nimiam
 stulticiam, quod pecuni-
 am videlicet custodierit
 hæredibus nulla necessi-
 tudine sibi coniunctis,
 dum in perpetuum victu-
 rum esse vanus ipse se pu-
 tat. Verum mihi quidem
 non vulgarem voluptatē
 præbuerunt tunc lamen-
 tantes isti. Sed iam circa
 fauces sumus. Aspicere
 nos illuc oportet, atque à
 longe contemplari adue-
 nientes. Papæ, multi cer-
 te, & varij, omnesq; la-
 crymantes, præter pul-
 los istos & infantēs. Quin
 & atque nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc ?
 num philtro aliquo vitæ
 tenentur? Illum igitur de-
 crepitum interrogare lu-
 ber, Quid ploras heus tu,
 tam prouecta ætate mor-
 tuus? Quid indignaris
 bone vir, præsertim cum
 senex huc adueneris? Ec-
 cubi rex fuisti? M & N.
 Haudquaquam. D i o.
 Verum satrapes. M & N.
 Neque hoc. D i o. Num
 igitur diues fuisti, ideoq;
 male te habet, quod reli-
 ctis multis delicijs ac vo-
 luptatibus mori coactus
 fueris? M & N. Nihil tale,
 sed annos quidē circiter
 nonaginta natus fui, vitā
 autē difficilem egi, arun-
 dine & linea victum que-
 ritans, ultra modum ege-
 nus ac pauper, liberis ca-
 rens, & præterea claudus
 quoque, & parum oculis
 vicens. D i o. Et vivere
 cupiebas cum tuis esses?
 M & N. Certe quidem,
 dulcis enim erat lux, mo-
 ri autem graue & horren-
 dum. D i o. Deliras ô se-
 nex, & iuueniliter te ge-
 ris erga necessitatem, &
 hoc, cum sis eo æqualis
 portitoti huic. Preinde
 quid

σίαν. ἀλλὰ καὶ οἱ παῖδες καὶ
 γνησκόπεις ἰδύσθον. τί τού-
 το; ἄρα τὸ φίλτρον αἰτῶν
 ἔχει τὸ βίον; τοῦτον οὐκ ἐπὶ
 ὑπεργνησθον ἔρεσθαι βούλεται
 ἢ δακρύσις τελευτῶντες ἀπο-
 θανόν; ἢ ἀγαθὰ κλέεις ὡς βέλ-
 τισι, καὶ ταῦτα, γέρον ἀφι-
 γυλῶν; ἢ πονὸν βασιλευσὶν ἔδωκε;
 Πτω. οὐδ' αὖτως. Διογ. ἀλλὰ
 σατράπης; Πτω. οὐκ
 τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπὶ λαύ-
 τει, εἴτα ἀπὸ τῆς τοῦ πατρὸς
 ἀλὲς τρυφῆς ἀπολιπὼντα τι-
 θνάναι; Πτω. οὐδὲν τοιού-
 τον. ἀλλ' ἐπὶ τῇ ἐγγύθει
 ἀμφὶ τὰ ἐνυκνέοντα. βίον
 δὲ ἀπὸ τῆς ἀπὸ καλὰς καὶ
 ἐργαίας ἐργασίας, ἐς ὑπερβολὴν
 πτωχίας ὄν, ἀεικνός τε,
 καὶ στυγερὴ γυμνότης, καὶ ἀ-
 μύδων βλέπων. Διογ. εἴπα
 τοιούτος ὢν, ζῆν ἠδύτατον;
 Πτω. ναι. Εἰδὲ γὰρ ὡς τὸ
 φῶς. καὶ τὸ τιθῆναι, δεινὸν
 καὶ φρικτόν. Διογ. περὶ πα-
 ρeis ὡς γέρον, καὶ μακαριώ-
 τος τοῦ γέρον, καὶ ταῦτα, ἡλι-
 κιώτης ὢν τοῦ στυγερῆτος. τὸ
 καὶ

αὐτὸς αὖτε λέγει πρὸς τοὺς
 ἄλλους, ὅποτε οἱ τελευτούτοι
 φιλοῦσι τοὺς ἰσχυροὺς; οὗτοι ἐχέουσιν
 ὁρᾶν τὸν θάνατον; ὡς
 οὐδὲν τὸ γῆρας κακὸν φάρε-
 μακον, ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ
 καί τις ἡμᾶς ἐπιδῆται, ὡς
 ἀποδραστὴν βουλόμενος, ὁ-
 ρῶν πρὸς τὸ εὖ μὲν εἶλον-
 μένους.

Μενίππου καὶ
 Τηρεσίου.

Ὁ Τηρεσία, εἰ μὲν καὶ
 τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώ-
 ται ἔσθλον. ἀπεσι γὰρ ἡμῶν
 ὁμοίως τὰ ὅμματα κινᾶ,
 μέντοι δὲ αἱ χώραι αὐτῶν.
 τὰ δὲ ἄλλα, οὐκ ἔστιν αὖ
 ἡπὲρ ἐχρῆς, τίς ὁ φινεύς
 ἢ τίς ὁ λυγκεύς. ὅτι
 μὲν τοὶ μάρτις ἤδιστα, καὶ ὅτι
 ἀμφότερα ἐγγύου μέγος ἀ-
 νδρὸς καὶ γυναικὸς, τῶν ποικιλοτάτων
 ἀκρίβειαν οἶδα. πρὸς τῶν θε-
 ῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὅπο-
 τίς σου ἐπερὶ ἀθῆς ἡδίστος τῶν
 βίων, ὅποτε ἀνδρὸς ἤδιστα, ἢ ὁ
 γυναι-

quid iam de adolescenti-
 bus dicamus, quando et-
 iam decrepiti, illi tāto pe-
 re vivere cupiunt? quos
 decebat ipsam mortē et-
 iam confectari, tanquam
 remedium quoddam eo-
 rum malorum, quæ secū-
 fert senectus? Sed abea-
 mus iam, ne quis & nos
 suspicetur tales esse, qui
 hinc aufugere cupiamus,
 quando circa fauces hic
 nos oberrare viderit.

Menippi & Tire-
 sia.

An vero & cæcus sis,
 Tiresia, non amplius co-
 gnitu facile est. Nobis e-
 nim cunctis atque sunt
 vacui oculi, ac sola illo-
 rum sedes relicta: quod
 autem ad cætera attinet,
 non facile dixeris, qui
 Phineus aut qui Lynceus
 fuerit. At vero, quod va-
 tes fueris, & quod utrum-
 que solus teipsum perhi-
 bueris, marem ac fœmī-
 nam, auditis aliquando
 poetis, noui. Proinde per
 deos, dic mihi utram vi-
 tam expertus es suauio-
 rem, vir ne quando fuisti,

an cum femina? T I K.
 Potior multo fuit, Menip-
 pe, muliebris vita, expe-
 ditior enim, & dominan-
 tur quoq; viris mulieres,
 neque ipsis necesse est in
 bellum proficisci, neque
 ad propugnacula stare,
 neque in cōtionibus dis-
 fidere, neque in foro atq;
 iudicijs contendere. M K.
 Quid? an non audisti,
 Tiresia, Euripidis Mede-
 am, qualia dixerit, cum
 mulierum genus deplo-
 rando cōmemorat, quā
 miseræ sint, & intolerabi-
 lem parturiendo laborem
 sustineant? Verum dic
 mihi (commonefecerunt
 enim me versiculi isti Me-
 dex) peperisti ne etiam
 aliquando, cum mulier
 esses, an vero sterilis, &
 absq; semine vitam illam
 degisti? T I K. Quid hoc
 Menippe interrogas? M.
 Nihil acerbe. T I K. Ve-
 rum responde, si tibi mo-
 lestum non est. T I. Non
 fui sterilis quidem, sed
 neque peperit tamen. M.
 Sufficit hoc. Vtrum enim
 & vulvam habuisses, sci-
 re volebam. T I K. Ha-
 bui scilicet. M K N. Suc-
 cessu

γυναικείος; Τει. ἀμείνως
 ὡς περὶ πολλὸν ὧς Μένιππε ὁ
 γυναικείος. ἀσφαγμένους
 γὰρ, καὶ διεκρίζουσι τῆς
 ἀνδρῶν οἱ γυναῖκες, καὶ οὐτε
 πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
 οὐτε παρ' ἐταίρων ἐστάναι,
 οὐτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρειν
 παρ' οὐτ' ἐν διασπαρῇ οὐδε
 τάξιν. Μέν. οὐ γὰρ ἀνέ-
 κρας ὧς Τειρεσία τῆς Εὐριπί-
 δου Μιδείας, οἷα εἶπεν, ἐ-
 κείνουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
 ἀθλίας οὐτας, καὶ ἀφραγτόν
 τιν' αὐτὸν ἐν τῇ ὠδίῳ πα-
 ρόν ὑφίστασθαι; ἀτὰρ εἶπέ
 μοι, ὑπέμνητε γὰρ μετὰ τῆς
 Μιδείας ἱαμβεῖα, καὶ ἐτε-
 κες ποτὲ ὅποτε γυνὸν ἦσθα.
 εἶς, καὶ ἀγονος διετέλευ-
 σας ἐν ὀκείῳ τῷ βίῳ; Τει.
 τί τοῦτο ὧς Μένιππε ἐρω-
 τῆς; Μένιπ οὐδὲν χαλε-
 πόν ὧς Τειρεσία. πολλὸν δι-
 κερναί, εἰ σοὶ ἔαδον. Τει.
 οὐ εἶς αὐτὸν ἦλθον, οὐκ ἐτε-
 κεν δ' ὅμοιος. Μέν. ἰκατὸν
 τοῦτο. εἰ γὰρ μήτ' αὖ ἐγχε-
 εἶσθαι ὁρῶναι. Τει.
 ἔχει

ἔχον θηλασθῆναι. Μέν. χεῖρον
 εἰ σοὶ ἡ μήτηρ ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μέγιστον τὸ γυναικῶν
 ἀπιστάειν, καὶ οἱ μαῖοι ἀπι-
 τάθουσιν, καὶ τὸ ἀνδρῶν
 αἰφύην, καὶ πάγωνα ὕ-
 κνιγκαί· ἢ αὐτίκα ἐκ γυ-
 ναικὸς αἰφύην αἰφάνει; Τίτ.·
 οὐχ ὅρῳ τί σοι βούλεται τὸ
 ἐρώτημα, δικεῖς δ' οὐ
 μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως
 ἐγένετο. Μέν. οὐ καὶ γὰρ
 ἀπιστεῖν ὡς Τίτῳ τὰς τοι-
 ούταις, ἀλλὰ καθεῖπερ τινα
 βλάκα μὴ ὕξειάζοντα, εἴτε
 δυνάτ' αὖ ὅσιν; εἴτε καὶ μὴ
 παραδέχονται; Τίτ.· τοῦ
 οὐκ οὐδὲ πάλιν πιστεύεις
 αὐτῷ γενέσθαι, ὅπ' αὖ ἀκρό-
 φρε, ὅρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγέ-
 νοιτό τινα, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρόα, ἢ πλὴν
 Δάφνιου, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 οιο, θυγατέρα; Μέν. ἢ
 πῶς καλέσθαι ἐπ' ὅχῳ, εἴ το
 μὲν οὐ, τι καὶ λέγονσι· σὺ δὲ
 ἢ βέλτερος, ὅπ' οὖτε γυνή
 ἔσται, καὶ ἐμμαντεύου τότε
 ὅσπερ καὶ ὕμνηστος, ἢ ἅμα αἰφύ
 καὶ

cessu autē temporis, vul-
ua ne illa evanuit, & mē-
brum muliebre obtura-
tum est, mammillæque ite-
rum complanatae, deinde
virile succreuit, & barbā
produxisti, an vero repen-
te ex muliere vir factus
prodiisti? I. I. Non video
quid tibi velit interroga-
tio hæc. Videris autem
mihi pro dubio habere,
factum ne hoc ita sit, an
non. M. E. N. Quid an non
dubitare, Tircia, de hu-
iuscemodi rebus conue-
nit? sed perinde, ac fatu-
um aliquem non perpen-
sis, fieri ne possint an nō,
protinus pro veris recipe-
re? I. I. R. Tum igitur ne-
que cætera credis hoc pa-
ctio contigisse, puta quum
audieris, ut quædam ex
mulierib, quæ factæ sint,
aut arbores, aut feræ, Phi-
lœla videlicet aut Daph-
ne, aut Lycaonis filius fi-
lia? M. E. N. Quod si quan-
do & in illos incidero, tū
quid ipse dicant, quoque
scibo. Tu vero, & opti-
me, ecquid cum mulier
esses, varicinatus quoque
es, tum, quemadmodum
& postea, an vero pari-

rer & vir & vates didicisti
esse? Ti. Vides? ut cun-
cta ea q̄ de me feruntur,
ignoras, puta quo pacto
& litem quandam Deorū
diremi, & Iuno visu me
priuavit, Iupiter autē in
folatium damni eius vati-
cinandi artem mihi dedit.
M. Adhuc ne Tiresia, mā-
dacijs istis caperis? Sed fa-
cis hoc more varum. Con-
suetum enim vobis hoc
est, nihil iam sani dicere,

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor-
reptus fuisti, Ajax, teip-
sum interfecisti, nos au-
tem cunctos etiam mem-
bris, ut putabas, dextrun-
catis, deformasti, quid
quæso Vlyssēm accusas?
Ac paulo ante neq; aspi-
cere ipsum voluisti, cum
venisses huc vates cōsul-
turus, neque alioqui di-
gnatus es virū commili-
tationem ac socium, sed su-
perbe admodū ac gran-
di incedens gressu, præ-
terijsti. A. i. Merito Aga.
Ille enim mihi furoris
huius auctor extitit, ut
qui

καὶ μάντις ἑμαυτοῖς ἴπαι;
Τειρ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ θε-
ρὶ ἑμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ δὴ
λυσά τινα ἔστιν τῷ εἶπαι;
καὶ ἢ μὲν Ἡρα ἐπέρωσέ με
ὁ δὲ Ζεὺς παρεμβήσας τῷ
μαντικῷ πλὴν συμφέρει.
Μέν. ἔτι ἔχη ὧ Τειρσία
τῷ ψευδμάτων; ἀλλὰ κα-
τὰ τοῦ μάντις τοῦτο πε-
θεῖς. ἔθας γὰρ ὑμῶν, καὶ οὐ
ὕγιες λέγειν.

Αἴαντ' & καὶ Ἀγα- μέμνονος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὧ Αἴαν,
σταυτὸν ἐφόνευσας, ἑμιλί-
σας ἢ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί
αἰτιᾷ τὸν Οδυσσεῖα; καὶ
πρώτῳ οὔτε προσέβλεψας
αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευ-
σόμενος, οὔτε προσεπείθῃ
ἡξίωσας ἀνδρα συζεῖσθαι
πλὴν, καὶ ἑταῖρον. ἀλλ' ὅ-
περοπικῶς μεγάλα βαινῶν,
παρῆλθες. Αἴαν. εἰκότως, ὧ
Ἀγέμενον. αὐτὸς γὰρ μοι
τῆς μαλίας αἴτιος κατέστη,
μὲνος

μόνος ἀντιξισταθῆναι τοῖς ὅπλοις. Αγαμ. ἡξίους δὲ ἀνταγωνιστοὺς εἶναι, καὶ ἀκοιτῇ κρατεῖν ἀπάντων; Αἴα. ναὶ, τὰ γε τοιαῦτα, οἷμαι γὰρ μοι ἰὼ ἢ παρὰ πῶς, τοῦ ἀνέφιδος γὰρ εἶσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπαδι τὸν ἀγῶνα, καὶ παρὶχωρήσατέ μοι τῷ ἄθλῳ. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλὰ κίς ὅσῳσιν κινδυνεύοντα πατακκρόβηται ὑπὸ τῷ φεγγῶν, ἀμείνων ἡξίου εἶναι, καὶ ὀπιτηδείτερος ἔχειν τὰ ὅπλα. Αγαμ. ὦ τίς τοι γάρου ὦ γυνὴ τίς τὴν Θέτιν, ἢ δέον σοὶ τίς κληρονομίαν τῷ ὅπλῳ παραδιδόναι συγγενῇ γὰρ ὄντι, φέρουσα, ἐς τὸ κοινὸν κατέδειτο αὐτὰ. Αἴα. οὐκ, ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεύς, ὃς ἀντεποίηθ' ἡμῶς. Αγαμ. συγγνώμη ὦ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὡς ἔχθρη δόξης ἡδίστου πράγματος, ὑπάρχει οὐ καὶ ἡμῶν ἕκαστος

qui solus mecum pro armis iudicio contendere ausus fuerit. ΑΓ. An vero dignum censebas te, qui absque aduersario, & absq; puluere, ut dicitur, superares omnes? Α. Quidni? in tali utiq; causa. Nam armatura ea, cognationis quodam iure ad me pertinebat, cū fratris mei patruelis certe fuerit. Deinde vos ceteri, q̄ multo quam ille præstantiores eratis, detrectatis certamen, & cecidistis mihi arma. Iste autem Laërtes filius, quem ego non semel in summo periculo seruaui, cum iam a Troianis prope conideretur, melior me esse voluit, ac dignior qui armis illis potiretur. ΑΓ. Accusa igitur ὁ generose Thetim, quæ cū tibi debuisset armorū successionem ac hæreditatē, utpote cognato, tradere, in medium allata posuit ea. ΑΙ. Haudquaquam, sed Ulyssē, ut qui solus sese mihi opposuerit. Α. Ignoscendum ὁ Ajax est: si, homo cum esset, appetiuit gloriam, rem dulcissimam, cuius gratia

Etiam nostrum quilibet
obire pericula sustinet,
præcipue quando & vicit
te postea, & hoc, Troia-
nis ipsis iudicibus. A I A.
Novi ego quæ me dam-
naris, sed fas non est, de
dijs aliquid dicere. Vlyf-
sem igitur aliud quam o-
disse non possum, Aga-
memnon, non si ipsa mihi
Minerva hoc imperet.

Minois & Sostrati.

Prædo hic quidem So-
stratus, in Pyriphlegethō-
tem præcipitetur, sacrile-
gus autem ille à Chimera
discerpatur, Tyrannus ve-
ro iste, Mercuri, iuxta Ti-
tyum in longum exten-
tus, arrodendum & ipse
epar præbeat vulturib⁹.
Vos autem boni ac probi
abite quam celeriter in-
campum Elysiū, insulasq;
beatorum habitate, p ijs,
quæ recte ac iusse in vita
fecistis. S. Audi ô Minos,
num tibi iusta dicere vide-
ar? M. An ego denuo nūc
audiam? an non cōvictus
es Sostrate, quod & mal⁹
fueris, & tam multos oc-
cidens? S. Cōvictus qui-
dem

ἕκαστος κινδυνεύει ἀποβί-
ναι, ἐπεὶ καὶ ἐκράτητέ σου, καὶ
ταῦτα, παρὰ Τροίᾳ δικά-
σαι. Αἴα. οἶδα ἐγὼ, ἥτις
μου κατεβίβασεν, ἀλλ' ἐν
δόμῃς λέγειν τι πρὸς τοῦ θε-
ῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεύα μὴ
οὐχὶ μισεῖν οὐκ αὖ δυνάμην
ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτὰ
μοι Ἀθήνη τοῦτο ἐπιτάττει.

Μίνω καὶ Σω-
στράτου.

Ὁ μὲν ληστὴς εἰς Σώστρα-
τος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθωνα
ἐμβέβηκε. ὁ δὲ ἱερύταλος
ὑπὸ τῆς Χιμερᾶς διασπα-
δίτῃ. ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ερ-
μῆ, παρὰ τὸν Τίτυον ὑπελα-
θεῖς, ὑπὸ τοῦ γυπῶν κείε-
σθαι καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ ὑμεῖς
ὅ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὸ κατὰ τάχος
ἐς τὸ Ἠλύτιον πεδῖον, καὶ
τὰς μακάρων νήτους κατοι-
κεῖτε, αὐτῶν δίκαια ἐποι-
εῖτε παρὰ τῷ βίῳ. Σω. ἀκου-
σον ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια
διξέω λέγον; Μίν. νῦν ἀκού-
σω σπιδιζού γὰρ ὅξελελεξέμε
ᾧ

ὦ Σώπρῳ, ποσὸν ὄν, καὶ το-
 σούτου ἀπεκλινέω; Σώ. ἐλ-
 λεγμαι μὲν, ἀλλ' ὅρα, εἰ δι-
 νάσῃς καταδύτομαι. Μίν. καὶ
 πάν, ἔγωγε ἀποτίνας τὴν ἀ-
 ξίαν δίκων. Σώ. ὅμως ἀπο-
 κρινάι μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
 γὰρ τι ἐξήσοιμά σε. Μίν. λέ-
 γε μὴ μακρὰ μύθοις, ὅπως καὶ
 τοὺς ἄλλους διακρίνομεν ἡδύ.
 Σώ. ἐπὶ δὲ τὰ ἐπὶ τῶν ἐν τῇ
 βίῃ, πότῃ ἐκὼν ἐπράττειν,
 ἢ ἐπεκέλευσθαι μοι ὑπὸ τῆς
 μοίρας; Μίν. ὑπὸ τῆς μοί-
 ρας δαλαδῶ. Σώ. οὐκοῦν καὶ
 οἱ χεῖροί ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
 τῆροί δοκονῶντες ἡμῖν, ἐκείνη
 ὑπερταύωτες, ταῦτα δεῶ-
 μιν. Μίν. ναί, τῇ Κλωθῶ, ἢ
 ἡκάτω ἐπέταξι γεννηθέντι
 τὰ πρακτέα. Σώ. οὐὲν τις
 ἀναγκαδὲς ὑπὸ ἄλλου φο-
 νουτῆν τινα, οὐδ' ἀνάμικτος
 ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
 νος, ὅσον δῆμιος ἢ βορυσφάγος,
 ὃ μὲν δικαστὴς περὶ δίκης, ὃ δὲ τυ-
 ράντης, τίνα αἰτιάσῃ τοῖς φέ-
 ρον; Μίν. δῆλον ὥς τ' δι-
 κασίῳ, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
 οὐδὲ

dem fui, sed vide, num iu-
 ste ob id supplicio afficiar-
 M 1. Atq; admodum, si
 modo id iustum est, pro
 merito quenq; suo poenā
 dependere. So. Attamen
 respōde mihi ὦ Μίν. Bre-
 ue enim quiddam interro-
 gabo te. M 1. Dic, sed ne
 prolixè modo, quo dein-
 cept & ceteros dijudica-
 re possimus. S. Quæcunq;
 in vita egi, virum volens
 ea feci, an ita à Parcis ag-
 glomeratum mihi fuit? M.
 A parca scilicet. S o. Pro-
 inde & boni pariter om-
 nes, & nos, qui mali vide-
 mur, eadem agimus, dum
 illi obsecundamus. M. Ita
 profecto, Clotho videli-
 cet illi parentes, quæ uni-
 cuique iniungit, cum pri-
 mum natus est, quæ agen-
 da ipsi sunt. S. Si quis igitur
 ut compulsus ab alio,
 occiderit aliquem, cum
 non possit illi contradice-
 re, à quo compescitur, ut
 verbi gratia, si carnifex,
 aut satellites quispiā alter
 iudici patendo, alter tyrā-
 no, quæ nam cædis illius
 reum ages? M. Quem ali-
 um, nisi iudicē aut tyrā-
 num? Quoniam neq; ip-

sum gladiū accusare pos-
sumus, subseruit enim
hic, tanquam instrumen-
tum quoddam, animis at-
que furori accommoda-
tus illius, qui primo cau-
sam hanc præbuit. So.
Recte sane o Minos, lau-
do quod hæc etiā exem-
plo, quasi quodam aucta-
rio locupletas. Si quis au-
tem, mittente hero, veni-
at, ipse aurum vel argen-
tum afferens, vtri nam ea
gratia haberi debet, aut
vtri beneficium hoc acce-
ptū referendum est? M i.
Et qui misit, Sost. nam
ille qui attulit, minister
tantum fuit. So. Vides ne
igitur quam iniusta facis,
dum supplicio afficis nos,
qui ministri tantum fui-
mus eorum, quæ Clotho
nobis imperavit, & rursū,
dum honore prosequeris
eos, qui in alienis bonis
veluti dispensatores quos-
dam sese gesserunt. Non
enim illud dicere quisquā
poterit, quod contradi-
cere, aut imperata detre-
ctare licitum fuerit in ijs,
quæ cum omni prorsum
vi ac necessitate impera-
ta fuere. M i n. Multa,

οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτό. ἡ ἀρετή
τῆς γὰρ τοῦτο ὄργανον ὄν
πρὸς τὸν θυμὸν, τὰς ἀρε-
τας παραχῇ τι καὶ αἰτία.
Σω. οὐ γὰρ ὦ Μίνως, ὅτι
καὶ ἀπιδάφιλόν τι καὶ πα-
ραδείγματι. καὶ δὲ τις
ἀποδείκνυται τοῦ διακό-
νου, ἢ καὶ αὐτὸς χρυσὸν ἢ
ἄργυρον κομίζων; τίτι καὶ
χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐε-
γέτιον ἀναχρηστέον; Μιν.
τὸν αἰμψαντα ὦ Σώκρα-
τι. διάκονος γὰρ ὁ κομί-
σαι καὶ. Σω. οὐκοῦν ὅρα,
πῶς ἄδικα ποιεῖς κομίζ-
ων ἡμᾶς ὑπερέτας γε-
νομένους, ὧν ἡ κλωθὰ ἀρε-
σέταίη, καὶ τούτους τι-
μῶν τοῦ διακονησαμένου
ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ
δὴ ἐκείνο εἶπεν ἔχει τίς
αὐτὸν, ὥς ἀντιλέγειν δυνα-
τὸν καὶ, τοῖς μετὰ πάσης
ἀνάγκης προσεταγυμένους.
Μιν. ὦ Σώκρατες πολλὰ
ἴδοις αὐτὸ καὶ ἄλλα οὐ κα-
τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀ-
κριβῶς ἐξετάζοις. καὶ πάλιν
ἀντιλέγειν

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις
τῆς ἐπερωτήσεως. διότι οὐ
λῆγῃς μένον, ἀλλὰ καὶ σο-
φίῃς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπό-
λιστον αὐτὸν ὦ Εὐερμῆ, ἢ μὴ
κῆτι καταζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ
καὶ πρὸς ἄλλους νεκροὺς ἐρω-
τᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ἢ ΝΕΚΥΟ-
ΜΑΝΤΕΙΑ. ΜΕΝ.

Ω. χαῖρε μέλαθρον,
ἐρότυλόν δ' ἐγείας ἐμῆς.
ὡς ἀσπρότερος σ' ἐσείδον, ἐς
φάος μολῶν. Φίλων. οὐ Μέν-
ιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων;
ὡμνοῦν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ
περαβλέπω Μενίππους ὅ-
λους. τί δὲ αὐτῶν βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τοῦ χήματος,
πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντή;
προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῶν.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πῶ-
θεν ἡμῶν ἐφίξαι; πολλοὶ
ἤ χεῖρον οὐ σέφηνται ἐν τῇ
οἴᾳ. ΜΕΝ. Ηκὼ νεκρῶν
κουδμῶνα, καὶ σκότου πύ-
λαις λιπὼν, ἢ ἄδης χω-

ὁ Sostrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Veruntamē
tu ex hac quaestione hoc
boni consequeris, quan-
doquidem non prædo so-
lum, verumetiā Sophista
quidē esse videris. Solue
ipsum Mercuri, neue de-
inceps amplius puniatur.
Ceterum illud vide, ne &
ceteros manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meæ, ut
te lubēs aspicio luci red-
ditus. PHIL. Non Menip-
pus est canis? Non her-
cle alius nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolencia,
clava & lyra, leonis exu-
vix? Adeundus tamen est.
Salve Menip. unde nobis
aduenisti? diu est quod in
vrbe non vidimus. ME-
N. Adsum reuersus mortuo-
rum ē latibulis foribus-
que pñstium tenebrarum
nigris, Manes vbi infer-

Ο ς ni

ni manent superis procul.
 P H I. O Hercules clam
 nobis Menippus vita fun-
 ctus est, reuixitq; denuo.
 M E N. Non, sed me ad-
 huc vivum recepit Tarta-
 rus. P H I. Quæ nam cau-
 sa tibi fuit nouæ huius at-
 que incredibilis viæ? M.
 Iuuenta me incitauit, at-
 que audacia, quam pro-
 iuuenta haud paululum
 impotentior. P H I. Siste
 ô beate Tragica, & ab
 Iambis descendens, sic po-
 tius simpliciter eloquere,
 quæ nam hæc vestis, quæ
 causa tibi itineris inferni
 fuit, quum alioqui neque
 iucunda, neque delecta-
 bilis sit via? M E N. Res
 dilecte grauisme infernas
 egit ad umbras, Consule-
 rem manes ut vatis T r-
 eſiaſi. P H I L O N. Ille,
 atqui deliras, alioqui non
 hoc pacto caneres apud
 amicos confarcinatis ver-
 ſibus. M E N. Ne mireris
 amice, nuper enim cum
 Euripide atque Homero
 verſatus, nescio quo fa-
 cto verſibus ſic impletus
 ſum, ut numeri mihi in
 ore ſua ſponte confluant.
 Verum dic mihi quo pa-
 cto

εἰς φέρεται θάνατον. Φιλά. ἡ
 ῥά κ' ἄρα, ἐλκεῖται Μένιππος
 ἡμᾶς ἀποθανόντων, καὶ τ' ἔτι
 παρὰ τὴν ἀναβιβάζειν; Μέν.
 ἔτι, ἀλλ' ἔτι ἔμπροσθεν αἰδῶς
 μ' ἐδίδεξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰ-
 τία σοι τὴν νεότητος καὶ περὶ
 ταύτης ἀποδιδέσθαι; Μέν.
 νεότης μ' ἐπὶ ἤρετι, καὶ δράσει
 τοῦ πλέον. Φι. πῶς οὖν μακά-
 ρε τραγῳδοῦν, καὶ λέγει οὐ πᾶσι
 πως ἀπὸ τῶν, καὶ ἄλλοις ἀπὸ τῶν
 ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι
 τῆς κάτω πορείας ἐδίδεκεν;
 ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδυνάσκε, οὐδ'
 ἀπάστιος ἠόδοις. Μέν. ὦ φι-
 λότης χρεῖά με κατήγαγε
 εἰς αἶδα, ψυχῇ χρονοκτονοῦ
 θεοῦ Τρετσίας. Φι. ὦ φίλε,
 ἀλλ' ἢ παραπαύεις, οὐ γὰρ αὖ
 οὐτως ἐμμέτρως ἐξέφωδες
 πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν.
 μὴ θνητῆς ὧς ἐταῖρε, καὶ
 γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγ-
 χροῦμαι, οὐκ οἶδ' ὅπως αἰε-
 πλῆθ' ἔτι ἐπὶ τῶν, καὶ αὐτὸς
 ματὰ μοι τὰ μέτρα δὲ τὸ
 εἶμα ἐρχέσθαι. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
 πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί
 ποτ-

φαιούσιν ἐν τῇ πόλει; Φι-
 χανόν αὐδὲν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ
 τῆ ἀρχαίου, ὅπου καὶ οἱ
 τοκογλυφεύουσιν, ὁ βυλός αὐτῶ-
 σιν. Μέν. Ἀλλὰ καὶ κακοδαί-
 μονες οὐδ' ἴσταται, διὰ τὴν γ-
 ῆρας καὶ οὐκ ἐκ τῶν κατὰ
 τῶν, καὶ οἷα καὶ οὐκ ἐκ τῶν
 ψαφίσματα καὶ τῶν πλουσί-
 ων, ἀ μὰ τὸν κέρειον οὐδὲ
 μία μυγὰ τοῦ διαφυγεῖν
 οὐκ ἐστίν. Φι. τί φῆς; δέδο-
 κται τι νωτέρον τοῖς κατὰ
 τῶν τῶν ἀρχαίων; Μέν. καὶ διὰ
 καὶ πολλὰ ἀλλ' οὐδέ τις ἐκ-
 φέρει οὐτὰ πρὸς ἀπαντας,
 οὐδ' τὰ ἀπὸ τῶν ἀρχαίων
 καὶ, καὶ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν
 γραφῶν ἀσπίδας οὐδ' ἄλλας
 ἀμαρτίας. Φι. μὴ οὐκ οὐδὲ
 Μένειππε πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ
 φθονήτης τῶν λόγων φίλων ἀν-
 δρῶν πρὸς τῶν εἰδότες σιωπᾶν
 εἴς τὰτ' ἀλλὰ, καὶ πρὸς με-
 μνημένον. Μέν. χαλεπὸν μὲν
 ἐπὶ ἀπὸ τοῦ πίτυρα, καὶ οὐ
 πάντῃ ἀσφαλὲς, ἀλλὰ ἀλλὰ
 οὐδ' ἔτι καὶ τοιοῦτον ἔδο-
 ξε δὲ τοῦ πλουτοῦς τῶν καὶ
 πολλο-

& o res humane hic se ha-
 bent in terris? & quid nā
 in vrbe agitur? P H I. Ni-
 hil noui. Sed quemadmo-
 dum prius acerbabant, ra-
 piunt, peierant, forueran-
 tur, usuras colligunt. ME.
 O miseri atque infelices.
 Nesciunt enim, qualia de
 nostris rebus nuper apud
 inferos decreta sunt, qua-
 lesque sorte iacti sunt in
 diuites istos calculi, quos
 per Cerberum nullo pa-
 cto poterunt effugere.
 P H I. Quid ais? Noui ne
 aliquid apud infetos no-
 stris de reb. decretum est?
 M E N I P. Per Ionem, &
 quidem multa, verum
 prodere non licet, neque
 arcana que sunt, reuelare,
 ne quis forte nos apud
 Rhadamanthum impieta-
 tis accuset. P H I. Nequa-
 quam ὦ Menippe, per Io-
 nem, ne inuideas Termiō-
 nes amico. Nam apud Ito-
 minem tacendi ignarum,
 & initiatum praterea sa-
 ctis edisseres. M E N. Du-
 ra profecto inbes, & neu-
 tiquam tanta, verum tua
 gratia tamen audendum
 est. Decretum est ergo,
 diuites illos ac pecunio-

sos aurum tanquam Dr-
 naen seruantes abstrusum.
 Ρ Η Ι. Ne prius o beate,
 quæ sunt decreta dixeris,
 quam ea percurras om-
 nia, quæ abs te audire li-
 bentissime velim. Quæ
 videlicet descensus causa
 fuerit, quis itineris dux
 deinde ex ordine, & quæ
 illic videris, & quæ audie-
 ris omnia. Verisimile est
 enim, te, quum res pul-
 cras videndi curiosus sis,
 eorum quæ visu aut au-
 ditu digna videbantur,
 nihil omnino prætermi-
 sisse. Μ Ε Ν. Parendum
 etiam in his tibi est. Nam
 quid facias, urgente ami-
 co? Ac primum sanè tibi
 expediam, quæ res ani-
 mum meum ad hunc de-
 scensum impulerit. Ego
 igitur quum adhuc puer
 essem, audiremiq; Ho-
 merum atque Hesiodum,
 seditiones ac bella canē-
 tes, nō semideorum mo-
 do, sed & ipforum iam
 Deorum, adhuc vero &
 adulteria eorum & vio-
 lentias, rapinas, suppli-
 cia, patrum expulsionēs,
 & fratrum & sororum nu-
 ptias. hæc me Hercle om-
 nia

πολυχημάτων, & τὸ χρυσὸν
 κατάκλυσον ὥσπερ τὸν Δα-
 νάου φυλάττοντας. Φι. καὶ
 πρότερον εἶπες ὡς γὰρ τὰ
 διδογμόφρα, πρὶν ἐλθεῖν αὐ-
 τὸν εἰς μάλιν· αὐτὸς ἴδους
 ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία
 σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς
 δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν, τῆς
 Ἰζῆς αὐτὴ εἶδες, αὐτὴ ἤκουσε
 παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὲ φι-
 λικαλὸν ὄντα σε, μηδὲν γὰρ
 ἀξίον θείας ἢ ἀνθρώπου παραλι-
 πῆν. Μέν. ὑπορρητέον, καὶ
 ταῦτά σοι. τί γὰρ αὐτὸ πά-
 θοι τις, ὅποτε φίλος αὐτὸς εἶ-
 ζοιτο; καὶ δὲ πρῶτά σοι εἰ-
 μι τὸν γνώμεν τὸν ἐμὸν, καὶ
 ὅθιν ὁρμήθην πρὸς τὸν κα-
 τάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἀχρὶ μὲν ἐν
 παιτὶν ἢ ἀκούων Ομήρου καὶ
 Ησίοδου πολέμους καὶ εἰρήνας
 διηγνομένων, οὐ μόνον τῶν
 ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἡδὲ
 τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχεύ-
 ας οὐτῶν καὶ βίας καὶ ἀρετῆ-
 γας καὶ δίκας, καὶ πετέ-
 ρων Ἰξιδάσας, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα καὶ

ἴσμεν ἵνα καλὰ, καὶ οὐ παρ-
 ἔως ἐκνούμεν πρὸς αὐτά.
 ἐπεὶ δ' εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡ-
 ξάμεν, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἴκοντο τῶν νόμων τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελεύοντων,
 μήτε μοιχεύειν μήτε σασιά-
 ξιν, μήτε ἀεπάζειν. ἐν μεγά-
 λου καθεστήκει ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χρῆσαι-
 μέν ἐμαυτῷ· οὐτε γὰρ τοῦ θε-
 οῦ αὖ ποτε ἡγούμεν μοιχεύ-
 σαι, καὶ σασιάζειν πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὥς ποτε καλῶν τέ-
 των ἐγίνωσκον, οὐτ' αὖ τοῦ
 νομοθέτου τὰναντία τέτοις
 παραστήν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν
 ὑπελάμβανον. ἐπεὶ δ' ὀμπό-
 ρου, ἔδοξε μοι ἐλθόντα παρὰ
 τοῦ καλομένου τήτου φι-
 λισόφου, ἐλχεῖσθαι ἰν' ἐμαν-
 τὸν καὶ δεκθῆναι αὐτὸν χρῆσθαι
 μὲν, ὅτι σοφολογία, καὶ τινὰ ἔ-
 δω ἀπλὴν καὶ βεβαίαν ὑπο-
 μένει τὸ βίον. τοῦτα μὲν δὲ
 φρονῶν προσήναι αὐτοῖς ἐλελή-
 ῃ· οἱ δ' ἐμὰντ' ἐς αὐτό, φασί,
 ὅτι οὐκ ἐστὶ καπνοῦ βιαζό-
 μος. παρὰ γὰρ δὲ τέτοις μά-
 λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiose erga ea
 afficiebar. Postquam vero
 in virilem iam ætatē per-
 uenirem, hic leges rursus
 iubētes audio poetis ad-
 prime contrarias, neque
 videlicet adulteriā com-
 mittere, neq; seditiones
 mouere, neq; rapinas ex-
 ercere. Hic igitur hæsta-
 bundus constitui, incertus
 omnino, quo me pacto ge-
 rerem. Neque enim deos
 nunquam putavi moecha-
 turos, aut seditiones, inui-
 cem fuisse moturos, nisi
 de his reb. perinde ac bo-
 nis iudicassent. Neq; rur-
 sus legumlatores hic ad-
 uersa iussuros, nisi id con-
 ducere existimarent. Quo-
 niam igitur in dubio erā,
 visum est mihi philoso-
 phos istos adire, atque
 his me in manus dedere,
 rogareq; uti me, utcu-
 que liberet, uterentur, ut-
 que viam aliquam sim-
 plicem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputās ad eos venio, im-
 prudens profecto, quod
 me ex fumo (ut aiunt)
 in flammam conijcerem.
 Apud hos enim maxime dili-

diligēter observans summam repēri ignorantiam omniaque magis incerta, adeo ut prae his illico mili vel idiotarū vita iam aurea videretur. Alius etenim soli me iussit voluntati studere, atq; ad eum scopum universum vice cursum dirigere. In eo ipsam sitam esse felicitatē. Alius rursus omnino laborare corpusque siti, vigilijs, ac squalore subigere, misere semper adlectum, contumelijsq; obnoxium assidue, Hesiodi sedulo inculcans celebria illa de virtute carmina, & sudorē videlicet, & acclivem in verticem montis ascensum. Alius contemnere iubet pecunias, earumque possessionem indifferentem putare. Alius contra bonas ipsas etiam divitias esse pronunciat. De mundo vero quid dicam? de quo ideas, incorporeas substantias, atomos, & inane, ac talem quādam pugnantium invicem nominum turbam indies audiebam, & quod absurdorum omnium maxime fuit absurdissimam, de con-

λιστα εύρισκόν ὀπισθοποῶν, & ἀγνοῶν, & πάλιν ἀπορίαν ποιῶν, ὥστε μοι ἰάχιστα χροσσω ἀπεδέξαν οὗτοι τὸ τὸ ἰδιωτὴ εἶναι. ἀνέγεις, ὃ μὲν αὐτὸ παρέρχεται τὸ πᾶν ἡδέως, & ἡ βέλτερόν τοι ἐστὶ πάντες μακάριαι, τέτοιο γὰρ εἶναι τὸ εὐδαίμων. ὃ δέ τις ἐκπαλιν, πενῶν ἰὰ πάστα, καὶ μοχθήει, καὶ τὸ σώμα καταναγκάζει, συμπίπτει & οὐχ μόνον, & πᾶσι θύτα-ρεσσωτα, & λοιδοροῦνται; συνεχὲς ὅτι ἐκείνη δὲ τὰ παιδῆμα ἐκείνη τὸ Ησίοδου, ὥς τ' ἀνέλεϊ ἐπὶ, & τὸ ἰδρῶτα, & πάλιν ὅτι τὸ ἄκρον ἀέβαστον. ἄλλος καταφερομένη χρημάτων παρὰ κτερεῖα, καὶ ἀδιάφορον ὡς τὸ πᾶν κτεροῦν, ὃ δέ τις οὐ πάλη ἀλάθων εἶτα, & τὸ πλεῖστον αὐτὸν ἀπὸ φαίνετο, ὥς μὲν γὰρ τὸ κτισμοῦ τήχῃ & λέγειν, ὅς γε ἰδέαι, & ἀσώρῳ αὐτὰ καὶ ἀτέλους, & κενὰ, & τοιαῦτα τῆς ὀχλῶν ὀνομάτων ἰσχυρά, παρ' αὐτὸν ἀκούων ἐκείνων, & τὸ πᾶν τῶν δυνῶν ἀτοπίστα, τοῦ

τῶν, ὅτι οὐδ' ἔστιν ἐναντιωτά-
 των ἑκάστος αὐτῶν λέγων,
 σφόδρ' ἐνικῶντας καὶ πι-
 θανούς λόγους ἐπαρίζητο,
 ὥς μᾶτε καὶ θερυμὸν τὸ αὐτὸ
 πᾶν λέγουσι, μᾶτε τὸ
 ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχον, καὶ
 ταῦτα εἰδὼτα σαφῶς, ὥς ἐκ
 αὐτοῦ ποτε διεξέειν τι ἔην καὶ ψυ-
 χρὸν ἐν ταυτῇ χερσὶ, ἀτεχ-
 νῶς οὐκ ἔπαχον τοῖς νύξαι-
 ζουσι τοῖς τοῖς οἰοῖσιν, ἀρετι-
 μὸν ὁπνέουσαν, ἀρετι δὲ αἰα-
 τούσαν ἐμπαιλιν. ὅτι δὲ
 πολλῶν τοῦτο ἐκείνων ἀτε-
 πώτερον. τὸ γὰρ αὐτὸν
 τοῦτον εὐνοῖαν ὁπνέων,
 ἐναντιώτατα τοῖς αὐτοῖς λό-
 γοις ὁπνέουσαν. τὸν
 γὰρ καταφρονεῖν παρὰ
 νῦντας χρημάτων, ἐξέον
 ἀπὸ ἐχρημάτων αὐτῶν, καὶ
 οὐδ' ἔτι τῶν διαφροσύνης,
 καὶ ὅτι μισθὸν παιδεύοντας,
 καὶ πάντα ἔνικα τοῦτον
 ἐπορεύοντας, τὸν τε πᾶν
 ἀπὸ ἀλλοτρίων, καὶ
 ἔνικα πάντα ὁπ-
 νέουσαν, ἡδονὰς τε αὐ-

de contrarijs vnusquisq;
 quum diceret, inuincibi-
 les admodum & probabi-
 les sermones adferebat, vt
 nec ei qui calidum, nec ei
 qui frigidum idem pror-
 sus esse cōtenderent, con-
 tra quæquam hucere po-
 tuerim, atq; id, quum ta-
 men manifeste cognosce-
 rem fieri nunquam posse,
 vt eadem res calida simul
 frigidaque sit. Prorsum
 igitur tale quiddam mihi
 accidebat, quale solet dor-
 mientibus, vt interdum
 capite annuerem, inter-
 dum contra abnuerem.
 Præterea quod multo e-
 rat illis absurdus, vitam
 eorum diligenter obler-
 uans, comperi eam cum
 ipsorum verbis præceptis
 que summi opere pugna-
 re. Eos enim qui spernen-
 dam censebāt pecuniam,
 auarissime conplexi colli-
 gendis diuitijs inhiare,
 de fœnore litigantes, pro
 mercede docētes, omnia
 deniq; nummorum gra-
 tia tolerantes. Ij vero qui
 gloriam verbis asperna-
 bantur, omnem vitæ suæ
 rationem in gloriam re-
 ferebant. Voluptatem
 rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculū vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc ægre molestusque tuli. Aliquantulum tamen inde memet consolabar, quod una cum multis & sapientibus & celeberrimis insipiensque essem, atque vere adhuc ignatus oberrarem. Peruigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitanti, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquem ex Zoroastri discipulis ac successoribus cōuenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdā ac mysterijs aperire, & quæ libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde reducere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horum quopiam de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consularem, ab eo que perdiscerem (quippe qui vates fuerit & sapiens.) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit

χρὶδὸν ἅπαντας κατηγερῶντας. ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσημεύρους. ἔφαλεις οὐκ καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδύχεσαν. ἤρξατο παραμυθεῖντος ἑμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπίστων, ἐστὶ διαβεβαιῶσαν αἰσθῆσαι ἐμῇ, καὶ τὰληθῆς ἔστι ἀγνοῶν ἀειέχομαι, καὶ μὴ ποτὲ διαγνύνοῦσι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς βαβυλῶνα ἐλθόντα, Λαδυνάτιος τῆς μάγαν, τῆς Ζωροάστρε μαθητῶν καὶ διαδύχων. ἤκουον δ' αὐτῆς ἐπαδῆς τε καὶ τιλιταῖς τιτῆ ἀνείχειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν ὃν ἀβέλον) ἀσφαλῶς, καὶ ἐπίτω σὺνβις ἀναπέμπει. ἄριστον οὐκ ἡγήμιον εἶναι, παρὰ τινος τούτων διζωρεζάμενον πρὶν κατὰβασιν, ἐλθόντες παρὰ Τερτίαν τὸν βριώτιον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἔτι μάλιστα καὶ τεφροῦ, τίς ἐστὶ ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτὸς ἐ-
λοιτο

λητο εὐφροσύνη. καὶ δὴ αἰα-
 σθησάμενος ὡς εἶχον τάχους,
 ἕτερον οὐδὲ βαρυλῶνος. ἔλ-
 θας δὲ, συγγίνομαι τῇ τῆς
 γαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 διαπιστῶ τὴν τέχνην πολιῶ
 μὲν τιμὴν κέραιον, ἡρώιον δὲ
 μάλα σεμνὸν καθήμενον, τῶ-
 νομα δὲ ἰὼ πύττι μίθροβαρ-
 ζάνης. δειθείς ὃ καὶ καθικε-
 τούσας, μόλις ἔτυχον παρ'
 αὐτῷ ἐφ' ὅτῳ βέλαιτο μισθῷ
 καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ.
 παραλαβὼν δὲ με ὁ αὐτὸς,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑνέα καὶ
 ἑκοστὴν αἶμα τῇ σελεύῃ ἀρ-
 ξάμενος ἔλκει κατὰ γῶν ὅπῃ
 τὸ εὐφράτιον, ἔσθιν πρῶτα
 κατέλλοντα τὴν ἡλιον ῥῆσιν τι-
 να μακρὰν ὁπλήσαν, ἥς οὐ
 σφόδρα κατήκον. ὥσπερ γὰρ
 οἱ φῶλοι τὴν ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-
 ρύκον, ὁπίστροχόν τι καὶ ἀσα-
 φὲς ἐφθέγγετο, πάλιν ἄλλ' ἐσθ-
 με γὰρ τινες ὁπικαλῶντες δαί-
 μονας. μὲν γοῦν τιμὴν ἐπω-
 δὴν ῥίς αὖ με πρὸς τὸ πρῶ-
 σον ἐπιπύτας, ἐπανήκει
 πάλιν, οὐδένα τ' ἀπάντων
 πρῶ-

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poterā ce-
 lerrimē Babilōnem ver-
 sus recta contendī. Quō
 quū venio, diversor apud
 Chaldæorum quendam
 hominem certe sapientē,
 atq; arte mirabilem, co-
 ma quidem canum, ad-
 modumquē promissa bar-
 ba venerabilem. Nomen
 autem illi fuit Mithrobar-
 zanes, orans igitur obse-
 cransque vix exoravi, ut
 quavis mercede vellet, in
 illam me viam deduceret.
 Suscipiens vero me vir,
 primum quidem dies no-
 vem ac viginti cum luna
 simul incipiens abluat ad
 Euphratem, mane solem
 Orientem versus perdu-
 cens, ac sermonem quem-
 piam longam missitans,
 quem non admodum ex-
 audiebam. Nam (quod
 in certamine præcones in-
 cepti solent) volubile quid-
 dam atque incertum pro-
 ferebat, nisi quod quos-
 dam visus est inuocare dæ-
 mones. Post illam igitur
 iaculationem ter mihi
 in vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquam in
 obuium quenquam defle-
 ctens.

Atens. Ex cibis quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsum, & Choaspi iympha, lectus vero in herba subdio fuit. At postquam iam preparati satis hac dicta sumus, medio noctis silentio ad Tigretē me fluvium docens, purgavit simul, atque absterxit, facceque iustravit ac squilla, tum pluribus itidē alijs, & magicum simul illud carmen submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne a spectris læderer, circumiēs, reducit domum, ita ut eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte navigationi nos preparavimus. Ipse igitur magicam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidē his quæ vides, ornavit, clava videlicet, leonis. exuvijs, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomē si quis me roget, Menippum quidem ne dicerem, sed Herculem aut Vlystem aut Orpheum. Ρ η ι. Quid ita ὦ Menippe? neque enim causam aut habitus,

aut

προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόβυστα, πωτὴν δὲ γάλα, καὶ μέλι κεραιόν, καὶ τὸ τοῦ χυάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ παύθριος ὅτῃ τὴ πόσις ἐπὶ δὲ, ἅλῃς εἶχε τῆς προδιδασκείας. οὐδὲ μετὰς γυμνασίου, ὅτῃ τὴ τίζηνα ποταμὸν ἀγαγόντες, ἐκάθηντο τὸ μετὰ καὶ ἀπέμαξε, καὶ οὐκ ἐκίνησε δαδί καὶ σκίλη καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὸ ἐπὶ ὁδῷ ἐκείνῳ ὑποστειθόμενος. εἶτα ὅλον με καταμαγύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπήμιον ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγξῃς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀποδίδεσθαι καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦς εἶχεμι. αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἔδου σολὴν, τὰ σολὰ δὲ εἰκῆσαν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τε τοιοῖσι φέρον ἐπισκεύασε τὴν πόλιν καὶ τῇ λιοντῇ, καὶ προσέειπε τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκλεύτατο, ὥς τις ἔφηταί με τοῦτομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ηρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεῖα ἢ Ορφέα. φησὶ ὡς δὴ τί τῆτο ὦ Μένιππε, οὐ γὰρ συνημι

ἡμῶν αἰτία, οὔτε τ' ἡμι-
μαίε, οὔτε τ' ὀνομάτων. Μὲ-
ν μὲν πρόδηλον γὰρ τὸτο, καὶ
οὐ παρὶτῶς ἀπορρήιον. ἔπει-
δ' οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς
ῥόδου κατεκλύβησαν, ἠγχείτο,
εἰ μὲ ἀπεκασθὲν αὐτοῖς, ῥαδί-
ως καὶ τ' τ' Αἰακοῦ φρουρὰν
διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως περ-
ελθεῖν, ἅτε συνουθέρου τρα-
γικῶς μάλα παρεπιμπύου-
τον ὑπὸ τοῦ χύματος ἤδη δι-
οὐ ὑπὸ φαίνεται ἡμέρα, καὶ κα-
τελθόντες ὅθι τ' ποταμὸν, φει-
δόμενοι ἐλπίσμεθα παρι-
πλεύσομεν αὐτῶ καὶ σκάφης,
καὶ ἡρεῖα καὶ μελίπρῶτα, καὶ ἄλ-
λα ὅσα πρὸς τ' τελειῶν χερ-
σιν. ἐμβαλόμενοι ἐν ἅπαν-
τα δ' αὖτε περὶ αὐτῶν, ἔτω
καὶ αὐτῶ βαίνοντες ἀχνόμε-
νοι, θαλερὸν καὶ δακρυχέοντες.
καὶ μέγχι μὲν τινος ὑπεφειρόμε-
θα ἐπὶ τῷ ποταμῷ εἴτα δ' ἐπε-
πλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλκε καὶ τῶν
λίμνων, ἐς ἃς οὐ φράτης ἀ-
φανίζονται. περὶ αὐθέντες δ' καὶ
ταύτῃ, ἀφικνούμεθα ἐς τι-
χάριον ἔρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
ὠήλιον. ἐς δ' ἀπελάττες, ἠδ' αἶτο

aut nominis intelligo.
Men. Atqui perspicuum
id quidem est, ac neuti-
quam arcanum. Nam hi
qui ante nos ad inferos o-
lim vivi descenderant, pu-
tauit si nec his assimula-
ret, fore ut facilius Aeaci
custodias fallerem, atque
nullo prohibente transi-
rem, utpote notior tragi-
co admodum illo cultu e-
missus. Id igitur dies ap-
paruit, quum nos ad flu-
men ingressi in recessum
incumbimus: parata liqui-
dem ab illo fuerat, cym-
ba, sacrificia, molla, & in
id mysterium denique
quibuscunque opus erat.
Imponentes ergo omnia
preparata, ita iam & ip-
si ingredimur tristes, la-
crymisque implemur ob-
ortis. Atque aliquanti-
isper quidem in fluvio fe-
rimur, deinde in sylvam
delati sumus, ac lacum
quendam, in quem Eu-
phrates conditur. Tum
hoc quoque transmissio, in
regionem quandam per-
uenimus solam, sylvo-
sam atque opacam, in qua
descendentes (praibat
vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus, & oues iugulamus, & foueam sanguine conspergimus. At magus interim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed vocem quam poterat maxima clamitans, demones simul omnes cōuocat, Pœnas, Erinnyes, Hecatem nocturnam, excelsamque Proserpinam, simulque polysyllaba quædam nomina barbara atque ignota commiscet. Statim ergo tremere omnia, & rimas ex carmine solum ducere, ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Umbrarum at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraq; , lac^{us} Pyriphlegethō, ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatū, Rhadamanthum prope modum metu reperimus extinctum. Ac Cerberus primum quidem latrabat, clamorūque sese. At quum ego Ixam celerissime correptam pulsassem, cantu statim sopitus

ὃς ὁ Μιδραεζαῖος βέβροντι
 ὠρυξάμεθα, καὶ ἰὰ μῆλα ἰσφά
 ξαμεν, καὶ τὸ αἷμα παρὰ τὸ βέ
 θρον ἐσπίσαμεν. ὃς ὁ μάλιστα ἐν
 τοσούτῳ, δῆδα κριομένῳ ἔ
 χον, ἐκ ἑτ' ἡερμία τῇ φωνῇ
 παμμέλεις. ὃς ὡς εἶδεν τι τοῦ
 ἀνακραγόν, δαίμοναί τι οὐκ
 πάντας ὀπίσθεστο, καὶ ποταίῳ
 ἐρινύας, καὶ νυχίαν ἐκάτιον καὶ
 αἰπὴν βῆστρον περιεφόνταν, παρὰ
 μιν γένος αἷμα βαρβαρικά τινα
 καὶ ἄσκητα ὀνόματα καὶ πολλὰ
 σόλιστα. οὐδὲν οὐκ πάντα
 οὐκ ἔστιν ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ ἵππῳ
 παρὰ τὴν σάλαφιν ἀνέβητο, καὶ
 καὶ ὁ ὕλαν καὶ τὸ κέρβερον πᾶσι
 θύον ἡμέτερον, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐν
 περικλήφειν βῆ καὶ σκυθεσπῶν
 ἔδωκεν αὐτῷ ὑπὲρθεον ἀναξ
 ὀνέων αἰδωνοῦς καὶ φαίνετο
 ὃς ἦδη ἰὰ πλείστα, καὶ ἡ λίμνη ὃς
 ὁ πυριφλεγέθων, καὶ τὸ Πλέτα
 ρος τὰ βασίλεια. καὶ λαθόντες
 αὐτῷ ὁμοίως διὰ τὸ χάσματος, καὶ
 μὲν Ραδάμανθον εὐρεμεν ἰθὺς
 νεώτα μικρῷ δέιν ὑπὸ τὸ δέιν
 ες. ὃς ὁ κέρβερος ὕλα κίησεν
 μὲν τοῖς καὶ παρὰ κίησεν ταχὺ
 δὲ

ἢ μου κρύσσας τὴν λύραν,
 παρὰ χεῖμα ἐποιμήθη ὑπὸ τῷ
 μίλῳ. ἵππαι δ' ὅρως τῷ λίμ-
 νῳ ἤλθομεν, μικρὸν μὲν ἐλὼν ἱ-
 στριασθῆναι. ὡς γὰρ ἤδη παῖ-
 ρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς
 αὐτάπειον. Σαυμάσια δ' ὅσα
 τίς ἐπέπλεον, ὃ μὲν τὸ σκέλος
 ὃ δ' ἔκ κεφαλῇ, ὃ δ' ἄλλο τι
 συσπείριμμενος, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ
 τίνος πολέμου παρόντες. ὅ-
 μως δ' ἐν ὁ βέλτερος Χάρων
 ὡς εἶδε τῷ λιοντῷ, οἰκθεὶς μετ'
 ἡρακλέα εἶναι ἐσπείξατο με καὶ
 διπρόθυμος ἐπεὶ ἄσπετος, καὶ
 ὑπερᾶντι δισέμαιναι τῷ ἀτρα-
 πόν. ἵπποι δ' ἤμιν ἐν τῷ σκότει
 παρόντες μὲν ὁ μετ' ὁ βαρζάνης, εἰ
 πόμῳ δ' ἐγὼ καὶ ὅππῃ ἐχέ-
 μενος αὐτῷ, ὥς ὅρως λημῶ-
 νε μέγιστον ἀφικνήμεθα τῷ
 ἀσφοδέλῳ καὶ ἀφύλῳ, ἔνθα
 δὴ σπείτετοντο ἡμᾶς ἱερίσθαι
 τῷ νεκρῷ αἰσπία καὶ ὀλίγον
 δ' ὅρως, παρὰ γένεθαι
 ὅρως τὸ τῷ Μίνῳ δικαστήριον,
 ἐτύγχανε δ' ὃ μὲν ὅτι δρόνου
 τινὸς ὑψηλῆς καθήμενος. πα-
 ρεστάκεισαν δ' αὐτῷ ποταμοὶ καὶ
 ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde
 posteaquam ad lacum ve-
 nimus, transire fere non
 licuit. Iam enim onustum
 erat nauigium, & eiulatu
 certe plenum. Vulperati
 quippe in eo nauigabant
 omnes, hic femur, ille sa-
 put, alius alio quoriam
 membro luxatus, usque
 adeo, ut multi certe ex
 bello quoriam adesse vi-
 deretur. At optimus Cha-
 ron, quum leonis videret
 exuias, esse me ratus Her-
 culem, recepit, transq; ve-
 xit libens, tum exeunti-
 bus quoq; nobis monstra-
 uit semitam. Sed quoni-
 am iam eramus in tene-
 bris, præcedit quidem Mi-
 throbarzanes, ego autem
 à tergo continuus illi co-
 mes adhæreo, quoad in
 pratum maximum perue-
 nimus asphodelo conui-
 tum, vbi certe circumfu-
 sa vndiq; mortuorū stri-
 dulæ nos sequuntur um-
 bræ. Tū paulo proceden-
 tes longius, ad ipsū Mi-
 nois tribunal accessimus.
 Erat ipse quidem in solio
 forte quodam sublimi se-
 dens. Astabant autem il-
 li Pœnæ, Tortores, mali

Genij, Furis. Ex altera parte plurimi quidam ad-
ducti sunt ex ordine lon-
go fune vineti. Diceban-
tur autem adulteri, leno-
nes, mæchi, homicidæ,
adulatores, sycophantæ,
ac talis hominum turba
quoduis in vita patrantium.
Scorsim autem divites ac
sceneratores prodibant,
pallidi, ventricosi ac po-
dagrici, quorum quisque
trabe vinctus erat, ferri
pōdere duorum talento-
rum imposito. Nos igitur
astantes, & quæ sunt o-
mnia conspiciamus, & quæ
dicuntur, auscultamus.
Accusant autem novi qui-
dam atque admirabiles
rhetores. ΡΗΙ. Quinam
ergo hi, per Iovem, sunt,
ac ne illhuc quidē te pi-
geat dicere. ΜΕΝ. Um-
bras ne vnquam istas no-
sti, quas opposita soli red-
dant corpora? ΡΗ. Oim-
nino quidem igitur. ΜΕ.
Hæ nos igitur quum pri-
mum functi vita sumus,
accusant, testantur, at-
que redarguunt, quic-
quid in vita peccauimus,
& sane quædam ex his di-
gna admodum fide vidē-
tur,

ἀλάστορες, καὶ ἐρινύες. ἑστῆσαν
θὺν δὲ πρὸς ἄλυστον πολλοί τι-
νες ἐφ' ἑξῆς ἀλύσει μακρῶν δε-
σμῶν ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοι-
χοὶ καὶ πορνῶδοσκοὶ καὶ ἱλιῶται,
καὶ κλέακται καὶ συκοφάνται, καὶ
ταῦτος ὁμιλος τῶν πάντων κα-
κῶν ἐν τῇ βίῳ. Χωρὶς δὲ
οἷτε πλούσιοι καὶ τοκοδείφου
πρὸς ἡσασσάμενοι, καὶ πρὸς γά-
στορες, καὶ ποδαγροὶ. κλοῖον ἔ-
καστος αὐτῶν καὶ πόρεκα διττά-
λαττον ὀπίκεινός, ἐφιστῶντι
οὐὼ ἡμεῖς, ἐωρῶμέν τε τὰ σι-
γνόμενα, καὶ ἠκούοντες τῶν ἀπα-
λογουμένων. κατηγέρων δὲ
αὐτῶν κεννοὶ τινες καὶ παρὰ-
δοξοὶ ῥήτορες. ΦΙ. ἴναις οὗτοι
πρὸς δίδες; μὴ γὰρ ὀκνήσκει καὶ
τοῦτο εἰπεῖν. Μένειπ. ἴδ' ἄ-
κου ταυτατὶ τὰς πρὸς τὸν
ἥλιον ἀποτελουμένας ἐκείας
ἀπὸ τῶν σωμάτων; ΦΙ. πάν-
τ' οὐὼ. Μέν. οὗτοι τοῖς κα-
τέδαρ' ἀποθάνοντες, κατηγο-
ροῦσίν τε, καὶ καταμαρτυροῦσι
καὶ διελέγχουσιν τὰ πεπραγ-
μένα ἡμῖν παρὰ τῷ βίῳ, καὶ
σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιοπίστοι.

διόουν, ἄτι ἀει-συνούσαι,
 ἡ μὲν δὲ ποτε ἀφιστάμεναι τῶν
 σωμάτων, ὃ δὲ οὐκ. Μίνως
 διημιλῶς ἱστῶν ἀπέ-
 τηκην ἑκαστον ἐς τὸν τῷ ἀσε-
 βῶν χώρον, δίκην ὑφείκοντα
 κατ' ἀξίαν τῶν τετολιμνή-
 των, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἡ-
 πίτο τῶν ὅτι πλούτοις τι καὶ
 ἀρχαῖς τετυφωμένοι, καὶ
 μοιροῦν καὶ προσκυνοῦντα
 ἀεὶ ἐκείνων τῶν τε ἐλπίσιν ὀφ-
 ρόν ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τῶν
 ὑπὸ τῶν μυστηρίων, καὶ
 ὅτι μὴ ἐπιμύητο, δηλοῖ τε
 ὅτι αὐτοὶ, καὶ δηλοῖ ἀλα-
 βῶν τετυφωμένοι. οἱ δὲ ἀπο-
 δυσέμενοι ἰδὲ λαμπρὰ ἐκεί-
 να πάντα, πλούτους λέγων καὶ
 ἡρώ, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ
 κἄτω γινουέτες, παρῆσαν
 εἶναι, ὥσπερ τινα ὄνυχον ἀνα-
 πινυμένους καὶ παρ' ἡμῶν
 εὐδαιμονίαν. ὥστε ἔγωγε
 ταῦθ' ἔβην, ὑπὸ χερσίν, καὶ ἐ-
 λθὼν ἠρώσασμαι αὐτῶν, προσίων
 αὐτῶν πῶς ὑπερίμνησκον,
 οἷος ἐν παρὰ τῷ βίον, καὶ ἡλίκον
 ἐφύσατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
 ἐωθύν

tur, utpote nobiscum ver-
 satæ semper, nostrisque
 nusquam digressæ corpo-
 ribus. Minos igitur curio-
 se quemlibet examinans,
 impiorū relegabat in coe-
 tum, pœnas ibi secleri-
 bus suis dignas luiturum.
 In hos præcipue tamen
 incenditur, quos opes dū
 viuerent, ac dignitates in-
 flauerant, quique adorari
 se fere expectabant, ni-
 mirum brevi perituram
 eorum superbiam fastum-
 que detestatus, quippe
 qui nō meminissent mor-
 tales ipsi quum sint, sese
 bona quoque mortalia
 consequutos. At nunc
 splendida illa exuti om-
 nia, dimittis, inquam, ge-
 nus, munia, nudi ac vul-
 tu demisso steterunt, tan-
 quā somnium quoddam,
 humanam hanc felicitatem
 recogitantes, adeo ut
 hæc dum conspicerer ni-
 mis quam delectatus fue-
 rim. Et si quæ eorum for-
 te agnoueram, accedens
 quicquid aliquo modo sub-
 monui, qualis in vita fue-
 rat, quantopereque fue-
 rat inflatus, tum quum
 plurimi mane fores eius
 P 4 obfi-

obsidentes, pulsi interiora
 exclusique a famulis, illi-
 us exprostant egressum.
 At ipse vix tandem illis ex-
 oriens, puniceus, aureus
 aut versicolor, felices ac
 beatos se facturum salu-
 tantes putabat, si pectus
 dexteramue porrigens,
 permittere osculandam.
 Illi vero audientes ista
 moleste ferebant. At Mi-
 nos quiddam etiam iudi-
 cavit in gratiam. Quippe
 Dionysium Siciliae tyran-
 num, multis & atrocibus
 criminibus & a Diono
 accusatum, & graui Stoi-
 corum testimonio conui-
 ctum, Cyreneus Aristip-
 pus interueniens (Nam
 illum valde suspiciunt in-
 feri, eiusque plurimum
 ibi valet autoritas (fer-
 me iam Chimææ alliga-
 tum absoluit a pœna, as-
 serens illum eruditorum
 nonnullos olim iuuisse
 pecunia. Tum nos a tri-
 bunalis discedentes, ad sup-
 plicij locum peruenimus.
 Vbi amice multa & mi-
 seranda audire simul, ac
 spectare licuit. Nam si-
 mul ac flagrorum sonus
 auditur, & ciuium ho-
 minum

ἔωθεν ἐπὶ τῷ παρθένῳ παρ-
 σήκεταν, τὴν ὁδοὸν αὐτῷ πε-
 ριμένῳ, ὠλοῦμενοί τε καὶ ἀπο-
 κλόμενοι πρὸς τὸ οἶκεν. ὃς μὲν
 αὖ πάλιν ἀνὰ λείλας αὐτοῖς
 πορφυροῦς τις, ἢ περικλυτός
 ἢ διαπόικιλος, εὐδαίμονας
 φίλο καὶ μακαρίους ἀποφαίνῃ
 τὰς περὶ τὴν πόλιν τὸ εὖθις
 ἢ τὸ δεξιὰν περὶ τὴν δόξιν κα-
 ταφιλεῖν. ἐκείνοι δὲ ἐν ἡνίκῃ
 τὸ ἀκούοντες. τῷ δὲ Μίνω
 μία τις καὶ πρὸς χάριν ἰδὲ κα-
 θὲν δέχεται. τὸ γὰρ τοι σικελιώτις
 Διονύσιον πολλὰ καὶ αἰέτια ὑ-
 πόβρι Δίῳτος κατήγορεῖντα,
 καὶ ὑπὸ τῷ σοῦ καταμαρτυρη-
 θέντα, παρὰ τὸν Ἀρείσιππον
 ἠκυρωσάτος (ἀγορεύει αὐτῷ
 ἐν τιμῇ καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐν
 τοῖς κάτω) μικροῦ δὲ τῇ
 χιμαίρᾳ περὶ δέθεντα, παρέλ-
 σε τὴν κατάδικον, λέγων πολλοὺς
 αὐτῷ περὶ παιδευμένων πρὸς
 ἀρετὴν ἡμέτερον δεξιόν. ἀπο-
 πάντες δὲ ὅμως τὸ δικαστήριον
 πρὸς κολαστήριον ἀφικνέμε-
 θα. ἐνθα δὲ τὸ φίλον πολλὰ καὶ
 ἐλεεινὰ καὶ ἀκῆσταί τε καὶ ἰδὲ
 μασί-

μασίγαν τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος
 ἐκείνο, καὶ οἰμωγὴν τὴν ἐπὶ τῇ πυ-
 ρὸς ὀπιωμένων, καὶ σπείλαι καὶ
 κόφωτες καὶ βροχοί, καὶ ἡ χιμαί-
 ρα ἰσχυράτη, καὶ ὁ κέρκερος
 ἰδάρδατη. ἐκολάζοντο δὲ αἱ
 μα πάντα, βασιλεῖς, δούλοι,
 σαρδάπαι, πένητες, πλέσιοι,
 πτωχοί. καὶ μέγιστον πάντων τὸ
 τυτολμημένων. ἐνὶς δὲ αὐτῶν
 καὶ ἐγνωρίσαντο ἰδούσις, ὅπο-
 σοι ἦσαν τῶν ἐναγχοῦς τιτε-
 λυθηκότων, οἳ δὲ ἐνκαλύπτον-
 το, καὶ ἀπιστρέφοντο. εἰ δὲ καὶ
 προσβλέπον, μάλα ἀπο-
 ρρηγνέει τι καὶ κολακευτικόν.
 καὶ ταῦτα πῶς οὐκ βαρεῖς ὄν-
 τες, καὶ ὑπερβῆναι παρὰ τὸ βίον,
 τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμιέλεα
 τὴν κακῶν ἐδέδοτο. καὶ διανα-
 παύμενοι πάλιν ἐκολάζον-
 το. καὶ μὲν καὶ κείνα εἶδον τὰ
 μυθώδη, τὴν Ἰξίονα, καὶ τὸν
 Σίσυφον, καὶ τὸ φρύγα Τάν-
 τалον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν
 γῆρυον Τίτυον, ἡράκλεις ὅ-
 σος; ἐκεῖνα γὰρ τόπον ἐπέ-
 χον ἀγρῶ. διελθόντες δὲ καὶ
 τέτρε, ἐς τὸ πεδῖον ἐσβάλλο-
 μιν,

minum, in igne flagranti-
 um, tum rotæ & tormen-
 ta, catenæ, Cerberus la-
 cerat, & Chimera dila-
 niat, cruciabanturq; pa-
 riter omnes captivi, re-
 ges, præfecti, pauperes,
 mendici, diuites, & iam
 scelerum omnes pœnite-
 bat. Et quosdam quidem
 eorum, dum intuemur,
 agnouimus, videlicet qui
 nuper è vita discesserant.
 Ad hi se pudètes tum oc-
 culebant, nostrosq; sub-
 trahebant aspectui, aut si
 nos aliquando respicie-
 bant, id seruiliter admo-
 dum abiecteque facie-
 bant, atque hi quidem
 quam olim putas, onero-
 si fastuosi que in vita? At
 pauperibus malorum di-
 midium remittebatur, &
 quum interquieuisent,
 denuo repetebantur ad
 pœnam. Sed illa quoque
 quæ fabulis feruntur, aspe-
 xi, Ixionem, Sisyphum,
 Phrygiumque graviter
 affectum Tantalum, ge-
 nitumque terra Tityum,
 Dij boni, quantum? In-
 tegrum fratus agrum oc-
 cupabat. Hos tandem
 prætereuntes, in campum
 P 5' veni-

venimus Acherusium,
 invenimusque ibi semide-
 os, heroidasque & aliam
 simul mortuorum turbā,
 ingentes tribusq; dispo-
 sitam, alios quidem ve-
 tulos quosdam ac marci-
 dos, atque (ut Homerus
 ait) evanidos, alios ve-
 ro juveniles, & integros,
 & hoc potissimum ob il-
 lam condiendi efficaciam
 Aegyptios. Verum di-
 gnoscere quemlibet haud
 proclive fuit, adeo nu-
 datis ossib. omnes erant
 inuicem simillimi, nisi quod
 vix tandem eos diu inten-
 dentes agnouimus. Quir-
 pe conferti confidebant
 obscuri atque ignobiles,
 nullumque servantes am-
 plius pristinae formae vesti-
 gium. Cum igitur multi
 simul ossei consisterent,
 inuicem omnino similes,
 qui terrificum quiddam
 per cauos oculorum or-
 bes transpicerent, dentes-
 que nudos ostenderent,
 haesitabam certe mecum,
 quoniam signo Therstem
 a Nireo illo formoso dis-
 cernerem, aut mendicum
 Irum a Phraacum rege,
 aut Pyrrhiam coquum
 ab

μῶν, τὸ ἀχερούσιον, εὐρίσκα-
 μὲν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους
 τε καὶ τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὰ ἄλ-
 λων ὄμιλον τῷ νεκρῶν κατ' ἔθνη
 καὶ φύλα διαλοιδόρους, τοὺς μὲν
 πάλαιους τινὰς καὶ εὐρωπαι-
 τὰς, καὶ ὡς φησὶν Ὀμηρος, ἐ-
 μινητοὺς. τοὺς δὲ νικαλέης καὶ
 σωεσσηκότας, καὶ μάλιστα τοὺς
 αἰγυπιαίων αὐτοὺς διὰ τὸ πο-
 λυαρκέειν τὴν ταριχίαν, τὸ μὲν
 τοὶ διαγινώσκουσιν ἕκαστον, οὐ
 πάντι μὲν ἔχθιδον. ἀπαντί
 γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται
 ὁμοίη, τὸ δὲ σέων βεβυμνωμένων,
 πλεονέχουσιν καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
 ναθροισσόμενοι αὐτοὺς ἐγρη-
 σκομεν. ἔκλυτο δ' ἐπ' ἀλλή-
 λους ἀμειβετοὶ καὶ ἀστημοί, καὶ οὐ
 δὲν ἔτι τῷ παρ' ἡμῶν καλῶν
 φυλάττοντας, ὥστε πολλῶν ἐν
 ταύτῃ σκευαλῶν κειμένων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φεβρόντι καὶ
 διάκρινον δι' ὁμοκρίαν, καὶ συμ-
 νοῦς τοῦ ἑδόντας προσφαιρόν-
 ταν, ἠπύρομαι πρὸς ἑμαυτὸν, ὅ-
 τι διακρίναμι τὸ Θερσίπε-
 δον τὸ καλὸν Νιρέως, ἢ τὸ με-
 τὰ τῷ Ἰρῶν Διὸς τὸ Φαιάκων
 βασι-

Βασιλείας, ἢ Περσέϊαν τ' ἢ μάξι-
 ρον ἀπὸ τ' Ἀλαμέμενονος. ὕδεν
 γὰρ ἔτι τ' ἑταλοῖον γνωρίσμα-
 τος αὐτοῖς παρέμεινεν. ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὅς αὖτε, ἄδελφα καὶ
 ἀνέπηδες φασ, καὶ ὑπὸ ἑδνῶς
 ἔτι διακρίνεσθαι δυνατόν. Ισ-
 τὰρ τοι ἐκεῖνα ὁρῶντι, ἰδοὺ μοι
 ὅ τ' ἀνθρώπων βίος πομπῇ
 τινι μακρῇ περὶ ταικίνας,
 χορηγίῃ τ' ἐν διατάττειν ἑκα-
 στα ἢ τύχῃ, διάφραξαι καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπουλῶσι σχήμασι
 περὶ ἀπὸντα. τ' μὲν γὰρ λαβῶ-
 σα ἢ τύχῃ, βασιλικῶς διε-
 σκύασσι, τιάραν τε ὀπιθεῖσθαι καὶ
 δορυφόρους παραδύσθαι, καὶ τ'
 κεφαλῇ σέψασθαι τὸ διαδό-
 μασι. τὰ δ' οἰκέτω σχῆμα πε-
 ριέθκει. τ' δὲ τινα καλὸν εἶναι
 ἐκδύσασθαι, τ' ὅ ἀμορφον καὶ
 λαῖον παρεσκούσθαι παντοδα-
 πῶν γὰρ οἶμα δέειν γυῖσθαι τ'
 δέαν. ποικίλως δ' ἀνὰ μέσης
 τ' πομπῆς μέγιστα τὰ εἰσὶν
 σχήματα, ἐκ εἰσῶσα ἐς τέλος δι-
 απομπούσθαι ὡς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφιέσθαι, τ' ἄν
 κρεῖστον ἠνάγκασται τ' οἰκέ-
 τοι ἐν ἀρχιμαλάτῃ σκηνῇ ἀ-

ab Agamemnone. Nihil
 enim ampli⁹ veterum iu-
 diciorum eius permanse-
 runt, sed omnia fuerunt in-
 ter se similia, incognibi-
 lia, nullis inscripta titulis,
 nullique unquam digno-
 scenda. Hæc igitur spe-
 ctati mihi, penimilis ho-
 minum vita pompæ cui-
 priam longe videbatur cui
 præsit ac disponat quæq;
 fortuna, ex his qui pom-
 pam agunt, diversos va-
 riosque cuiq; habitus ac-
 commodans. Aliam siqui-
 dam fortuna delicens, re-
 gis ornat insignibus, &
 tiaram imponens, & sa-
 tellites addens, & caput
 diademate coronans. Ali-
 um serui rursus ornatum
 induit, hunc formosum
 effigiat, hunc deformem
 atque deridiculum fingit,
 nam omnigenum, ut opi-
 nor, debet esse spectaculū
 Quia habitus quorundā,
 plerunque in media quo-
 que pompā demutat, ne-
 que perpetuo eodē finit
 ordine cultuq; progredi,
 quo prælerant. Sed ornatu
 cōmutato, Cræsum qui-
 dem cōggit seruicaptiuq;
 velles induere, Mœan dri-

um autem olim inter ser-
uos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem illiga-
uit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit v-
ti, verum ubi iam pompæ
tempus præterijt, appa-
ratum quisq; restituens,
& cum corpore simul ex-
utus amictu, qualis ante
fuit, efficitur, nihilo à vi-
cino differens. Quidam
tamen ob inscitiam, quâ
suos fortunæ cultus exi-
git, ægre ferunt atque
indignantur, tanquam
proprijs quibusdam bonis
privati, ac non potius a-
lienis, quibus paulisper v-
tebantur, exuti. Quin in-
scena quoq; vidisse te ple-
rumque puto histriones
istos tragicos, qui (ut fa-
bulæ ratio poscit) modo
Creontes, modo Priami
fiunt, aut Agamemnones.
Idemq; (si fors tulerit) pau-
lo ante tam graviter Ce-
cropis aut Erechthei for-
ma imitatus, paulo post
servus, poëta iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iam finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens à crepi-

ἀλαβῆν, ἢ Μαῖανδριον ἴ-
ωσι τοῖς οἰκίαις πομπῶ-
ν, ἢ Πολυκράτης τυραννί-
δα μετενάθῃσι, καὶ μέχρι
ἴνους ἵασσι χεῖρας τῷ χῆματι,
ἐπιδὼν δ' ὁ δὲ πομπῆς κερδὸς
παρέλθῃ, τῶν κοῦτα ἕκαστος
ἀποδῇ τ' σκευὴν, καὶ ἀποδυσά-
μηνος τὸ χῆμα μὴ τ' σώματος
ὥσπερ ἡμεῖς τὸ γλῆθος μὴδὲν
τ' πολλοῖς διαφέρειν ἔνιοι δι-
ψῶν ἀγνωμοσύνης, ἐπιδὼν δὲ
παλιν τ' κόσμον ὅπως αὐτὰ
λύχνη, ἀχθονταί τε, καὶ ἀσπανά-
σιν, ὥσπερ οἰκείων ἰνῶν τρεῖς
κόμηντες, καὶ ἔχοντες πρὸς ὀλίγον
ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἷμα
ἢ καὶ τ' ἐπὶ τ' σκηνῆς πολλάκις
ἰωρακέναι τὰς βαγικὰς ὑπο-
κριτὰς τέκας πρὸς τὰς χεῖρας
τ' δραμάτων, ἀεὶ μὲν Κεῖνιαν
ἐνίοτε ἢ Πριάμην γινόμενα,
ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς εἰ
λύχοι μικρὸν ἔμποροῦεν μέλα
σημῶς, τὸ τ' Κέκροπος ἢ Ερεχ-
θεὸς χῆμα μιμητάμενος, μὴ
ὀλίγον οἰκίῃς προσήλθεν ὑπὸ τ'
ποίητῃ κεκελευσμένος, ἢ δὴ ἢ
πέρας ἔχοντος τ' δράματος, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὐτ' ἢ

χρυσόπασον ἐκένειω ἐδῆτα,
 καὶ τὸ πρῶτον ἀποθέμενος,
 καὶ καλὰς ἀπὸ τῆς ἐμβατῆς, πέ-
 ντε καὶ ταπείνους ἀειέρχετο, ἐκ
 ἑτ' Ἀγαμέμνωνος ὁ Ἀγέως, ὃς
 Κρέων ὁ Μεινοικέως, ἀλλὰ Πῶ-
 λος Χαρικλέους σουριεὺς ὄνο-
 μαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θιω-
 λείτονος μαρμαρίσιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων ἀνάμα-
 τὰ ὄντι, ὥς τότε μοι ὁρῶντι ἔ-
 δοξε. ΦΙ. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ ὅς τις πολυτελεῖς τέ-
 τος καὶ ὑψηλὰς τάφους ἔχει-
 τις ὑπὸ γῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκό-
 νας καὶ θηρίσματα, ἔδδεν τι-
 μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν
 βιωτῶν νεκρῶν; Μέν. ἀρεστὸν ὦ
 φίλε, εἰ γὰρ ἐβιάσω τὸ Μαντω-
 λὸν αὐτῶν, λέγω ὅς κερα, τῶν
 ἐκ τῶν τάφου ἐπιβόητον, εὐοί-
 δα, ὅτι ἐκ αὐτῶν ἐπαύσω γελῶν,
 ὕπνῳ ταπείνως ἐξείπῃ ἐν πα-
 ραύτῳ περ, λανθάνων ἐν τῷ
 λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν ἐμοὶ
 δοκῆν, τοσούτον ἀπολαύων τῶν
 μύσματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνει
 το τελευτήσαντος ἀχθος ὀπιλεί-
 μους. ἐπεὶ δ' αὖ γὰρ ὦ ἑταῖρε ὁ

Αἰα-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agememnon ille
 Atreo progener, aut Cre-
 on Menœcei filius, sed Po-
 lus filius Chariclei Sunien-
 sis, aut Satyrus filius Theo-
 gitonis Maratonius. Sic
 le mortalium res habent,
 quemadmodum mihi tum
 spectanti videbantur. PH.
 Dic mihi Menippe isti
 qui magnificos altosque
 tumulos habent, super
 terram, & columnas ima-
 gines, titulos, nihilone
 sunt apud inferos plebeis
 quibuslibet vmbreis ho-
 noratiores? M E N I P.
 Nugaris tu quidem, nam
 si vidisses Mausoloni, Ca-
 rem illum dico pyramide
 celebrem, sat scio, nun-
 quam ridere desisses, ita
 in antrum quoddam ab-
 strusum despectum abiectus
 est in reliqua mortuorum
 turba delitescens. Hoc tan-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aëacus, ὦ amice, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

am-

amplius pedem, necesse
est contentum decumbe-
re, seseq; ad loci modum
contrahere. At vehemen-
tius multo risisses opinor,
si reges hosce nostros, sa-
trapasq; vidisses apud eos
medicantes, & aut salva-
menta vendentes, aut pri-
mas ipsas literas urgente
inopia profluentes, & quæ
admodum contumelijs à
quouis afficiantur, atque
in faciem exdantur, per-
inde atque viliissima man-
cipia. Itaque Philippum
Macedonē conspicatus,
continere me certe non
potui, ostensus est mihi
in angulo quodam, de-
tritos calceos mercede re-
sarciens. Quin alios præ-
terea multos erat vide-
re mendicantes in truijs,
Xerxes videlicet, Dari-
us, ac Polycrates. P H I.
Admiranda narras ista
de regibus, peneque in-
credibilia. Socrates au-
tem quid facit ac Dioge-
nes, & si quis est sapien-
tum alius? M E N I P.
Socrates profecto etiam
ibi obsetuatur, omnesq;
redarguit, versantur au-
tem cum illo Palamedes,
Vlyf.

Αἰανὸς ἀπεμίσθην ἐκάσθῃ τὸ
τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον
οὐ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη ἅλα-
πῶντα καὶ ἀκεῖνῶς πρὸς τὸ μέ-
γιστον σωτῆρα λαμβάνει. πολλὰ δὲ
αἶ, ὅμαι, μάλλον ἐγέλας, ἐ-
ἰθέλω τὸς παρ' ἡμῶν βασι-
λεῖας, καὶ σοφά παρ' ἡμῶν χρο-
νίας παρ' αὐτῶν, ὅτι ταχέως
χρησιμεύουσιν ὡς ἑστῆς ἐ-
ἰθέλω τὰ πρῶτα διδάσκειν καὶ ἡμ-
ας, καὶ ὡς τὸ τυχεύοντες ἐ-
βριζομένους, καὶ καὶ κέρως πα-
ρομένους, ὥστε τὸ ἀνδραπείδων
τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον
γὰρ τὸ μακεδόντα ἐλὼν διασέ-
μνος, οὐδ' ἔκλειν ἐμὸν τὸ ἐν-
εαλὸς ὡς ἐδέχθη δέ μοι ἐν τῇ
νιδίῳ τινι, μισθὸν ἀκέραιον τὰ
σατράπῃ τὸν ποδὸν ἄτων. πολ-
λὰς δὲ καὶ ἄλλας ὡς ἰδὼν ἐ-
ταῖς τείσοις μεταλίσκοντας,
Ξέρξας λέγων, καὶ Δαρείος καὶ
Πολυκράτης. Φιλ. ἄτοπα
λογεῖται τὰ περὶ τὸ βασιλεύον, καὶ
μικρὸν δεῖν ἅπιστα. ἵ δ' ὁ Σω-
κράτης ἐπαίρει, καὶ Διογένης, καὶ
εἰ τοι αἰδῶς τὸ σοφῶν; Μέν. ὁ
δὲ Σωκράτης καὶ καὶ ὡς ἐρεχθῆ
διδάσκ.

ἀλέγχων ἅπαντας, σιῶσι
 δ' αὐτῷ Παλαμήδης καὶ Ο-
 δυσσεύς καὶ Νέστωρ, καὶ εἰ τις
 ἄλλος λάλος τεκεῖς, ὅτι μὲν
 τοὶ ἐπιφύσῃσι αὐτῷ, καὶ διω-
 δῆκ' ἐκ τῆ φαρμακοποσίας τὰ
 σέλην ὃ ὃ βέλτιστος Διογένης
 παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλα-
 πῶ ἀστυρίῃ, καὶ Μίδα τῷ φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τοῖς τῷ πολυτε-
 λῶν ἀκούων ὃ οἰμωζέων αὐ-
 τῷ, καὶ τῷ παλαιῷ Ἰνδῷ ἀ-
 ταμειβουμένην, γελοῖον καὶ τέρ-
 πιν, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ κα-
 τακείμηνος ἀδὲ μάλα τρα-
 χέας καὶ ἀπνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς
 ὁμωγὰς αὐτῷ ὀπκαλύπτων,
 ὥστε ἀνὰ τὰς τὰς αἰσθῆς καὶ δι-
 ασκέπτῃς μέλοι κείνῳ, οὐ φέρον
 καὶ τῷ Διογένη. Φι. ταυτὶ μὲν
 ἰκανῶς. τί ὃ τὸ ψήφισμα βῶ,
 ὅτι ἐν ἀρχῇ ἔλεγε κεκυρῶ-
 ῶς καὶ τῷ πλουσίῳ; Διέρ. οὐδὲ
 ὑπέμνησαι. οὐ γὰρ αἰεὶ ὅπως
 εἶπ' ἔτετε λέγειν προβέβηκας,
 καὶ πολλὸν ἀπεπλανήθης τοῦ
 λόγου διατρέχοντος γὰρ μου
 παρ' αὐτοῖς, πρεσβύτας εἰ
 φρυγάνεις ἐκκλησίαν ποιεῖ
 77

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intume-
 scunt exhausto veneno
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vici-
 nus Allyrio, Midæq; Phry-
 gio, atque alijs item plu-
 ritus ex illorum sumptuo-
 rum numero manes,
 quos quum ciulantes au-
 dit, veteris fortunæ ma-
 gnitudinē recogitantes,
 & ridet & delectatur, ac
 supinus cubans ut pluri-
 mum cantat, aspera nimis
 atque iucunda voce illo-
 rum ciulatus obscurans,
 adeo ut id ægrè ferentes,
 nec Diogenem ferre va-
 lentes, de mutanda sede
 deliberent. P H I. De his
 iam satis quidem, ceterū
 quod nā illud decretum
 est, quod initio dixeras
 aduersus diuites esse san-
 ctum? M & N. Bene ad-
 mones, nescio enim quo
 pacto, quum hac de re
 dicere proposuissē, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionem aduocauerūt
 his videlicet de reb^{us} quæ
 in

in commune conduceret.
 Conspiciens ergo multos
 concurrere, commiscens
 meipsum mortuis, statim
 vnus & ipse eram concio-
 natorum. Agitata sunt igi-
 tur & alia multa, postremo
 verò de diuitibus negoci-
 um. In quos posteaquam
 plurima fuissent obiecta,
 violentia, superbia, fa-
 stus, iniurie, assurgens
 tandem ex populo primas
 quidam, huiusmodi de-
 cretum legit.

Decretum.

Quoniam, inquit, mul-
 ta diuites perpetrāt in vi-
 ta, rapientes ac vim infe-
 rentes, inopelq; omni mo-
 do despectui habentes,
 Curie populoque visum
 est, vt quum functi vita
 fuerint, corpora quidem
 eorum pœnas cū alijs sce-
 leratorum corporibus lu-
 ant, anime vero sursum re-
 mittere in vitam, in asinos
 demigrent, donec in tali
 rerū statu quinquies ac vi-
 cies decē annorum millia
 transegerint, asini semper
 ex asinis renati, onera fe-
 rentes, atq; a pauperibus
 agi-

τῶν κοινῶν συμφερόντων. ἰδὼν
 οὖν πολλὰς συναθρομένας
 μίξας ἑμαυτῷ τοῖς νεκροῖς, εὐ-
 θὺς εἰς τὴν αὐτὸς ἡμῶν ἐκκλη-
 σιασίων, διοκῆσθαι μὲν οὐκ ἔ-
 ἴδμεν, τελευτᾶσαν δὲ τὸ πλε-
 ῖον. ἐπὶ γὰρ αὐτῷ κα-
 τηγόρευτο πολλὰ καὶ δευρὰ,
 βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερη-
 φία καὶ ἀδικία, τέλος εἰσα-
 γὰς τις τῶν δημογέγων ἀν-
 γνω ψήφισμα τοιοῦτο.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνο-
 μα οἱ πλείστοι ὄντων παρὰ τὴν
 βίαν, ἀρπάζοντες καὶ βιάζον-
 ται, καὶ ἀδίκῃ τρέπονται παν-
 τὼν κοίλα φρονεῖντες, δεδου-
 λῶν βελῶν καὶ τοῖς ἀσίνων, ἐπὶ τῇ
 διαστάσει τῆς ψυχῆς αὐ-
 τῶν καὶ ὀφείλουσιν, καὶ ἑκάστη καὶ
 τὰ τῶν πολλῶν προσηκόντων, τὰ καὶ
 ψυχῆς αὐτῶν νεκρῶσθαι ἀνα-
 ῖς τῶν βίων καὶ ἀδικούντων. ἔς τὴν
 ὄντως, ἀρχὴν οὖν τῶν τοιούτων
 διαγέγοντι μετὰ τὴν ἐξου-
 σίαν καὶ ἔχουσιν, ὅτι οὗτοι ὄντων
 ἰσθύνεσθαι, καὶ ἐκχέουσιν.

καὶ ἀπὸ τῶν πινύτων ἐλαυνό-
 μνοι, τὸ τοῦθ' ἔστι λογικὸν ὅτι
 ἦναι αὐτοῖς ὑποδραστῆν. ἐπεὶ
 τὸ Ἰνάλει Κρατίων σκαλίει-
 νος, νικυτικὸς, φυλῆς ἀλιθαν-
 τιάδης. τέττε ἀναγνωσκέντος
 τῶν ψήφισματος, ἐπεψήφισαν
 μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχίερον τένησσι
 ἢ τὸ πᾶνθοι, καὶ ἐνέκριμάντα
 ἢ Βριμῶν, καὶ ὅτ' ἀκλῆσεν ὁ κέλε-
 ρος. ἔτι γὰρ ἐπὶ τῇ γίγτι,
 καὶ κύρια, τὰ αἰγυγισμένα.
 ταῦτα μὲν ἄλλοι τὰ ἐν τῇ ἐκ-
 κλισίᾳ. ἐγὼ δὲ ἔπειτα ἀφίγ-
 μῶν ἐννεα, τὸ Τερεσία περὶ
 λαθῶν, ἐκέλευον αὐτὸν τὰ πᾶν-
 τα διελθεῖν ἀμεινον, εἰπεῖν πρὸς
 με ποῖον τινα ἠγχοῖτο τὸ ἄρι-
 σον εἶναι. ὁ δὲ μελέσας, ἔστι δὲ
 τυφλόφει χροῖον καὶ ὀχρεόν,
 καὶ λεπτόφωτος, ὡς τέκνον, φη-
 σὶ πῶς μὲν αὐτίαν οὐδέ σιν τῶν
 ἡμετέρας, ὅτι περὶ τῶν σοφῶν ἐ-
 γχοῖτο, ἐλὰς αὐτὰ γινώσκον-
 ται αὐτοῖς. αὐτὰρ ἡ Δέμις
 λέγει πρὸς σε, ἀπείρητος γὰρ ὁ
 παρὰ τῶν Ραδαμαθίων. μηδὲ
 μῶν, ἔφην, ὡς πατέρειος, ὡς λ-
 ῖπτι, καὶ μὴ πρὸς ἰδόν με σέθεν
 φλβ-

agitati. Deinde ut liceat
 illis e vita excedere. Hanc
 sententiam dixit Calucri-
 us patre Acidello, patria
 Manicensis, tribu Aliban-
 tiade. Hoc recitato decre-
 to, approbaverunt princi-
 pes, scivit plebs, adfrenu-
 it Proserpina, allacrauit
 Cerberus. sic enim rata,
 quæ inferi statuunt, au-
 tenticæq; sunt. Quæ igitur
 in concione ageban-
 tur, erant huiusmodi. Tū
 ego statim, cuius gratia
 veneram, Tiresiam adeo,
 atque illi re, uti erat, or-
 dine narrata, supplicavi,
 ut mihi diceret, quod-
 nam optimum vitæ ge-
 nus putaret. Ille vero sub-
 ridens (est autem senicu-
 lus quispian excus, pal-
 lidus, voce gracili) ὁμίλι,
 inquit, causam tuæ per-
 plexitatis scio a sapienti-
 bus illis profectam, haud-
 quaquam idem invicem
 ipsidem de rebus sentienti-
 bus, verum haud fas est
 id tibi proloqui, siquidem
 quod Rhadamanthus in-
 terdixit. Nequaquam, in-
 quam, ὦ πατέρειε, sed dic
 amabo, neq; me contem-
 nas, qui in vita te etiam
 ipso

ipso cecior oberro. Abducens ergo me, procul ab alijs auferens, ad aures mihi inclinans, Optima est, inquit, idiotarum privatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab insipientia cessans alta cogitandi, & fines & principia inspiciendi, & vastos hosce syllogismos despuens, atque id genus omnia nugas aestimans, hoc solum in tota vita persequere, ut presentibus bene compositis minime curiosus, nulla re sollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensque traducas. Hæc quum dixisset, rursus in asphodelorum pratum sese corripuit. Ego igitur (nam & nunc vesp̄er erat) age, inquam, ô Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, ô Menippe, breuem quippe facilemque tibi monstrabo semitam, & me protinus abducens in regionem quandã magis priorẽ tenebriofam, manu procul ostendens subobscurum, tenue

que,

φλέττεον φεύγοντα ἐν τῇ
βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν
καὶ πολλὸν τῆς ἄλλων ἀποστά-
σας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς
τὸ οὖς φησὶν, ὁ τῆς ἰδιωτικῆς
ἀριστος βίος καὶ σαφρονέστερος,
ὡς τῆς ἀφροσύνης παυτέ-
μῃος τῇ μείωσι λογιῶν, καὶ τέ-
λει καὶ ἀρχαί, ὅπηται καὶ
καὶ ἀπλῶς τῇ σοφῶν τέτων
συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα
λῆγον ἡστέα μῦθος. τὴν το μόνον
ἔξ ἀπαλῆς θηράσει, ὅπως τὸ
παρὲν ἐνβέλῃς, παραδράμῃ
γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ πρὸς
δὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν,
πάλιν ὡς ἰσκατ' ἀτφοδῆλον
λέμῶνα. ἐγὼ δὲ καὶ γὰρ ἤδη ὤψομαι,
ἀγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνε,
φημί, τί θιαμέλλομαι, καὶ ὅτι
ἀπὸ μὲν οὐθὺς ἐν τῇ βίῳ; ὁ δὲ
πρὸς ταῦτα, δάξας, φησὶν ὁ
Μένιππε, ταχέως γὰρ σοι καὶ
ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀπα-
πὸν. καὶ δὴ ἀπαλαλὼν με πρὸς
τι χωρίον τῷ ἄλλου ζοφερό-
τερον, δείξας τῇ χειρὶ πρὸς
δὲν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτόν
ὅπως διὰ κατὰ τὴν εἰσὶν φῶς,
καὶ ἐπὶ

καὶ νῦν, ἔφη ὅτι τὸ ἱερὸν τοῦ
Τροφονίου, καὶ κείθιν καλέσ-
χοντα οἱ ὑπὸ Βοιωτίας. ταύ-
την αὖ ἀνθι, καὶ οὕτως ἔστι
ἐν τῇ Ελλάδι. ἡδεῖς δὲ
τοῖς εἰρηαῖοις ἐγὼ, καὶ τὸν
μάγον ἀσπασάμενος, χαλι-
πὸς μάλ᾽ ἀπὸ τοῦ τομίου
ἐκπύσας, οὐκ οἶδ', ὅπως
ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

Τίμων ἢ Μισάν-
θρωπος.

Ὁ ζεῦ φίλε καὶ ξένε καὶ
ἱππεῖν καὶ ἐφέσει, καὶ ἀστρο-
νομίᾳ, καὶ ὄρεσι, καὶ νηφελιγέ-
ρεια, καὶ ἐρίγδουποι, καὶ ἐν τι-
σι ἄλλοις ἐμφορτικῶσι ποίη-
ται καλεῖσαι. καὶ μάλιστα ὅ-
ταν ὑποκῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐτοῖς πολυνότους
γινόμενος ὑπὲρ εἶδεις τὸ πρί-
μον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ρῶς τὸ περὶ τὸ τοῦ ῥυθμοῦ.
ἔοδος σοι νῦν ἢ ἐρισμάρετος
ἀτραπὴ, καὶ ἢ βαρύετος βρον-
τῆς, καὶ ἢ ἀθαλβῆς καὶ ἀεγρῆς
ῥοσμεδαλῆος κρηαῖος; ἀ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἦδη
αἰα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud, in-
quit, Trophonij templum
est, atque illac ad inferos
ἐ Βροτία descenditur, hac
ascendens, atque illico e-
ris in Græcia. Ego igitur
hoc sermone gauisus, sa-
lutato Mago, difficile ad-
modum per angustas an-
tri fauces subrepens, ne-
scio quo pacto in Lebadi-
am perveni.

Timon siue Misan-
thropus.

O Iupiter Phili & ho-
spitalis, sodalitie, dome-
sticæ, fulgurator, insuran-
dice, nubicoge, grand-
strepe, & si quid aliud tibi
cognomē attoniti Poëtæ
tribuunt, maxime quum
harerent in versu. Nam tū
illis tu multi nominis fa-
ctus, carminis ruinam ful-
cis, metrique explēs hia-
tum. Vbi tibi nunc magni
crepum fulgur, granitre-
mum tonitru? Vbi ardens,
condens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palam apparet nugas esse,
fumiūq; poeticum, nec

omnino quicquam præter
 nominiū strepitum.
 Sed decantata illa tua ar-
 ma eminus ferientia ex-
 promptaque nescio quo-
 modo penitus extincta
 sunt, frigentque, adeo ut
 ne minimam quidem scin-
 tillulam iracundie adver-
 sus nocentes reliquam ob-
 tineant. Itaque citius qui-
 vis ex his, qui peieraturi
 sunt, extinctum ellychni-
 um metuerit quam flam-
 mam fulminis cuncta ne-
 captis, adeo citationē quem-
 piam incutere videris eis,
 ut ignem quidem aut fu-
 mum ab illo proficiscen-
 tem nihil quicquam for-
 mident, verum hoc solum
 vulneris inferri posse iudi-
 cent ut fuligine comple-
 antur. Quibus reb. factū
 est, ut iam Salmonæus ti-
 bi sit ausus etiam obtona-
 re, neque id admodum ab-
 re, quippe adversus Iovē
 usque adeo ita frigidum,
 vir ad facinora feruidus,
 audaciaque tumidus. Quid
 ni enim faciat, ubi tu per-
 iade ac sub mandrāgora
 sterris, qui neque peieran-
 tes exaudias, neque co-
 rum qui flagitia commit-
 tunt

ἀναπέφνη, καὶ καπνὸς πα-
 τικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῶ πα-
 τάγῃ τῶ ὀνομάτων. τὸ δ' ἀν-
 διμὸν σου, καὶ ἐκκινέσθαι ὅπου
 καὶ πρὸ χειρὸν, ἐκ τοῦ ὅπου
 τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχὴν
 ὅτι, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα. ἔρ-
 γῃς καὶ τῇ ἀδικουμένων δια-
 φυλάττειν. δάπῃον γὰρ τῷ
 ὅπου καὶ τις ὅπου χερσὶν
 ἔωλον δρυαλίδι φεβήσῃ
 αὖ, ἢ τῷ τῷ σαρδανάτορε
 κεραιῶν φλόγα ἔτω δαλὴν
 τινὰ ἐπ' ἀνατείνασθαι δοκεῖ
 αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν
 ἀπ' αὐτοῦ μὲν διεδέσθαι, μόνον
 δὲ τοῦτο οἰοῦμαι ἀπολλύειν
 τὸ πρῶτον, ὅτι ἀναπλη-
 ρῆται τῷ ἀσέβει. ὥστε καὶ
 δεῖ τοῦτά σοι καὶ ὁ Σατμα-
 νοῖς ἀντιβροντῆαν ἐτόλμα, καὶ
 πάντοτε ἀπίθανος ὡς πρὸς
 ἔτω ψυχὴν τῷ ὀργῶν δίκῃ
 σεμνεύει ἀνὴρ, καὶ μαγα-
 λυνόμενος. πῶς γὰρ ὅπου
 γὰρ καθάπερ ἔωδ' ἀνδρα-
 γῆα καθύδεις, ὅς ἐστι
 τῷ ὅπου καὶ ἀκούει
 ἔτε τῶ ἀδικουμένῃ δα-
 κνύει

οὐκ ἔστι, λημψὶς δ' ἢ, καὶ ἀμβλυ-
 φίας πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὅσα ἐκκλῶφασαι
 καὶ ἀπὲρ οἱ παρησχηότες.
 ἐπεὶ γὰρ μετ' ἔτι καὶ ἐξ ὅσων
 μοι ὦν, καὶ ἀκμαῖος πάλιν ὄρ-
 γῃ, πολλὰ καὶ τῶν ἀδίκων
 ἐκ βίαιων ἐποίησεν, καὶ ἐδύ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς αὐ-
 τὸς ἐπιχειρεῖν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νεγὸς πάντος ὁ κεραιὸς
 ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπιστρέφει, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐστατα γεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστράπη συνεχὲς ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν πορευκονίζετο,
 ἡ σεισμὸι δὲ κροσσιν δύναν, καὶ
 ἡ χιὼν σαρκεδόν, καὶ ἡ χάλαι-
 ζα πετρῶν, καὶ ἵνα σοι φορ-
 τικῶς διαλέξωμαι, οἱτοί τε
 λαγδαῖοι καὶ βίαιοι, στα-
 ρὲς ἐκάστη σαγών, ὥς τι-
 λιπαύτη ἐν ἀκρεῖν χέρον
 ταναγία ὅπῃ τοῦ Δουκαλίου
 καὶ ἐχέτο, ὡς ὑποβρυχίων
 ἀπ' αὐτῶν καταδιδυκόντων ὁ
 μέγας ὡς τι κισσόν περ-
 σσύναι, πορτοκείλαν πρὸ
 ἡλικίᾳ, ζώοντι τι τοῦ
 ἀθροῦς ἐπὶ ἐξέμας δια-
 φν

tunt, respectū agas? Cr-
 cutis autem lippitudine,
 & hallucinaris ad ea quæ
 sunt, auresque iam tibi
 obsurduerunt instar ho-
 rum, qui ætate defecti
 sunt. Quandoquidem quū
 iuuentis adhuc esses, acris
 que animo vehemensque
 ad iracundiam, permulta
 in homines maleficos ac
 violentos faciebas. Ne-
 que tum vnquam tibi
 cum illis erant induciæ.
 Sed perpetuo fulmen erat
 in negotio, perpetuo ob-
 vibrabatur Aegis, obstri-
 debat tonitru, fulgur
 continenter isculorum in
 morem densissime ex æ-
 dito loco deuolantiū tor-
 quebatur, terræ quassa-
 tiones, cribri instar fre-
 quentes, ad hæc nix cu-
 mulatim neq; nō grando
 saporū in morem, atq; ut
 tibi moleste differam, im-
 bresq; rapidi & violenti,
 ac flumen quotidie exun-
 dans. Hinc tantū repente
 Deucalionis ætate naufra-
 gium ortū est, ut omni-
 bus sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycorem
 appulit, humani generis,

quasi scintillulas quasdam
 seruans, unde sceleratius
 etiam genus in posterum
 propagaretur. Nimirum
 igitur dignum socordia
 premium ab illis repor-
 tas, quum iam nec sacra
 faciat tibi quisquam nec
 coronas offerat, nisi si
 quis obiter in Olympicis,
 ac ita ne is quidem rem
 admodum frugiferam fe-
 cere videatur, sed priscum
 quendam ritum magis re-
 ferre, ac pene Saturnum,
 ô Deorum generosissi-
 me, te reddunt magistra-
 tu abdicantes. Omitto lo-
 qui, quoties iam templū
 tuum sacrilegio compila-
 rint, quum tibi etiam ip-
 si in Olympicis manus
 admoliti sunt. Atque in-
 terea tu altitremus illi pi-
 gritaberis, vel excitare
 canes, vel vicinos aduo-
 care, ut auxilio accurren-
 tes illos cōprehenderent,
 quum etiam dum adorna-
 rentur ad fugam. Sed ge-
 nerosus, Gigantūq; extin-
 ctor, & Titanum victor
 sedebas, quum tibi celsari
 es ab illis circumtondere-
 tur, decem cubitale ful-
 men dextra tenens. Horū
 igitur

φυλάτῃν εἰς ὀπίγονα κα-
 κίας μείζονος. τοῦ γὰρ τῆς
 ἀκόλουθα τῆς ἔαθυμίας το-
 σίχαιρα κομίζῃ παρ' αὐτῆς
 οὔτε θύοντος ἔτι σοι τοῖς
 οὔτε σιφασουῶτες, εἰ μέτι
 ἀρα πάρεργον ὀλυμπίαν κα-
 οὔτος οὐ πάλιν ἀναγκά-
 ποιεῖν δακῶν, ἀλλ' εἰς ἴσιν
 τί ἀρχαῖον σωτελῶν, καί
 κατ' ὀλίγον κέρνον σιῶν
 ὦν γυναιότατι, ἔκφορῶν-
 σι, παροσάμνοντι τῆς τιμῆς.
 ἔω, λέγειν, ἐπατάκις καί
 σου τὸν γάδον σιουλήκασιν.
 οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χη-
 ραὶ ὀλυμπιάσιν ἐπαδελ-
 κασι, καὶ σὺ ὁ ὑπερβρύχων
 ὠκνηταὶ ἢ ἀνὰ σῆται τοῦ γέ-
 νος, ἢ τοῦ γείτονος ὀπκα-
 λίσσασθαι, ὥς βουδερύσας
 τις αὐτοῦ συλλάβῃ, ἔτι
 συσκευάζοντες πρὸς τὴν
 φυγὴν, ἀλλ' ὁ θρονῶν, καὶ ἰ-
 γανιολέτως καὶ τιτανοκ-
 τας ἐκάθιστο, τοῦ πλεον-
 μους παεικειρόμενος ὡς αὐ-
 τῶν, δικάπηνχιον κεραιῶν
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. τοῦτο
 τῆ

τὸν καὶ δὲ θανάσῃ πλείνα
 παύσειν ὧτος ἀμείλως
 παρορώμενα; ἢ πότε κολά-
 σεις τῶν τοσούτων ἀδικιῶν;
 πόσοι φαέθοντες ἢ Δευκα-
 λίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὗτος
 ὑπέκνυτον ὕβριν τοῦ βίου;
 οὐ γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τὰ
 μὲν εἶπω, τοσούτου Αθηναι-
 σῆς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-
 σίους ἐν πενήσιων ἀποφά-
 ραι, καὶ πᾶσι τοῖς διομέναις
 ἐπικύρσας, μᾶλλον δὲ ἀθρο-
 νές εὐεργασίαν τῆς φίλων
 ἐχθρας τὸν πλοῦτον, ἐπει-
 δὲ πένης διὰ ταῦτα ἐγινώ-
 μων, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῷ, οὔτε
 προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑ-
 ποπύκωντες καὶ προσω-
 πώτες, κακτοῦ ἐμοῦ νέυ-
 ματος ἀνερτημένοι. ἀλλ'
 ὡς σου καὶ ὁδῶ βαδίζων
 ὑπὸ χῶ τῇ αὐτῇ, ὥσπερ
 τῇ εἰλίῳ παλαμοῦ νε-
 κροῦ ὑπὸ ἑλίου, ὑπὸ τοῦ χρό-
 νου ἀνατετραμμένῳ παρέρ-
 χονται, μηδὲ ἀναγνόντες,
 οἱ δὲ καὶ πλεῖστον ἰδόν-
 τε

igitur, ὁ preclare, quis
 tandem erit finis, quæ tu
 adeo secure despicias? Aut
 quando de tantis malefi-
 cijs pœnas sumes? quod
 Phaethōnes aut Deucalio-
 nes satis idonei sint ad ex-
 piandum tam inexhau-
 stam morū iniquitatem?
 Etenim ut de comuni-
 bus sileam, de ijs quæ mi-
 hi acciderunt dicam,
 quum tam multos Athe-
 nienses in sublimē euexe-
 rim, ex pauperr. diuites
 reddiderim, cunctisque
 quorquod opus haberent,
 suppeditarim, imo semel
 vniuersas opes in amicos
 iuandos effuderim, si-
 mulatq; his rebus ad ino-
 piam deueni, iam ne ag-
 noscor quidē ab illis, nec
 aspicere dignantur me,
 qui dudum reuerabantur,
 adorabant, meoq; de nu-
 tu pendebant. Quod si
 quando per viam ingredi-
 ens, forte fortuna in eo-
 rum quempiam incidero,
 perinde ut euersam homi-
 nis iam olim defuncti sta-
 tuā, ac tēporis longitudi-
 ne collapsam prætereunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alij vero & procul con-
 specio

specto me, alio sese detor-
quent, existimantes sese
inauspicatum, abominan-
dumque visuros spectacu-
lum, quem non ita pri-
dem servatorem & adiu-
torem suum esse prædica-
bant. Itaque prementibus
malis ad extrema redact⁹
consilia, remone arrepto,
terram exerceo, quater-
nis conductus obolis, at-
que hic cum solitudine,
cumque ligone philoso-
phor. Hoc interim lucrⁱ
mihi videor factura, quod
posthac non intuebor ple-
rosque præter meritum
secundis fortunæ successi-
bus utentes. Nam illud
rei maxime vrit. Iam igitur
tandem aliquando Sa-
turni Rheæque proles,
excusso profundo illo, gra-
uique somno (nam Epi-
menidem quoque dormi-
endo vicisti) denuo iacta-
ro fulmine, aut ex Oeta
redaccenso, ingenti reddi-
ta flamma iram aliquam
strenui illius ac iuvenilis
Iouis ostende, nisi vera
sint quæ à Cretensibus de
te, tuæque sepultura feren-
tur, *ΕΥΡΙΤ*. Quis hic est
Mercuri, quem audio sic

voci-

τες, ἑτέρας ἀντιέπλον, δυν-
σάμενον καὶ ἀποβόσκων θύα-
μα ὄψιδος ὑπολαμβάνοντες
τὸν ἑσπερὸν πολλὰ σωτήρια καὶ
ἀντιέπλον αὐτῷ γαργαλίζοντες,
ὥς ὑπὸ τῆς κακῆς ὀπί τῶν
πῶν πῶν ἐχάτιον τραπέμ-
νος, ἐνοφάμενος διφθέραν,
ἐργάζομαι πῶν γῆν ὑπὸ
μυθῶς ὀβολῶν τισάρεον, τῇ
ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικάλλῃ περσο-
φιλοσοφῶν ἐστῆναι. τὸτο
γούμ μοι δοκεῖ κερδαίνειν, μα-
χέτι ὄψιδος πολλὰς παρὰ τῇ
ἀξίᾳ ἐν ἀντιπῶναι. ἀντιπῶν-
τῶν γὰρ τὸτο γῆ. ἡδὲ ποτὶ
οὐκ ὅ Κρόνῳ καὶ Ρέας ὕμῃ,
τῇ βαθύνῃ τῶτον ὑπνον ὑπο-
στῆναι ὡς, καὶ ἡδύμενον, ὑπὸ
τὸν Επιμενίδην, ὃ κακὸν
οὐκ, καὶ ἀντιπῶναι τὸν κε-
ραυνόν, ὃ ἐκ τῇ Οἴτης ἐναυτά-
μενος. μεγάλῃ ποίησας τῇ
φλόγα, ὃ ἀδείξας τῇ παχέ-
λῃ ἀνδρώδης καὶ κεραιῶν
Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ὅτι ἰδὲ ὑπὸ
Κροτῆος ποτὶ σου καὶ τῆς ἐκεί-
νης ταφῆς μυθολογούμενα
Ζ. τίς ἕτος ὅτι, ὦ Εὐρύκλῃ,

κακὸν.

υπεργὰς ἐκ τῆς Ἀττικῆς ,
 παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑψι-
 ρείᾳ , πικρὸς ὅλος καὶ σὺ-
 χνωτὸς, καὶ ὑποδιδυμεύς ; σκιά-
 πει δὲ , ὕψισται , ὀπκιεκυφὸς ,
 λάλος ἀνθρώπος καὶ θαρσύς ,
 ἔστι φιλόσοφος ὢν . ὃ δ' αὖ
 ἔτιος ἀσιβῆς τὴν λόγους
 διεξήει καθ' ἡμῶν . Εἰμ . τί
 φης ὦ πατήρ ; ἀγνοεῖς Τι-
 μονα τὸν Εχέκρατιδῆ , τὸν
 κολυπῆα ; ἔτιος ὅστις ὁ πολ-
 λάκις ἡμῶν καθ' ἡμεῶν τε-
 λείων ἐσιάτας , ὁ νεό-
 πλουτος , ὁ τὰς ὅλας ἐκα-
 τὼμβας , παρ' ἧς λαμπρῶς
 οἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ διά-
 σια . Ζεὺς . φεῦ τῆς ἀλ-
 λαγῆς . ὁ καλὸς ἐκείνος , ὁ
 πλείσιος , πῶς ὄν οἱ τοσού-
 τοι φίλοι ; τί παθὼν οὐ-
 τοῖατος ὅστις , ἀχυνεὺς , ἀθ-
 λιος καὶ σκαπανεύς καὶ μι-
 δωτὸς , ὡς ἔοικεν , ἔτιος βάρ-
 ρειων καὶ ἀφῆρων πῶς δ' ἐκεί-
 λαν . Εἰμ . ἔτιος μὲν εἰπέτω
 χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν ,
 καὶ φιλανθρώπια , καὶ ὁ
 φης τὴν διομένην ἀπαν-
 τας

vociferantem ex Attica ,
 ad Hymettum in radice
 montis , horridus totus ,
 ac squalidus , pelleq; hir-
 cina amictus, fodit autem,
 ut arbitror , nam pronus
 incumbit homo loquax &
 confidens, mirum ut phi-
 losophus est , neq; enim
 alioqui adeo impia, nefa-
 riaq; in nos fuerat ictu-
 rus. M. E. Quid ais pater,
 an non possi Timonem
 Echecratidis filium Colyt-
 tensen? Hic nimirum est,
 qui nos saepe numero in sa-
 cris legitimis convivio ac-
 cepit , ille repente dives
 factus , ille qui totas he-
 catombas , apud quem
 splendide Iouialia festa
 consuevimus agitare. I. V.
 Hæc quænam ista rerum
 commutatio ? hiccine ho-
 nestus ille, dives , quem
 tam frequentes cingebant
 amici ; Quid igitur acci-
 dit , ut hoc sit habitu ?
 squalidus , æmptus,
 fustor conducticius , uti
 coniicio, quum tam gravē
 ligonem gerat ? M. E. A.
 Ad hunc modum illum
 quemadmodum probitas
 enervit, atq; humanitas, &
 in omnes quicunque ege-
 rent

rent misericordia. At revera Vecordia potius facilitasque, nullusque in suscipiendis amicis delectus, quippe qui ne utiquā intellexerit, sese corvis lupisque largiri. Quin magis quam a vulturibus tam multis misero iecur eroderetur, amicos esse eos & socios indicabat, quasi benevolentia erga sese afficerentur, quum illos epulae magis caperent. Ergo postquam ossa penitus nudassent, circumrosissentque deinde si qua medulla suberat, hanc quoque admodum diligenter exuissent, aufugerunt, exuccum & radicibus defectum destituētes, adeo ut postea ne agnoscant quidem, aut aspiciant, tantum abest, ut sint qui suppedirent, impertiantque. Has ob res tollor & fago, ut vides, opertus pelliceo urbē prae pudore fugiens, mercede terrā exercet, adversus ingratos atra bile stomachatur, qui quidem sua benignitate ditati, admodum fastuose nunc praetereant, ac ne nomen quidem ac Timon

γορε-

τας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθὲς λόγῳ, ἀνοία καὶ εὐήθεια καὶ ἀκρίτεια ἐπὶ τοῦ φίλου, ὅς οὐ σωίει, κέραι, καὶ λύκοις χαρίζομενος, ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κερδόμενος τὸ ἥπαρ, φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἐταίρους φέτο, ὑπὸ εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ βοῇ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνῶσάν τις ἀκρίβως, καὶ περιτρυφόντες, ἥ τις καὶ μικρὸν ἐνὶ ὤκνῳ ἐκμυζήσαντες, καὶ τῶτον οὐ μάλα ὀπιμαλῶς ὄχοντο, αἰὼν αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτιτμημένῳ ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες, ἀβλήν γδ' ἢ ὀπιμνευόντες ἢ ὀπιδόντες ἐν ταῖς μέσῃ, δ' αὖ ταῦτα δεικνύουσιν καὶ διφθερίας, ὡς ὅστις, ἀπολιπὼν ὑπὸ αἰχμῆς τὸ ἄστυ μισθὸν γινεσθῆναι, μελαγχολῶν τοῖς κακῶς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοῦνομα εἰ Τίμων κα-

λοῖτο

λήτο· εἰδότες. Ζήεις καὶ μάλιν
 οὐ παροπίεος αὐτῆς, οὐδὲ
 ἀμειλιτέος. εἰκότα γὰρ γα-
 γάντει δυστυχῶν. ἐπεὶ καὶ
 ἡμῶς ποιάσονται τοῖς κα-
 τὰ ταῖς πόλεσιν ἐκεί-
 ναις, ὅτι πελαγημένοι ἀνδρες
 τοσοῦτα τὰς πόλιν τι καὶ
 αἰγῶν πύματα κλύσαν-
 τος ἡμῶν ἐπὶ τῶν βωμῶν.
 ἔτι γοῦν ἐν ταῖς εἰσι πύ-
 λαισιν αὐτῶν ἔχω, ἀλλὰ
 ὡς ἀρχολίας τε καὶ δορυ-
 βου πολλοὶ τῶν ὁπιορκου-
 ντων καὶ βιαζομένων καὶ ἀρ-
 παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου
 τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλου-
 ντων (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
 δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπὶ
 ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῶν ἐπι-
 ᾄσιν) πολλὴ ἡδὲ χεῖρον οὐδ'
 ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀθηναίαν,
 καὶ μέλιστα ἔξ οὗ φιλοσο-
 φία καὶ λόγων ἔριδες ἐπε-
 πόλεσαν αὐτοῖς. μαχομέ-
 νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
 κεραιγόνων. οὐδὲ ἐπα-
 κούειν ὅτι τῶν συγχῶν. ὡς
 πῶς ἐπὶ τῶν ἀμείνων καὶ τὰ
 ὅτι

vocetur, nouerint. I v.
 Atque profecto vir neu-
 tiquam fallidior, neq;
 negligendus, & iure opti-
 mo indignatur, qui ijs tan-
 tis in malis agat. Quare
 sceleratos illos adulato-
 res ipsi quoq; fuerimus i-
 mitati, si eum virum ne-
 glexerimus, q. tantum tau-
 rorum & caprarum pin-
 guissimas quasq; nobis in
 aris adoleuerit, quarum
 nidor etiamnum mihi in
 narib. residet. Tamen si pro-
 pter negociaq; & turbam
 maximam peierantium,
 tū vi, non iure agentium,
 neq; non aliena rapienti-
 um, præterea ob formidi-
 nem quam mihi pariunt
 sacrilegi, qui quidem tum
 multi sunt, tum observa-
 tu difficiles, adeo ut ne
 minimum quidem nos
 conuiuere sinant. Iam-
 pridem profecto ad Atti-
 cam regionem oculos de-
 torxissem, maxime postea-
 quam philosophia & de-
 verbis digladiationes apud
 illos increbuerūt, ita
 ut pugnantib. inter se illis
 vociferantibusque ne ex-
 audire quidem mortaliū
 vota liceat. Vnde mihi
 ne-

necessum est, aut auribus obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merasque notas ingenti vociferatione connectunt, hæc in causa fuerunt, ut hunc quoque neglexerim, quæ hæc mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est Mercuri, tu Plutum adducens, quantum potes ad istum abeas. Porro Plutus una secum ducit & Thesaurum, & utrique apud Timonem perseverent. Neque usque adeo facile demigrent, etiam si quam maxime rursum illos per bonitatem ex ædibus exegerit. Ceterum de palponibus illis, atque ingratitude qua in hunc sunt usi, in postea consulabo, penasque daturi sunt, simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in eo regula cuspide duo e radijs maximi, quum nuper a vidius in sophistam Anaxagoram iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse villos nos, qui dii vocaremur.

Ac

ἔτα καθῆδον, ἢ δειτρίδιαι
 πρὸς αὐτῶν ἀριτερίων τὰ καὶ
 ἀσώματα καὶ λήρες μεγάλα
 τῇ φωνῇ ξυμπερόντων. διὰ
 ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀρετὴν
 θύμῳι συνέβη πρὸς ἡμᾶς, ἢ
 φαῦλον ὄντα. ὅμως δὲ τὸν
 Πλῦτον ὦ Εὐμήν παραλα-
 βὼν, ἀπιδίωκε αὐτὸν χριτά-
 χος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλῦτος καὶ
 τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτῶν, καὶ
 μόρετωσαν ἀμφω παρὰ τῷ
 Τίμωνι, μὴ ἀπαλαττεῖσθαι
 σὺν ἡμῶν ἑαδίως, καὶ ὅτι
 μέλιστα ὑπὸ χρεστότητος αὐ-
 θις ἐκδιώκει αὐτὰς τὴν οἰκίαν.
 περὶ δὲ τῶν κολλάκων ἐκείνων,
 καὶ τῶν ἀχαριστίων, ὡς ἐπιδεί-
 ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ οὐθις
 μὲν σέβονται. καὶ δίκλιν
 δότυτον, ἐπεὶ δὲ τὸν κεραυ-
 νὸν ὀπισθενέσω. καταβλέ-
 ραι γὰρ αὐτοῦ καὶ ὑπερομω-
 μέλαι εἰσι δύναιτες αἰμύ-
 ρισαι, ὅποτε φιλετιμότερον
 ἡκότιτα πρὸς αὐτὸν τὸν σο-
 φιστὴν Ἀναξαγόραν, ὅς ἐπε-
 θε τὰς ἱμιλητάς, μὴδ' ὅλας
 εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς δίκας.
 αἰλ'

ἀλλ' ἐκείνον μὲν δῖμαρ-
τον. ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ
τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
κεραυνὸς εἰς τὸ αἰάκειον
παράκλυσας, ἐκείνῳ τε κα-
τέφλιξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγη
δεῖν συντρέχει παρὰ τὴν
πέτρην. πάλιν ἱκανὴ ἐν-
τοσέτω, καὶ αὐτῇ τιμωρία
ἔσαι αὐτῷ, εἰ ὑπερβου-
τουῦτα τὸν Τίμονα ὀρώσιν.
Ε. μ. οἷον ὡς τὸ μέγα κεκρα-
γῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
δραστὴν οὐ φῶς δικαιολο-
γεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς
εὐχομένοις τῆτο χεῖσιμα.
ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλέ-
σιος ἐκ πενιστάτη καταστῆ-
σεται ὁ Τίμων, βόησας
καὶ πορνεύωντάμενος ἐν
τῇ εὐχῇ, καὶ ὀνειδέσκει τὸν
Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔπαυται
ὀπκινοφῶς, ἔτι αὖ ἔτι παπ-
τεν ἀμειλίμενος. Πλ. οὐτ.
ἀλλ' ἐγὼ ἐκ αὐτοῦ ἀπέλθοιμι ὡς
Ζεὺς παρ' αὐτὸν. Ζεὺς. διὰ
τί ὧς ἄριστι Πλάτῃ, καὶ
ταῦτα ἐμοὶ κηλεύσαντος;
Πλ. ὅτι γὰρ Δία ὑβρίζει εἰς
ἐμὲ

Ac illum quidem errorem
non feriebam, propterea
quod Pericles obtenta
manu eum protexerit. Ce-
terum fulmen in Casto-
ris ac Pollucis templum
detortum tum illud exu-
sit, tum ipsum parum ab-
fuit, quin ad saxum com-
minueretur. Quamquam
interim vel id supplicij sa-
tis magnum in illos fue-
rit, si Timonem conspre-
xerint egregie locupletem
factum. M. E. P. Quan-
tum habet mementi ali-
um vociferari, & obste-
perum audacemque esse?
Idque non ijs modo qui
causas agunt, verum etiam
qui vota faciunt concu-
bile. En mox à pauperri-
mo dives evaserit Timon,
qui se imprecando clamo-
sum & improbum presti-
terit, Iovemque reddide-
rit attentum. Si vero si-
lento fodisset nutans, et-
iam nunc foderet negle-
ctus. P. L. V. T. At ego Iu-
piter haud quaquam ad
istum rediturus sum. I. V.
Quid ita non rediturus
optime Plute, praesertim à
me iussus? P. Quoniam
per Iovem iniuria me af-
fecit

fecit eiciens, & in multa
 fragmenta dissecans, id-
 que quā illi paternus es-
 sem amicus, ac me pene
 dixerim, fascinis ex xdi-
 bus extraxit, nec aliter
 quam ij, qui ē manibus
 ignem abijciunt. Num
 rursus ad illum ibo, para-
 sitis, adulatoribus & scor-
 tis donandus? Ad eos ne
 mitte ō Iupiter, qui mu-
 nus intellecturi sint, qui
 amplexuri, quibus equi-
 dem in precio sim, & ma-
 iorem in modum exopta-
 tus. At hi stupidi cum in-
 opia cōmercium habeant,
 quam nobis anteponunt,
 ut ab ea accepto sago pel-
 liceo, ligoneque, sat ha-
 beant, quum quatuor lu-
 crantur obolos, decem
 talenta contemnim dono
 dare soliti. I v p. Nihil
 illiusmodi posthac in te
 facturus est Timon, quip-
 pe quē ligo abunde satis
 corripuerit, nisi prorsus
 nullum dolorem sentiunt
 illius ilia, quod oporteat
 te p penuria praeoptare.
 At tu mihi querulus ad-
 modum videris esse, qui
 nunc Timonem incules,
 quod tibi patefactis fori-
 bus

ἐμὲ, καὶ ἄξιόφοβον καὶ εἰς πολλὰ
 κατεμέριζε, καὶ τοῦτα πα-
 τέρων αὐτοῦ φίλων ὄντα. καὶ
 μόρον οὐχὶ δικεράνοισι με ἔξισθ
 θῆ ἢ οἰκίας, καλέπτε οἱ τὸ
 πῦρ ἐκ τῆ χειρὸς ἀπορρηγνύου-
 τας. οὐθὺς ἐν ἀπέλθω, παρα-
 σίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐταῖροις
 παραδοθὴσόμενος; ἐπ' ἐκεί-
 νους ὦ, Ζεῦ ἀέμπε με, τοῦ
 αἰσθητομένου τὸ δωρεῖσθαι, τοῦ
 πεινέειν, οἷς τίμιος ἔγωγε
 καὶ πλεονέκτης. οὗτοι γὰρ ἀν-
 εροι τῇ πονίᾳ ξυνέβησαν, καὶ
 φρονημάτων ἡμῶν, καὶ διφθέ-
 ραν παρ' αὐτῶν λαβόντες, καὶ δι-
 κηλαίαν, ἀλτὰ πάτωσαν ἄθλιον,
 τέτληρας ὕδατος ἀπὸ πέτρης,
 οἱ δὲ καὶ τὰ λαίτρου δωρεῖσθαι ἀμέ-
 λητι προέμενοι. Ζ. οὐδὲν ἐτι
 τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσειθ
 πρὸς σε, πάντες γὰρ αὐτὸν ἡ δὲ
 κελευσὶ πειπταδωγόνην, καὶ
 μὴ παντάπασιν αἰάλην ἔτε
 ὅτι πῶς ὁσφύει, ὥς χελεῖ σι
 ἀντὶ τῆς πονίας προαιρεῖσθαι.
 οὐδ' αὖ τοι πάντες μετὰ Τίμονα
 εἶναι μοι δοκεῖς, ὥς τοῦ μὲν
 Τίμονα αὐτὸν, διότι σιταῖς
 δίνας

θύας ἀναπείσας, ἢ φίλῃ πε-
 ρισεῖν ἐλευθέρως· οὔτε ἀπο-
 κλείων, οὔτε ζυγισπῶν, ἄλλο
 τι ἢ τὴν αἰλίαν ἠγανάκησε καὶ
 ἢ πλουσίῳ, κατακεκλείδης
 λέγων· ὡς αὐτὶ ὑπὸ μοχλεῖς
 καὶ κλησὶ, καὶ σημείων ἐπιβο-
 λῶν, ὥς μηδὲ παρεκλῖναι σοὶ
 ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι· ταῦ-
 τα γοῦν ἀποδύρου· ὡς με-
 λισπνίγεις λέγων ἐν πολλῶ
 πῶ σκότῳ, καὶ διὰ τῶτο ὠχρὸς
 ἡμῖν ἐφαίνομαι, φρονίιδος ἀ-
 γάκλειος, σωρεπτακῶς τὰς
 δακτύλους ὡς τὸ ἔθνος τῆς
 συλλογισμῶν, καὶ ὑποδράσταδης
 ἀπειλῶν, εἰ χειρὸς λάβῃ
 παρὰ αὐτὸν· καὶ ὅλως τὸ πρᾶξ-
 μα ὑπερδύον ἐδύκεαι σοὶ ἐν
 χαλκῷ, ἢ σιδερεῶν θαλάμῳ,
 καθάπερ τὴν Δανάην παρ-
 δεύουσαν, ὑπὸ ἀκρεῖεσι καὶ
 παμπόνηροις παρδαγωγῶν
 ἐν ἀβυδύλῳ, τὰς τῶν καὶ πε-
 ρισμῶν· ἀτε παρὰ τοῦ παρὰ
 ἱφασκας αὐτῶν, ἐρῶντας μὲν εἰς
 ὑπερβολὴν, ὅσον ἢ ἀπολαύειν
 οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀλγί-
 ας χρομῶντας τὰ ἐξωτὴ, κυρί-
 ους

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includens, neq;
 zelotypus in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cum diceres
 te ab illis repagulis, clauis
 ac signorum obiectaculis
 impressis ita fuisse concha-
 sū, vt ne prospicere qui-
 dem in lucem tibi liceret.
 Id igitur apud me deplo-
 rabas, affirmans præfoca-
 ri te nimijs tenebris eoq;
 pallidus nobis occurre-
 bas, & curis confectus,
 digitis etiamnum ex assi-
 duo colligendi coaceruā-
 diq; usu contractis, con-
 tortisq;, quod si quando
 daretur opportunitas, au-
 fugiturum quoq; ab illis
 te mīitabare. In summo,
 rem supra modum acer-
 bam iudicabas in æreo
 ferreæ thalamo, Dana-
 Æs exemplo, virginem af-
 feruari atque à sceleratissi-
 mis educati prædagogis,
 fenore & computo. Pro-
 inde absurde facere aie-
 bas hos, quod te præter
 modum adamarent, quā
 liceret vero frui non au-
 derent, neque quā ip-
 sis esset in manu, amore
 suo secure vicerentur, sed
 vici-

vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniventibus neque usquam dimotis semper intuentes, abunde magnam fructum arbitantes, non quod ipsis fructificatio adesset, sed quod nemini fructui copiam facerent, non aliter quam in praesepe canis, nec ipse vescens hordais, nec equum famelicum id facere sinens. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruarent, & (quod esset absurdissimum) etsi quidem sibi subtraherent vererenturque contingere, non intelligerent autem fore, ut aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut liberorum pedagagus furtim subiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem postea sint ad fuliginosam, & oris angusti lucernula, ac sicutulosum scirpulum usuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quod huc quondam inculsuveris, nunc in Timone diversa his eliminari? Ρ Λ Υ Τ. Atqui si rem vere perpenderis,

utrum

σε γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγησέτας, ἐς τὸ σημεῖον ἢ τὸ μοχλὸν ἀσκαρδαμυχίᾳ βλέποντας, ἱκανῶς ἀπολαύειν διομένους, ἐπὶ αὐτῇ ἀπολαύειν ἔχον, ἀλλὰ τὸ μηδὲν μελαδιδόναι τὴν ἀπολαύσεως καθάπερ τὸ ἐν τῇ φάτιγῃ κυρία, μήτε αὐτῶν ἐξίσαν τὴν κριθῶν, μήτε τῶν ἱππῶν περὶ ὧν τι δεητέρεται, ἢ περὶ ἐτι γε ἢ καταγίλας αὐτῶν φειδομένων καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ κενέτατον αὐτὰς ζηλοτυπούτων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατὰ τοῦ οἰκέτης, ἢ οἰκοδόμου, ἢ παιδοκότου, ἢ ὑποστῆναι λατρείας, ἢ μεταρροήσεσθαι κακοδαίμονα ἢ αἰέταςον δεσπότην, ὡς ἀμνηστὸν τι καὶ μελίσσομεν λυχνίδιον, ἢ διψαλέον σφυαλίδιον, ἐπαχύνειν ἑαταὶ τοῖς τόκοις. ὡς οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σὺ τὰ ταῦτα ἀτιμάσαι, νῦν ὅμως τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία δοκάζον; Π. ἄν. καὶ μὴ εἴ τι ἀληθὲς ἔστι λέγεις; ἀμφω

οὐκ ὀλογα δέξω ποιεῖν, τῷ-
 τι γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν. τῷ-
 τε ἀειμένον, ἀμιλῆς, καὶ
 οὐκ οὐτοῖκον, ὡς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, τοῦ τῷ
 αὐτῷ κατὰ κλέψον ἐν θύραις καὶ
 σκότῳ φυλάττοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γνῶμιμ
 καὶ τιμωρίας, καὶ ὑπερογκῶς,
 ὁμιλουμένους, οὐτε πρὸς
 ἀπιομένους αὐτοῦ, οὐτε
 πρὸς τὸ φῶς περάγοντας, ὡς
 μηδὲ ἐφ' εἰμὼ πρὸς τινας,
 ἀκούοντας ἐνδρίζον εἶναι καὶ
 ἰδεῖσθαι, οὐδὲν ἀδικουῦτά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
 κατασώποντας, οὐκ εἰδόν-
 τας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλω τινὶ τῷ οὐδαμῶ-
 τως με καταλιπόντες· οὐτ'
 οὐδ' ἐκείνους, οὐτε τοῦ πᾶν
 περὶ χεῖρους εἰς ἐμὲ τούτους
 ἔπαυω, ἀλλὰ τοῦ, ὅπως ἀρι-
 στὸν εἶναι, μέτρον ὁρίσασθαι
 τῷ πρᾶγματι, καὶ μήτε
 ἀφίξομένους τὸ πρᾶγαν
 μήτε πρὸς τομένους τὸ ὅλον.
 σκόπε γὰρ ὁ Ζεὺς, πρὸς τοῦ
 Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμαι γυ-
 νᾶικα

vtrumque me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas, ne-
 gligentia potius, haud be-
 neuolentia, studiumque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At ē diuer-
 so, qui me obsijs ac tene-
 bris inclusum seruabant,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatiorq; , ac
 vehementer corpulentia
 onustus euaderem, quum
 interim neq; ipsi continge-
 rent, neq; in lucem pro-
 ducerent, ne vel aspicerer
 à quopiam, hos dementes
 & contumeliosos in me
 iudicabam, quippe quē
 me nihil commmeritum tot
 in vinculis cogerent siru-
 carieq; putrescere, haud
 intelligentes, quo mox
 demigrent, me alij cuipi-
 am, cui fortuna fauerit,
 relieturi. Nec hos igitur
 probō, sed ne illos quidē,
 qui nimium facile mihi
 manus admonent. Sed
 qui (quod est optimum)
 mediocritate vtantur, vtī
 nec prorsus abstineant.
 neq; penitus profundant.
 Etenim illud per Iouem
 considera Iupiter, Si quis
 vbi puellulam & formo-
 sam

iam lege duxisset uxorem,
 postea neque obseruet,
 nec vlla omnino zeloty-
 pia prosequatur, videli-
 cet inuens illam noctu at-
 que interdum, quocunque
 libitum sit ire, & quicun-
 que voluissent, cum his
 habere rem, potius vero
 ipse abducatur, ut aduiteretur,
 fores aperiens, pro-
 stitutusque, & quos libet
 ad illam inuitans, num hic
 amare videbitur? Profe-
 cto hoc tu nequaquam
 dices Iupiter, qui sepe-
 numero amorem senseris.
 Rursum si ingenuam lege
 domum deducat, ut li-
 beros legitimos progene-
 ret, ceterum nec ipse con-
 tingat florentem ætate,
 decoramque virginem,
 nec alium sinat aspicere,
 sed inclusam, orbam, ste-
 rilemque in perpetua vir-
 ginitate contineat, idque
 præ amore se facere præ-
 dicet, & hunc quidem
 præferat, pallore, corpo-
 re exhausto, oculis refu-
 gis, num fieri potis est, ut
 huiusmodi non desipere
 videatur? quippe qui quæ
 liberis oportuerit operam
 dare, fruique coniugio,
 puel-

γαῖκα νίαν ἢ καλὴν ἐπει-
 μήτε φυλάττοι, μήτε ζήλο-
 τυπῶι τοπαρῶσαν, ἀφίει-
 κὼ βαδίζον ἑσθὰ αὖ ἐθέλει
 νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
 καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομέ-
 νοις, μάλλον ὅτε αὐτὸς ἀ-
 πάγοι μοιχευθῆναι τούτῳ,
 αἰοῖζαν τὰς δόξας καὶ μα-
 στρούων, καὶ πάντας ἐπ'
 αὐτῷ καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
 τος ἐρεῖν δοῖται αὖ οὐ σέ-
 γα ὁ Ζεὺς τοῦτο φοίησεν αὖ,
 ἐραθεὶς πολλὰ χεῖρ. εἰ δὲ τις
 ἑμπαλιν ἐλευθέραν γυναι-
 κα εἰς τὴν οἰκίαν νύμφη πα-
 ραλαβὼν ἐπ' ἀρετῇ παλαιοῦ
 γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς
 φροτάτῳ τοῦ ἀκμαίας καὶ
 καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῃ
 φροσλέπῃν ὀπιτρεποι, ἀγο-
 ρὴν δὲ καὶ εἶσαν καὶ ἀκλή-
 σας παρθενούοι, καὶ ταῦτα
 ἐρεῖν φέσκειν, καὶ δηλὸς ὅτι
 ὑπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σα-
 κῆς ἐκτετηκίας, ἢ τῆς ἐφ'
 θαλάμῳ ὑποδεσκόταν, ἢ οὐ-
 ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρο-
 πάων δοῖται αὖ, δέον παι-
 δῶν

ἰσχυρῶς καὶ ἀπολαύει τοῦ
 γάμου, καταμαραινὼν ἐν-
 αὐτῷ οὕτω καὶ ἐπέραιον
 κέλευ, καθάπερ ἴδρουν τῇ
 διαμορφῶσι τρέφων διὰ παν-
 τὸς τῷ βίῳ· ταῦτα καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, ὥστε εἶναι μὲν ἀτί-
 μως λακτισθῆναι καὶ λαφυσ-
 θῆναι, καὶ ὕψαντλούμενος.
 ὑπὸ ἐρίων δ', ὥσπερ σιδμαίῃας
 δραπέτης πεπιδημένος. Ζ.
 τί οὖν ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῷ;
 διδῶσι γὰρ ἅμῃ καλῶ πτω-
 χῶν, οἳ μὲν ὅσπερ ὁ Τάντα-
 λος ἀποιοὶ καὶ ἀγυσοὶ, καὶ ξη-
 ροὶ τὸ εἶμα, ὅσπερ χλωβί-
 μων τὰ χερσίν, οἳ δὲ καθά-
 περ ὁ Φινεύς· ἀπὸ τῆς φάρυγγος
 πτωτὸς τροφίῳ ὑπὸ τῆς ἀρπυγῶν
 ἀφαιρούμενοι· ἀλλ' ἀπιδι' ἔδῃ.
 παφρονεῖς ἐξῆν παρὰ πολὺν πρὸ
 Τύμωνι εἰς λυξυρίαν. Πλού.
 ἐκείνος γὰρ ποιεῖ πᾶσι, ὥ-
 σπερ ἐκ κοφίνου τέρψιμους,
 πρὶν ὅλως εἰσενύμῃαι με καὶ
 πονδῶν ὕψαντων, φθάσαι
 βουλόμενος τὸ ἐπέραιον, μὴ ὑ-
 πέραιτος εἰσπεῖσθαι ἐπικλύ-
 σαι αὐτὸν ὥστε εἰς τὴν Δαναΐ-
 δων

puellam adeo formosam
 atque amabilem sinant e-
 m̄rescere, per omnem
 vitam, tanquā Cereri
 sacerdotem alens. Huius-
 modi & ipse indigne ferō,
 quum a nonnullis igno-
 miniose exdor calcibus,
 laniorque, atq; exhausti-
 or, a nonnullis contra per
 inde ac stigmaticus fugi-
 tius compedibus vincī-
 or. I V P I T. Quid igitur
 indignaris contra illos?
 quandoquidem utrinque
 pœnas egregias luunt, al-
 teri quidem dum Tantali
 in morem, neque bibere
 sinuntur neq; edere, sed
 ore sicco duntaxat inhi-
 ant auro, alteri vero dum
 his ceu Phynco cibos
 Harpyiæ ipsis a faucibus
 eripiunt. Sed abi iam, Ti-
 mone multo posthac vsu-
 tus cordatiore. P I. An il-
 le aliquando desinet me
 ceu foraminoso cophino,
 priusquam omnino iusu-
 xerim, data opera exhaui-
 rere, quasi conetur occu-
 pare, quo minus influam,
 veritus ne si copiosus in-
 fundat, ipsum undis obru-
 am? Quo fit, ut in Danaï-
 dum doliū aquā mihi vi-

dear allaturus, frustra que
 infusus, vase non con-
 tinente liquore, imo prius
 propemodum effuso, quod
 influit quam influxerit.
 Adeo latus dolij hiat⁹ ad
 effusionem, ac liber exi-
 tus. I v p. Proinde ni hia-
 tum istum obturauerit,
 perpetuamq; perstillatio-
 nem sistere studuerit, ce-
 propediem effuso, facile
 inueniet sagum rursus &
 ligonem in fece dolij, sed
 interim abite, atq; illum
 diuitem reddite. At tu
 Mercuri fac memineris,
 vt rediens Cyclopes ex
 Aetna tecum adducas,
 quo fulmen cuspidē vesti-
 tuta resarciant. Nam eo
 nobis accusinato opus
 fuerit. M e n. Eamus Plu-
 te. Quid hoc; Num clau-
 dicas? Equidem ignorabā
 o praeclare, te non caecum
 modo, verumetiam clau-
 dum esse. P l. Atqui non
 hoc mihi perpetuū Mer-
 curi, verum si quando
 proficiscor a Ioue missus
 ad quemquam, tum ne-
 scio quo pacto tardus sum
 & utroque claudus pede,
 ita vt ægre ad metam per-
 tingere queam, sene non-

nun-

δὼν πῖθον ὑδροφορέσσει μὴ
 δοκῶ, καὶ μά τινα ἐπαντλήσῃ
 τὸ κύτους μὴ τέγος, ἀλλὰ
 πρὶν εἰσευλῶαι χιτὸν ἐκχυ-
 θασομένου τὸ δὴ πρῶτον, ὅ-
 τως ἐνδύτερον τὸ πρὸς τινα
 ἐκχυσιν κεχλιυός τὸ πῖθον, καὶ
 ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. Ζ. ἐκασὶ
 εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλιυό-
 τῶτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπι-
 ποιδέον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
 χεῖ σου, ἑαδίως ἐνέστη τινα
 διφθέραν αὐθις καὶ τινα διαελ-
 λαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πῖθου
 ἀλλ' ἀπὶ τῆς ἡδῆ, καὶ πλουτίζετα
 αὐτόν. σὺ δὲ μέμνητο ὦ Ερμῆ
 ἐπαντῶν πρὸς ἡμᾶς ἄλφν τοῦ
 κύκλωπος ἐν τῇ αἵτης, ὅπως
 τὸ κεραυτὸν ἀκονήσας ἴσως
 σκευάσωσιν, ὡς ἡδῆ ἔτι τιθε-
 ῖσθαι αὐτὸν δεισόμεθα. Ερμ-
 προΐωμιν ὦ Πλούτη. τί τῶτο
 ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὦ
 γυνάδω ἐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ
 καὶ χαλὸς ὢν. Πλού. οὐκ
 εἰ τῶτο ὦ Ερμῆ, ἀλλ' ὅπότε
 μὲν ἀπὶ πᾶσι παραίνα περιφθεί-
 ῃς τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χαλὸς ἀμφότε-

ροι.

οὐκ, ὡς μάλιστα τελεῖν ὅτι τέ-
 ρμα, προγυμνάσιος ἐλπίσι τ'
 φειδόμενος. ὁπότεν δὲ ἀ-
 παλλάτῃσι δὴ, πῶλον ὅτι
 πολλὸν τ' ὀργέων ἀκύτερον. ἄμα
 γοῦν ἔπεισεν ἡ ὑπὸ λυγρῆ, καί-
 ῃ ὅτι ἀνακρέντομα γενικη-
 κὼς ὑπὸ πηδῆσαι τὸ σάδιον,
 οὐδὲ ἰδόντων ἐλπίσι τ' δὴ
 τ' δὴ. Εὐμ. οὐκ ἔλαβ' ταῦτα
 φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αὖ
 εἰπεῖν ἔχομι σοι, χθὲς μὲν ἡ
 ὁβολὸν ὡς πρίασθαι βρόχον
 ἐχρηκόμεναι, ἄφνω δὲ τήμερον
 πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅτι
 λευκοὺς ζεύγους ὑξισαύνον-
 ται, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπὸ
 ξι πώποτε, καὶ ὅμως πορφυ-
 ροὶ καὶ χρυσόχρῃσι φειέρον-
 ται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
 οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτῆ-
 σιν. Πλουτ. ἐπερεῖον τοῦτ'
 ὅτιν ὦ Εὐμῆ. καὶ οὐχὶ τοῖς ἐ-
 μαυτ' προσβαδίζω τότε, οὐ-
 δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
 ὑποέλαμ' με παρ' αὐτοῦ, ὅτε
 πλουτοδότης καὶ μεγαλόδο-
 ρος καὶ αὐτὸς τῶν, δαλοῖ γοῦν
 καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴ
 τοῖσι

nunquam interim facto,
 qui me operiebatur. Por-
 ro quum discedendū est,
 clatum videbis multo aui-
 bus celeriores. Unde fit,
 ut vix iam amoto repaga-
 lo, ego iam preconis vo-
 ce victor pronunciet, sal-
 tu stadium transiensus,
 ne videntibus quidem ali-
 quoties spectatoribus. M.
 At ista quidem haud verā
 narras, imō ego tibi per-
 multos commemorare
 queam, quibus heri ne
 obulus quidem erat, quo
 restim emerent, statim
 verō hodie diuites & sum-
 ptuosos in albo curru au-
 riganes, quibus ante ne-
 asellus quidem suppedita-
 rit. Ij tamen purpurati,
 aurumq; manibus gestan-
 tes obambulant. Qui ne
 ipsi quidem, opinor, cre-
 dere possunt, quin per so-
 mnium diuites sint. P.
 isthæc alia res est Mercu-
 ri, neque enim tum meis
 ipsis ingredior petibus,
 nec a Ioue, sed a Dite ad
 istos transmittor, qui &
 ipse nimirum opum lar-
 gitor est, ac magna do-
 nans, id quod ipso etiam
 nomine declarat. Itaque

quoties est mihi ab alio ad
 alium demigrandum; in
 tabellas injiciunt me, ac
 diligenter obsignâtes sar-
 cinæ in morem sublatum
 transportant. Interea de-
 functus ille alicubi in ædi-
 um tenebricola parte ia-
 cet, vetere linteo in genua
 iniecto tectus, de quo fe-
 les digladiantur. Porro
 qui me sperauerant obti-
 nere, in foro opperiantur
 hiantes, non aliter, quam
 hirundinem aduolantem
 stridentes pulli. Deinde
 ubi signum detractum est,
 & lineus ille tuniculus in-
 cisus, apertæque tabellæ,
 iamque novus dominus
 pronunciatus est, siue co-
 gnatus quispiam, siue a-
 dulator, siue servus obscæ-
 nus, qui puerili obsequio
 fauorem emeruerit, etiam
 tum mento subrafo, pro
 varijs & oripatis volupta-
 tibus quas illi iam exole-
 tus suppeditauerat; in-
 gens scilicet præmium fe-
 rēs generosus, quisquis il-
 le tandem fuerit, nonnun-
 quam me ipsis cum tabel-
 lis arreptum, fugiens ad-
 portat commutato nomi-
 ne, ut qui modo Pyrrhias

aut

τοίνω μετακινῶμαι. δεῖ μὲν
 παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐν
 δέλτῳ ἐμβαλόντες με, καὶ κα-
 τασημηνάμενοι, δημηλοῦν,
 φορηδὸν ἀρῶμενοι μάλα κομῶ-
 ζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκε-
 τινῶ πρὸς τὴν οἰκίαν, ὑπὸ κελῶ,
 ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιῶν ἢ
 ὁθονῇ σκεπόμενος, σωμαχά-
 τος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ οἱ
 ἐπιλείπαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ
 περιώρουσι, κεχλιότες, ὥσπερ
 καὶ χελιδόνες περιστεροῦ, ὡς
 τετραγόνες οἱ νεοττοῖ. ἐπεὶ δὲ
 αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ
 τὸ λῆρον ἐνταμῇ, καὶ ἡ δέσπας
 αἰοιχθῇ, καὶ τὸ ἀκνευχθῇ, μόν-
 ῳ κανὸς διαπότης, ἥτοι σφί-
 γνης τις, ἢ κόλαξ, ἢ καλὰ πώ-
 γων οἰκίστης, ἐκ παιδικῶν
 τίμιος, ὡς ἔξυμνῶμεν, ὅτι καὶ
 γνῶθον, αὐτὶ ποικίλαντο
 παλαιόθεν ἡδονῶν, ὥς ἡδὲ
 ἔσχατος ὢν ὁπηρετήσεν αὐτῶν,
 μέγα τὸ μίσῳμα. ὁ γυναικῶν
 ἀπολαβὼν, ἐκείνος μὲν ὅς
 τις αὐτῶν, ποτὲ ἀρπασάμε-
 νός με, αὐτῇ δέλτῳ δεῖ φέ-
 ρων, αὐτὶ τοῦ τέως πρῶτον
 ἢ δρῶ-

ἢ δρῆματος ἢ τίκτου, μεγα-
 ρῆς ἢ μεγάλου, ἢ πρώ-
 ταςχος μετενομαζείς, τοῦ
 μάτῳ κίχλυται ἐκείνους
 εἰς ἀλλήλους ἀπεβλέποντας
 καταλιπών, ἀληθῆς ἀγορίαις
 ἰσπένθος, οἷος οὐτὸς ὁ θάνατος
 ἐκ μυχοῦ τῆς σαλευμένης διέφυ-
 γει, ἐκ ἐλπίων τὸ δέλεαρ κα-
 ταπιόν. ὁ δὲ ἐκπεσὼν ἀνέ-
 ως εἰς ἐμὲ ἀπεβέβαλος καὶ πα-
 χύδερμος ἀνδρῶπιος, ἔτι τῷ
 πέδιλῳ παφρικῶς, καὶ εἰ πα-
 ρίων ἄλλος μαστίζεῖ τίς ὄρ-
 θιον ἰφιστάς τὸ οὖς καὶ τὸν
 μολῶνα, ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον
 περσικωπῶν, οὐκ ἔτι φορητός
 ἔστι τοῖς ἐκφυγχαύουσιν, ἀλλὰ
 τοῦ τελευτήρους ὀδύζει, καὶ
 τοῦ ὁμοδόλου μαστοῦ
 ὑποπεριβάντος, εἰ καὶ αὐτὸς τὰ
 τοιαῦτα ἔχειν, ἄχρῃ αὖ ἢ
 εἰ πορνίδιον τι ἐκπεσὼν, ἢ
 ἱπποτροφίας ὀπιθυμήσας, ἢ
 κόλαξι παρθοῦς ἐαυτὸν ὑμ-
 νούσιν ἢ μὲν εὐμορφότεραν
 μὲν Νιρέως εἶναι αὐτῇ, εὐχρό-
 τερον δὲ τῇ Κέκροπος ἢ Κό-
 δρου, σωειώτερον δὲ τῇ Οὐδυσ-
 σέως,

aut Dromo, aut Tibius
 iam Megacles, aut Mega-
 byzus, aut Protarchus ap-
 pelletur. Ceterum illos
 nequicquam hiantes, se-
 que mutuum intuentes
 relinquit, ac verum ludū
 agentes, quod eiusmodi
 Thygnus ex intimo sāge-
 nae sinu sic elapsus, qui
 non parum magnam ef-
 cam denotavit. At hic re-
 pente totus in me irruēs,
 homo vitæ mundioris at-
 que elegantioris rudis,
 pingui, illotaq; cute, qui
 compedes etiamdum hor-
 rescit, & si quis præteriens
 loco increpit, arrectis flex
 auribus, quique pistri-
 num, perinde uti templū
 adoret, non est deinceps
 tolerandus ijs, quibus-
 cum vivit, verum & inge-
 nuos afficit contumelia,
 & conseruos flagris ca-
 dit, experiens, num & si-
 bi huiusmodi liceant, do-
 nec aut scörtulo cuiquam
 irretitus, aut equorum a-
 lendorum studio captus,
 aut adulatoribus sese per-
 mittens, deierantibus Ni-
 reo formosiorē esse, Ce-
 cropē Codroue genera-
 tiorē, callidiorē Ulys-
 se,

se, unum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentio- rem, momento tem- poris semel profundat in- fœlix, quæ minuatim mul- tis ex periurijs, rapinis, flagitijs fuerant collecta. Μ κ. Ista ferme sic ha- bent uti narras, verum v- bi tuis ipsius ingrederis pe- dibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnam Iupiter te mi- ferit, dignos illi viros qui diuitijs abundant? Ρ λ ν. Enimvero credis me re- perire istos ad quos mit- tor? Μ κ ε. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alioqui Aristide præ- terito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenien- ses, homines ne obulo qui- dem æstimandos. Cæte- rum quid facis, quando- quidem es emissus? Ρ λ. Sursum ac deorsum cir- cumcursans oberro, do- nec imprudens in quæpi- am incurrero. Hic autem, quisquis ille sit, qui forte primus me nactus sit, ab- ducit, ac possidet, te Mer- curi pro lucro præter spē

sub-

σίως, πλουσιώτερον ἢ σαρδ-
μα Κρείσων ἐκείδουκα, ἔ-
καρεῖ τοῦ γένου ἄθλιον
ἐκχέει τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ
πολλῶν ὀππορῶν καὶ ἀπα-
γῶν καὶ πανουργιῶν σωτη-
λεγυμένα. Ερμ. αὐτὰ πω-
χιδὸν φέει τὰ γιγνόμενα. ἐ-
πὶ ταῖς δὲ οὐκ αὐτόπους βα-
δίσης, πῶς οὕτω τυφλὸς
ὢν εὐρίσκει τὴν ὁδὸν, ἢ
πῶς διαγινώσκει, ἐφ' οὗς
αὐτοὶ ὁ Ζεὺς ἔπεσται, κεί-
ρας εἶναι τοῦ πλουτεῖ-
αίου; Πλουτ. οἷον γὰρ
εὐρίσκειν με οἱ τινὲς εἰσι;
Ερμ. μὲν τὸν Δία οὐ πάντο-
τε γὰρ Ἀρεΐδου καλαίπαιον,
Ἰππονίκου καὶ Καλίας φρε-
νέει, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
Ἀθηναίων, ἢ ὃ ὅσοι οὐκ ἀξί-
οις. πάλιν ἄλλα τί πράττει
καταπεμφθείς. Πλουτ. αὐτὸ
καὶ κάτα πλανῶμαι φενο-
σῶν, ἄχρὶς αὐτὸν λάθω τῇ ἐμ-
πιστῶν. ὁ δὲ ὅς τις αὐτὸν
τὸς μοι περὶ τὴν ἀπαγα-
γὴν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται
τὸν Ερμῆα, ὅτι τὸ πρῶτον
λόγῳ

λέγει ὁ κέρδους προσκυμῶν
 ἔρμ. οὐ κοῦν ἔξηπάταται ὁ
 Ζεὺς, οἰόμενος σε καὶ τὰ αὐ-
 τῷ δοκοῦντα πλουτίζειν ὅ-
 σους αὐτῷ ὅτι πλουτεῖν ἀξί-
 ον; Πλοῦ. καὶ μάλα δικαίως
 ὦ γὰρ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπιμπιν ἀναζητήσονται
 δυσεύρετον οὕτω χεῖμα καὶ
 πρὸ πολλοῦ ἐκλειποῦς ἐκ τῆς
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς αὐ-
 τῷ υἱοὶ ἔαδίας, ἀμεινον ἔ-
 τω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 ἄτις ἔστι μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, πολλῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπι-
 χόντων, ἔχον ἐς τὸ τοιοῦ-
 τος ἐμπίπῃσι περιττῶν, καὶ
 σαλευνύομαι πρὸς αὐτῶν. ἔρ-
 μ. ἔτα πῶς ἐπεδὸν καὶ ἀλίπης
 αὐτοῦ, ἔαδίας φύγεις, οὐκ
 εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλοῦτ.
 ἔξυδιεκάς τότε πῶς καὶ ἀρ-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. ἔρμ.
 ἔτι δὲ μοι καὶ τοῦτο ἀπὸ κρι-
 ται, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σεις γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελῶν,
 τοσοῦ-

subiecto venerans atque
 adorans. M e κ c. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credit ex ipsius
 animi sententia, ditari abs-
 te hos, quos ille dignos
 existimarit, qui ditescer-
 rent? P l v. Et iure qui-
 dem optimo fallitur ὁ bo-
 ne, quippe qui quum me
 cæcum esse non ignoret,
 emittrat vestigia tum rem
 usque adeo repertu diffi-
 cilem, & iam olim e vita
 sublatam, quam ne Lyn-
 ceus quidem facile inue-
 niret, quæ nimirum adeo
 obscura sit ac minuta. Ita-
 que cum rari sint boni,
 improbi porro in civitati-
 bus omnia obtineant, ob-
 errans facile in huiusmodi
 mortales incurro, ac reti-
 bus illorū illigor. M e κ
 c v κ. At qui fit, ut quo-
 ties eos deseris, celeriter
 aufugias, quum vix sis
 ignarus? P l v. Tum de-
 mum acutum cerno, pe-
 dibusque valeo, ubi ad fu-
 gam tēpus inuitat. M e κ
 c v R. Iam illud quoque
 mihi responde, qui fit, ut
 quū sis oculis captus (di-
 cendū enim est) præterea
 pallitus, postremo clau-
 dus,

dus, tam multos habeas
 amicos, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 tiantur, felices videan-
 tur, sin. frustrentur, non
 sustineant vivere? Ex his
 equidem non paucos no-
 ui, qui sic perditæ te ama-
 rint, ut se aëreo ē scopulo
 piscosī in æquoris alta,
 præcipites abiecerint rati
 fastidiri sese ab te, pro-
 pterea quod illos nullo
 pacto respexisses. Quan-
 quam sat scio, tu quoque
 fateberis, si quō modo tibi
 ipsi notus es, furere illos
 qui eiusmodi amore sunt
 dementati. P L V. At e-
 nim credis me, qualis sū,
 talem istis videri, nempe
 claudum aut cæcum, aut
 si quid aliud adest mihi vi-
 tij. M Π K. Quidni? Plu-
 te? nisi forte & ipsi om-
 nes cæci sunt. P L. Haud
 cæci quidem, ō opti-
 me, verū inscitia errorq;
 quæ nunc occupant om-
 nia, illis offūdūt tenebras.
 ad hæc ipse quoq; ne per
 omnia deformis sim, per-
 sona vehementer amabili
 rectus inaurata, gemmis-
 que picturata, ac versico-
 loribus amictus, eis occur-
 ro,

τοσούτους ἔρασας ἔχουσιν, ὥστε
 πάντα ἀποδέχονται εἰς σε, καὶ
 τυχοῦσιν μὲν εὐδαιμονεῖν, καὶ
 οὐδὲ εἰ δὲ ἀπολύχοντο, οὐκ αἰ-
 χιδῶ ζῶντας. οἶδα γοῦν τι-
 νας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω
 σου δουτέρως ὄντας, ὥς τε καὶ
 εἰς βαθυλάτρεα πόροντες ὄρεον-
 τες, ἔξισταν οὐτοῦ καὶ πε-
 τρῶν κατηλιθέταν ὑπερβα-
 δυντομίζοντες ὑπὸ σου, ὅτι
 πῃ οὐδὲ πῶ ἀρχὴν ἔωρας
 αὐτοῦ. πῶ ἀλλὰ καὶ σὺ αὖ-
 οὐ οἶδα, ὅτι ὁμολογῆσαις ἐ-
 τι ζυμῆς σαυτῆς, κορυβαλίσαν-
 αὐτοῦ, ἐρωδῶν τριούτῳ ὀκ-
 μιμυότα. ΠΛ. οἶει γὰρ τοι
 οὕτον, οἷός εἰμι ὁρᾶν αὐτῶν
 χολὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα
 μοι σφόδρ' ἐστιν. ΕΞ. ἀλλὰ πῶς
 ὦ Πλάτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐ-
 τοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. οὐ τυ-
 φλοὶ ὦ ἀεῖς, ἀλλ' ἡ ἀδυναμία καὶ
 ἡ ἀπάτη, αἵ πῃ νῦν κατέχου-
 σι τὰ πάντα, ὅτι καὶ αὐτοὶ
 αὐτοῦ. ἔτι γὰρ αὐτὸς ὥς μὴ
 παρὶσσι τὴν ἀνορέφους ἔλω,
 περὶ τὸ πῶς περὶ θεῶν ἔρασ-
 μιώτατον, διάχρυσον καὶ λιθε-
 κόλπον

ἀλλήλων, καὶ ποικίλα ἐνδύς,
ἐπὶ γυμνάσας αὐτοῖς οἱ δὲ αὐτο-
σφάτωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ
καλὸς; ὁρᾶσι, καὶ ἀπολλυ-
μὴ ἐπὶ γυμνάσαντες, ὥς ἐγὼ ἴκ-
αμην αὐτοῖς ὅσον ἀπεγομνῶσας,
ἐπέδραξε με. δὴλον ὡς κατι-
γιναισκόντων αὐτῶν ἀνδραγαθίαν
τὰς τὰ τυχερὰ αὐτὰ, καὶ ἵκοντες
εἰσελάσαν καὶ ἀλάφωσαν παραγ-
μάτων. Εἰς τί τοῦτο ὅτι ἐν αὐ-
τῷ ἡδονῇ πλουτοῖν ἡρόμενοι,
καὶ τὸ πρῶτον περὶ αὐτὸ πρὸς θε-
οῦ, ἐτι ὁρᾶσθαι, καὶ ὡς
τις ἀφαιρήσει αὐτοῦ, δαίμων
αὐτῷ κεφαλὴν ἢ τὸ πρῶτον
πρῶτον περιποιῶν; εὐ γὰρ δεῖ καὶ
τὸ γε ἀγνοεῖν εἰπεῖν, αὐτοῦ ὡς
ἐπὶ χεῖρας ἢ εὐμορφία ὅσον, ἐν
δοθὲν τὰ πάντα ὁρᾶν. Πλ.
ἐκ ὀλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τὸ
τὸ μοι συναγαγόντι. Εἰς τὰ
σοῖα; Πλ. ἐπεὶ δὲ τίς ἐν-
τυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπλά-
σας ἢ θύρας εἰσδραχίλαί με,
συμπαισέμεν μετ' ἐμοῦ
λαθὼν ὁ τὸ φῶς καὶ ἡ ἀρετή ἢ
μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία
καὶ ὁ φόβος, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
ἕτερα

το, at illi rati sese nativi
vultus venustatem aspice-
re, amore capiuntur, &
pereunt non potientes.
Quod si quis me toto cor-
pore renudatū illis osten-
derit, dubio procul futu-
rum sit, ut se ipsi dam-
nent, qui tantopere cæcu-
tierint, adamantes res neu-
tquam amandas ac fœ-
das. M. & N. C. Quid ergo
posteaquam eo peruen-
tum est, ut iam divites e-
uaserint, iamq; personam
sibi circumposuerint, rur-
sum falluntur? Adeo ut si
quis illis detrahare con-
tur, pene caput potius,
quam personam abijciat?
Neque enim verisimile est
etiam cum illos ignorare,
auro bracteata esse for-
mam, quum intus cuncta
inspexerint. P. L. V. T. Ad
id non parum multe res,
ὦ Mercuri, mihi sunt ad-
iumento. M. & N. Quanam?
P. L. V. Simulatq; qui me
primum natus est, aper-
tis foribus exceperit, clan-
culum una inecum intro-
it clatio, vecordia, iactan-
tia, mollities, violentia,
dolus, atque alia item in-
numerabilia, à quibus o-
mnibus

nibus posteaquam est ani-
 mus occupatus, iam ad-
 miratur quæ neutiquam
 sunt admiranda, & appe-
 tit ea quæ sunt fugienda,
 & me cunctorum illorum
 patrem ingressorum ma-
 iorum stupuit, illorum fa-
 tellitio vallatum, quiduis
 potius passurus, quam
 uti me compellatur reij-
 cere. M E R C V. ut levis
 ac lucibus es Plute, re-
 tentu difficilis ac fugax,
 neque villam præbens an-
 sam certam quo preñsus
 teneare, sed nescio quo-
 modo anguillarum ac ser-
 pentum in morem inter
 digitos elaberis. At è di-
 versis paupertas viscosa,
 preñsus facilis, totoq; cor-
 pore mille vncos gerit ha-
 mos, ut qui tetigerint, il-
 lico hæreant, ne facile
 queant auelli. Verum in-
 terea dum nugamur, rem
 hand parvam omisimus.
 P I V T. Quam? M E R.
 Nempe quia Thesaurum
 non adduxerimus, quod
 vel inprimis erat opus.
 P I V. Istæ quidem ex
 parte bono sis animo. Nā
 non nisi in terra relicto
 illo ad vos ascendere so-
 leo,

ἅπτα μυρία ὑπὸ δὲ τούτων
 πάντων καταληφθεὶς τῶν
 ψυχῶν, θαυμάζει τε τὰ οὐ
 θαυμαστά, καὶ δεύγει τῶν φε-
 κτῶν, καὶ μὲν τὰ πάντων ἐκεί-
 νων πατέρα οὗς εἰσαγαλόν-
 των κακῶν τέθνηκε, δορυφο-
 ρούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα
 πρότερον πάθει αὐτῶν, ἢ ἐμὰ
 πρόσθεν ὑπομείδων αὐτῶν. Εἰς αὖτε
 ὁ λῆτος εἰς ὃ πλουτίζει, καὶ ὁ λυ-
 σσενός καὶ δυστάθηντος καὶ δια-
 φωνικῆς, οὐδὲμίαν αὐτίκα-
 βίαν παρεχόμενος βιβάν, ἀλλ'
 ὅσπερ ἐγγέλαις καὶ οἱ ὀ-
 φείδε δὶα τὴν δακτύλων δραπι-
 τούεις ἐκ οὐδὲ ὅσως, ἢ πε-
 νία δ' ἐμπαλιν ἐξείδης τε καὶ
 εὐλαβῆς, καὶ μυρία τὰ ἀγχι-
 στα ἐκπεφυκότα ἐξ ἀπαλῶς
 τὸ σῶμα ἔχουσα, ὥς πλοῦτος
 ἀσάντας εὐθὺς ἔχεις, καὶ μὴ
 ἔχῃ ἐξείδως ἀπολυθῆναι ἀλλ'
 λὰ μέλας ἤδη φλυαροῦντας
 ἡμᾶς πρᾶγμα ἐ μικρὸν διέ-
 λαθι. Πλ. τὸ πῶτον; Εἰς ὅτι
 τὸ θησαυρὸν ἐκ ἐπιπλάσμεθα,
 οὕτως ἔδει μέλιστα. Πλου-
 τιάξει τέτατον ἔθικα, ἐν τῇ
 γῇ αὐ-

γῆαυτ' ἀπαλείπων ἀνέχο-
μαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως ἴσως
εἶδον μὲν ὀπκλεισάμενον
τὸ δύρα, ἀδούρειν δ' μηδενί,
ὡς μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαν-
τος. Ερ. ἐκουῶ ὀπκλαινόμεν
ἤδη ἴης Ἀπικῆς. καὶ μοι ἔπου
ἐχόμενος τὸ χλαμύδος, ἄχρῃς
αὐτὸς πῶς ἐχάλασ' ἀφίκα-
μαι. Πλ. εὖ ποιεῖς ὦ Ερμῆ
χρυσωλῶν, ἐπεὶ ὡς γὰρ ὑπολί-
πης με, ὑπερόλῳ ἰάχα ἢ κλέ-
ωνι ἐμπεσοῦμαι πειρασθῶν.
ἀλλὰ τίς ὁ φόβος οὗτος ὅτι,
καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον;
Ερ. ὁ Τίμων οὗτος ἰσχυρῶς
πλησίων, ὀρεγνὼν καὶ ὑπερίθων γῆ-
διον. παπαί, καὶ ἡ πᾶσι πάρε-
στι, καὶ ἡ πόλις ἐκείνη, ἡ καρ-
τερία δ' καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ αν-
δρία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν
ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπιδύων ἀ-
παίων, πολλὸν ἀμείνους τῶν
σῶν δορυφόρων. Πλ. τί οὖν
ἐκ ἀπαλλαγόμεθα ὦ Ερμῆ τὸ
ταχίστω, οὐ γὰρ αὖτις ἡμεῖς
δράσαντες ἀξιόλογον πρὸς ἀν-
δρα, ὑπὸ τηλικέτης ἐπιτοπῆ-
δος πειραχόμενοι. Ερ. ἄλλως
ἔδοξε

leo, iussuque intus man-
re foribus occlusis, neque
cuiquam aperire, nisi me
vociferantem audierit.
M E R C U R. Iam igitur
Atticam adeamus. Et me
sequere chlamydi adha-
rens, donec extremam vi-
am attigerimus. P L U T.
Recte facis Mercuri, quā
me per viam ducis. Ete-
nim si me defereres, for-
san oberrans in Hyperbo-
lum aut Cleonem incide-
rem. Sed quis hic stridor
ceu ferri saxo impacti?
M E R C U R. Timon hic
est, qui proximè monta-
num & petricosum fodit
solum. Pauper, adest & Pau-
peritas, & labor ille, tum
Robur, Sapientia, Forti-
tudo, atque id genus alio-
rum turba quorum om-
nium agmen Fames cogit,
longè praestantius quam
tui sint satellites. P L U T.
Quin igitur quam ocys-
sime discedimus Mercuri;
Neq; enim vilius opera-
precium fecerimus cum
homine eiusmodi vallato
exercitu. M E R C. Secus
visum est Ioui. Quare ne-
metu deterreamur. P A U-
P E R. Quo hunc nunc
Αγ-

Argicida manu abducis ?
 M. E. R. C. V. At hunc Ti-
 monem, ad quem a Ioue
 sumus ire iussi. P. A. V. P.
 Itane rursus Plutus ad
 Timonem ? posteaquam
 ipsum ego male habentem
 ob delicias recipiens his
 commendans, quæ sapi-
 entie & labori, strenuum,
 magniq; precij virum red-
 didi ? Adeo ne despicien-
 da, iniuriæque idonea vo-
 bis Paupertas iudicor, ut
 hunc, quæ mihi unica e-
 rat possessio eripiat, iam
 exactissima cura ad virtu-
 tem exultum, ut Plu-
 tus hic vbi denuo susce-
 perit, per contumeliam
 & arrogantiam, illi manu
 iniecta, talem reddiderit,
 qualis erat dudum, mol-
 lem & ignavum ac vecor-
 dem, rursus mihi resti-
 tuat vbi iam nihili factus
 erit & reijculus ? M. E. R.
 C. V. Sic & Paupertas Io-
 vi placitum est. P. A. V. P.
 Equidem ab eo : At vos
 Labor & Sapientia, reli-
 quique consequimini me.
 Porro hic breui cognos-
 cet, qualis in se fuerim,
 quam nunc relinquet,
 nempe adiutrix bona, &
 rerum

ἔδοξε τῷ Διὶ, μὴ ἀποδελαι-
 μῶν οὐκ ἔν. Πεν. πῶς τοῦτον ἀ-
 πάγεις ὃ ἀργυφόντα, χερσα-
 γωγῶν. Ερ. ὅτι τῷτον τὸ Τί-
 μονα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τοῦ
 Διὸς. Πεν. ναὶ ὁ Πλούτος
 ὅτι Τιμόνα, ὅπως αὐτὸν ἐγὼ
 κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῇ πενίᾳ
 παραλαβούσα τοιαύτην παρα-
 δοῦσα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πόνοι,
 ἤνυσεν ἄνδρα καὶ πολλὰ ἄξι-
 ον ἀπέδειξεν. οὕτως ἄρα εὖ
 καὶ ἀφ' ἡνίκος ὑμῖν ἡ Πενία δο-
 κῶ, καὶ εὐαδίκηλος, αἷς θ' ὁ μόν-
 ον κτήμα εἶχεν, ἀφορεῖσθαι
 με ἀκρίβως πρὸς ἀρετὴν ἔστι
 γασμῆρον, ἢ αὐθις ὁ Πλού-
 τος παραλαβὼν αὐτὸν εὖ
 καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὁμοίαν,
 τῷ πάλαι μαλθακῶν καὶ ἀγ-
 νῆ καὶ ἀνόοντον ἀποφύνας, ἀπο-
 δῶ πάλιν ἐμοὶ ἔακος ἥδη γε-
 γνημῶνον. Ερ. ἔδοξε ταῦτα τῷ
 Πενίᾳ τῷ Διὶ. Πεν. ἀπέρχε-
 μοι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὃ Πόνος καὶ
 Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκο-
 λουθεῖτέ μοι. ὅτι δὲ τάχα
 εἴσεται, οἷον με εὖσαν ἀποκεί-
 ψαι, ἀγαθὴν συνειρῶν, καὶ
 διδά-

ἡ δὲ σκαλον τ' ἀρίστων, ἢ συν-
 ὄντων ὑγιάνους μὲν τὸ σῶμα, ἐρ-
 ῶν ἄλλους ὅτι καὶ γνώμῃ δια-
 τέλειται, ἀνδρὸς βίων ζῶν, καὶ
 πρὸς αὐτὸν ἀποδέλων. τὰ δὲ ὅ-
 σ' αὖτε καὶ πολλὰ ταῦτα ὅ-
 σπερ ὅστις ἀλλότρια ὑπελαυμά-
 νων. Εἰ. ἀπέρχου, ἡμεῖς δὲ
 παραμένωμεν αὐτῷ. Τίμ. τίνας
 ἐστὶ δὲ κληθεῖσιν; τί βουλό-
 μην; δεῦρε ἥκεται, ἀνδρα ἐξά-
 ντων καὶ μετ' ὁδὸν ἐνοχλήσων
 τις; ἀλλ' οὐ χαίρουσιν ἀπὸ
 μικρῇ πάντες οἷσιν, ἐγὼ δὲ
 ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλων
 τοῖς βάλαις καὶ τοῖς λίθαις
 συντρίψω. Εἰμὲν μὲν αὖτε ὅ-
 Τίμων μὲν βέλους, οὐδ' ἀνθρώ-
 πους ὄντας βάλεις, ἀλλ' ἐγὼ
 μὲν Εἰμὲν εἰμι, οὐδ' ὅτι Πλού-
 τος. ἐπεμύνη δὲ ὁ Ζεὺς, ἐπα-
 κούσας τ' ἐγὼν. ὥστε ἀγαθὴ
 τύχη δέχου τ' ὀλέων, ἔσονται
 τ' ὄντων. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἰμῶ
 ξέστε ἡδὲ, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς
 φαίε. πάντας γὰρ ἄμα καὶ θε-
 οὺς καὶ ἀνθρώπους μετῶ. τοῦ-
 τ' ὅτι τυφλὸν, ὅς τις αὖτ' ἦ,
 καὶ ὁππότε μὲν μοι δοκῶ τῇ
 δικίᾳ

rerum optimarū doctrix,
 qui cum donec habuit cō-
 mercium, sano corpore,
 valentiq; animo perseue-
 ravit, virilem exigens vi-
 tam, & ad sese respiciens,
 superuacua autem & vul-
 garia ista aliena, ita ut
 sunt, existimans. M E R-
 C V R. Discedunt illi, nos
 ad eum adeamus. T I M.
 Quinam estis ὁ scelesti?
 Aut quid volentes, huc
 venistis hominī operario
 mercenarioque negotium
 exhibituri? verum haud-
 quaquā leti abibitis sce-
 lesti ut essis omnes. Nam
 ego vos illico glebis & sa-
 lis petitos comminuam.
 M E R C V. Nequaquam
 ὁ Τίμων, ne ferito, neq;
 enim feries mortales, ve-
 rum ego sum Mercurius,
 hic Puteus. Misit nos Ju-
 piter, votis tuis exauditis.
 Quare, quod bene vertat,
 opes accipe, desitens a
 laboribus. T I M. Atqui
 vos iam ploraveritis, et-
 iam si dii sitis, ut dicitis. Si-
 quidem odi pariter om-
 nes tum deos tum homi-
 nēs. Sed hunc cæcū, quis-
 quis hic fuerit, mihi cer-
 tum est ligone impræcto com-

comminuere. P L V. Ab
eamus per Iouem Mercu-
ri quandoquidem hic ho-
mo mihi videtur non me-
diocriter insanire ne ma-
lo, quopriā accepto disce-
dam. M ε π c. Ne quid
ferociter Timon, quin
exue potius penitus istam
ferocitatem: asperitatem-
que, ac manib. obuijs ex-
cipe bonam fortunam,
rursum diues esto, rursum
Atheniensium princeps,
& despice ingratos istos
solus ipse feliciter agens.
T i m. Nihil mihi vobis
est opus, ne obturbate,
sat opum mihi ligo, prae-
terea fortunatissimus sum
si nemo propius ad me ac-
cesserit. M ε π. Adeone
quæso inhumaniter? Hæc
ego scua Ioui refero at-
que immania dicta: At-
qui par erat forsitan ho-
mines tibi haberi inuisos,
vt qui tam multa indigna
in te commisissent, deos
odio te prosequi nequa-
quam erat cōsentaneum,
quum illi tantopere tui
curā agant. T i m. At ti-
bi Mercuri, Ioui; quod
me respicitis, plurimum
equidem habeo gratiam,
κα-

δικέλη. Πλούτ. ἀπλωμεν δ'
Ερμῇ ὥς τ' Διδε, μεταγ-
χολῶν γδ' ὁ αὔθραπος οὐ μέ-
τρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν
ἀπέλθω φεσπλαδών. Ερμῇ
δὲν σκαδὸν ὧ Τίμων, ἀλλὰ τὸ
πάνυ τοῦτο ἄξιον ἢ τραχὺ
καταβαλὼν, φεστοίνας τὰ
χεῖρε λάμβανε πλὴν ἀγαθῶν
τύχῳ, καὶ πλούτει πάλλει,
ἢ ἰδίῃ Αθηναίων γὰρ πρῶτα,
καὶ ὑπερέτα τῶν ἀχαρίτων
ἐκείνων μένος αὐτὸς εὐδα-
μονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν
δοῦμαι, μὴ ἐνοχλήτε μοι
ἴκανος ἐμοὶ πλοῦτος ἢ δι-
κελλαι, τὰ δ' ἄλλα εὐδα-
μονέστατός εἰμι, μηδενὲς μοι
πλησιάζοντες. Ερμῇ. οὕτως
ὧ τῶν ἀπανθρώπων; τὸν δὲ
φέρω Διὶ μῦθον ἀπλωέσθαι
κρατερόν τε, καὶ μὴ εἰκός
ὡς μισανθρώπων μὲν εἶναι σὺ
τοσαῦτα ὥς αὐτῶν δεινὰ
πεπονηθῆτα, μισήδων δ' μη-
δαμῶς, οὕτως ὀνημελουμέ-
νων σὺ δ' ὧ δειῶν. Τίμ. ἀλλὰ
σοὶ μὲν ὧ Ερμῇ καὶ τοῖς Διὶ
ἀλείψῃ χάρις τ' ὀνημελείας,
τοῦτο-

τούτοις ὃ τὸν Πλούτον οὐκ
 ᾤλίσσομαι. Εἰμ. τί δὴ; Τίμ.
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
 μοι αἰτίας οὗτος κατέσκη,
 κόλαξί τε παραδόνς, καὶ ὀπ-
 βούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῆ-
 σος ἐπεγείρας, καὶ ἡδύπα-
 θεία διαφθείρας, καὶ ὀπίφθο-
 γον ἀποφύνας. τέλος δὲ ἄφ-
 ρῶ καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 στος καὶ περδοτικῶς. ἡ βίη-
 τίς η δὲ πηνία πόνοις μοι
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας περσο-
 μιλοῦσα, τά τε ἀναγκάσια
 κόμνοντι παρέχει, καὶ τῶν
 πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν
 ἐπαίδουιν, ἔξ αὐτοῦ ἐμοὶ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρτίσασά
 μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς
 τις μὲν ὁ πλούτος ὁ ἥμενος, ὃν
 οὔτε κόλαξ δωπεύων, οὔτε
 συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος
 παροξυνθεὶς, ἐκ ἐκκληστια-
 σῆς ἀποφορεῖται, οὐ τύραν-
 νος ὀπιβουλεύσας ἀφελέειν
 δύναται αὐτὸν. ἐξ ἑαυτοῦ τοιοῦ-
 τος ἔσθ' ὅτι πόνων, τούτοις
 τὸν

ceterum hunc Plutū ne-
 quaquā recepero. Μ ε κ-
 σ υ κ. Quid ita? Τ ι μ.
 Quoniam pridem innu-
 merabilium malorum hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus prode-
 ret, insidiatores in me in-
 vitaret, confaret odium,
 illicebriis corrumpere, in-
 iudiæ obnoxium redde-
 ret, deniq; quum me adeo
 perfidē ac proditoriē de-
 stitueret. Contra pauper-
 tas optima, me laboribus
 viro dignissimis exercens,
 mecumque verē & libere
 convivens, & quibus o-
 pus erat, suppeditavit la-
 boranti, & vulgaria ista
 contemnere docuit, effe-
 citque ut mihi vitæ spes
 omnis ex me ipso pende-
 ret, demonstrans quænam
 essent opes veræ meæ,
 nempe quas neque adula-
 tor assentans, neq; syco-
 phanta minitans, neque
 plebs irritata, neque con-
 cionator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidijs queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dum
 hunc agellum graviter ex-
 erceo, neque quicquam
 S corum

eorum quæ sunt in ciuitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viam remetiens, recurre, vna tecum Plutem adducens ad Iouem. Illud mihi satisfuerit, si effecerit, vt omnes mortales per omnem ætatem eiulent. M & R C. Nequaquam ô bone, neque enim omnes ad euilandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaque ista missa face, ac Plutem excipe, non sunt reiicienda munera, quæ à Ioue proficiuntur. P L. Vin' Timon vt contra te partes defendam meas, an grauitè ferēs si quid dixerō? T I M. Dīcīto, ne multis tamen, neque cum procēmijs, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurij gratia paucis dicentem. P L V. Atqui multis mihi potius erat dicendum, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in te te, quemadmodum ais, læserim? qui

qui-

τὸν ἀγρὸν φιλοπύκτως ἐπιγε-
γαζόμενος οὐδὲν ὀφείων εὖ
ἐν ἀσέκασιν, ἰκανὰ καὶ δι-
αρκῶς ἔχω τὰ ἀλφίτα παρὰ
τῆς δίκης. ὥς παλιν-
δρομος ἀπὸ τοῦ Ἑρμῆ, τὸν
Πλούτον ἀπαγαγὼν πρὸς
Δί. ἐμοὶ δὲ τὰτα ἰατρὸν ἔω,
πάντας ἀνθρώπους ἰεῖν
οἰμώζειν ποιῆσαι. Ἑρμ. μα-
κριῶς ὁ γὰρ θεὸς οὐ γὰρ πάν-
τες εἰσὶν ὁπλῆδικοὶ καὶ ἡ-
μῶν. ἀλλ' ἔα τὰ ὑγίαινα
ταῦτα, καὶ μερακιώδη, καὶ τὸν
Πλούτον παρέλαβε, οὗτις ἔτι
βλήδ' εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ
τῷ Δίῳ. Πλούτ. βούλη ὁ Τί-
μον δικωλογήσομαι καὶ
σε, καὶ χαλεπαίνε μοι λέγον-
τι, Τίμ. λέγε, μὴ μακρὰ μὲν
τοῖς μὲν ὅς περ οἰμίων, ὡς
περ οἱ ὁπλῆδικοὶ ἔντορες.
αἰέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέ-
γοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τὸτα-
νι. Πλούτ. ἐχέω μὲν τοι ἴ-
σως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὗτοι
πολλὰ ὑπὸ σου κατηγορηθέν-
τα, ὅμως δὲ ὅρα, εἴ τι σε ἔ-
φθασ, ἡδίκηκα, ὅς τινος μὲν
ἴδω.

ἰδὼν ἀπάντων αὐτίος σοι
κατέστω, τιμῆς καὶ περιερί-
ας καὶ τιφάνω, καὶ τῆς ἀλ-
λως πρὸς ἡς. πείθεσθαι δὲ
τοὶ καὶ ἀνιδίμους δι' ἐμὲ ἦντα,
καὶ φεισσομένης. εἰ δὲ τι
χρηστὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ
πέτονται, αὐτίος ἐγώ
σοι. μάλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκου-
μαι τούτῳ ὑπὸ σοῦ, διότι με-
οῦτος ἀτίμως ὑπέβαλλες
ἀνδράσι καταράταις, ἐπαι-
νῶσι καὶ καταγυνεύουσιν, καὶ
πάντα πρόπον ἐπιβουλεύου-
σί μοι. καὶ τὸ μετελευτέριον
ἔφησα, ὡς περὶ δέδοικά σε,
τὸ γὰρ δὲ αὐτοῦ ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα τῶν ἀ-
πειλαθῆναι ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κε-
φαλῇ ὑψώσθαι τῆς οἰκίας
τοῖς γὰρ ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταύτῃ τῷ δι-
φθέραν ἡ ἡμιωτάτη σοι Πε-
ρία πείθεσθαι. ὥς ἐμὰς
ὁ Ἑρμῆς οὕτως ὡς ἐμὰς
οὕτως Δία μακρὸν ἦκεν πα-
ρά σοι, οὕτως δυσμενῶς μοι
εὐτελεστέρας. Ἑρμ. ἀλλὰ
νῦν ὅρα καὶ Πλούτη, οἷος ἦδη
γε-

quidem dulcissimarū qua-
rumq; rerum tibi exure-
rim autor, ὀρίσας, au-
toritatis, præsidentia, co-
ronarum, aliarum item vo-
luptatum, mea opera con-
spicius eras, celebris &
obseruandus. Ceterum si
quid molesti ab adulatori-
bus accidit, non mihi po-
tes impurare, quin ipse
magis abs te sum affectus
contumelia, propterea q̃
me tam ignominiose viris
illis execratis suppeditatis
qui te mirabantur, ac pra-
stigijs dementabant, mi-
hiq; modis omnibus insi-
dias struebāt. Porro quod
extremo loco dixisti, te
a me proditum, deser-
tumque fuisse, illud cri-
minis in te possum retor-
quere, quum ipse sim ino-
uis omnibus a te reiectus,
præceptq; exactus ex edi-
bus. Vnde pro molli chla-
myde sagum illud charis-
sima tibi paupertas circū-
posuit. Itaq; testis est mi-
hi hic Mercurius, quan-
topere Iouem orauerim,
ne ad te venire, adeo ho-
stilitate mihi aduersatum.
Men. At nunc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-
nem

nem sit cōmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero fode ita, vt facis. Tu interim thesaurum sub li-
gonem adduc to. Audiet enim si tu accersueris. T i m. Parendum est Mer-
curi, rursusque direscen-
dum. Quid enim facias quum dii compellant? ta-
men vide, in quas turbas me miserū conijcies, qui quidem cum adhuc vs-
que diem foelicissimē vi-
xerim, tantum auri repen-
tē sum accepturus, nihil commeritus mali tantum
que curarum suscepturus
M e r c u r. Sustine Ti-
mon mea gratia, tametsi
grauē est isthuc, atque in-
tolerandum, quo videli-
cet palpones illi prae inui-
dia rumpantur. Ego por-
ro superata Aetna in cœ-
lum reuolauero. P l u t.
Abijte ille quidem, sicut
apparet, nam ex alarum
remigio facio coniectura.
Tu vero hic opperiri, si-
quidem digressus Thesau-
rum ad te transmittam,
sed feri fortī. tibi loquor
auri Thesaurē, Timoni
huic audiens ello, offer-
que

μαλλον; ὥς θάξω ἑμὴν
διὰ βίβης αὐτῶν, καὶ σὺ δὲ σκά-
πῃ, ὡς ἔχει. σὺ δὲ τὸ θησαυ-
ρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλει. ὡς
πακούσῃ γὰρ ἐμφοήσῃ σοι.
Τί πάρεόν ὦ Ερμῆ, καὶ αὐτὸς
πλουτήσῃ. τί γὰρ αὐτὸ καὶ πα-
θοί τις, ὅσῳ ταν οἱ θεοὶ βιά-
ζονται; πάλιν ὅρα καὶ εἰς ἡμᾶς
πράγματα ἐμβαλεῖν τὴν κα-
κοδαίμονα, ὅς ἄλλοι τοῦ εὐ-
δαιμονέστατα διάγαν, χεῖροσιν
ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐ-
δὲν ἀδολήτας, καὶ τοσαύτας
φροντίδας ἀναδέξομαι. Ερμ-
ῦ πῶς ἔστι ὦ Τίμον δι' ἐμὴν καὶ
εἰ χαλεπὸν τῆτο, καὶ ἐκ οὐδὲν
ἔστι, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνη
διαξέαγῳσιν ὑπὸ τῷ φθόγῳ,
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πᾶν αὐτῶν ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπλήσομαι.
Πλοῦτ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
εἰρεσίᾳ τῶν πλεόντων, σὺ δὲ αὐ-
τοῦ πείμενε, ἀναπέμψω γὰρ
σοι τὸν θησαυρὸν ἀπληθύν,
μᾶλλον δὲ πᾶν. σέ φημι
θησαυρὸν χεῖροσιν, ὑπάκου-
σον Τίμωνι τούτῳ, καὶ πάρε-
χισι

χρισταυτὸν ἀνελέδω. σκάπη
 ὃ Τίμων βαθείας καταφέ-
 ρω, ἐγὼ δ' ὑμῖν Σπασήσομαι.
 Τίμ. ἄγε δὴ ὃ δίκηλα. νῦν
 μοι ὁπῆρξωτον σιαυτίω καὶ μὴ
 κάμης ἐκ τῆ βαθείας τῆ θησαυ-
 ρὸν ἐς τὰ μφανὲς προκαλλου-
 ρήν, ὃ Ζεὺ τεράστη, καὶ φίλοι
 κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδῶν,
 πόθεν χρυσίον τοσούτον; ἦ-
 που ὄναρ ταῦτά ὄχι, δέδωκα
 γοῦν μὴ ἀνθρώπου εὖρω αἰε-
 χόμενος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ὄχι ὁπίσημον; ὑπερυθρον, βα-
 ρύ, καὶ τιμὴν πρὸς τοῦτον ὑπερήδι-
 στον ὃ χρυσὸν, διζίωμα κάλλι-
 στον βροῦτος, αἰθόμυρον, ὃ ὄν
 ἄτε διατρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ δὲ φίλτατε
 καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθο-
 μαι γε καὶ Δία ποτὲ γνέω
 χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 θένος ἀναπνέμενοις τοῖς
 κόλποις ὑποδέξαίτο ἔτω κα-
 λὸν ἐρασίω, διὰ τῶ τέλους κα-
 ταρξέοντα; ὃ Μίδα καὶ Κρῆ-
 σι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθή-
 ματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς
 Τίμωνα καὶ τὸ Τίμωνος πλοῦ-
 τος

que temet eruendum. Fe-
 di Timon altius impin-
 gens. Ceterum ego a vo-
 bis digredior. Tim. Age
 iam ὃ ligo, nunc mihi tu-
 as vires explica, neq; de-
 fatigare, dum ex abdito
 Thesaurum in apertum e-
 uocaris. Hemi prodigio-
 rum author Iupiter, ami-
 ci Corybantes, ac lucrifer
 Mercuri, unde nam auri
 tantum; Num somnium
 hoc est; Metuo ne carbo-
 nes repperiturus sim ex-
 pectus. Atqui aurum pro-
 fectò est insigne, fuluum,
 graue, & aspectu multo iu-
 cundissimum, Pulcherri-
 ma Aurum faustitas mor-
 talibus. Quippe quod ig-
 nis in morem ardes, no-
 ctesq; & dies renides. Ades
 ὃ mihi charissimum desi-
 deratissimumq;, nunc de-
 mum credo vel Iouem ip-
 sum olim aurum esse fa-
 ctum. Etenim quæ tandē
 virgo nō exporrecto sinu
 usq; adeo formosum ama-
 torē excipiat per tegulas
 illapsam? ὃ Μίδα Cræse-
 que, ac munera Delphico
 in templo dicata, ut nihil
 eratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-
 ferri-

feramini, cui ne Persarum
quidem rex par est. O li-
go, sagum charissimū vos
quidem Pami huic repo-
nere commodum. At ego
quam maxime semotum
mercatus agrum, turricu-
laque seruandi auri gratia
constructa, vni mihi affa-
tim vixero, sepulchrum
item inibi mihi defuncto
parare est sententia. Hac
igitur decreta sunt, pla-
citaque in reliquum vitæ,
seiunctio, ignorantia, fa-
stidium erga mortales o-
mneis. Porro amicus, ho-
spes, sodalis, aut ara mi-
sericordix meræ nuge.
Tum commiserari lacry-
mantem, suppeditare e-
gēibus, iniquitas, ac mo-
rum subuersio, ac vita so-
litaria, qualis est lupis, v-
nus sibi amicus Timon,
cæteri omnes hostes, &
insidiarum machinatores.
Cum horum quoriam
congrédi, piatulum, adeo
ut si quem aspexero dun-
taxat, inauspicatus sit ille
dies. In summa, non alio
nobis habentur loco quā
signa saxea, æreaue, neq;
fœcialent ab illis missum
recipiamus, neque fœde-

ταν, ὃ γὰρ ἐστὶ βασιλεὺς
ἑπισταῶν ἴσας. ὃ δὲ καὶ αὐτὸς
φιλάτη διφθέρα, ἐμὰ κτλ
τῷ Πανὶ τέτρω ἀναβήσαντι κε-
λόν. αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περι-
άμνητος πλὴν ἐρχαλιᾶς, συνετί-
αυτο οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τὸ
Ἰνσταντοῦ μόνον ἐμοὶ ἱκανὸν
ἐνδιαλῶδες, αὐτὸς καὶ τὰ φρον-
τισθαι αὐτὸν ἐξέτι μοι δοκῶ. δι-
μήχθω δὲ ταῦτα, καὶ γενομένη-
ν ἡδὴ πρὸς τὴν ἐπὶ τοῖς ποταμοῖς
ἀμειξία πρὸς ἀπαλίας καὶ ἀλ-
σία καὶ ὑπερφία. φίλος δὲ ἢ ξέ-
νος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέος βουλῆς,
ὄφθαλμος πολλῶς, καὶ τὸ οὐκ εἶναι
δακρυόεντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δι-
οικουμένην, πνεύματι καὶ καλῶς
οἰεῖται ἐν τῇ. μαθήτης δὲ ἢ δι-
αίτης, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τιμόν, οἱ δὲ ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι, καὶ
τὸ πνεύματι αὐτῷ τινὶ αὐτῷ
μίσημα. καὶ εἰ ἴππευ ἴδω μένον,
ἀποφραῖς ἢ ἡμέρας, καὶ ὅπως αὐ-
τῶν λίθων ἢ χαλκῶν
μηδὲν ἡμῶν διαφίεταται,
καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα
παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπιν-
δαίμε-

ἰσχυρὰ, ἢ ἐννμία ἢ ὅρος ἔστω
 πρὸς αὐτὸν. Φυλῆται ἢ καὶ
 φράτρες, καὶ δουλῶν, καὶ ἡ πα-
 ρίς αὐτῆς, ψυχρὰ καὶ ἀνῶφι-
 λῆ ὀνύματα, καὶ ἀνθρώπων ἀν-
 δρῶν φιλομυήματα, πλουσί-
 τω ἢ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερ-
 ράτω ἀπάντων, καὶ τρυφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὴν, κολακείας
 καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπλη-
 λαγυρότος, καὶ θεοῖς θυέτω. καὶ
 εὐωχεῖται, μόνος ἐκείνῳ γεί-
 των καὶ ὁμορος, ἐκείνων τ' ἀλ-
 λων, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἐκούτ' ἀντιόχου
 καὶ διδόχου, καὶ δ' αὖ ἐπιθα-
 νεῖν, ἢ αὐτῶν ἐξέφανον ἐπενιγ-
 κεῖν, καὶ ὄνομα μὴ ἔστω ὁ μισα-
 θρωπος ἡδιστον. Τὸ τρέπον δὲ
 γνώριμα, δουλοπλία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαρότης καὶ ὀρέξῃ
 καὶ ἀπανθρωπία εἰ δὲ τινα
 ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθερόμενον
 καὶ σβεννύσαι ἐκείνου, πίτ-
 τη καὶ ἐλαίῳ καὶ αὐτὸν σβεννύσαι,
 καὶ καὶ τινα τ' ἡγεμόνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφέρει, ὃ δὲ τὰς χοί-
 ρας ὀρέων ἀντιλαβέσθαι δέον.
 ὠθεῖν καὶ τέτειν ἐπὶ κεφαλῇ
 πίπτοντα, ὥς μηδὲ ἀνακύψαι
 δύνη-

ra feriamus. Solitudo ter-
 minus esto. Cæterum tri-
 bules, cognati, populā-
 res, postremo patria ipsa,
 frigida quædam & sterilia
 nomina, & insipientium
 virorum precia, solus Ti-
 mon dives esto, despici-
 at omnes, solus ipse se-
 cum oblectetur, liber ab
 assentationibus, & onero-
 sis laudibus Dijs sacra fa-
 ciat, epuletur solus, sibi-
 ipsi vicinus, sibi particeps,
 excutens sese ab alijs. At
 semel decretum esto, ut
 vnus seipsum comiter ac-
 cipiat, si moriendum sit,
 aut necesse habeat sibi ipsi
 coronam admouere. Nul-
 lumque nomen sit dulci-
 us quàm Misanthropi, id est,
 hominum osoris. Morum
 autem notæ, difficultas,
 asperitas, feritas, iracun-
 dia, inhumanitas, quod si
 quem conspexero incen-
 dio conflagentem, obte-
 stantem quo restinguam,
 pice oleoque restinguere.
 rursum si quem flumen
 vndis abstulerit, isq; ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit emica-
 re,

re, hunc admodum pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Eche-
cradites Colytensis, &
contionis subscripsit suf-
fragijs idem ille Timon.
Age hæc decreta sunt &
pro virili immoremur eis.
Cæterum vero magno e-
merim, ut id omnib. inno-
tescat, quod in opib. ab-
undo, nam illa res illos
præfocauerit, sed quid il-
lud? Hem quæ trepida-
tio & vndiq; concurrunt,
puluerulenti atq; anhelii,
hanc scio, vnde aurum o-
dorati. Vtrum igitur hoc
conscenso colle saxis eos
abigo & sublimi deiaculis
an hæc tantum in re legē
violabimus, ut semel cum
illis congregiamur, ut ma-
gis angantur, fastiditi, re-
pulsique; ita satius esse
duco. Itaque restemus,
quo illos excipiamus. Age
prospiciam, primus eorū
iste quis est? Nempe Gna-
tonides adulator, qui mi-
hi nuper cenam petenti
funem porrexīt, quum
apud me sæpenumero so-
lida dolia vomuerit. Sed
bene est quod ad me ve-
nit, nam primus omni-

διανεῖν. οὐτα γὰρ αὖ πάλιν
ἴσω ἀπολάβουν. εἰσὶν γὰρ αὖ
ἔτι νόμον Τίμων Εχικραδίδης
κολυτηεύς, ἐπιψήφισται τῇ ἐκ-
κλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός, ἐπὶ
ταῦτα ἡμῖν διδοχθῶν, καὶ ἀνδρῶν
κῶς ἐμμερόωμεν αὐτοῖς, πάλιν
ἀλλὰ σὺ πολλοὺς αὖ ἐποίη-
σάμεν ἅπασι γνωρίμασθαι
ταῦτα γινώσκεις. ἵσθι ὑπερπλε-
τῶ, ἀλχὼν γὰρ αὐτῶν τὸ πρᾶγμα
γινώσκω αὐτοῖς, καὶ τοι τί τῶ-
τα; φεῶ γὰρ τὰ ἔλθον, παύλα χέ-
θιν σωθέουσιν, κεκοιμημένοι καὶ
πνευστιῶντες, ἐκ οἷα, ὅθιν
ὅσφραυνοῦνται τὸ χρυσίου φέ-
τερον οὐκ ὅτι τὸ πᾶν γὰρ τοῦ
ἀνθρώπου ἀπελάνθῃ αὐτοῦ ἴσθι
λίθοις καὶ ὑπερδυσίων ἀκροβα-
λίζομενος, ἢ τὸ γε τοσούτον
παρατομήσειν ἅς ἅπας αὐ-
τῶν ὁμιλήσαντες, ὥς πλεον-
αῖωντο παρρησίᾳ, ταῦτα
οἶμαι καὶ ἀμείνον, ὥστε διχῶμε-
θα ἡδὴ αὐτοῖς, ὑποσάτες. φέ-
ρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗ-
τος ὅστις; Γναθωνίδης ὁ κέ-
λαξ, ὁ πρῶτος ἐξανθὲν αἰτρήσας
τί με ἐξέταξεν ὁ βίβλον, σί-
θους

αἶψα ὅλους παρ' ἐμοὶ πο-
 λάκις ἐμαρμεκός. ἀλλ' εὖ γε
 ἐποίησεν ἀφικόμενος, οἷμά μ' ἔ-
 ται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γν. ἐκ
 ἰγὼ ἔλειπον, ὥς ἐκ ἀμελήσουσι
 Τίμωνες ἀλὰ δὲ αὐτοὺς οἱ θε-
 οί; χάρις Τίμον εὐμενέφαιτα
 τε καὶ ἡδίστε καὶ συμποσικώτατε.
 Τί. νὴ καὶ σὺ δὲ ὦ Γναθωνίδι,
 γυπῶν ἀπάντω βορβύκετε,
 καὶ ἀνθρώπων ὀπίσθησθε.
 Γν. ἀεὶ φιλοσιώμων σὺ δὲ
 ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον, ὥς
 χαλὴν τι σοὶ ἄσμα τῷ τεοδι-
 δάκλῳ διθυράμβῳ ἢ κωκο-
 ρίζῳ. Τί. καὶ μὴ ἐλεγεῖά γε
 ἄσθι μάλα περπατῶς ὑπὸ
 ταύτῃ τῇ δίκηλῃ. Γν. τί τῷ-
 το; πάρις ὦ Τίμον; μαρτύ-
 ρομαι, ὦ Ηράκλεις, ἰοὺ ἰοὺ, προ-
 καλουμαί σε βούμβας εἰς ἀ-
 ρστον πάστον. Τί. καὶ μὴ ἀν γε
 μικρὸν ὀπίσθραδωῖς, φέρε τά-
 γα περικελήτη με. Γν. μυδα-
 μῶς. ἀλλὰ σὺ γε πάντως τὸ
 βούμια ἵασαι, μικρὸν ὀπίσθ-
 ραι τῷ χευσίῳ, δυνῶς γὰρ ἵχα-
 μὲν δὲ τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι
 μῆτις; Γν. ἄμμι, σὺ δ' οὐ

ἔτι

um varulabit. GNAT.
 Annon dixi Timonem vi-
 rum bonum non negle-
 cturos esse Deos? Salve
 Timon formosissime, iu-
 cundissime, conuiuator
 bellissime. TIM. Scilicet
 & tu Gnatonides, vultu-
 rum omnium voracissi-
 me, & hominum perditis-
 sime. GNAT. Semper tibi
 grata dicacitas. Sed ubi
 cōpotamus? Nam nouam
 tibi adfero cantilenam, ex
 his quos nuper didici di-
 thyrambis. TIM. Atqui
 elegos canes admodum
 miserabiles, ab hoc doct⁹
 ligone. GNAT. Quid isthuc;
 Feris ὦ Timon? Attestor.
 O Hercules, hei hei, in-
 ius te voco apud Areopa-
 gitas, qui vulnus dederis.
 TIM. Atqui si cunctare
 paulisper, mox cedis me-
 reum ages. GNAT. Nequa-
 quam, quin tu planè vul-
 neri medere, paululo auri
 inunda. Mirum enim in
 modum præsenteum id
 est remedium. TIM. Etiam
 manes; GNAT. Abeo. At
 tibi malè sit, qui quidem
 ex viro cōmodo tam sc-
 ulus factus sis. TIM. Quis
 hic est qui accedit recal-

S 9

u i-

uaster ille? Philiaides, as-
sentatorum omnium exe-
cratissimus. Hic quum a
me solidum acceperit fun-
dum, tum filix in dotem
caesata duo, laudationis
premium, quum me ca-
nentem reliquis silenti-
bus omnibus solus maio-
rem in modum extulisset,
peierans me vel oloribus
magis canorum, ubi agro-
tantem antea vidit me, &
adieram oraturus ut mei
curam ageret, plagas
etiam egregius ille vir im-
pexit. P H I. O impu-
denciam, nunc demum
Timonē agnoscitis, nunc
Gnatonides amicus &
convivia, enimvero habet
ille digna se, quandoqui-
dem immemor est atque
ingratus. At nos qui iam
olim convictores sumus,
æquales ac populares, ta-
men modeste agimus, ne
insillire videamur. Salve
here, fac ut istos adulator-
es sacrilegos observes,
qui nusquam adsunt nisi
in mensa, præterea a cor-
uis nihil differunt. Ne-
que posthac huius ætatis
mortalium ulli silendum
est. Omnes ingrati & sce-
lesti

χαρήσας οὗτω σκαλεῖ ἐν χερ-
σὶν ἡνδμνος. Τίμ. τίς οὗτος
ἔστιν ὁ προσίων, ὁ ἀσφαλι-
τίας; Φιλιάδης πολέμων ἐ-
πάντων ὁ βδελυρώτατος, οὗ-
τος ὅπως ἔμοδ' ἀχρὸν ὄλον
λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ περὶ κα-
δύο τέλειαια μισθὸν τ' ἐπαί-
νου, ὅποτε ἀσφαλὲς με πάλιν
σιωπῶντων μένος ὑπερπύ-
σῃ, ἐπωμοσάμενος ἀδικήτε-
ρον εἶναι τ' κύνων, ἐπὶ δὲ γε-
σοῦντα πρῶτον εἶδεν με καὶ
περὶ σῆλθον ἐπικουρίας δίδμε-
νος, πληγαὶ ὁ ἡνδμνος περὶ
ἐνέτην. Φιλ. ὦ τ' ἀναισχυ-
τίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζεις;
νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
συμπότης; τοῖς περὶ δίκαια
πέπονθεν οὗτοι ἀχάριτοι οἱ.
ἡμεῖς δ' οἱ πάλαι ξυνήθη καὶ
ξυνέφηκοι, καὶ διημέτα, ὅμως
μερίζομεν ὥς μὴ ἐπιπυδῶ-
δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα,
καὶ ὅπως τοὺς μισροὺς τέτους
κἀλακας φυλάξῃς τοὺς ἐπὶ τ'
τραπέζῃς μένον, τὰ ἄλλα δ'
κορέων οὐδὲν διαφέρονται
ἀλλ' ἐτι πισυτέα τῇ νῦν οὐ-
δινί;

οὐ πάντες ἀχάριστοι καὶ πο-
 τηροί. ἰδὼ δὲ τὰ λαλῶν σοι κομι-
 ζαν, ὡς ἔχουσιν πρὸς τὰ καλεπεί-
 λητα γυνῶδες, καὶ οὐδὲν ἄδυνατον
 εἶναι μουσα, ὡς παλαιόντι ὑπὲρ
 μέλειν ἴνα πλοῦτον. ἔκω λοι-
 παρὸν τούτῳ σε νουθετήσω, καὶ
 τοι σὺ γιγνώσκεις σαφὲς ὧν ;
 οὐδὲν ἴσως δέησιν τ' ὡς ἐ-
 μου λίσσων, ὅς καὶ πρὸ Νέστορι τὸ
 δέον παρενέστις αὐτῷ. Τί μ.
 ἔσαι ταῦτα ὦ Φιλιάδην. πάλιν
 ἀλλὰ πρὸς τὸν, ὡς καὶ σὲ φιλο-
 φρονῶμαι τῇ δίκῃ. Φιλ-
 ἀνθρώποι, καλέσθαι τ' κρείνους
 ὑπὸ τ' ἀχάριστον, δίδωσι τὰ
 συμφέροντα ἐκουσίᾳ αὐτῶν.
 Τί. ἰδὼν τρίτος εἶπεν ὁ ἔχων
 Δημέας προσέειπεν, ψάψιμα
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγχεύων
 ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος
 ἐκκαίδεκα πρὸς ἐμοὶ τάλαντα
 μίαν ἡμέραν ἐκρίσται τῇ
 πόλει. καλέσθαι καὶ σοὶ, καὶ
 εἰδὼς ἐκ ἀπεδιδούς, καὶ εἰ-
 λήσας ἐλυσσάμενος αὐτῷ, ἐπέ-
 δειπνῶν ἐλαχὲ τῇ ἐρεχθιδί
 φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν,
 καὶ γὰρ πρὸς ἄλλους αὐτῷ τὸ γι-
 γνῶ-

lesti. At ego quum tibi ta-
 lentum adducerem, quo
 posses ad ea quæ velles v-
 ti, in via accepi, te sum-
 mas quasdam opes esse na-
 ctum. Proinde accessi his
 de rebus admoniturus te,
 quanquam tibi forsitan
 me monitore nihil erat o-
 pus, viro nimirum adeo
 prudenti, ut vel Nestori
 ipsi, se necesse est, consili-
 um dare queas. T. Ita fiet
 Philiaades, sed age, accede
 quo te ligone comiter ac-
 cipiam. P H I L. Homi-
 nes, confregi cranium ab
 hoc ingrato, propterea
 quod cum ea quæ in rem
 illius erant, admonui. T.
 Ecce tertius hic orator
 Demeas se recipit, tabu-
 las dextra gestans, aitque
 se mihi cognatum esse.
 Hic una die de meo sedec-
 cim talenta civitati de-
 pendit, nam damnatus e-
 rat, ac victus, at quum
 soluendo non esset, ego
 misertus illū redemi. Por-
 ro quū illi forte obuenis-
 set, ut Erechtheidi tribui
 distribueret ararium, at-
 que ego audiens id quod
 ad me redibat, poscerem,
 negabat se civem nosse
 me.

me. D ε μ. Salve Timon,
 præcipuū generis tui præ-
 sidium, fulcimentum A-
 thenienſium, deſenſacu-
 lum Græciæ. Profecto iam
 dudum te populus fre-
 quens, & utraq; curia
 opperitur. Sed prius de-
 cretum audi, quod de te
 conſcripſi. Quandoqui-
 dem Timon Echecratidæ
 filius, Colyttensis, vir nō
 modo probus & integer,
 verumetiam sapiens, quā-
 tum alius in Græcia ne-
 mo, nunquam per om-
 nem vitam deſtitit opti-
 mē de Republica mereri,
 vicit autem in Olympicis
 pugil & luſta curſuque
 die eodem, ad hæc ſolen-
 nī quadriga, equeſtrique
 certamine. Τ Ι Μ Ο Ν. At
 ego ne ſpectator quidem
 vnquam in Olympicis ſe-
 di. D ε μ. Quid tum;
 ſpectabis poſthac? ſed
 iſta communia addi ſati-
 us eſt. Tum anno ſupe-
 riore apud Acharnenſes
 pro Republica fortiffimē
 ſe geſſit, & Peloponenſi-
 um dura acies concidit.
 Τ Ι Μ. Qua ratione?
 Quippe qui nec vnquam
 arma geſſerim, neque vn-
 quam

γινόμενον, οὐκ ἔφη γινώσκω
 πολίτῳ ὄντα με. Διμ. χεῖρ
 ὦ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τὸ
 γινόμενον τὸ ἔργον τῆς Αθηναι-
 ὦν, τὸ πρὸς ἄλλῃ τῇ ἐλλάδι,
 καὶ μὴ πάλαι σε ὁ δῆμος ἐν
 ἐλεγμῶς, καὶ αἰ βουλὰς ἀμ-
 φότεραι πεμψέμενοι. πρὸς
 ἑὸν δὲ ἀκούσον τὸ ψήφισμα,
 ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Επεὶ
 Τίμων ὁ Εχικρατίδου πολυ-
 τούς, αὐτὸς οὐ μόνον καλὸς καὶ
 γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὥς ἐκ
 ἄλλος ἐν τῇ ἐλλάδι, παρὰ
 πάντα χρόνον διατιλῇ τὰ
 ἀρετὰ πρὸς τῇ πόλει, καὶ
 νίκηκε δὲ πρὸς καὶ πάλιν καὶ
 δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷ ἡμέ-
 ρας, καὶ τὴν αἰῶνα ἀρετῇ, καὶ
 σωφροσύνῃ. Τί. ἀλλ'
 οὐδὲ ἐβλάψεντα ἐγὼ πώποτε
 εἰς Ὀλυμπίαν. Διμ. τί οὖν;
 θεωρήσας ὅτι τὰ τοιαῦτα
 ὅ πολλὰ περὶ τῆς ἀρετῆς
 καὶ ἡρίσονται δὲ ὑπὲρ τῆς πό-
 λεως πέρουσι πρὸς ἀχαρείας,
 καὶ κατέκοψι πελοποννησίων
 δύο μίρας. Τίμ. πῶς; διὰ
 τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδὲ πο-
 τερά-

ἡγάφην ἐν τῷ καταλύθῳ.
 Δ. μέτρια δὲ παρὲς αὐτὸ λέ-
 γεις. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὖ ἐ-
 κὼν ἀμνημονοῦντες. ἔτι δὲ καὶ
 ψεύματα λέγεις, καὶ συμ-
 βουλεύων καὶ πράττων, οὐ μι-
 κρὰ ὠφέληται τὴν πόλιν, ὅτι
 τοῦτοις ἅπασιν δέδοκται τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κίᾳ καὶ φυλαί, καὶ τοῖς δή-
 μοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πάντι, χρυ-
 σοῦ ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα
 παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεραιὸν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀκλίνειν ὅτι τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν
 χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτά, καὶ ἀνα-
 κερυχθῆναι τὸν στεφάνον
 σήμερον Διονυσίαις τραγωδίαις
 κρινῶν. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ σήμερον τὰ Διονύσια. ἔπει-
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ
 συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιστρὴς,
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν, καὶ
 γὰρ ῥήτωρ ἀριστος ὁ Τίμων, καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὅπου αὐ-
 τὸς ἔβηται. τοῦτ' ἐμὲ οὖν σοι
 τὸ ψεύμα. ἐγὼ δὲ σοι καὶ
 τὸν ἦδ' ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 παρὰ

quam militiæ dederim no-
 men. D. M. Modeste
 equidem de teipso loque-
 ris, nos tamen ingrati fu-
 turi sumus, nisi memi-
 nerimus. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 cōsultationibus, & in ad-
 ministrandis bellis non
 mediocrem utilitatem at-
 tulit Reipublicæ. His de
 causis omnibus visum est,
 curiæ, plebi, magistrati-
 bus tributim plebeijs sin-
 gulatim, communiter v-
 niuersis, aureum statue-
 re Timonem iuxta Palla-
 dem in arce, fulmen dex-
 tra tenentem, radijs tem-
 pora ambientibus, utque
 septem aureis coronis co-
 ronetur, & promulgari
 coronas hodie Dionysijs
 traggædijs nouis. Agi e-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demæas ora-
 tor, propterea quod co-
 gnatus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium, sed
 vtinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem.

seni, quem tuo nomine
 Timonem appellavi. **ΤΙ.**
 Qui potes Demea, quum
 ne uxorem quidem duxe-
 ris unquam, quantum no-
 bis scire licuit. **ΔΕΜ.** At
 ducam, nouo incunte an-
 no, si deus permiserit, li-
 berisque operam dabo.
 Tum quod erit natum
 (erit autem masculus)
 Timonem nuncupabo.
ΤΙΜ. An uxorem tu sis
 ducturus equidem haud
 scio, tanta a me plaga ac-
 cepta. **ΔΕΜ.** Hei mihi.
 Quid hoc est rei? Tyran-
 nidem Timon occipias?
 pulsasque eos qui sunt
 ingenui ipse nec ingenu-
 us plane, nec ciuis, ve-
 rum propediem poenas
 daturus, quum alijs no-
 minibus, tum quod ar-
 cem incenderis. **ΤΙΜΟ.**
 Atqui non conflauit arx
 scelesse. Proinde palā est
 te calumniatorem agere.
ΔΕΜ. Sed & diues es x-
 rarium profodiens. **ΤΙΜ.**
 Non profossum est neque
 itthuc, unde ne hæc qui-
 dem probabiliter abs te
 dicuntur. **ΔΕΜ.** Ve-
 rum effodietur posthuc,
 sed tu interim omnia quæ
 in ea

παράσι, ὅν δὴ τὰ σῶν ἐνέμα-
 τι Τίμωνα. ὠνόμακα. Τίμ-
 ως ὦ Δημέα, ὅς οὐδὲ γε-
 γάμηκας, ὅσα γὰρ καὶ ἡμεῖς ἐ-
 δέται; **ΔΥ.** ἀλλὰ γὰρ ὦ, οὐ
 δίδω δαίρις ἐς ταῦτα, καὶ πα-
 ριστοῦμαι, καὶ τὸ γυναικῶ-
 σόφον, ἄξιον γὰρ εἶναι, Τί-
 μονα ἤδη καλῶ. **Τίμ.** οὐκ
 οἶδμ, εἰ γὰρ ἔστις ἐπὶ τῷ οὐ-
 τοῦ, τῆλικαὶ τῶ παρ' ἐμοῦ
 πηγῆς λαμβάνων. **Δημ.** οἱ
 μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τί-
 μων ἐπιχειρεῖς, καὶ τόπῃς
 τῶν ἐλευθέρων, οὐ καθαρῶς
 ἐλευθέρων, οὐδ' ἀξίους ὄν; ἀλ-
 λὰ δώσεις ἐν τάχει τῶν δι-
 κῶν, τάτι ἄλλα, καὶ ἴτι τῶν
 ἀκρόπολιν σέθεντας. **Τίμ.**
 ἀλλ' οὐκ ἐμπέφικται ὁ μι-
 κρὸς ἢ ἀκρόπολις, ὥς δα-
 λος εἰ συκοφαντῶν. **Δημ.**
 ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν
 ὑπιδόδομον διαρῶζας. **Τίμ.**
 οὐ διαρῶνται οὐδὲ οὗτοι,
 ὥς ἀπίθανά σου καὶ ταῦ-
 τα. **Δημ.** διαρῶν ῥήσεται
 μὲν ὕστερον, ἤδη δὲ σὺ παύ-
 τα τὰ ἐν αὐτοῖς ἔχεις.
Τίμ.

Τιμ. ἔκ' ἔν' καὶ ἄλλω λάμ-
 βαν. Δι. οἶμοι τὸ μελάφρε-
 τον. Τιμ. μὴ κέκρυχθι. κα-
 τοῖσ' αὖ γὰρ σοὶ καὶ τρεῖσι, ἐπεὶ
 καὶ μελὶν πάμπαν πάθει-
 μι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων
 μέγας καὶ ἀκρόφας ἀνδρες.
 καὶ δὲ μίαν ἀνθρώπων μὴ
 ὑπερτίψας, μέττω γὰρ εἴ
 ἔλω καὶ νηικυκῶς ἐλύαπια
 πούτ' καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί
 τέτο; ὁ Θρασυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος οὗτος ἔστι; οὐ μὲν
 ἔν' ἄλλω. ἐκπιτάσας γὰρ
 τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρὺς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυδύρως
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχετο, τιανῶ-
 δος βλέπων, ἀναστενόμε-
 νος πῶς ἐπὶ τῷ μετώπῳ κέ-
 μιν, αὐτοβόρεας τις ἢ Τρί-
 των, εἶους ὁ Ζεὺς ἔγραφιν.
 εἶσα ὁ τὸ σχῆμα ἐυσταλὴς, καὶ
 κόσμιος τὸ βᾶδισμα, καὶ σω-
 φρονικὸς πῶς ἀναβελίω, ἑω-
 θεῖα μυσία ὅσα πρὸς ἀρετῆς
 διζιόν, καὶ σὺν ἡδονῇ χαίρον-
 ται κατηγορέων, καὶ τὸ ὀλι-
 γαρκὲς ἐπανών. ἐπειδὴ Λα-
 σάμνιος ἀφίκοιτο ἐπὶ τῷ
 δειπ-

in ea condita, possidet.
 T. m. Alteram namque
 plagam accipe. D. f. a. f.
 Hec scapulis meis. T. m.
 Ne vociferare, alioqui &
 tertiam tibi illidam. Ere-
 nim res plane ridicula mi-
 hi acciderit, si quem in-
 ermīs tuas Lacedæmonio-
 rum acies fuderim, vnum
 scelestum hominum non
 protriuero. Tam frustra
 vicerim in Olympijs, &
 pugil & palæstrides. Sed
 quid hoc? an non philo-
 sophus Thrasicles hic est;
 Profecto ipsius est, pro-
 missa barba, subductis-
 que supercilijs, & ma-
 gnum quiddam secum
 murmurans accedit, Ti-
 tanicum obtuens, cæsa-
 riam per scapulas fluen-
 tem ventilans, alter qui-
 dam Boreas aut Triton,
 quales eos Zeuss depin-
 xit. Hic habitu fragilis,
 incessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vir-
 tute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 deuenit ad coenam, pa-
 erque ingentem in cassi-
 cum

cem porrexit, meratiore
autem maximè gaudet,
perinde ut Lethes aquam
bibens, à dilucularijs il-
lis disputationibus diuer-
sissimá quæ sunt exhibet,
dum milui instat præcipit
obsonia, & proximum
cubito opposito arcens,
mento interim condimē-
tis oppleto, dum canum
ritu ingurgitar, prono in-
cumbens corpore, peria-
de atque in patinis vir-
tutem inuenturum sese
speret, dumque vsque
adeo diligenter catinos
extergit indice digito,
ut ne paululum quidem
reliquiarum sinat adhæ-
rere, nunquam non que-
rulus, tanquam deterio-
rem partem acceperit,
vel si totam placentiam,
aut suam solus omnium
accipiat, qui quidem e-
dacitatis & insatiabilita-
tis est fructus temulen-
tus, vinoque bacchatus,
non ad tantum modò,
saltationemque, verum
ad convicium vsque &
iracundiam. Adhuc mul-
tus inter pocula sermo
(tum enim vel maximè)
de temperantia, sobrie-
tate-

δείπνον, καὶ ὁ πᾶσι μαγά-
λιν πινὺ κῶλικα ὀρέξεται
αὐτοῖς, τὰ ζωοτέρῳ ὃ χαί-
ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λά-
δης ὕδαρ ἐκπιὼν, ἐναντιώ-
τατα ἐπιδείκνεται τοῖς ἐκ-
δοῖς ἐκείνοις λόγοις, προ-
σεπάζων, ὥσπερ ἱκτῖνες τὰ
ὄψα, καὶ τὸν πλείονα πα-
ραγκωνίζοντος, καρύκας
τὸ γῆριον ἀνέπλησας, κυνη-
δὸν ἐμφοροῦμενος, ὅπκι-
κυφῶς, καθάπερ ἐν τοῖς λα-
πάσι πινὺ ἀρετῶν εὐχάται
πρωτδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ πύ-
βλια πινὺ λιχεαῶν ὑποσμή-
χων, ὥς μὲν ὀλίγον ἢ μὴ-
τάτου καὶ ἀλίποι μνησίμο-
νος εἶναι ὡς τὸν πλάκουῦτα
ὄλον, ἢ τὸν σὺν μένος τοῦ
ἄλλων λάβει, ὃ, τι πρὸς λιχ-
είας καὶ ἀπώλειας ἔφειλος,
μέθυστος καὶ πάροικος, οὐκ
ἄχρως ὁδῶς καὶ ἐρχησὺς
μόνον, ἀλλὰ καὶ λειδορίας
καὶ ὀργῆς προσέτι, καὶ λό-
γοι πολλοὶ ὅτι τῇ κῶλικι,
τότε δὲ καὶ μάλιστα αἰ-
σωφροσύνης καὶ κατμιότη-
τος,

τα, καὶ ταῦτά, φησιν, ἥδη
 ὑπὸ τῷ ἀκράτου ποτήρῳ ἔ-
 χων, καὶ ὑποβαλίζων γελοῖ-
 ος. εἶτα ἔμῖλος ὅτῃ τέτοις, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμφοί τι-
 νες ἐκφέρουσιν οὐτ' ἐκ τῆ συμ-
 ποσίου τῆ σὺληρίδος ἀμφοτέ-
 ραις ἐπ' ἀλυμυρόν. πλὴν ἀλ-
 λά καὶ νηφών, οὐδενὶ τῷ ποσίει-
 ῶν παραχωρήσειν αὐτὸν ψεύ-
 σματος ἔνεκα, ἢ θρασυτήτος
 ἢ φιλαργυρίας ἀλλὰ, καὶ κολά-
 κων ὅτι ἰὰ πρῶτα, καὶ ὁπορκεῖ
 πρὸ χειρὸς αἶα, καὶ ἡ γοητεία
 πρὸ γῆνται, καὶ ἡ ἀναγκασία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅπως πάν-
 σοφοι τὸ χεῖμα, καὶ πάντα
 χόθιν ἀκριβές, καὶ ποιητικῶς
 ἐνέλες. οἰμῶξ τὸιγαροῦ
 οὐκ εἰς μακρὰν χροτὸς ὦν. τί
 ἦτο; παπῶν, χεῖριος ἡμῶν
 Θρασυκλῆς. Θρα. ἔκ' τῶν
 ταῦ Τίμων τοῖς πολλοῖς. τέ-
 τοις ἀφίγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν
 πλῆτόν σοι τεθηπότες, ἀρ-
 γεία καὶ χρυσία καὶ δείπνων πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι σωθεδραμή-
 κασι, πολλῶν τῶν κολακείαν
 ὁπότε ἀνέμοι πρὸς ἀνδρα εἶον
 σέ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum tam
 à mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De-
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de conuiuiο efferunt ali-
 qui, ambabus manibus
 tibicinæ inharetē. quan-
 quam alioquin ne sobrius
 quidem ulli primariorū
 cesserit vel mendacio vel
 confidentia, vel auri-
 cia. Quin & inter assen-
 tatores primas tenet, pe-
 ierat promptissime, an-
 teit impostura, comita-
 tur impudentia. In sum-
 ma prorsus ad mirandum
 quoddam spectaculum est
 omni ex parte exactum,
 varieque absolutum, pro-
 inde non ciulabat clarius
 videlicet, quum sit mo-
 destus. Quid hoc? prax,
 tandem nobis Thrasyc-
 les? Τ Η Κ. Non hoc a-
 nimo ad te venio, Timō,
 quo plerique isti, qui ni-
 mirum opes admirati tu-
 as, argenti, auri, opipa-
 rorum conuiuiorum ad-
 ducti spe cōcurrunt, mul-
 taque assentatione delini-
 unt te, hominē videlicet
 simplicem, facileque im-
 parti-

parentem id quod adest.
Siquidem haud ignotas
offam mihi in cenam
sufficientem esse, tum ob-
sonum suauissimum, ca-
pe aut nasturcium, aut
si quando delictier, pu-
sillum salis. Porro potun-
fons Athenis nouem sa-
liens venis, suppeditat.
Tum pallium hoc qua-
uis purpura potius. Nam
aurum nihilo magis apud
me in precio est, quam
calculi, qui sunt in litto-
ribus. Sed tua ipsius gra-
tia huc me contuli, ut
ne te subuerterit pessima
ista atque insidiosissima
res, opulentia, quippe
quæ multis sepe nume-
ro immedicabilium malo-
rum extiterit causa. Et-
enim si me audies, potissi-
mum opes vniuersas in-
mare precipitabis, ut por-
te quibus nihil sit opus
bono viro, quique philo-
sophiæ possit opes perspi-
cere. Ne tamen in altum
ô bone, sed ferme ad pu-
bem usque ingressus, pau-
lo vitra solum fluctibus
opertû, me quidem vno
spectante. Quod si hoc
non vis, tute igitur eas
porio-

σὲ ἀπλοῖκον, καὶ ὅτι οὐκ ἔστι καὶ
γονικόν. οἶδα γὰρ ὡς μέγα
μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἵκανόν, ὅσον
δὲ ἡδύτατον, δύμον ἢ κάρδα-
μον, ἢ ἑσπεριε πτυφάτω ἐλί-
γον τῷ ἄλλῳ. ποτὲν δὲ ὁ
ἐνεδέκρουστος. ὁ δὲ πείσας
οὗτος, ἥτε βούλει παρφυ-
ρίδης ἀμείνων. τὸ χεῖρον
μὴ γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον
τῷ ἐν τοῖς ἀγυαλοῖς ψαφί-
δων μοι δοκεῖ, σὸν δὲ αὐτοῦ
χάριν ἐσάλλω, ὡς μὴ διαφθεί-
ρῃ σε τὸ κάκιστον τῆτο καὶ
δυσχερότατον κῆμα ὁ πᾶ-
τος, ὁ πολλοῖς πολλὰ καὶ αἰ-
τίας ἀνελέσων συμφορῶν κα-
τὰ μὲνός. εἰ γὰρ μοι πέσῃς,
μέλισσα ὅλον εἰς τὴν δά-
λαπας ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἐν-
δὲν ἀναγκάζων ἀνδρὶ ἀγαθῷ
ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας
πλεόντων ἐξῆν δυνάμειν μὴ
μὲν τοι εἰς βάθος ὡς γὰρ
ἀλλὰ ὅσον εἰς βάθος ἐπι-
βάς, ἐλίζον παρὰ τῆς κορυφῆς
δουρ γῆς, ἐμοὶ ὅσοντος μόνου
εἰ ὅ μὴ τῆτο βέλγῃ, σὸν δὲ αἰ-
λον ῥόπον ἀμείνω καὶ τὰ γὰρ
ἐκείνῃ

ἐκφέρειν αὐτὸν ἐκ τῆς
 εἰκίας, καὶ μήδ' ὄβελον αὐ-
 τῷ ἀρεῖς, διαδίδους ἅπα-
 σι τοῖς δουλοῖς, ὧ μὲν
 ὀδραγίας, ὧ δὲ μνᾶν, ὧ
 δὲ τάλαντον, εἰ δέ- τις φι-
 λόσοφος ἦν, δημοκρίαν ἢ τρι-
 μοκρίαν φέρεσθαι δίκαιος,
 ἡμοὶ δὲ, καὶ τοι οὐκ ἐλαυ-
 τοῦ χάριν αὐτῷ. ἀλλ' ὅπως
 μεταδῶ τῇ ἐταίρῳ τῷ
 δουλοῦς, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ
 πῶς πῆραν ἐμπλήτας πα-
 ρέχοις, οὐδὲ ὅλους δύο με-
 δέμους χωροῦσαν ἀγνη-
 τικούς. ὀλιγαρεὴν δὲ καὶ
 μέτριον καὶ εἶναι τὸν φιλο-
 σοφώτα, καὶ μηδὲν ἄλλο
 πῶς πῆραν φρονεῖν. Τιμ.
 ἔπαινον ταῦτά σου ὦ Θρασύ-
 κλεις. πρὸ γούμ τῆς πῆρας
 εἰ δοκεῖ, φέρε σοι πῶς κεφα-
 λῶν ἐμπλήτω κορυφῶν,
 ὀλιγαρεῖας τῇ δίκηλῃ.
 Θρας. ὦ δημοκρετία, καὶ
 ῥήμοι, παρήμεθα ὑπὸ τοῦ
 καταράτου ἐν ἐλευθέρῃ τῇ
 πόλει; Τιμ. τί ἀγανακτεῖς
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὲν
 παρὰ-

potiore via ex pedibus eij-
 cito, ac ne obulum qui-
 dem tibi facias reliquum,
 videlicet largiens ijs, qui-
 cunque opus habent huic
 quinque drachmas, illi
 minam, alij talentum.
 Si vero quis philosophus
 fuerit, duplam aut tri-
 plam portionem ferre di-
 gnos est. Quanquam hoc
 quidem mihi non me ip-
 sius gratia peto, sed quo
 amicis si qui egebunt, do-
 nem, sat est si modo pe-
 ram hanc largitione tua
 expleueris, ne duos qui-
 dem modios Aegineti-
 cos capientem. Nam pau-
 cis contentum, mode-
 stumque convenit esse
 eum qui philosophatur,
 neque quicquam ultra
 peram cogitare. Τιμ.
 Equidem ista, quae di-
 cis, proba Thrasycles,
 ergo si videtur, prius-
 quam peram expleam,
 age tibi caput opplebo
 tuberibus, posteaquam
 ligone sum mensus. Τη.
 O libertas, o leges, pul-
 samur ab impurissimo li-
 bera in ciuitate? Τιμ.
 Quid stomacharis o bo-
 ne Thrasycles? num te

defraudavi? Atqui adij-
ciam ultra mensurâ Chre-
nices quatuor? sed quid
hoc negocij? Complures
simul adveniunt, Blepsias
ille, & Laches & Gni-
phon, & breuiter agmen
eorum qui vapulabunt.
Itaque quin ego in rupem
hanc conscendo, ac ligo-
nē quidem paulisper in-
terquiescere sino dudum
fatigatum? Ipse vero plu-
rimis congestis saxis, pro-
cul eos lapidum grandine
peto. B L E. Nē iace ô
Timon, abimus enim.
T I M. At vos quidem
nec citra sanguinem,
nec absque vul-
neribus.

F I N I S.

παράκέρουσαί σε; ἐγὼ μὲν
ἐπιβαλὼ χείρας ἔσομαι
τὸ μέτρον τέλει. ἀλλὰ
τί τοῦτο; πολλοὶ ζυμώσονται.
Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ
Λάχης καὶ Γνίφων, ὅλους τὸ
σώτασμα τῶν οἰμωξιμένων,
ὥς τε τί οὐκ ὅτι τὴν πέτραν
τούτῳ ἀνελθὼν, τὴν μὴ δι-
κταὴν ὀλίγον ἀναπαύω, πά-
λαι πεποιημένη; αὐτοὶ δὲ
ὅτι κλείους λίθους ζυμώ-
σας, ὅπως χαλαρῶ σφύρα-
θαι αὐτοὺς; Βλεψ. μὴ βέλ-
λε ὦ Τίμον, ἀπὸ μὲν γάρ. Τι.
ἀλλ' οὐκ ἀναμωλὶ γὰρ ὑμεῖς,
οὐδὲ ἀνὰ τσαυμά-
ται.

Τ Ε Λ Ο Σ.

L I P S I A E

INPRIMEBANT HAEREDIS
IOHANNIS STEINMANNI.

Anno

M. D. LXXXIX.